

epravo.cz

MAGAZINE

Právník roku 2018

str. 19

&

ARROWS advisory group

str. 40

&

První setkání se zapsaným mediátorem není mediace

str. 70

&

Péče řádného hospodáře, obchodní vedení a pokyny
valné hromady

str. 140

1
2019

Rozsvítili jsme Waltrovku

Společnost **HORMEN**, člen **ČEZ ESCO**, se na developerském projektu areálu **Waltrovka** podílela realizací osvětlovací soustavy v budově **Mechanica**.

Sídlo firmy **Johnson & Johnson** v pražském areálu **Waltrovka** splňuje ta nejnáročnější kritéria úspornosti a ekologičnosti provozu. Přispívá k tomu i osvětlovací soustava od **HORMEN**, člena **ČEZ ESCO**. Téměř 8 tisíc LED svítidel projektovaných pro pracovní, relaxační a reprezentativní zóny na míru nájemce spoluvytváří komfortní, zdravé a vizuálně příjemné pracovní prostředí.

www.cezesco.cz

ČEZ ESCO

ENERGY
SERVICE
COMPANY

Waltrovka

- světelný komfort pro práci i relax
- design na míru

editorial

názor

- 4 Prostituce včera a zítra
- 7 Právní služba nebo právní informace?
- 8 Co doma vyřeší trestní právo?
- 11 Agresivní advokáti
- 12 Politická korektnost nejen v českém právu aneb máme rezervy?
- 15 Návrh zákona o lobbování
- 16 A tak si tu žijeme

právník roku

- 19 Právník roku 2018

profil

- 40 ARROWS advisory group

rozhovor

- 47 JUDr. Ing. Jan Vych

z právní praxe

- 51 Povinnost vlastníka užívat ochrannou známku po novele zákona o ochranných známkách
- 57 „Křížové ručení“ při rozdělení obchodní společnosti odštěpením
- 61 Náhrada škody a nemajetkové újmy při výkonu veřejné moci z pohledu rozhodovací praxe
- 64 Aktuální právní úprava rozdílnosti v odměňování a pojmové vymezení nerovného zacházení vůči diskriminaci v pracovněprávních vztazích
- 67 Dopady některých změn navrhované novely zákona o obchodních korporacích
- 70 První setkání se zapsaným mediátorem není mediace
- 75 Malý dopravní význam aneb které komunikace (chodníky) nepodléhají povinné zimní údržbě?
- 81 Prodej či koupě bytu s garážovým stáním – vyplatí se čekat na novelu občanského zákoníku?
- 83 Zrušení účasti spolčenika soudem
- 87 QUO vadis 2019?
- 91 Dark patterns: hrozba pro poctivý obchodní styk?
- 92 Agent pro zajištění, kryté dluhopisy a další novinky zavedené novelou zákona o dluhopisech
- 95 Narušení principu objektivit při rozhodování státních zástupců?
- 97 Právní ochrana názvů děl
- 99 Kontroly překompenzace v návrhu novely ZPOZE
- 101 K prokazování ekonomické kvalifikace nově vzniklým dodavatelem
- 102 Záludnost incidenčních návrhů na zrušení opatření obecné povahy

- 105 Odčinění duševních útrap při usmrcení osoby blízké ve světle aktuální judikatury Nejvyššího soudu
- 107 Právo dozorců rady podat žalobu na náhradu škody vůči členovi představenstva
- 110 Jak bude probíhat vzájemné uznávání a výkon rozhodnutí mezi Českou republikou a Velkou Británií, nastane-li „tvrdý Brexit“?
- 113 Bid rigging a jeho stíhání v České republice
- 114 Práce mimo pracoviště zaměstnavatele podle § 317 zákoníku práce
- 117 Zpracování osobních údajů na globalizovaném trhu: dopad nových vodítek Sboru
- 121 Nabytí vlastních akcií od konkrétního akcionáře za účelem snížení základního kapitálu
- 124 Účastenství ekologických spolků v řízení o přestupcích podle zákona o ochraně přírody a krajiny
- 126 „Bezpečný přístav“ pro poskytovatele služeb informační společnosti s akcentem na poskytovatele hostingu
- 128 Lze odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla podle zákona o silničním provozu založit na důkazu z „kamerového záznamu“ provozovaného obecní nebo městskou policií?
- 131 Práva předchozího uživatele k nezapsanému označení
- 135 Má být podání podnětu k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže opět bezplatné?
- 137 Rychlejší a efektivnější stavební řízení na obzoru
- 140 Péče řádného hospodáře, obchodní vedení a pokyny valné hromady
- 143 Nadstandardní výživné
- 145 Pracovní doba, nebo doba odpočinku
- 148 Je novela vinařského zákona zárukou konce nekvalitního sudového vína ze zahraničí?

judikatura

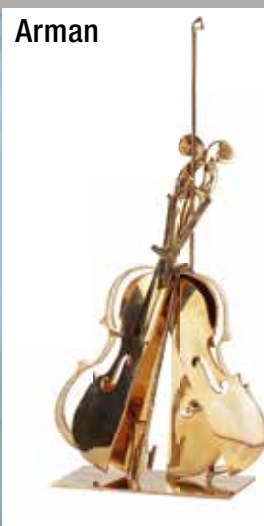
- 151 Z aktuální judikatury

lifestyle

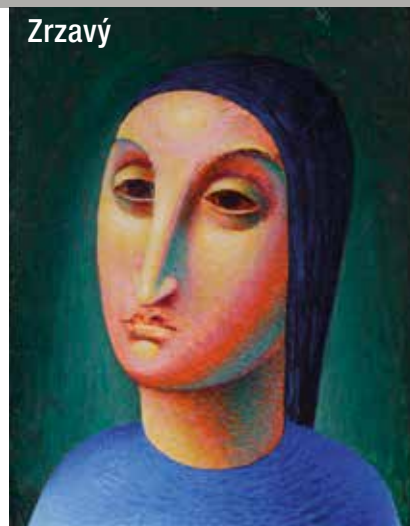
- 166 Nové BMW řady 3 Sedan. Nenechte se řídit technologiemi, řiďte je sami.
- 168 Pozvánka na XXVII. konferenci Karlovarské právnícké dny
- 173 Alternativní investice v kurzu, prémiové destiláty zvlášť!
- 177 Jak nová legislativa v silniční dopravě ovlivní pojištění pro rok 2019?
- 178 Asociace rodinných firem (ARF). Jsme hrdí na naše ambasadory a Vítkovi k nim rozhodně patří
- 181 Vzdělání jako start do života
- 184 Wellness & spa hotel Villa Regenhart
- 186 D.A.S. spouští pravoprovsechny.cz – portál pro rozvoj právního povědomí
- 187 Průmyslová turistika u ČEZ láme rekordy. Do elektrárny se loni vydal podobný počet lidí, jako na Karlštejn
- 188 V Česku je třeba znovu spojit právo a ekonomii
- 190 Passerinvest Group dlouhodobě buduje veřejný prostor
- 192 Veřejné výzkumné instituce pod mikroskopem
- 195 Úrazy se stávají na každém kroku. Jste na ně připraveni?
- 196 Vyplujte za svými sny
- 198 Litigation finance: nový trend ve finančnictví
- 200 První přímá akvizice korejského investora na českém trhu
- 201 prémiových nemovitostí
- 201 Zájem o rekreační bydlení roste, oblíbené jsou horské apartmány vhodné i na investici
- 202 Martinhal Family Hotels & Resorts
- 205 Může být rodinný dům zcela soběstačný? Technologické jádro s tepelným čerpadlem to umožní
- 206 Peter Noack, Zeitgeist Asset Management: zájem o nájemní bydlení v ČR prudce vzroste

Šíma

Arman

Zrzavý

Procházka

Kintera

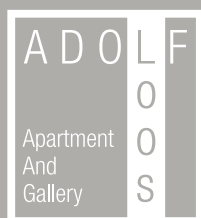

Buffet

ADOLF LOOS APARTMENT AND GALLERY POŘÁDÁ MIMOŘÁDNOU AUKCI VYBRANÝCH UMĚLECKÝCH DĚL V MÁNESU

**NEDĚLE 28. DUBNA 2019 OD 14 HODIN
VÝSTAVNÍ SÍŇ MÁNES**

Masarykovo nábreží 250/1, Praha 1

Adolf Loos Apartment and Gallery
U Starého hřbitova 40/6 | 110 00 Praha 1
E: loos@aloos.cz | www.aloos.cz

PŘEDAUKČNÍ VÝSTAVA EXPONÁTŮ

13. —27. dubna 2019: 10.00—18.00 hodin

28. dubna 2019: 10.00—13.30 hodin

Výstavní síň Mánes | Masarykovo nábreží 250/1 | Praha 1

EDITORIAL

Vážení čtenáři,

je za námi další ročník slovenské Právnické firmy roku, resp. je těsně před jeho vyhlášením a výsledky nás letos velmi příjemně překvapily. Na vítězných příčkách je většina nových jmen, trh meziročně významně vzrostl a jsem upřímně rád, že se slovenské advokacii tak daří. U české to samozřejmě platí také, nebojte.

Ohlédnou-li se za tímto ročníkem PFR SK 2019, tak jsem zejména rád, že jsme uplynulý rok strávili řadou debat a setkání nad úpravou metodiky pro slovenský trh, jsem rád, že u těchto jednání byli přítomni zástupci Slovenské advokátní komory a ve výsledku upravená a podrobněji rozepsaná metodika pro slovenský trh, ruku v ruce s kompletní výměnou hodnotitelů přinesla kýžené ovoce, konečkonců večer 16. dubna 2019 můžete posoudit sami.

Číslo, které držíte před sebou, obsahuje také ohlédnutí za letošním ročníkem Právníka roku, který se uskutečnil v pátek 1. února 2019. Řadě zvůčných jmen letošních vítězů vévodí nový obyvatel právnické síně slávy doc. JUDr. Petr Pithart, bývalý český premiér a předseda Senátu Parlamentu České republiky. S každým letošním vítězem přinášíme krátký rozhovor či jeho představení a věřím, že to pro Vás bude inspirativní čtení.

Přeji Vám příjemně strávené chvíle nad stránkami EPRAVO.CZ Magazine. ●

Mgr. Miroslav Chochola, LL.M., MBA
ředitel mediální a vzdělávací skupiny
EPRAVO.CZ

Vydává:
epravo.cz, a. s., IČ: 26170761

Sídlo redakce:
Dušní 10, 110 00, Praha 1

Telefon:
277 009 912

E-mail:
info@epravo.cz

Šéfredaktor:
Mgr. Miroslav Chochola, LL.M., MBA
miroslav.chochola@epravo.cz

Obchodní a marketingové oddělení:
Jakub Karas
jakub.karas@epravo.cz

Grafický design a zpracování:
Lucie Chocholová
Ondřej Netrh

Registrace:
MK ČR E 17011 pod č. j. 11769/2006 ze dne
31. 8. 2006, ISSN 1802-1492

Fotografie na obálce:
Jan Bartoš

Vydavatelství využívá fotografického servisu
Shutterstock.com a redakce

Vychází 4x ročně, přetisk povolen jen se
souhlasem redakce

Prostituce včera a zítra

Nehodlám se sporovat s Herakleitem o to, zda lze dvakrát vstoupit do téže řeky. Jednak v tom nevidím žádný užitek, jednak je mrtvý a navíc, jak říkal můj kamarád, i když už člověk nemá pravdu, pořád ještě může mít pravdičku.

Do řeky, o níž bude řeč, jsem poprvé vstoupil někdy v polovině roku 1990. Doba voněla svobodou, netušenými možnostmi, pročež i nádhernou budoucností. Vůně to byly tak silné, že překryly i smrad po komunistech. Skoro mi připadá, že tehdy bylo komunisty cítit méně než dneska. Ale to je jiná story.

Opojnost doby zřejmě nějak zapůsobila i na prostitutky, které se v Praze vysloveně přemnožily. Bylo jich tolik, že i ten největší sexuální zoufalec bez problémů našel, co potřeboval. Těžko říct, nakolik poptávka převyšovala možnosti trhu, v každém případě sexuální živnostnice, které už nic nenutilo nabízet služby alespoň trochu decentně, je začaly naopak realizovat hned na místě kontraktu. Anebo pokud možno co nejbliž. V průjezdech domů poblíž Perlovky to záhy začalo každý večer vypadat jako na nějaké street swinger party. Ostatně nikdo mi nevymluví, že zemí původu téhle kolektivní zábavy je průchod na Uhelném trhu 11.

Tím na sebe prostitutky, jejichž úloha v sametové revoluci byla do té doby nulová, připoutaly pozornost. Jak známo, kdo na sebe upozorní úřady, může se nadít jejich

péče. A tak došlo i na nápad zregulovat nejstarší živnost. K věci se aktivně postavila pražská radnice, která uložila radnímu pro zdravotnictví připravit soubor opatření, která by prostitutky uvedla do úředně přehledného šiku. Obcházela v té době Prahou představa o dobře regulované prostituce, co standardním živnostníkoví, jemuž bude možno přikázat, kde si má otevřít oficínu, a co smí, případně nesmí v pracovní době dělat. Padl též konkrétní návrh vyhradit pro sexuální reje nábřeží zhruba v místech Ministerstva dopravy. Nebyl to úplně špatný nápad. Ze zmíněné budovy krátce předtím vyhnali Ústřední výbor Komunistické strany Československa, takže okolní obyvatelstvo bylo na nadměrný výskyt děvek uvyklé. Pravda, soudruzi se do svého bordelu vesměs sjížděli v černých limuzínách, ale to byl detail. Děvka jako děvka.

Doba přála svobodě a tak někoho napadlo, že by se to mělo projednat i s dotčenými sexuálními pracovníci. Byl tedy za tím účelem pronajat menší salonek ve Slovanském domě a tam se odehrálo zřejmě historicky první oficiální jednání lokálních politiků s delegací prostitutek. To, jestli se nějak jinak znali už z dřívějšíka, neřeším a ani jsem to nezkoumal.

Jednání zahájil zmíněný zdravotní rada upřímnou zdravicí, kterou doprovodila poměrně značná lihová šála. Tuším, že model Tuzemský rum. Bylo zjevné, že pan rada se připravoval důkladně. Přivítal pří-

tomné, jichž nebylo málo, téma mělo mezi radničními politiky docela zvuk a dostavili se i novináři. A zdůraznil, že přišly také holky, aby všem řekly co si o tom tak nějak myslí. Tuhle část entrée si klidně mohl odpustit. I z letadla se dalo poznat, že těch asi osm poněkud stranou sedících žen zřejmě nebudou žižkovské matky. Až na dvě to byly zjevně prostitutky. A ty zbylé byly explicitní kurvy.

Následovalo to, čemu se říká živá diskuse, které se ale sexuální pracovnice účastnily jen velmi sporadicky. Pouze neklidně věřily, když kolem nich prošel pan zdravotní rada a dechl na ně důvěrně známý odér. Diskuse sama, jak to lze předpokládat, byla o všem a o ničem, což byl posléze osud celého nápadu na regulaci prostituce v Praze.

Vzpomínám si ale, že jednoho z hlasatelů myšlenky prostituce v mezích zákona jsem ještě stihl kdesi zahnat do kouta a vyptávat se ho, jestli uvažované zdravotní pojištění, jako součást regulace prostitutek, bude znamenat, že kapavka bude pracovní úraz, případně nemoc z povolání, zda překážky v práci, které z biologických důvodů většinu prostitutek pronásledují každý měsíc až do klimakteria, budou nějak zohledněny, případně jak bude z pracovněprávního hlediska hodnoceno nechtěné těhotenství prostitutky. Dotyčný na mne vrhl pohled, z něhož bylo jasné, že nejdu s námi, ale proti nám. Srozumitelný zvuk z něj ale nevyšel. Z čehož jsem usoudil, že si ještě na jasnou odpověď

budu muset počkat. Jen jsem netušil, že budu muset čekat tak dlouho, že už i zapomenou, že čekám.

Když letos skupina poslanců přišla s námětem regulovat prostituci, na chvíli mi to připadlo jako úplně nová řeka, než jsem si připomněl, že lezu, či jsem nořen, do řeky již jednou navštívené. Pravdou je, že teď mám otázek o něco víc. Například, jak se prostitutka vypořádá s EET, anebo co lze prostitutce uznat jako nákladovou položku. K tomu se jistě začne ptát Úřad pro ochranu osobních údajů, jak při prostituci, při níž jak známo dochází k výměně genetických informací, bude zajištěno dodržování GDPR. A jistě se zapojí i neziskovky. Dovedu si kupříkladu představit, že Rekonstrukce státu přijde s požadavkem kontrolních mechanismů potlačujících korupci při sexuálních službách. Případně veřejné seznamy zákazníků.

Ty budou ostatně nezbytné kvůli daňové kontrole. Někáký genderový spolek se zaručeně bude zajímat o to, jestli jsou mezi prostitutkami dostatečně zastoupeny ženy. Korunu pak nasadí veteráni z boje o Kliniky, kteří pár prostitutek unesou, čímž je zachránějí od vykořisťování buržoazí a jinými zločinci. Lze předpokládat, že poté se je pokusí hromadně znárodnit v nějakém čerstvě okupovaném squatu. Námitky, že jde o násilné odmítnou obvyklým argumentem o tom, že právo na svobodnou volbu sexuálního partnera se nesmí fetišizovat. Vše vyvrcholí

založením strany svobodných prostitutek, které povede k personálnímu kolapsu několika parlamentních stran, neb bude vedeno pod nekorektním heslem "Všechny děvky do jedné strany". Odolají pouze komunisté, jejichž prostitutky obojího pohlaví již dílem vymřely, dílem pak tráví svůj život bojem za udržení kontroly nad vylučovacími funkcemi, prokládaný divokými diskusemi o tom, jak se jmenoval ten plešatej ruskej trpaslík, co úplně nalitej střílel z Aurory a pak zhebnul na syfla.

Takže to asi nebude úplně ta samá řeka, ale sranda to bude zcela jistě. ●

JUDr. Tomáš Sokol,
advokát

Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák s. r. o.
místopředseda představenstva České
advokátní komory

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Právnická firma roku kategorie Trestní právo

Působíme v **Praze, Přerově a Bratislavě.**

Vyřešíme Vaše spory – **civilní i trestní.**

Řešíme také právo **obchodní, občanské, pracovní a rodinné.**

Zahraniční klienti nám nejsou cizí. Své služby nabízíme také
ve **světových jazycích.**

Jsme členem mezinárodní advokátní sítě **International Jurists,**
můžeme tak pomoci klientům po celém světě.

**& Brož
Sokol
Novák**
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Kontakty

telefon: 224 941 946
e-mail: advokati@akbsn.eu

Sídlo

Sokolská 60
Praha 2, 120 00

Naše názory můžete sledovat také na www.facebook.com/brozsokolnovak
www.akbsn.eu

Právní služba nebo právní informace?

Důvodem, proč se znovu a znovu vrací diskuse o tom, co vlastně je a co není ve smyslu zákona právní služba je skutečnost, že podle českého právního řádu (konkrétně zákona č. 85/1996 Sb., tedy zákona o advokacii) jsou právní služby na území České republiky oprávněni poskytovat za podmínek stanovených tímto zákonem a způsobem v něm uvedeným jednak advokáti, tzv. evropská advokáti, přičemž to neomezuje oprávnění notářů, soudních exekutorů, patentových zástupců a daňových poradců, popřípadě dalších osob, jimž zvláštní zákon svěřuje poskytovat právní služby, jakož i zaměstnanců, kteří poskytují právní služby svému zaměstnavateli.

Podle téhož předpisu poskytováním právních služeb se rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplat.

Zdánlivě je tedy vše jasné.

Bohužel jen zdánlivě. Jak tomu bude v případě právních rozborů a stanovisek zpracovaných nikoliv advokáty, smlouvami publikovanými na internetu, které si může za úplat nebo zdarma stáhnout kdokoli? Je to právní služba publikační činnost, nebo šíření právních informací? Své názory a svůj pohled či rozbor právních problémů, a to i zcela konkrétních, přece může svobodně publikovat kdokoli! A stačí mu k tomu jen potřebná míra znalostí, nikoliv licence či

akademicky potvrzené vzdělání. Pokud se týče zastupování u soudu či před jiným orgánem, může se přece každý nechat zastoupit tzv. obecným zmocněncem! A nebylo by lépe, aby trh s tzv. právními službami nebyl vůbec regulován, protože neregulovaný trh prospívá hospodářské soutěži a ve svém důsledku prospívá spotřebitelům, protože pro ně může znamenat snížení ceny právních služeb.

Regulace trhu služeb však nemá za svůj prvotní účel jen ochranu hospodářské soutěže ani ochranu advokátního trhu, ale především ochranu spotřebitele, eventuálně ochranu společensky důležitých zájmů. V případě služeb lékařských je to zdraví člověka, v případě právních služeb jsou to otázky svobody a spravedlnosti; v obou případech je pak kriticky důležité, aby tyto služby byly poskytovány kvalitně a eticky.

Kdysi jsem byl svědkem, jak si jeden můj kolega statečně nechal zašít celkem nevinnou tržnou ránu na lýtko od lehce intoxikovaného kamaráda režnou nití, protože nabyt dojmu, že takovou maličkost přece zvládne každý. Po ročním komplikovaném a nepříjemném léčení sice naštěstí nepřišel o nohu, ale jeho lýtko dodnes vypadá, jako by jej kousl vzrostlý žralok. Následky stejného postupu u právních služeb však mohou znamenat zbytečnou ztrátu práv, majetku nebo svobody.

Jak tedy lze spolehlivě odlišit právní službu od poskytování právních informací? To, že se jedná o činnost soustavnou a za úplat, jistě nestačí. Hlavním rozdílem totiž je, že právní služba je poskytována individuál-

ně, tedy konkrétnímu klientovi v konkrétní situaci, na základě jeho instrukce a vůle, na základě smlouvy mezi poskytovatelem a klientem a při dodržení povinnosti mlčenlivosti poskytovatele a etických pravidel stanovených či obvyklých pro poskytování takových služeb. V praxi však může zcela stejný právní úkon být právní službou nebo nemusí – pokud advokátovi zpracování právního rozboru nebo souboru vzorových smluv zadá klient, je to právní služba, v případě, že takový materiál zpracuje advokát a publikuje jej v časopise nebo vydá knihu vzorů knižně, o právní službu se nejedná i kdyby tak činil soustavně a bez ohledu na to, že za to obdržel úplat, tedy například autorský honorář nebo cenu za publikaci zakoupenou nebo staženou prostřednictvím například jeho vlastní webové aplikace.

Dalším rysem je, že tato služba je poskytována neanonymně, tedy že oběma stranám je konkrétně znám jak advokát poskytující službu, tak i klient, jemuž je služba poskytována, a to zcela spolehlivě. U „šíření právních informací“ je celkem jedno, jestli jsou tyto informace šířeny či publikovány pod pseudonymem nebo distribuovány blíže neurčené skupině respondentů, ale u právní služby je to z důvodů vyloučení konfliktu zájmů zcela vyloučené. ●

JUDr. Martin Maisner, Ph.D., MCI Arb,
advokát a nezávislý rozhodce
člen představenstva České advokátní komory

Co doma vyřeší trestní právo?

Žijeme v superrychlé době plné zkratk, impulsivních rozhodnutí, jednovětých zpráv a omezeného počtu znaků, jež se vejdou na Twitter nebo do myšlenkového okruhu mnoha spoluobčanů. Co je delší a složitější, nezabere, zatímco emocionální fake news vždycky vyhrávají. Co na tom, že lež má krátké nohy, pravda nakonec vyjde najevo a špatně zastíhanou věc po letech soudy zproští? Člověk má zničený život, podlomené zdraví, zkaženou pověst a mnohé následky nelze už nikdy napravit.

Trestní právo je vlajkovou lodí dneška. Používá se jako beranidlo vždy, když selžou mezilidské vztahy, jako nástroj konkurenčního i politického boje, nebo když se jednomu prostě nechce vyjednávat nebo obstarávat důkazy. Trestně stíhaní starostové, náměstci, jednatelé firem, členové vlád a další postižení by o tom mohli vyprávět, napsat knihu či kandidovat do vrcholných eurofunkcí. Jenomže politici (včetně těch regionálních) a manažeři jsou přece jenom životem zocelení a společnost i právo předpokládají, že trochu toho nepohodlí a negativní reklamy jsou připraveni nést, už jenom proto, že je to součást jejich profese či povolání. Jinak je tomu s prostými občany a členy rodin. A v tom je právě zakopaný pes.

V poslední době kolem sebe pozoruji narůstající počet trestních oznámení, které na sebe navzájem podávají rodinní příslušníci, tedy lidé spojení krví, sňatkem, příbuzenstvím anebo tím, že si s někým pořídili dítě. Jistě platí, že příbuzné si nevybíráme, a i když se

mnohdy snažíme vybrat si pro vztah jedince s nejlepšími parametry, přesto o pár let později s údivem zjišťujeme, s kým jsme to vlastně celou dobu žili. Tak už to prostě mezi lidmi bývá. Lidé se totiž časem mění (anebo nemění, ačkoliv to ten druhý očekával), působí na ně vše, co zažijí, a někdy v sobě otevrou různé Pandořiny skříňky. Tak se může stát, že si dlouhodobě nerozumějí. Namísto toho, aby se pokusili se rozumně rozejít, dohodnout se na bydlení, majetku a zejména na poměrech k nezletilým dětem, podávají na sebe trestní oznámení, a kdo ho na druhého podá první, ten obvykle alespoň na dobu omezenou vyhrává.

Častěji to bývá žena, jež označí partnera jako původce domácího násilí nebo ještě lépe sexuálního obtěžování dítěte. Takřka ihned se rozeběhne vyšetřování, občas následované trestním stíháním. V naprosté většině případů se obvinění neprokáže, prokazování však nějaký ten měsíc trvá a po celou dobu na označeném muži lpí nálepka potenciálního násilníka. Naštěstí je už pryč doba, kdy byli tatínkové ihned vzati do vazby, nicméně ani dnes není obvinění nic příjemného.

Cílem tohoto snažení je snaha oznamovatele získat výhodu v opatrovnickém řízení, vyhrát dítě, vyloučit střídavou péči nebo tatínkův široký styk, anebo aspoň jeho návštěvy zásadně omezit. V rámci objektivitu připouštím, že tatínkové se taky úctyhodně snaží znectít některé maminky, byť statisticky více oznámení podávají ženy. Dost na tom, že tak činí naši klienti – horší je, že je v tom konání podporují někteří naši kolegové advokáti,

kteří za ně dokonce sepisují trestní oznámení či jim doporučují, aby tak učinili. Možná namítnou, že přece věří vlastnímu klientovi, a pokud jim popsal protiprávní jednání, hájí jen jeho oprávněný zájem. V tomto úhlu pohledu s nimi ale nesouhlasím a tvrdím, že advokát podávající jako na běžícím pásu trestní oznámení své povolání nevykonává dobře. Povinností advokáta je poučit klienta a korigovat jeho jednání, protože cílem jejich společných snah by neměla být likvidace druhého rodiče, ale klidné rodinné vztahy a zdárné prospívání dítěte.

Není vyloučeno, že tito kolegové dosud nepochopili platná ustanovení občanského zákoníku, podle nichž náleží rodičovská odpovědnost nedělitelně oběma rodičům (§ 865), kteří jsou navíc povinni vykonávat ji ve vzájemné shodě (§ 876 odst. 1), nikoliv tedy jeden bez druhého či druhý natruc tomu prvnímu. Navzdory aktuálnímu rozpadu jejich vztahu jsou si vzájemně povinni pomoci, podporou a vzájemnou ctí (§ 883). Občanský zákoník tak vlastně vylučuje, aby proti sobě rodiče kuli pikle a navzájem se osočovali, takže advokát, který je v tomto konání podporuje, je jen utvrzuje v protiprávním chování.

Možná namítnete, že přece občas k domácímu násilí či týrání dětí ze strany rodičů skutečně dochází, já vám však budu oponovat statistikou. Jak řekl můj kolega Kryštof Janek na workshopu Trestné činy v rodině, který společně uspořádala Česká advokátní komora, Unie rodinných advokátů a Unie obhájců ČR 26. února 2019, statisticky je vysoce nepravděpodobné, že

by se rodiče masivně dopouštěli trestných jednání vůči svým manželkám a nezletilým dětem tak často, jak často to manželky či matky před soudy tvrdí. Policejní statistiky hovoří jasně: v roce 2018 bylo na našem území spácháno 65 vražd mezi lidmi, kteří se znali, 163 případů týrání svěřené osoby, 465 případů týrání osoby ve společném obydlí, 363 případů nebezpečného pronásledování a 722 případů pohlavního zneužívání, a v tom počtu jsou zahrnuty nejen případy týrání dětí, ale i dalších členů rodin a zejména seniorů. Každý z těch případů je jistě odsouzeníhodný, nicméně uvádíme-li čísla, pak je třeba je porovnat s tím, že se každý rok v České republice rozejde 50 000 dvojic a většina z tohoto počtu má děti. Pokud jeden rodič podá na druhého trestní oznámení, dopustí se nejbrutálnějšího faulu vůči druhému rodiči a poruší tímto krokem všechny povinnosti, které jako rodič má, zejména povinnost dítě chránit. Je jen škoda, že opatrovnické soudy více nezohledňují takové chování, že je nepromítají do svých rozhodnutí.

Že je téma trestné činnosti v rodině zajímavé a aktuální, se konečkonců ukázalo i na oné výše zmíněné akci. Týden po zveřejnění pozvánky už byla kapacita auly v Paláci Dunaj (96 osob) beznadějně naplněna a řada zájemců se na ni nedostala.

Nástroje trestního práva v rodině nikomu žádné štěstí nepřinesou a pokus krátkodobě eliminovat partnera, rodiče či rodinného příslušníka se dlouhodobě nemůže nikomu vyplatit. Někdy poznám, že klientovi jde jen

o pomstu, nikoliv o dítě, ačkoliv to slovně vehementně tvrdí. Sama se někdy svých rozčilených klientů ptám: Skutečně byste si přáli, aby byl otec či matka vašeho dítěte odsouzený nebo dokonce zatčený, zavřený a ve výkonu trestu? Skutečně byste chtěli za ním i s dítětem jezdit do věznice na návštěvy? Přáli byste si, aby se vašim dětem spolužáci smáli, že má otce či matku kriminálníka? A co později, až se rodič z výkonu trestu vrátí? Jak bude rodina fungovat? Rodičem přece ani pak být nepřestane. A konečně – vždyť i to milované dítě, kvůli němuž rodič celé obvinění vykonstruoval, nosí přece polovinu genů tolik nenáviděného rodiče. Co když se jednou právě jeho geny probudí? Kdysi se ti dva přece milovali, kdysi jeden druhého vybrali právě pro početí dítěte. Úplně špatná volba to tedy být nemohla. Copak by někdo z rodičů mohl před dítětem takové volby vůbec litovat?

Předseda Městského soudu v Praze Libor Vávra na výše zmíněném workshopu trefně podotkl, že trestní právo nikomu nepomůže. Klienti a možná i advokáti jednou nejspíš dojdou k tomu, že ke zlepšení špatných vztahů v rodině člověku nepomůže žádné právo. Že pomoci si mohou jediné členové rodin sami tím, že budou pečovat o mezilidské vztahy. Ať mi nikdo netvrdí, že je to nemožné! ●

JUDr. Daniela Kovářová,
advokátka a prezidentka Unie rodinných advokátů

LIFTING BEZ OPERACE V ÚSTAVU LÉKAŘSTVÍ A KOSMETIKY

Jasným trendem současné moderní estetiky je kombinace vždy několika různých ošetření. Protože v ÚLK je naším cílem dosáhnout svěžího a přirozeného efektu při všech ošetřeních, sestavujeme pro každého takový individuální program, který bere v potaz typ pleti, její problémy či věk klienta. Mezi nejčastěji kombinované zákroky patří: **zpevnění kontury čelisti** 3D liftingovými vstřebatelnými nitěmi, **kanylová modelace přírodní kyselinou hyaluronovou** ke kompenzaci propadů pod očima a na lících, **kanylová modelace tělu vlastní kyselinou hyaluronovou** do vrásek periorálně, a to bez nepřirozeného vyšpulení rtů. Dále **rejuvenace epidermis**, **barevné sjednocení a redukce rozšířených žilek**, to vše systémem laserových ošetření.

Navštivte Ústav lékařství a kosmetiky a svěřte se do péče zkušených odborníků v oblasti estetické medicíny na klinické úrovni. Jsme zařízením s nejdelší tradicí a nejvíce zkušenostmi v České republice. Již od založení ÚLK v roce 1958 jsme právem považováni za prestižní pracoviště. Zároveň je pro nás samozřejmostí využívání nejnovějších a nej kvalitnějších metod, přípravků a strojů při každém zákroku.

www.ulkc.cz

Ústav lékařství a kosmetiky

Vyšehradská 49 – Emauzy

128 00 Praha 2

e-mail: prijem@ulkc.cz

Agresivní advokáti

Ne, nechci tepat (ojedinělá) jednání některých (ojedinělých) kolegů, jak by mohl titulček napovídat. Jde mi o vyznění evropské směrnice o automatické výměně informací, konkrétně její novely 2018/822, která je označována zkratkou DAC 6 a která by měla být do konce letošního roku implementována do českého práva. Tvůrci DAC 6 totiž vychází z představy, že některé naprosto legální přeshraniční transakce daňových poplatníků vedou k „erozi“ daňových systémů některých států (rozuměno těch tradičně „silných“ ekonomik s vysokým daňovým zatížením) tím, že v jejich rámci přelévají poplatníci své zisky do zemí, které mají nižší daňové zatížení. Zatímco náš Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že každý má právo na výběr takového uspořádání své podnikatelské činnosti, které je pro něj nejvýhodnější, a to i z hlediska daňového, zástupci Evropské unie si zjevně myslí opak. A protože nemohou legálním přeshraničním uspořádáním, jež cílí k daňové optimalizaci, zabránit – protože pořád ještě v evropských právních systémech platí, že co není zákonem zakázáno, je dovoleno, začínají monitoringem transakcí, které k daňové úspoře vedou, aby posléze, po získání potřebných vstupních informací, mohli s neřádem, kterému se říká daňová optimalizace, po zásluze zatočit. Oznamovat případy přeshraničních uspořádání, které budou splňovat tzv. charakteristický znak agresivního daňového plánování, by měli podle směrnice tzv. zprostředkovatelé. Směrnice totiž vychází z toho, že osoby poskytující finanční, daňové nebo právní poradenství, a které označuje za zprostředkovatele, aktivně pomáhají svým

klientům v zatajování finančních prostředků a proto má oznamovací povinnost primárně ležet na těchto „zprostředkovatelích“, advokáty nevyjímaje – odtud tedy agresivní advokáti v titulku článku. Směrnice v preambuli připomíná, že Evropský parlament požadoval přísnější opatření proti zprostředkovatelům (rozuměj poradcům).

Postih nelegálních daňových praktik i hraničních případů tzv. zneužití práva v daňové oblasti, tedy uskutečnění cílené transakce, která nemá jiný ekonomický podklad, než právě a jediné daňovou úsporu, je již v jednotlivých evropských státech, Českou republiku nevyjímaje, postihováno. Jak se zdá, tak to nestačí. A aby se zcela legálním a legitimním podnikatelským strukturám dodalo puncu závadnosti, nazvala je Evropská unie agresivním daňovým plánováním. Slovo „agresivní“ v nás zajisté nevzbuzuje pozitivní emoce, byť někteří zjevně agresivní predátoři byli a jsou společností adorováni. Případy přeshraničních uspořádání, které naplňují jeden nebo více charakteristických znaků agresivního daňového plánování ve smyslu DAC6, budou podléhat povinnému oznamování a členské státy EU si takto získané informace budou automaticky vyměňovat. Pro představu – za uspořádání, které může podléhat oznamovací povinnosti, je považován např. případ, kdy jeden z členů dané struktury podléhá (i v rámci EU) jiné jurisdikci, než jiný člen dané struktury. Pokud si tedy Čech a Slovák založí společnost s ručením omezeným, je možné, že jejich struktura bude označena za agresivní daňové plánování a bude podléhat oznamovací povinnosti, pokud bude současně naplňovat alespoň jeden tzv. charakteristický znak, který – v obecné rovině – bude považován za indikátor potenciálního (tedy nikoli skutečného) rizika vyhýbání se daňovým povinnostem.

Zpět k advokátům. Směrnice a priori cílí na zavedení oznamovací povinnosti zprostředkovatelů. Pokud by měl někdo pochybnosti o tom, že jde i o advokáty, krátká citace z definice zprostředkovatele – každý, kdo je registrován v profesním sdružení týkajícím se právních služeb v členském státě EU. Podle směrnice by to pak měli být právě mj. advokáti, kteří poskytují právní poradenství před nebo při realizaci dané transakce, kteří by měli finanční správě oznamovat, jací klienti jakou transakci plánují nebo realizují. Nevím, jestli jde o aroganci moci nebo nepochopení podstaty advokacie, ale úlohou advokátů v právním státě není a nemůže být oznamování transakcí jejich klientů, a to ani pod zástěrkou nápravy eroze daňových systémů. Děkuji CCBE za její úsilí, díky kterému se do směrnice dostala i ochrana zákonné profesní mlčenlivosti, která tak advokáty z obecné oznamovací povinnosti vyjímá. První návrh zákona, který má směrnici implementovat do našeho právního řádu, již ministerstvo financí připravilo, a prozatím takřka doslovně směrnici přepisuje, včetně zachování profesní mlčenlivosti. To je však jen začátek. Každý, kdo si pamatuje peripetie s projednáváním zákona, který byl implementací DAC 5, ví, že se teď musí mít advokacie na pozoru. ●

JUDr. Monika Novotná,
partner, advokát
Rödl & Partner, advokáti, v.o.s.
členka představenstva České advokátní komory

Rödl & Partner

Politická korektnost nejen v českém právu aneb máme rezervy?

Otázka v názvu tohoto příspěvku vyžaduje především malé vysvětlení, co to je politická korektnost. Definice je víc, ale pro zjednodušení nám bude stačit konstatovat, že jde o politicky korektní vyjadřování čili jazyk, jímž neurážíme příslušníky jiných národů, náboženství, rasy, pohlaví a dalších skupin, zkrátka nikoho z těch, kteří jsou poněkud citlivější z nejrůznějších důvodů. Což samozřejmě nevylučuje z urážení osoby zcela necitlivé.

Podívejme se tedy nejdříve na základní kodex občanského práva, jímž je nám všem notoricky známý občanský zákoník. Není třeba ho nadále označovat nálepkou „nový“, maximálně zánovní, to však není důležité, pojďme hned k tématu.

Již v § 1 se hovoří o tom, že ustanovení právního řádu, upravující vzájemná práva a povinnosti osob, vytvářejí ve svém souhrnu soukromé právo.

Ejhle, máme první problém. Pojem osoba je podle mého názoru zcela nekorektní, protože vyvolává představu, že díky rodu se jedná o ženy, zatímco s muži se asi vůbec nepočítá. Přitom není problém tuto pasáž zrovnoprávnit třeba termínem osobec či osobník. Tato forma diskriminace je vyvážená v § 3, který stanoví, že soukromé právo chrání svobodu a důstojnost člověka, takže i ti nejvíce zranění

muži mohou mít pocit falešného zadostiučinění. Samozřejmě tvrdit, že žena není člověk, může jen naprostý mentálně narušený nebo výjimečný jedinec čili muž, nekorektně bych napsal idiot, ale snažím se zahrnout všechny myslitelné varianty. Kromě toho adekvátní náprava i zde je geniálně prostá v podobě termínu člověna.

Aby toho nebylo dost, tentýž paragraf stanoví demonstrativně zásady, na nichž soukromé právo spočívá, a to věru není příliš líbivé čtení. Jestliže má každý právo na ochranu života a zdraví, jakož i svobody, cti, důstojnosti a soukromí, mám to chápat tak, že ženám je toto právo upíráno? Jen podotýkám, že jsme ve 21. století a nebudeme se zde o volební právo, o něž ženy staletí bojovaly! Skutečně nechápu úmysl zákonodárce, proč nedopřál ženám alespoň kapku soukromí. Jsem si vědom skutečnosti, že jsou to bytosti družné a rády se navzájem setkávají, aby si řekly něco rozumného bez mužských vzeználek, nicméně občasně soukromí bych jim nikdy neupíral. A pokud někdo tvrdí, že ho v kuchyni nebo při praní a žehlení mají dost, tak je výjimečný, abych nepoužil politicky nekorektní výraz pro mentálně retardovaného.

Stále zůstávám u § 3 a žasnu nad zásadou číslo dvě. Rodina, rodičovství a manželství požívají zvláštní zákonné ochrany. Ať se na

mě nikdo nezlobí, ale tohle už přesahuje všechny meze. Rodinu bych ještě překousl, ačkoliv plačící sirotek bez zvláštní ochrany je ostudou naší země, ale nad rodičovstvím a manželstvím si mohu jen zoufat. Tady jde o trestuhodnou diskriminaci těch, kteří rodiči nejsou, protože jim příroda tento dar nena dělila. Darem myšleno rodičovství. Navíc pominu skutečnost, že skutečným rodičem je vždy jen matka, která rodí, zatímco otec je maximálně plodič za předpokladu, že je dítě jeho. Manželství je pak ještě horší! Skoro se ocitáme ve středověku! Zvláštní ochranu manželství dáme, ale gayům v registrovaném partnerství nikoliv? Všimněte si, že jsem použil politicky korektní výraz. Na rozdíl od homosexuálů a lesbiček. Co z toho plyne? Gayové mají smůlu, protože zvláštní ochranu nemají a navzdory velké snaze ji ještě nezískali. Samozřejmě existují i názory opačné, že je to tak správné, protože manželství je svazkem muže a ženy a tím pádem oni se do této definice nevejdou. Tím se nám ovšem otevírá jen další brána pekelná. Tou jsou totiž donedávna nevinna označení muže a ženy.

Jak někteří z Vás možná zaznamenali, v několika státech se již podařilo určitým chrabrým jedincům dosáhnout toho, že nejsou považováni ani za muže, ani za ženu, a jako pohlaví si zvolili třetí cestu v podobě jakéhosi X jedince. To je přece tak inovativní, že se člověku až tájí dech. Ještě nedávno jsme byli

užasí nad možností změny pohlaví a tak nově získanou svobodou být tím, čím chci, a nyní se dostáváme ještě o krůček dál. Je jen otázkou času, kdy tento skvělý vynález bude uzákoněn v našem nekorektním právním řádu. Těším se na okamžik, až budou všude třípohlavní toalety, i když chápu, že někteří provozovatelé v rámci úspor budou nutit X jedince, aby navštěvovali pánské nebo dámské toalety podle toho, jak se v dané chvíli právě cítí. Začal jsem ovšem jen zcela nepodstatným detailem, jak je mi vlastní. To podstatné je jinde. Neměli bychom pořád jen slepě kopírovat jako v historii, ať šlo o naše rudé bratry z východu, anebo z prohnitého imperialisticko-kapitalistického západu. Proč nebyt jednou v čele nového řádu?!

Z tohoto pohledu doporučuji začít připravovat nový občanský zákoník co nejrychleji jako vzor pro všechny další země s jejich nedokonalými právními předpisy v této oblasti, protože jsem se dosud zaměřil pouze na 2, slovy dva paragrafy a je snad více než zřejmé, jak moc bude nutné změnit. Jen namátkou uvedu důkaz smrti v § 26, což je zcela nekorektní, když zde hovoříme o mrtvém namísto metabolicky odlišném jedinci, případně o negativním výsledku péče o pacienta, tedy de facto o nežijící osobě, dříve nazývané nekorektně mrtvolou. Lze použít i výraz dysfunkční dítě země nebo rovnou v zemi. Obdobné platí pro domněnku smrti podle § 71. Zvláštním oříš-

kem bude jméno člověka a jeho ochrana, což může vyvolávat zajímavé situace u X jedinců, pokud budou trvat na své výjimečnosti i v této souvislosti. Mohou samozřejmě vystupovat i pod pseudonymem, pak ale hrozí, že se v tom už nikdo nevyzná.

V našem úsilí však musíme jít ještě dál a umožnit všem těm, kteří se dosud nenašli, aby se mohli přihlásit i k dalším živočišným druhům. Pokud se někdo cítí například jako bytost z říše zvířecí, nevidím důvod, proč mu neumožnit i tento druh sebeurčení. U některých jedinců ostatně není již nyní těžké uhodnout, kam směřují.

V neposlední řadě bych rád zmínil i nevhodnost používání výrazů matka a otec nebo maminka a tatínek, občas nazývaných máti a fotr osobami na pomezí dětství a dospělosti, nekorektně pubertáky, což jsou ti, kteří nikdy nepustí sednout v MHD ani fyzicky pozmeněnou osobu, dříve nekorektně nazývanou invalidní či tělesně postiženou, protože čučí do mobilů, pijí Red Bull a na uších mají sluchátka. Aby nedošlo k mýlce, jejich přístup má svou logiku s přihlédnutím k očekávané délce jejich životů v této technologicky i jinak ujeté společnosti. Navíc obdobně si nesednete ani vedle jinak rozměrné nebo horizontálně pozmeněné osoby, kterou dodnes někteří nekorektně nazývají tlustou či obézní, neboť ta se na jednu sedačku prostě nevejde.

Odhlédněme ještě krátce od občanského práva a podívejme se na právo trestní. Tady není situace o nic lepší. Skutkové podstaty trestných činů jsou uvozeny neurčitým a tedy rádoby politicky korektním výrazem „kdo“ a následovány tím, co dotyčný provedl, a v dalším se pak hovoří o pachateli, což lze chápat jen tak, že trestné činy páchají pouze muži. S pachatelkami zákon nepočítá, s X jedinci taktéž ne. Navíc zákon obsahuje na řadě míst zcela nekorektní pojmy jako například „vražda“, ačkoliv správně mělo být neutralizace osoby nebo svévolné zbavení života.

Jak snad z výše uvedeného vyplývá, čeká nás všechny ještě dlouhá cesta. Jistě se najdou i odpůrci politické korektnosti v právu, nicméně její masivní nástup je nezadržitelný. A ruku na srdce – komu se líbí být ohavný namísto kosmeticky odlišný, anebo plešoun místo vlasově znevýhodněný? Snad jen emočně odlišnému. ●

JUDr. Josef Vejmelka,
advokát
Vejmelka & Wunsch s. r. o.

Private Placement Life Insurance Swiss Life

Private Placement Life Insurance (PPLI) je unikátní řešení, které usnadňuje mezigenerační transfer finančního majetku. Majetek zahrnutý do produktu PPLI má, na rozdíl od svěřenského fondu, své jasné právní vlastníky a jeho vznik a správa jsou administrativně i nákladově nenáročné.

Výhody PPLI

- Právo na pojistné plnění není předmětem dědického řízení.
- Délka trvání produktu není omezena a sjednává se na dobu neurčitou.
- Může být ukončen kdykoliv na žádost pojistníka.
- Umožňuje čerpání části finančních prostředků z podílového účtu.
- Vstupní věk je v rozmezí 0 až 70 let, s možností prodloužení.

Pro koho je řešení určeno

Produkt PPLI je určen klientům, kteří hledají nákladově efektivní řešení předání majetku dalším generacím s minimálními náklady a administrativou. Minimální výše vkladu je 5 milionů korun.

SwissLifeSelect.cz

premium@swisslifeselect.cz

SwissLife
Select

Návrh zákona o lobbování

V současné době čeká na projednání vládou návrh zákona o lobbování, který byl předložen Úřadem vlády. Zákon má za cíl regulovat ovlivňování přípravy, projednávání a schvalování návrhů právních předpisů vyhlášených ve Sbírce zákonů a mezinárodních smluv a dokumentů plánovací, koncepční a strategické povahy schvalovaných vládou. Nástrojem regulace má být veřejně přístupný registr transparentnosti, ve kterém budou evidováni jak lobbiisté, tak lobbovaní, přičemž oběma je zároveň stanovena povinnost vkládat do registru čtvrtletní zprávy.

Ač obecně panuje shoda na tom, že lobbiistická činnost by měla probíhat podle předem daných a jasných pravidel, názory na okruh osob spadající do působnosti tohoto zákona se různí. Do definice lobbiisty uvedené v návrhu zákona o lobbování by totiž měly spadat i profesní komory, což vyplývá například i z vypořádání připomínek k věcnému záměru i k návrhu zákona po meziresortním připomínkovém řízení. Domnívám se, že profesní komory by měly být z působnosti zákona vyňaty z důvodů popsaných dále. Kromě toho jsou návrhu zákona vyčítány legislativní nepřesnosti, neurčitost některých ustanovení či jeho obtížná vymahatelnost. Otázkou na okraj je pak samotná nutnost regulace této činnosti formou zákona, neboť přichází v úvahu taktéž nelegislativní řešení pomocí například etických kodexů, veřejně přístupných diářů apod.

Profesní komory se standardně podílejí na legislativním procesu. Dle čl. 5, resp. čl. 8

legislativních pravidel vlády jsou profesní komory připomínkovým místem, pokud věcný záměr či návrh zákona spadá do oblasti působnosti těchto komor. Pravidelně jsou však přizvány i k legislativnímu procesu ohledně jiných zákonů, např. Česká advokátní komora se podílí na připomínkách k novelám občanského zákoníku či občanského soudního řádu, neboť jsou to právě advokáti, kteří s těmito předpisy pracují na každodenní bázi a jejich připomínky tak mohou být velice přínosné. Pokud na profesní komory nahlíží stát jako na trvalou součást legislativního procesu, nevidím jediný důvod pro to, aby byla nutná jejich registrace jako lobbiistů. Jejich postavení je třeba v tomto směru zásadně odlišit od postavení klasických lobbiistických subjektů.

Zůstaneme-li u České advokátní komory, ta vykonává přenesený výkon státní správy na úseku jí svěřeném. Dalším příkladem, kdy je s ČAK jednáno jako s orgánem s veřejnoprávní povahou je zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, dle kterého je ČAK povinným subjektem. Jak je vidět, stát v přístupu k profesním komorám měří dvojím metrem. Na jednu stranu je na ně pohlíženo jako na veřejnoprávní korporace s odpovídajícími právy a povinnostmi, na druhou stranu s nimi nyní má být jednáno naprosto rozdílně, a to jako se subjektem zcela nezávislým na státu, u kterého je třeba registrace do zvláštního seznamu.

Jak plyne ze zákona o advokacii, primárním účelem existence ČAK není hájit své členy, nýbrž chránit klienty advokátů před, ať už úmyslně či nedbalostně, nesprávným výkonem jejich profese. Při legislativním procesu

tak ČAK nevystupuje jako subjekt lobbující ve prospěch svůj či prospěch svých členů, ale jako osoba mající zájem na řádném výkonu advokacie a na ochraně osob využívajících právní služby advokátů.

Shrneme-li výše uvedené, dojdeme k jednoznačnému závěru, že profesní komory by měly být z působnosti zákona o lobbování výslovně vyňaty. Jednak se s nimi počítá jako se subjektem legitimně zapojeným do legislativního procesu, dále jsou samy součástí výkonu veřejné správy, když vykonávají činnosti jim svěřené, a je též nutné odlišit, v čí prospěch subjekty v působnosti zákona o lobbování jednají. Neopomínejme ani administrativní zátěž pro profesní komory, která by v důsledku povinnosti předkládat pravidelně zprávy nebyla zanedbatelná. A v neposlední řadě je třeba zmínit i určitý prvek důstojnosti, neboť profesní komory mají punc vážnosti a úctyhodnosti a jejich zapojení v okruhu lobbiistů by mohlo mít negativní dopad v očích veřejnosti. ●

Mgr. Robert Němec, LL.M.,
advokát a partner
PRK Partners s.r.o. advokátní kancelář
místopředseda představenstva České
advokátní komory

P / R / K
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

A tak si tu žijeme

Ústavní soud rozhodoval dne 13. 7. 2018 pod sp. zn. I. ÚS 4120/17 o ústavní stížnosti stěžovatele M. Š., kdy stěžovatel v rámci exekučního řízení vůči svojí osobě požádal dne 2. 9. 2015 o zastavení exekuce pro nemajetnost, uváděl, že je nezaměstnaný, bez příjmu a majetku. Obvodní soud pro Prahu 4 návrh na zastavení exekuce zamítl (28. 1. 2016), neboť stěžovatel neuvedl žádné údaje, které by se týkaly zpochybnění vykonatelnosti exekučního titulu. K odvolání Městský soud v Praze dne 25. 4. 2016 usnesení soudu prvního stupně potvrdil s tím, že k zastavení exekuce může dojít až poté, co bude soudním exekutorem zjištěna nemajetnost povinného, podnět k zastavení exekuce podle příslušného ustanovení o. s. ř. tedy nepodává povinný, nýbrž soudní exekutor. Stěžovatel proti uvedenému usnesení odvolacího soudu podal dovolání a současně požádal Obvodní soud pro Prahu 4 o ustanovení zástupce pro řízení o tomto dovolání. Obvodní soud pro Prahu 4 pak usnesením rozhodl tak, že stěžovateli přiznal osvobození od soudních poplatků a zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce k sepsání dovolání a ochraně jeho zájmů. Toto usnesení změnil Městský soud v Praze dne 21. 12. 2016 tak, že se stěžovateli ustanovuje zástupce pro dovolací řízení – advokát JUDr. J.T.

Potud nebyly žádné problémy, pak se ale nějak přestalo dařit. Stěžovatel byl s postupy a jednáním ustanoveného zástupce hrubě nespokojen, sděloval to Nejvyššímu soudu a ten dle Ústavního soudu spíše nereagoval než reagoval. Zkrátka Nejvyšší soud dovolání povinného proti usnesení odvolacího soudu ze dne 25. 4. 2016 odmítl, neboť dovolatel v rozporu se zákonným požadavkem ohledně nezbytných obsahových náležitostí dovolání

neuvedl, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání. Zároveň Nejvyšší soud odmítl dovolání stěžovatele proti rozhodnutí o ustanovení zástupce.

Stěžovatele pochopitelně výše uvedené neuspokojilo a Ústavní soud v rámci svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že Ústavní soud si je vědom, že obecné soudy musí při svém rozhodování čelit i kverulatořním podáním či obstrukcím účastníků, kteří nechtějí plnit své vymahatelné závazky, nicméně v daném případě obecné soudy v případě stěžovatele nazvaly, že tomu tak v jeho věci není a že je mu třeba ustanovit zástupce pro řízení před Nejvyšším soudem, a že náklady spojené se stěžovatelovým zastoupením advokátem ponese stát. Ústavní soud dále uvedl, že dovolací soud si musí být při výkladu a aplikaci podmínek připuštění dovolání vědom toho, že účastník řízení jím vždy sleduje ochranu svých subjektivních práv bez ohledu na to, jaký jiný účel řízení o mimořádném opravném prostředku sleduje. Ústavní soud dále uvedl, že „ochranu subjektivních práv proto nelze použít ze zřetele ani tam, kde je zákonodárcem sledovaným účelem řízení o mimořádném opravném prostředku tzv. sjednocování judikatury. Tento účel nemůže převážet nad ochranou subjektivních práv účastníka řízení tak, že se ochrana subjektivního práva zcela vyprázdní a tento účastník se stává pouze jakýmsi „dodavatelem materiálu“ pro sjednocování judikatury, nýbrž je třeba hledat vztah přiměřené rovnováhy mezi omezením práva na přístup k soudu a tímto účelem, který současně reprezentuje veřejný zájem, jímž je v daném případě zajištění souladné aplikace a interpretace podústavního práva obecnými soudy. Stěžovatel se ocitl v právní situaci, kdy právní řád stanoví podmínku

povinného zastoupení advokátem, aby byly chráněny jeho zájmy v právně a formálně složitém řízení před Nejvyšším soudem, a proto mu byl soudem ustanoven zástupce. Stěžovatel však soudy upozorňoval, že tento zástupce neplní dostatečně své povinnosti a že s ustanovením konkrétně soudem zvoleného advokáta nesouhlasí. Obecné soudy však na to nijak nereagovaly a následně stěžovatel odmítnutím svého dovolání pro vady doplatil bez možnosti nápravy právě na chybu způsobenou svým státem ustanoveným zástupcem. Stěžovateli tedy bylo adresováno rozhodnutí, že se jeho dovoláním Nejvyšší soud nebude zabývat pro vady, způsobené zástupcem, který mu byl ustanoven, a současně, že ustanovením tohoto zástupce nedošlo k žádnému zásahu do jeho práv a že sice soud ví, že zanikla důvěra mezi ním a jeho advokátem, což má vést k ustanovení nového zástupce, nicméně neshledal, že by tím stěžovateli vznikla újma na jeho právech, aniž by však jakkoli vysvětlil, proč nepostupoval v souladu se zákonem, stanovícím povinnost při ztrátě důvěry ustanovit nového zástupce, který sám v rozhodnutí ocitoval. V nyní posuzované věci tedy stát stěžovateli zvolil advokáta, i přes stěžovatelův nesouhlas jej shledal jako plně kompetentního a důvěryhodného, aby téhož dne odmítl jím vypracované dovolání pro vady, neboť tento advokát nezvládl vymezit důvody přípustnosti dovolání.“

Hodnocení celé věci Ústavním soudem vyvrcholilo v bodě 28 odůvodnění: „Nabízí se srovnání se situací v knize Josepha Hellera Hlava XXII, kdy vojenské povinnosti může být zbaven ten, kdo je uznán za psychicky narušeného, a zároveň požádá o uvolnění. Ovšem to, že o uvolnění požádá, svědčí o jeho psychickém zdraví, takže být

uvolněn nemůže. Obdobně jako v posuzovaném případě, kdy téhož dne Nejvyšší soud rozhodl o odmítnutí dovolání proto, že advokát nedostatečně vymezil podmínky projednatelnosti dovolání, aby pak stěžovateli odmítl dovolání, jímž nesouhlasí s ustanovením advokáta s tím, že je vše v pořádku. Obdobná Hlava XXII se opakuje i v samotném rozhodnutí o odmítnutí dovolání proti ustanovení advokáta – Nejvyšší soud sice připouští, že zákon stanoví povinnost soudu ustanovit účastníkovi nového advokáta, pokud mezi účastníkem a advokátem dojde ke ztrátě důvěry a bere na vědomí, že k této ztrátě důvěry došlo, nicméně bez jakéhokoli vysvětlení naopak uvádí, že k zásahu do stěžovatelových zájmů a práv nedošlo a odmítá jeho dovolání.“

Jak je vidět, rozhodně je co číst. Na jednu stranu se lze z pozice nezúčastněného pousmát nad „smůlou“ senátu Nejvyššího soudu, který postupoval z formálního hlediska po procesní stránce standardním způsobem, pouze zcela nedohlédl toho, co takový běžně používaný postup může způsobit. Na druhou stranu si nelze nevzpomenout na některá rozhodnutí Ústavního soudu argumentující jednoduchým právem při uvádění důvodu, pro které se nelze věcí zabývat, aby následně čas opo- nou trhnul a... Stejně tak nelze opominout situace, kdy soudy vyšších stupňů jednoznačně a konstantně judikují jedním směrem, aby následně svoji judikaturu otočily přesně naopak, a to pochopitelně bez jakéhokoliv, natož pak přesvědčivého, vysvětlení.

Prostě tak si tu žijeme. ●

Mgr. Jaroslav Vaško

Podílíme se téměř

92%*

na nákladech
celého trhu
pojištění právní
ochrany.

Nic netajíme, a proto nám klienti věří.

www.das.cz | +420 267 990 711 | info@das.cz

BRÁNÍME SLUŠNÉ

Už 100 let

* Údaje ČNB.

Právník roku 2018

Česká advokátní komora a mediální a vzdělávací skupina EPRAVO.CZ uspořádaly již 14. ročník soutěže Právník roku. Slavnostní galavečer, při kterém 11 právníků z různých oblastí práva převzalo titul Právník roku 2018 a skleněnou plastiku sv. Yva, patrona právnických profesí, se uskutečnil 1. února 2019 v pražském TOP Hotelu.

Pro soutěžní ročník 2018 Česká advokátní komora a mediální a vzdělávací skupina EPRAVO.CZ stanovily celkem 10 soutěžních kategorií: sedm odborných – občanské právo, trestní právo, finanční právo, správní právo, pracovní právo, právo informačních technologií, lidská práva a právo ústavní a tři speciální – Pro bono, Talent roku a Právníká síň slávy. Plastiku sv. Yva si však letos odvezlo z Prahy celkem 11 osobností práva, protože po dvou letech byla udělena znovu Zvláštní cena sv. Yva za zásluhy o advokacii, která je určena pro výjimečné příležitosti a výjimečné advokáty. Za celoživotní práci ji získal advokát a nejdříve sloužící zkušební komisař a kárný žalobce ČAK JUDr. Antonín Fürst st.

V kategorii Pro bono, která byla do soutěže zařazena poprvé v roce 2009 a každoročně oceňuje právníky, kteří bezplatně pomáhají slabším a zranitelným, byl oceněn advokát

„němých tváří“ Mgr. Robert Plicka. Bezplatně zastupuje spolky na ochranu zvířat i fyzické osoby, které se na něho obracejí se žádostí o právní pomoc týraným zvířatům.

Kategorie Talent roku je určena mladým právníkům do 33 let, jejichž autentické písemné odborné a literární práce s právní tematikou vyhodnocuje odborná porota. „Začínající mladé kolegy chceme tímto oceněním, s nímž je svázána i zajímavá finanční odměna, motivovat k odbornému růstu a také k pravidelnému publikování, třeba v našem stavovském periodiku – Bulletinu advokacie,“ uvedl JUDr. Vladimír Jirousek, předseda České advokátní komory. Letos se Talentem roku stal JUDr. Jiří Mulák, Ph.D. asistent soudce Vrchního soudu v Praze.

Vrcholem každého galavečera Právnicka roku je, a také tentokrát byla, Právníká síň slávy, do které každoročně vstupuje významná

osobnost z právnického světa za celoživotní přínos českému právu. „Je to nejvyšší pocta, kterou odborná právnická veřejnost může udělit výjimečné osobnosti práva ze svého středu. Do Právníkové síně slávy v minulosti vstoupili například JUDr. Pavel Rychetský, JUDr. Otakar Motejl, nebo bývalí ministři spravedlnosti a dlouholetí advokáti, kteří už bohužel nejsou mezi námi – JUDr. Dagmar Burešová a JUDr. Karel Čermák,“ připomněl některé dosavadní nositele tohoto prestižního ocenění JUDr. Jirousek. Letošním čtrnáctým oceněným se stal doc. JUDr. Petr Pithart, dr. h. c., který nejenže některé dosavadní členy Právníkové síně slávy osobně znal, ale intenzivně s nimi také spolupracoval, například v první české polistopadové vládě.

Na galavečeru byla mimosoutěžně, a to již podruhé, také udělena Cena Václava Mandáka za nejlepší publikovaný odborný článek v Bulletinu advokacie, časopisu vydávaném

Českou advokátní komorou. Letošním vítězem se stal prof. JUDr. Jiří Jelínek, CSc. za příspěvek „K chybějící právní úpravě tzv. prostorového odposlechu v trestním řádu“.

Svoji premiéru měla další z autorských cen, a to za nejčtenější článek roku 2018 s právní problematikou na stránkách www.epravo.cz, kterou získal za článek „Předkupní právo spoluvlastníků ve světle novely občanského zákoníku“ Mgr. Jakub Hafner, advokátní koncipient AK Toman, Devátý a partneři.

Pomoc potřebným je s Právníkem roku spjatá již od samého počátku této soutěže, a tak i v průběhu letošního galavečera byly předány dokonce dva charitativní šeky. První, na

100 tisíc korun, předala AK ŽIŽLAVSKÝ. Pro Nadaci Charty 77 Konto bariéry si jej převzala provozní ředitelka nadace Gabriela Švagrová.

Druhý šek věnovala již tradičně AK HAVEL & PARTNERS. Sumu ve výši 100 tisíc korun tentokrát obdržela Nadace Krása pomoci, která pomáhá seniorům a jejíž zakladatelkou je Taťána Gregor Brzobohatá. Na pódiu si šek převzala ředitelka nadace Michaela Stachová.

„Za všechny organizátory mám radost z toho, že se nám znovu podařilo naplnit myšlenku, se kterou jsme před lety Právníka roku zakládali – ukázat veřejnosti ty nejlepší z nejlepších, kteří budují pozitivní

obraz českého práva,“ uvedl závěrem předseda představenstva EPRAVO.CZ, a. s., Mgr. Miroslav Chochola, LL.M., MBA, s tím, že tento závazek samozřejmě zůstává stěžejním i do budoucna.

Vítěze všech kategorií vybrala desetičlenná odborná porota, která se rozhodovala na základě nominací zaslaných odbornou veřejností přes portál www.pravnikroku.cz. Na dalších stránkách jsou také zveřejněny detailní výsledky ankety Právník roku 2018, včetně bohaté fotodokumentace. ●

právník roku 2018

Vítězové jednotlivých kategorií

Občanské právo

Mgr. Jan Záruba,

státní zástupce, zakladatel netrestního odboru Nejvyššího státního zastupitelství

Trestní právo

JUDr. František Púry, Ph.D.,

soudce, předseda trestního kolegia Nejvyššího soudu

Finanční právo

JUDr. Mgr. Petra Nováková, Ph.D.,

advokátka, AK Nováková + Partners

Správní právo

JUDr. Daniela Šustrová, LL.M.,

ředitelka kanceláře ředitele Katastrálního úřadu hl. m. Prahy

Právo informačních technologií

JUDr. Tomáš Nielsen,

advokát, AK NIELSEN MEINL

Pracovní právo

doc. JUDr. Petr Hůrka, Ph.D.,

náměstek pro legislativu Ministerstva práce a sociálních věcí

Občanská a lidská práva, právo ústavní

doc. JUDr. Ladislav Orosz, CSc.,

soudce Ústavního soudu SR

Pro bono

Mgr. Robert Plicka,

advokát, AK PLICKA & PARTNERS

Talent roku

JUDr. Jiří Mulák, Ph.D.,

asistent soudce Vrchního soudu v Praze

1. místo

Mgr. Kateřina Šveřepová,

advokátka trvale spolupracující s AK CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ

2. místo

JUDr. Jakub Sivák,

advokát trvale spolupracující s AK PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK

3. místo

Zvláštní cena sv. Yva za přínos advokacii

JUDr. Antonín Fürst st.,

samostatný advokát

Právnícká síň slávy

doc. JUDr. Petr Pithart, dr. h. c.,

právník, filozof a vysokoškolský pedagog

OBČANSKÉ PRÁVO

Mgr. Jan Záruba, státní zástupce, zakladatel netrestního odboru Nejvyššího státního zastupitelství

Je absolventem Právnické fakulty UK v Praze. Začínal jako samostatný podnikový právník v Českém svazu chovatelů, pak působil šest let jako prokurátor na Okresní prokuratuře Brno-venkov a přes Krajskou prokuraturu v Brně vedla jeho cesta na Generální prokuraturu ČSR. Od roku 1996 (po čtyřleté praxi advokáta) působil jako státní zástupce na Vrchním státním zastupitelství v Olomouci, o dva roky později se přesunul na Nejvyšší státní zastupitelství, kde zastával několik funkcí až po tu současnou, kdy působí jako ředitel odboru veřejné žaloby v netrestních věcech. Zároveň je lektorem Justiční akademie v Kroměříži, autorem či spoluautorem řady publikací, autorsky se podílel například i na komentářích k zákonu o soudech a soudcích a o státním zastupitelství nebo k občanskému soudnímu řádu.

Když jsem se dozvěděl o ocenění Právník roku, tak přiznávám, že tato zpráva u mne vyvolala spíše úlek. Ani náhodou mě nenapadlo, že by se mne také mohlo týkat. A teď převládá nejistota v tom, co pro mne příprava na předávání ocenění bude znamenat,“ svěřil se se svými pocity Mgr. Záruba a zároveň připomněl, že ocenění nemá význam pouze pro něho osobně, ale právě pro netrestní úsek činnosti veřejné žaloby, který společně s trestněprávním úsekem dotváří nástroje k ochraně veřejného zájmu. Tato ochrana veřejného zájmu se zaměřuje i na ochranu zranitelných osob, tj. dětí, osob zdravotně handicapovaných, osob starých, osob bez domova, o který přišly zásahem svého životního osudu atd. A právě proto si před více než 45 lety vybral své budoucí povolání...

„K tomuto povolání mě podnítil můj zkušený a velmi vážený kolega. Byl to starší právník, který důležitou právní praxi vykonával ještě za první republiky a předával mi mimořádně cenné zkušenosti. Původně jsem ale nechtěl být právníkem. Nadchl mě přírodopis, sestavoval jsem herbáře, sbíral kameny... a můj zájem o přírodní vědy se prohluboval i na střední škole. Ale pod vlivem již zmíněného právníka a atmosféry roku 1968 jsem si na konec vybral studium na právnické fakultě. A byl to také on, který mi o několik let později poradil, abych nastoupil na prokuraturu v Brně. A to byl skutečný počátek mé právnické praxe.“

Zažil jste za svoji kariéru nějaký zvláštní případ, na který nikdy nezapomenete?

„Po nástupu do svého prvního zaměstnání podnikového právníka u Českého svazu chovatelů drobného zvířectva jsem doprovázel k soudu znalce na psy. Měl tam podat odborné vyjádření v nějakém občansko-právním sporu. Pochopitelně tehdy jsem neměl žádné zkušenosti se soudem, a tak jsme k soudu šli oba poprvé. A jaká náhoda se stala: znalec měl stejné příjmení jako jeden obžalovaný v trestním řízení, jehož případ znásilnění byl projednáván u stejného soudu a ve stejné době, kdy jsme přišli do soudní budovy. Když jsme procházeli chodbou a hledali jednací místnost, do které se měl znalec dostavit, ozvalo se z reproduktoru jméno obžalovaného, kterého vyvolávali. Než jsem stačil cokoli říct, můj znalec jen prohodil „už mě čekají“ a zmizel za dveřmi soudní síně, kde se projednával ten trestní případ. Čekal jsem tedy na chodbě a na jednou uviděl, jak se značným zpožděním vběhl do místnosti obhájce obžalovaného. Ten dal patrně impuls k tomu, aby se „můj“ zcela zsinálý znalec konečně mohl z projednávání věci vzdálit. Hned mi vyčetl, že jsem ho špatně hlídal, neboť mohl být zavřený, a vyprávěl mi, co se v soudní síni dělo: nejprve jej soudkyně požádala o předložení občanského průkazu, čemuž ochotně vyhověl. Pak ho vyzvala ke spontánní výpovědi, aby prý pravdivě vylíčil svůj zvrhlý skutek. Pravdivě tvrdil, že je posuzovatel psů, a ni-

koliv vilný násilník. To však soudkyně nebrala v úvahu až do příchodu obhájce skutečného obžalovaného. Udýchaný advokát omlouval zpoždění své i klienta. Nato soudkyně obhájci káravě vyčínila, že již jeho drzého klienta vyslechla. V tu chvíli konečně advokát popřel, že by vymlouvajícího se pána znal. Soudkyně pak s výrazem zjevného znechucení prohodila, že to měl znalec říci hned, a ne paní předsedkyni udržovat v omylu a že si měl uvědomit, že je u soudu a soud prý není Rozmarýn, což bylo varieté v Brně. Takto neslavně tedy skončila moje první intervence u soudu.“

Někomu se může zdát tento zážitek nepodstatný, u Jana Záruby však vyvolal nezapomenutelný dojem. „Pochopil jsem, že důležitou vlastností soudce je schopnost důsledně ověřovat stav věcí.“

Veškerou svoji životní aktivitu bez nadsázky věnoval Mgr. Záruba aktivitám pracovním, mimopracovní víkendy pro něho prakticky neexistovaly, obětoval je přípravě zejména metodických materiálů a stanovisek. Dříve, ve studentských letech, se ve volném čase věnoval malování, takže možná, až bude mít více volného času, se k němu vrátí. ●

Mgr. Jan Záruba se ztotožňuje s jednou zásadou svého kolegy z Generální prokuratury ČR, již zesnulého vynikajícího civilisty JUDr. Arnošta Fišla: „I malé nahlédnutí do zákona mnohdy rozplyne velké pochybnosti.“

TRESTNÍ PRÁVO

JUDr. František Púry, Ph.D., soudce, předseda trestního kolegia Nejvyššího soudu

V letech 1980 až 1984 studoval na Právnické fakultě nynější Masarykovy univerzity v Brně a následujícího roku získal titul JUDr. Po ukončení čekatelské praxe se v roce 1985 stal soudcem z povolání a v soudcovské funkci působil nejdříve na všech stupních vojenské justice, po jejím zániku je od roku 1993 soudcem Nejvyššího soudu České republiky se sídlem v Brně. Je zařazen na trestním kolegiu tohoto soudu a specializuje se zejména na hospodářskou a majetkovou kriminalitu. Působí též jako člen velkého senátu a evidenčního senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu, v jejichž rámci se podílí na tvorbě judikatury Nejvyššího soudu v trestních věcech. Od 1. 9. 2015 zastává funkci předsedy trestního kolegia Nejvyššího soudu. Věnuje se publikační činnosti, přednáší na právnických konferencích a podílí se na výuce na několika vysokých školách i na Justiční akademii.

Zpráva o ocenění zastihla JUDr. Púryho v průběhu konání konference ke 100. výročí založení státu a vzniku Nejvyššího soudu a v době, kdy si připravoval svá vystoupení na další dvě konference. Proto ani neměl moc času na přemýšlení nad faktem, že má být oceněn.

„V každém případě mě však zpráva potěšila,“ uvedl a dodal: „Právník roku rozhodně neznamená, že jsem už dosáhl všeho a že můžu takřikajíc „usnout na vavřínech“, ale je pro mne dobrou pobídkou do další práce. Navíc cenu vnímám i jako uznání práce svých kolegyní a kolegů z trestního kolegia Nejvyššího soudu, bez nichž bych svého úspěchu zřejmě nedosáhl.“

Ke studiu práv a k právnické profesi se JUDr. František Púry dostal z vlastního rozhodnutí, neměl k tomu vůbec žádnou inspiraci v rodině ani v tehdejších nejbližších sociálních okolích.

K zájmu o právo ho přivedl jeho cit pro spravedlnost a snaha studovat. O tom, proč si nakonec vybral profesi soudce, nijak zvlášť nepřemýšlel. „Moje právnická profese se vyvinula celkem přirozeně z tehdejších souvislostí a možností, ale musím říci, že funkce soudce mi vzhledem k mé povaze vyhovuje nejvíc ze všech právnických profesí, byť není nejjednodušší ani nejlukrativnější, ačkoli si veřejnost mnohdy myslí něco jiného...“

Co považujete za svůj dosavadní největší profesní úspěch?

„Mým nesporným úspěchem bylo například to, že jsem se kdysi před lety stal nejmladším soudcem Nejvyššího soudu. Z nedávné doby pak považuji za úspěch, že jsem stanul v čele trestního kolegia Nejvyššího soudu a že se kromě jeho řízení mohu podílet i na jeho personální obměně. Rád bych dosáhl toho, aby se soudci Nejvyššího soudu staly některé další výrazné osobnos-

ti zabývající se trestním právem jak z řad soudců soudů nižších stupňů, tak i některých jiných právnických profesí. A co bych si ještě přál? Třeba abych se ještě do konce svého soudcovského mandátu dožil důstojnější a technicky i prostorově lépe vyhovující budovy Nejvyššího soudu, ale to je patrně nesplnitelný sen.“

Kde bude mít své místo Váš sv. Yvo?

„Uložím jej na nějaké dobře viditelné místo ve své kanceláři na Nejvyšším soudu v Brně. Ještě nevím, kde přesně to bude, musím to vyzkoušet až přímo na místě.“ ●

JUDr. František PÚRY věří, že poctivost a vlastní úsudek se dlouhodobě vyplácejí, byť jinak mohou představovat určitou „konkurenční“ nevýhodu a nepřinášejí vždy okamžitý úspěch.

FINANČNÍ PRÁVO

**JUDr. Mgr. Petra Nováková, Ph.D.,
advokátka, AK Nováková + Partners**

Absolvovala Právnickou fakultu a Fakultu sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně. Praktické zkušenosti z oblasti daňového práva získala především jako asistentka předsedy senátu NSS a ve společnosti PricewaterhouseCoopers. Je členkou Legislativní rady vlády České republiky, pracovní skupiny na daňový proces při Ministerstvu financí, disciplinárního výboru Rady pro veřejný dohled nad auditem a redakční rady Bulletinu Komory daňových poradců. Za roky 2010, 2012 a 2016 byla zvolena „Daňovou hvězdou roku“ v oblasti správy daní, je zařazena do přehledu významných žen českého práva pro oblast advokacie. Aktivně publikuje a přednáší témata z daňového práva. V současnosti vykonává advokacii ve společnosti Nováková + Partners, advokátní kancelář, kde se specializuje především na daňové řízení a správní právo, zastupování před správními orgány a správními soudy a poradenství v trestních řízeních daňových.

Co Vám proběhlo hlavou, když jste se dozvěděla, že jste Právníkem roku?

„Vážně??? Děkuju! :-) Fakt, že si někdo všímá, toho, co děláte, potěší. Rozhodně to ale není jen „moje“ cena, ale primárně celé naší kanceláře, zejména kolegy Radana Tesaře.“

Za sebou máte několik významných pracovních úspěchů z poslední doby, máte aktuálně nějaký další cíl, který byste si přála splnit?

„Je to pravda, v poslední době mě potěšily dva vyhrané spory ještě před Odvolacím finančním ředitelstvím, což v daních nebývá moc časté. Pro nás to bylo milé „překvapení“ a potvrzení toho, že Odvolací finanční ředitelství skutečně funguje ve vztahu k finančním úřadům jako určitý korektiv. Aktuálním pracovním cílem je dotáhnout ještě jednu živou kauzu, ve které byl náš klient velmi nespravedlivým a tvrdým způsobem „zlikvidován“ ze strany místního finančního úřadu zajišťo-

vacími příkazy a kde doufáme ve spravedlivé soudní rozhodnutí. Ale mám i nepracovní cíle – navštívit pár zemí a vylézt na pár kopců. A už se moc těším, až mi jednou dcera ponese batoh :-).“

Chtěla byste, aby šla dcera i ve Vašich pracovních šlépějích?

„Vzpomínám si, jak to bylo u nás – že bych mohla studovat něco jiného než práva, nebylo podle mého táty myslitelné. Měl svérázný způsob motivace. Na moje občasné tendence, že bych chtěla učit, vždy říkal, že můžu, ale jen práva na vysoké škole. A na to, že bych chtěla studovat psychologii, vždy prohlásil, že musím nejdříve vystudovat něco pořádného (rozuměj pouze práva) a pak si můžu vystudovat „nějakou pavědu“ (omlouvám se, nemyslel to nikterak pejorativně). Nu a jak řekl, tak se i stalo. Ale u nás je to zatím jinak – čím bych chtěla, aby byla dcera? Určitě ne právníkem, asi „ajtákem“ nebo zubařem. Na tyhle profese já buňky nemám.“

Přesto určitě existují momenty, kvůli kterým jste i Vy ráda, že právníkem jste...

„To rozhodně – baví mě, jak je moje práce pestrá a jak se člověk stále učí, a to i v neprávních oblastech – zabývala jsem se například studiem výrobních postupů tavby kovů, fungováním e-shopů s různým sortimentem či principy marketingu proto, abych pochopila podnikání klienta a mohla se od toho argumentačně odrazit. Z neklientských věcí si vážím možnosti setkávání s kolegy advokáty či daňovými poradci ať v Legislativní radě, nebo prostřednictvím přednášek, které čas od času lektoruji.“

Kde bude mít Váš sv. Yvo místo?

„V kanceláři, vedle ocenění Daňáře roku. Myslí, že jim to tam bude společně slušet.“ ●

SPRÁVNÍ PRÁVO

JUDr. Daniela Šustrová, LL.M., ředitelka kanceláře ředitele Katastrálního úřadu hl. m. Prahy

Je absolventkou Právnické fakulty UK a své první pracovní zkušenosti začala sbírat v advokacii. Od roku 1996 pak působí na Katastrálním úřadu pro hlavní město Prahu, kde od té doby prošla několika posty, od roku 2005 je ředitelkou kanceláře ředitele úřadu. Má bohatou lektorskou a přednáškovou činnost pro studenty vysokých škol, stejně jako pro členy profesních komor a dalších institucí. Je autorkou a spoluautorkou několika odborných publikací a mnoha článků.

Daniela Šustrová už od svých deseti let věděla, že chce být právnickou. Kdyby nebyla právníkem, byla by Malým princem, protože dnes a denně hledá dobro a zlo, přátelství, krásu, spravedlnost. „Dlouhodobě fandím každému, kdo se rozhodl, že vezme odpovědnost za svůj život do vlastních rukou, nezůstane stát na jednom místě a chce se učit něco nového. A navíc jsem celoživotní ochránce slabých a utlačovaných.“

V dětství si představovala, že bude soudkyní, kterou nikdy nebyla. Naopak během studia práv tvrdila, že nechce být advokátem, a právě do advokacie vedly její první profesní kroky. Teď už více než dvacet let pracuje ve státní správě a je spokojená. „Dělám práci, která mě baví a která mě naplňuje.“

Jaká byla Vaše první reakce na ocenění Právník roku?

„Radost a potěšení z ocenění. Být Právníkem roku je pro mě pocta a potvrzení toho, že svou práci dělám dobře. Anketu Právník roku pravidelně sleduji od samého počátku a ve vztahu k dosavadním oceněným cítím velkou úctu. Ráda budu v jejich přítomnosti. Ocenění pro mě zároveň znamená závazek do budoucnosti. Je mi jasné, že si nemohu dovo-

lit žádné zasněné pohledy do dálky, ale musím se dál věnovat každodenní poctivé práci, minimálně tak, jako doposud. Proto sv. Yvo bude u mě v kanceláři a bude mě motivovat do další práce.“

Najdete ve své praxi netradiční, výjimečný případ, na který určitě nezapomenete?

„Život je pestrý a stejně tak pestré jsou i příběhy, se kterými se setkávám. Třeba když mi volal pan Plecháček s tím, že zdědil plechovou garáž a co má dělat... Nebo když jedné paní při povodních v roce 2002 uplavala zahrádkářská chata, ale připravala jí trafika a ona chtěla vědět, zda jí trafiku zapíšeme na list vlastnictví. A v loňském roce jsem se setkala s příběhem, kdy dědeček závěti povolal jako svěřenského nástupce nezletilého vnuka, v jehož prospěch byla po projednání dědictví v katastru zapsána poznámka. Poměrně brzy babička, jako současný vlastník nemovitosti, a rodiče nezletilého chlapce začali usilovat o výmaz poznámky, neboť chtěli nemovitost zatížit zástavním právem a banka měla požadavek, aby list vlastnictví byl takzvaně čistý, bez poznámky ve prospěch nezletilého. Ačkoliv se o výmaz pokoušeli celkem třikrát, v různých podobách a s různou mírou naléhání, neuspěli; poznámka dál chrání chlapcovo budoucí právo.“

Máte nějaký pracovní cíl, který byste si ráda splnila?

„Své cíle si průběžně plním. Když něco chci, tak to udělám. Za dlouhodobý úspěch považuji to, že jsem dokázala skloubit svůj rodinný a pracovní život a vychovala jsem dva syny, na které jsem pyšná. Za úspěch považuji také všechny publikace, na kterých jsem se autorsky podílela, a zvláště si cením oblíbenosti svých přednášek u všech, kteří se o katastrální problematiku zajímají. Během svého života se s katastrem setká úplně každý, proto mám za to, že je na místě jej popularizovat a srozumitelně přiblížit veřejnosti.“

Na Katastrálním úřadu jste už déle než 20 let – čím Vám učaroval?

„Katastr je nejstarší evidencí na našem území a dá se z něj vyčíst víc, než se na první pohled může zdát. Jeho obsah věrně kopíruje historii a lze z něj poznat, zda byl v té či oné době panovník silný či slabý, jaké byly jeho záměry i to, jaký význam byl za jeho vlády přikládán majetkovým právům. V katastru se specifickým způsobem odrážejí léta míru a prosperity i období bídy a válečného zmaru. Prostě někdo čte z ruky, já čtu z nemovitostí.“ ●

PRÁVO INFORMAČNÍCH TECHNOLOGIÍ

**JUDr. Tomáš Nielsen,
advokát, AK NIELSEN MEINL**

Absolvoval Právnickou fakultu UK v Praze. Dlouhodobě se věnuje právu informačních technologií, telekomunikací, autorskému a mediálnímu právu. Specializuje se též na problematiku závazkových vztahů při rozsáhlých obchodních transakcích. Má bohaté zkušenosti v oblasti českého i mezinárodního smluvního práva a v oblasti finančních transakcí. Věnuje se též problematice dodržování pravidel stanovených předpisy o ochraně proti praní špinavých peněz (AML) a mezinárodního platebního styku. Má rozsáhlé zkušenosti i s tzv. krizovým managementem. Telekomunikační právo přednáší na Právnické fakultě Univerzity Karlovy a právo ICT na Fakultě dopravní ČVUT. Je rovněž rozhodcem Mezinárodního rozhodčího soudu v Rize a autorem či spoluautorem řady odborných článků a publikací.

Jaká byla Vaše první myšlenka poté, když jste se dozvěděl, že jste Právníkem roku?

„Krucíš – to snad není pravda. Chápu ho ale jako ocenění celého týmu. A aby to neznělo příliš pseudoskromně, musím dodat, že pokud se cítím na něco ve své práci opravdu pyšný, tak je to silný tým nadšenců pro právo, který se mi podařilo vybudovat a udržet.“

Kdo přivedl k právu a advokacii Vás?

„Inspirativních lidí je hned několik. První byli zřejmě mí rodiče, kteří mi již ve třech letech pro mou upovídanost věštili, že skončím jako kněz nebo právník. Na základní škole jsem pak hodně četl knížky o Perry Masonovi, což byl asi zásadní moment. Ovlivnil mě také, bohužel již zesnulý, kamarád, který se mnoho let věnoval hlavně patentovému právu. Pracoval jsem dlouho mimo obor a on mě přesvědčil, abych se k právu vrátil. Takže díky němu jsem to udělal a zůstal.“

A nikdy jste toho nelitoval?

„Myslím, že se asi rád považuji za jakéhosi hrdinu – a advokacie vám vlastně umožňuje

chránit ostatní. I když to v oblasti IT práva možná zní lépe, než jak tomu ve skutečnosti je. Jsme ale v kontaktu s lidmi, kterým pomáháme řešit jejich problémy. A moc si vážím těch, kteří jsou za naši pomoc rádi, kteří ji neberou jen jako jakousi neosobní službu.“

Vzpomenete si, kdy jste ve své dosavadní práci zažil skvělý pocit?

„Měl jsem například radost z dosud nepravomocného rozhodnutí ve věci porušení autorských práv Káji Saudka a jemu ukradeného díla Muriel a andělů. Měl jsem možnost po mnoha a mnoha letech napravit staré i novější křivdy, jež si rodina Káji Saudka, který byl absolutním mistrem své práce a velmi zajímavým člověkem, prožila. Protože tady nešlo zdaleka jen o peníze, ale skutečně o princip. Skvělý pocit ostatně zažívám pokaždé, když soud opře rozsudek o argumentaci, která dává smysl, o to víc, když rozhodne v náš prospěch :-). Proto bych si přál, aby takových rozsudků bylo co nejvíce – aby soudy definitivně přestaly rozhodovat formalisticky a už v prvním stupni se skutečně věci zabývaly. Přinese to pozitivní efekt lidem a nám aspoň naše práce nepřijde tak marná.“

A která kauza se Vás skutečně dotkla?

„V rozhodčím řízení, v němž jsme pro bono zastupovali dívku, kterou poměrně ošklivě podvedl její předchozí zaměstnavatel. Namísto toho, aby jí platil standardně mzdu nebo odměnu, za ni vystavoval zálohové faktury, které jí proplácel. Ona nebyla Češka, takže celému systému moc nerozuměla. A po několika letech, kdy už tato dívka žila svůj život úplně mimo tuto firmu, jí přišla výzva k vrácení záloh. Byla to nehorázná kauza a silně na mě zapůsobil ten pocit strachu a zmaru, který klientka prožívala. Obecně soudní spory hodně prožívám a možná je беру až moc osobně.“ ●

JUDr. Tomáš Nielsen o sobě říká, že je dost strašným time managerem, takže standardně zdaleka nestíhá všechno, co by chtěl. Ale dělá, co může, aby svůj čas rozdělil skutečně mezi ty nejdůležitější – zejména svou rodinu, ale i mezi další lidi kolem sebe a žije – tedy carpe diem.

PRACOVNÍ PRÁVO

doc. JUDr. Petr Hůrka, Ph.D., náměstek pro legislativu Ministerstva práce a sociálních věcí

Působí jako docent na katedře pracovního práva a práva sociálního zabezpečení Právnické fakulty UK v Praze, je lektorem, univerzitním pedagogem a legislativcem. Specializuje se již od roku 1995 na pracovní právo, zaměstnanost, kolektivní vyjednávání a právo sociálního zabezpečení. Hrdě sám sebe dokonce označuje za „prackaře“. Od roku 2000 se podílí na tvorbě pracovněprávních předpisů, zejména pak zákoníku práce a na jeho novelizacích, a to na různých postech Ministerstva práce a sociálních věcí. V současné době je zde náměstkem pro legislativu. Je členem Komise pro pracovní právo a právo sociálního zabezpečení Legislativní rady vlády a zástupcem ČR v European Labour Law Network.

Cenu sv. Yva bere jako velké ocenění svého dosavadního působení na poli pracovního práva. „Přichází zvenčí, závisí na nezávislém posouzení, a tím je velmi cenné a zavazující. Jsem velmi rád, že odborná obec takto ocenila moji více než dvacetiletou práci, i když nějakou dobu jsem si tu zprávu vůbec neuvědomoval a teprve ji vstřebával. Postupně začíná převládat radost z ocenění, ale i závazek.“

Jste uznávaným odborníkem na pracovní právo. Proč jste si vybral právě tento obor?

„Svět pracovního práva jsem objevil díky velmi poutavé výuce mé tehdejší vedoucí semináře a dnes kolegyně, profesorky Věry Štánkové, ve třetím ročníku studia na právech. K legislativnímu zaměření mé práce mě zase inspirovali tehdejší legislativní náměstek na MPSV a můj předchůdce JUDr. Petr Šimerka, stejně jako ředitelka odboru Mgr. Ludmila Tomandlová, s nimiž mám tu čest spolupracovat dodnes. Pracovní právo mi bylo jako obor vždy nejbližší, lákalo mne utvářet rámec pravidel pro výkon práce velké většiny z nás.“

A kdybyste se nevěnoval pracovnímu právu?

„Pokud bych se nevěnoval právu pracovnímu, asi bych se stejně pohyboval v právu, třeba jako podnikový právník nebo personalista, anebo bych určitě učil, třeba historii a dějiny

umění. Mám totiž radost z práce se studenty při výuce.“

Co Vám ještě dělá ve Vaší práci radost?

„Kromě výuky je to přednášková činnost pro odbornou veřejnost, nebo vystoupení a diskuse na konferencích. Naplňuje mě ale i práce zprostředkovatele v kolektivních sporech. Jsem rád za mnohé z legislativních změn pracovněprávních předpisů. A ještě jednu radost bych si udělal – rád bych do budoucna novelizoval zákoník práce v duchu strategie tzv. flexicurity, tedy uvolnit rámec pro flexibilnější úpravu spolupráce mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, avšak při zachování garance určitého standardu pracovních podmínek.“ ●

JUDr. Petr Hůrka nemá sice žádné životní motto, ale k jedinečným životním situacím, které přináší život, přistupuje s otevřenou myslí a originálně. Naopak má rád sochy, a proto skleněná plastika sv. Yva najde své místo na ministerském pracovním stole, aby ji měl každý den na očích.

OBČANSKÁ A LIDSKÁ PRÁVA, PRÁVO ÚSTAVNÍ

doc. JUDr. Ladislav Orosz, CSc.,
soudce Ústavního soudu SR

Je absolventem Právnické fakulty Univerzity Pavla Josefa Šafárika v Košicích, titul JUDr. získal v roce 1982, v roce 1991 mu byla udělena vědecká hodnost kandidáta právních věd, od roku 1999 je docentem pro studijní obor státní právo a v nejbližších dnech očekává dekret o jmenování profesorem od prezidenta republiky. V soudnictví se etabloval nejdříve jako soudní poradce Kanceláře Ústavního soudu SR, od roku 2007 doposud je ústavním soudcem. Zároveň již 13 let působí jako docent na Právnické fakultě UPJŠ v Košicích. Angažoval se také politicky. Ve volbách roku 1992 byl za SDĽ zvolen do slovenské části Sněmovny národů, kde setrval do zániku Československa. Znovu byl do Národní rady SR zvolen v roce 1998 a v parlamentu působil do roku 2002. Zastával zde post předsedy ústavněprávního výboru.

Když se dozvěděl o ocenění Právník roku, byl mimořádně překvapený, a i upřímně dojatý. „Hlavou mi okamžitě proběhla otázka, zda toto ocenění již bylo někdy v minulosti uděleno i někomu ze Slovenské republiky, resp. z jiného zahraničního státu, a zda si je v rámci komunity českých konstitucionalistů, z nichž mnohé osobně znám a mám úctu a respekt k jejich odborné erudici i osobnostním kvalitám, opravdu zasloužím.“ (Cena byla zahraniční osobnosti práva udělena za rok 2018 skutečně poprvé – pozn. red.)

Co pro vás tento titul znamená?

„V první řadě jej vnímám jako projev ocenění mých dosavadních a v zásadě celoživotních profesionálních aktivit ve sféře ústavní teorie, jakož i ústavní praxe. Zároveň jde o ocenění, které představuje pro mě závazek pokračovat i po skončení funkce soudce slovenského Ústavního soudu v aktivní činnosti, zvláště ve sféře teorie ústavního práva, ochrany lidských práv a dále rozvíjet vzájemně prospěšnou komunikaci s českou odbornou veřejností.“

Chtěl jste být od dětství právníkem?

„Kdepak, moje dětské sny se nejprve spojovaly s působením ve sportovní žurnalistice, později, díky mému zájmu o historii, s uplatněním ve sféře historicko-vědního výzkumu. Na skuteč-

nosti, že jsem začal svou profesionální kariéru jako vysokoškolský učitel ústavního práva, se pak zřejmě podepsala skutečnost, že pocházím z učitelské rodiny. Nakonec právo zvítězilo zřejmě kvůli mému přesvědčení, že právnické vzdělání poskytuje široké uplatnění, zvláště ve sféře hledání slušnosti a spravedlnosti.“

Na první místo svých pracovních úspěchů by docent Orosz zařadil svůj podíl na kultivaci Ústavy Slovenské republiky prostřednictvím tzv. velké novely ústavy, již byl spoluautorem a předkládal ji jako poslanec Národní rady Slovenské republiky spolu s kolegou Petrem Kresákem do ústavadárného procesu. „Šlo o novelizaci ústavy schválenou nejtěsnější ústavní většinou v politicky napjatém ovzduší zápasu s tzv. mečiarismem, jejíž kvality nyní uznává a respektuje nejen domácí, ale i zahraniční odborná veřejnost.“

Za Vaši dlouhou profesionální dráhu se Vám do paměti určitě vrylo mnoho zážitků a nezapomenutelných životních okamžiků, můžete se podělit alespoň o jeden z nich?

„Vzpomínám na dva. První, ve své podstatě smutný zážitek, je spojen s mým krátkým působením ve funkci poslance posledního Federálního shromáždění ČSFR. Konkrétně s hlasováním o návrhu ústavního zákona o zániku společného československého státu. Vzhledem

ke všemu pozitivnímu, co československou státost doprovázelo, stejně jako většinový názor na případné rozdělení Československa v mém volebním obvodu, jsem nemohl hlasovat pro tento návrh. Do mé paměti se však vryl obraz, když se bezprostředně po závěrečném hlasování objevily slzy v očích v zásadě všech aktérů tohoto hlasování, bez ohledu na to, zda hlasovali pro návrh, proti němu, nebo se zdrželi hlasování.

A druhý, silně emotivní zážitek, je spojen s mým působením ve funkci soudce Ústavního soudu, konkrétně s nálezem z května 2017, ve kterém Ústavní soud SR na základě mého návrhu jako soudce zpravodaje vyslovil, že zrušení tzv. Mečiarových amnestií bylo v souladu se slovenskou ústavou. Jen několik dní po schválení tohoto nálezu jsem seděl s manželkou a přáteli v košické kavárně, kde se u našeho stolu zastavil mně neznámý mladý muž od sousedního stolu se slovy „děkuji, pane soudce.“ ●

Docent Orosz přiznává, že jeho dosavadní pracovní režim je předimenzovaný. Proto se upřímně těší na to, že po 16. únoru 2019, kdy mu uplyne funkční období soudce ÚS, bude jeho pracovní režim o poznání klidnější. Vzkročí do něho s oblíbeným citátem slovenského herce, skladatele a humoristy Jaroslava Filipa: „Neplač, pokud se na cestě života klopytá, je to jen znak toho, že kráčíš...“

PRO BONO

Mgr. Robert Plicka, advokát, AK PLICKA & PARTNERS

Široké znalosti získal na několika vzdělávacích institucích, na Právnické fakultě Západočeské univerzity v Plzni, Právnické fakultě Univerzity v Pasově (Německo) a dalších vysokých školách se zaměřením na právo či ekonomii. Po promoci pracoval Robert Plicka na pozici advokátního koncipienta a později i na pozici advokáta v několika mezinárodních advokátních kancelářích v Praze. V roce 2013 si založil vlastní advokátní kancelář, která se v roce 2018 transformovala do PLICKA & PARTNERS, advokátní kancelář, s. r. o., která v současné době čítá 15 právníků. Jako advokát se specializuje mj. na trestní právo, právo nemovitostí a související transakční poradenství, a samozřejmě na oblast ochrany zvířat a právo životního prostředí. V rámci svých pro bono aktivit totiž vždy stojí na straně ochrany zvířat a přírody. Robert Plicka je mj. spoluautorem právě projednávané novely trestního zákoníku a spolu se svojí manželkou zakladatelem neziskové organizace Hlas zvířat, z. s.

Ocenění Právníka roku pro Roberta Plicku a jeho kolegy znamená velkou odpovědnost, ale také, že způsob výkonu advokacie, který si jeho kancelář pod jeho vedením zvolila, a vše, co tomuto oboru věnuje, má opravdu smysl. Tím míní zejména pomoc tam, kde je to třeba, mimo jiné i na poli ochrany zvířat a přírody. „Věřím, že tento titul může motivovat další advokáty a odborníky, aby pomáhali zvířatům, protože zvířata si sama o pomoc říct neumí. Na poli ochrany přírody a zvířat je proto nezištné pomoci od odborníků třeba více než kdekoli jinde.“

Robert Plicka společně se svou manželkou pomáhali pravidelně již mnoho let organizacím na ochranu zvířat či finančně přispívali na operace zvířat, která byla fyzicky týrána a jejichž zdravotní stav vyžadoval nákladnou veterinární léčbu. Postupem času si však uvědomil, že nemohou jen sanovat následky týrání zvířat, ale je třeba odstranit příčinu, a to prostředky práva, zejména práva trestního a správního. Z tohoto důvodu se s manželkou a následně i celým týmem advokátní kanceláře rozhodli proti týrání zvířat začít bojovat.

Postupnou medializací a úspěchy v těchto kauzách se na advokátní kancelář začali s žádostí o bezplatnou pomoc obracet nejenom neziskové organizace, ale i běžní občané. Proto se rozhodli založit neziskovou organizaci Hlas zvířat, která slouží i jako jakási centrála pro nahlašování týrání zvířat a tzv. množření.

Jak velkou část Vašeho „ochranářského“ cíle se Vám už podařilo splnit?

„V oblasti ochrany zvířat se nám povedlo dosáhnout mnoha změn, a hlavně přístupu veřejnosti k týrání zvířat, ale i příslušných institucí, které se této problematice začínají více věnovat a případy více prověřovat a neodkládají je. Rovněž jsme (jak naše kancelář, tak i spolek) připomínkovým místem pro změnu legislativy na poli ochrany zvířat. Takže věříme, že ještě mnoho změn k lepšímu prosadíme. Rovněž mám jako spoluautor radost, že se podařilo prosadit do legislativního procesu ve sněmovně návrh novely trestního zákoníku, která by měla zpřísnit tresty pro pachatele trestné činnosti na zvířatech a poprvé také definuje provozování nelegálních množření jako trestný čin.“

Můžete zmínit některou ze zvířecích kauz, na kterou opravdu nikdy nezapomenete?

„Případů a kauz, na které se těžko zapomíná, máme hodně. Většinou to jsou velmi emotivní příběhy, a i když právní výsledek je často pozitivní, ne na vše, co se v případě odehrálo, by se dalo s úsměvem na rtech vzpomínat. Takovým případem byla i jedna z námi převzatých pro bono kauz, kdy došlo k surovému zabití pejska, kterého šel venčit důchodce na Zlínsku. Sou sed mu surově fenku zabil násadou od koštěte, protože mu vadilo, že často štekala. Když jsme o ní viděli reportáž v televizi, kde se pachatel bez lítosti k činu doznal a policie věc bez mrknutí oka řešila jako pouhý přestupek, ihned jsme zdarma převzali zastupování a podali stížnost na postup policie a trestní oznámení. Koncem roku 2018 byla na souseda podána obžaloba a věříme, že bude potrestán. I když se tento případ po právní stránce vyvíjí díky naší práci správným směrem, klient – pro něhož byl pes jediným členem domácnosti – v prosinci 2018 bohužel náhle zemřel. Je mi jasné, že bude těžké prokázat souvislost mezi trestným činem na zvířeti a úmrtím klienta, i když možná by

byl ještě naživu, kdyby netrval poslední měsíce ve stresu, stresu a o samotě. Případ budeme samozřejmě zastupovat nadále, dokud nedojde ke konečnému rozhodnutí a potrestání pachatele.“

Máte případy i s dobrým koncem?

„Případů s dobrým koncem máme naštěstí většinu. Jako příklad můžeme uvést stovky zachráněných psů a koček z množíren z Plzeňska nebo Neratovic. Pro velkou část těchto zachráněných zvířat se již podařilo zajistit i nový domov, což je velice dobrý konec. Další kauza s dobrým koncem, která byla taktéž medializována, skončila pravomocným odsouzením majitele fenky Amy, které se také podařilo zajistit nový domov a uhradit veškeré léčebné výlohy. Relativně dobrý konec měla i další mediálně známá trestní kauza, ve které se nám podařilo doslova vytvořit judikaturu na poli subsidiarity trestní represe. Náš klient byl pravomocně, ale nespravedlivě odsouzen (nepodmíněně) k osmi měsícům odnětí svobody za údajný trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí (porušení zákazu řízení), když v rámci své živnosti automechanika,

kterou neměl zakázanou a byla prostředkem jeho obživy, popojížděl v uzavřeném areálu s opravovanými vozy. Po zrušení rozhodnutí obecných soudů ze strany Ústavního soudu a prokázání porušení práva na spravedlivý proces se nám podařilo docílit zproštění klienta a nyní jsme podali žalobu na náhradu škody po státu.“

Kolik hodin svého času věnujete aktivitám pro bono?

„Měsíčně tak 50–100 hodin práce strávím na pro bono aktivitách naší kanceláře, kampaních a prací pro náš spolek Hlas zvířat. Když k tomu připočtu měsíčně cca 250 hodin práce na klientských kauzách či kancelářských záležitostech, ani nechci vědět, kolik mi vlastně zbývá času na spánek a volný čas, který téměř vůbec nemám a je nedostatkovým zbožím. Snad časem bude volného času více, ale to říkám již několik let, takže tomu sám moc nevěřím, i když tajně doufám. Jinak na pro bono kauzách pracuji pravidelně i všichni naši zaměstnanci či spolupracující advokáti, takže měsíčně to budou určitě stovky hodin v rámci celé naší kanceláře.“ ●

TALENT ROKU

1. místo

JUDr. Jiří Mulák, Ph.D., asistent soudce Vrchního soudu v Praze

Je absolventem Fakulty právnické ZČU v Plzni (Mgr. – 2015) a Právnické fakulty UK (JUDr. – 2016, Ph.D. – 2018). V současné době je odborným asistentem na katedře trestního práva Právnické fakulty UK, kde vyučuje trestní právo a kriminalistiku, a současně je také asistentem místopředsedy Vrchního soudu v Praze. V minulosti mj. absolvoval stáž na Ústavním soudu ČR a během doktorského studia pobýval na prestižním zahraničním pracovišti – Institutu pro trestní právo a kriminologii UNI Bern. V disertační práci se věnoval základním zásadám trestního řízení a právu na spravedlivý proces. Je autorem několika odborných článků a statí, a to zejména z oblasti trestního práva procesního.

Jste Talentem roku! Jak jste na tuto zprávu reagoval?

„Kombinací upřímné radosti, nadšení a překvapení. Titul pro mě znamená začátek, závazek, příležitost...“

Co Vás přivedlo ke studiu práv?

„Dětská představa, že i AC Sparta Praha má své právní oddělení. Toužil jsem být doktorem práv už odmala a pak to byla kombinace přání, vůle a odhodlání – to vše na pozadí konstantně kontinuálního nátlaku babičky – učitelky.“

Co považujete za svůj dosavadní největší pracovní úspěch?

„První text návrhu rozhodnutí, který mi nebyl vrácen k dopracování.“

Můžete stručně popsat, jak vypadá Váš běžný den?

„Můj pracovní život se odvíjí mezi hrdiny – od náměstí Curieových (sídlo Právnické fakulty UK) po náměstí Hrdinů (sídlo Vrchního soudu v Praze).“

Máte nějaké životní/pracovní motto?

„Per aspera ad astra.“

Kde bude mít Váš sv. Yvo své místo?

„50°03'26.8"N 14°26'16.5"E" ●

TALENT ROKU

2. místo

**Mgr. Kateřina Šveřepová,
advokátka trvale spolupracující
s AK CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ**

Právnickou fakultu UK v Praze ukončila v roce 2012 s diplomovou prací na téma „Transplantační zákon – právní a etické problémy při jeho aplikaci“. Praxi získávala již během studií v menších kancelářích a také na odborných stážích u pražských obvodních soudů. Od roku 2014 do současnosti spolupracuje s advokátní kanceláří CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ s. r. o., advokátní kancelář.

Z talentového umístění měla Mgr. Kateřina Šveřepová velkou radost znásobenou tím, že v tomto ročníku se sešlo opravdu hodně kvalitních talentových prací. „O to víc i proto, že v rychlém tempu pracovního i rodinného života nebylo jednoduché si na psaní práce najít klid a dostatek času. Jsem ráda, že všechno úsilí, kdy jsem navíc musela malého syna odhánět od počítače, mělo smysl. Ocenění a s tím spojenou publicitu beru jako výjimečnou možnost ukázat výsledek své práce a prezentovat veřejnosti téma, které považuji za opravdu klíčové, a které bude podle mého v roce 2019 velice rezonovat. Téma hromadných žalob je u nás skutečně velice aktuální.“

Jste sice na počátku své profesní kariéry, ale máte za sebou nějakou kauzu, na kterou jste opravdu pyšná?

„Určitě nemám jeden jediný případ, za své profesní úspěchy považuji zejména případy, v nichž se podařilo klienty dovést k úspěšnému dokončení velkých a v českých podmínkách výjimečných zadávacích řízení nebo bezpečně klienty provést nástrahami trestních řízení v mediálně sledovaných kauzách.“

Ale za stejně velký úspěch považuju případ, kdy se po dlouhých letech podařilo krátce před Vánocemi právně potvrdit svěření dítěte, jehož matka se beze stopy ztratila kdesi v zahraničí, do péče a výchovy babičky, a přinést tak oběma do života trochu jistoty.“

K právům ji přivedl profesní osud dědečka, který je dokončil v roce 1950. Vystudovaný obor ale z etického přesvědčení nikdy nepropraktikoval. „Nikdy jsem nepotkala nikoho s tak širokým všeobecným přehledem a neochvějným mravním přesvědčením. Je to nejinteligentnější a nejmoudřejší člověk, kterého znám. Přihlášku na práva jsem podala jako projev úcty k němu a tohoto rozhodnutí jsem nikdy nelitovala. Ostatně dodnes je mým mottem: Bez ohledu na to, jak těžké a bolestivé rozhodnutí je, jakmile je přijato, je správné a nemá smysl ho zpochybňovat.“

Proč jste si pak vybrala ze všech právních oborů právě advokacii?

„Advokacie byl přirozený proces. Ve druhém ročníku jsem hledala brigádu, nabídky byly v zásadě jen na pozici právních asistentů do advokátních kanceláří. Měla jsem štěstí na

kancelář s úžasným pracovním kolektivem plným nadšených advokátů a koncipientů. V rámci odborných stáží při škole jsem pak vyzkoušela ještě prostředí civilního i trestního soudu a neziskové organizace, ale advokacie mě ze všech vyzkoušených profesí lákala nejvíc. Nejspíš svou pestrostí a rozmanitostí. Myslím, že dobrý advokát se musí vždy snažit dozvědět co nejvíc o činnosti, podnikání a záměrech svého klienta, aby mu uměl opravdu poradit. A to je také jedna z věcí, které mám na advokacii nejraději, že přináší nekončící potřebu se neustále učit, a to i mimo oblast práva.“

Kateřina Šveřepová se snaží práci skloubit s péčí o 16měsíčního syna, který zatím pravidelný denní řád příliš nerespektuje a rád naplánovaný program narušuje, a tak jsou její běžné dny skutečně velmi pestré a jejich průběh pravidelně nepravidelný. „Kvůli synovi se snažím omezit společenské povinnosti na minimum a být večer doma tak, abychom spolu ještě před uložením strávili aspoň chvíli. V práci to ale neplatí – chci dělat práci nejen odborně a kvalitně, ale i tak, aby přinášela skutečný praktický užitek těm, kterým je určena – klientům.“ ●

TALENT ROKU

3. místo

**JUDr. Jakub Sivák,
advokát trvale spolupracující
s AK PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK**

Vzdělání získal na Právnické fakultě ZČU v Plzni, které si rozšířil o studium na Aristotelově univerzitě v Soluni se zaměřením na mezinárodní právo a mezinárodní vztahy. Aktuálně působí též jako externí doktorand na katedře občanského práva PF UK. Rok 2018 byl pro Jakuba Siváka velmi úspěšným, obhájil rigorózní práci se zaměřením na ochranu osobnosti v kybernetickém prostoru, získal titul JUDr. a úspěšně složil také advokátní zkoušky. V současné době je spolupracujícím advokátem s advokátní kanceláří Pelikán, Krofta, Kohoutek. Zkušenosti získával i v advokátní kanceláři ROWAN Legal. Je aktivní v mládežnických organizacích s orientací na politické dění, pracuje také jako dobrovolník Suverénního řádu maltézských rytířů a pomáhá handicapovaným dětem a mladým lidem. Práce, s níž se umístil v soutěži Talent roku, není jeho první publikační činností, jeho odborné články jsou publikovány v odborných časopisech a na právních serverech.

Když mu zazvonil telefon a na displeji viděl číslo České advokátní komory, ani ho nenapadlo, že by se mohl umístit v Talentu roku. „Myslel jsem si, že jsem špatně vyplnil žádost o zápis do seznamu advokátů, neboť jsem ji ten den podával v podatelně ČAK a telefon z Komory mi automaticky asocioval to, že jsem zapomněl dodat nějakou přílohu.“

**A nakonec to byl jeden z prvních úspěchů
Vaší slibně rozjeté kariéry... Máte nějaký
pracovní sen, který byste si chtěl splnit?**

„Mým snem odmalička bylo být ministrem. S postupným příchodem dalších nových dílů Harryho Pottera se u mě střídaly v popularitě ministerstvo čar a kouzel a ministerstvo spravedlnosti :-). Ale vážně, doufám, že ty největší úspěchy, na které budu moci být pyšný, teprve přijdou. Ale už teď se snažím mít skromnou radost z každého malého úspěchu – vyhraný soud, publikovaný článek, složená zkouška na doktorském studiu... A se sny to mám podobně jako duchovní otec Izraele Theodor Herzl: „Dokážeš-li to, není to jen sen.“

Kdo Vás inspiroval k právnícké profesi?

„Sledování seriálu JAG, už snad v sedmi nebo osmi letech. Pak jsem celkem dlouho chtěl být veterinářem, ale později jsem zjistil, že se bojím papoušků a známky z chemie na gymnáziu také nebyly žádná výhra. Dnes jsem rád tím, kým jsem.“

Jak vypadá Váš běžný pracovní den?

„Každý trochu jinak, někdy jsem více u soudu, na policii, u klienta či někde jinde a jindy zase spíše v kanceláři. Všechny dny ale poji značná spotřeba kávy a čaje s medem a známé rčení, že právo je multidimenzionální fenomén, neboť tím skutečně je:-).“

**Už víte, co uděláte s finanční odměnou,
která je s cenou spojena?**

„Nevím přesně, jak s penězi naložím, ale jistě z nich přispějí našemu charitativnímu spolku Česká maltézská mládež, který se věnuje zejména volnočasovým aktivitám mladých postižených v České republice.“ ●

ZVLÁŠTNÍ CENA SV. YVA ZA PŘÍNOS ADVOKACII

JUDr. Antonín Fürst st.,
samostatný advokát

Je možná jedním z mála absolventů práv, který po vysokoškolském studiu absolvoval dvouletou vojenskou službu, protože odmítl po vstupu spřátelených vojsk na naše území docházet na vojenskou katedru. Když se vrátil z vojny, pracoval jako koncipient v Advokátní poradně č. 5 na Václavském náměstí v Praze a zabýval se všemi oblastmi práva. Tam také po absolvování advokátních zkoušek nastoupil jako advokát a postupně inklinoval k trestnímu právu. Hned po roce 1989 si založil vlastní advokátní kancelář, začal se také zabývat školením koncipientů a stal se zkušebním komisařem u advokátních zkoušek. Dnes je jedním z nejdéle sloužících, když ne nejdéle sloužícím zkušebním komisařem, protože touto činností, stejně jako přednášením, se zabývá déle než 30 let. Dlouhé roky vystupoval jako člen kontrolní rady rovněž v roli kárného žalobce ČAK. Z Prahy se vrátil do svého rodného města, Českého Krumlova, kde stále poskytuje advokátní služby. Celý svůj profesní život byl a je advokátem.

Titul Právník roku pro mě znamená ocenění dlouholeté činnosti, čehož si velmi vážím. Zároveň se mi v tu chvíli promítla poměrně dlouhá doba, co v advokacii působím, a co vše jsem v advokátním stavu, ať už jako člen kárné komise, zkušební komise, tak školitel koncipientů a kolegů, udělal a prožil.“

O tom, že jste se stal advokátem, ve Vašem případě rozhodla možná náhoda, nebo ne?

„Snad..., ve svém rodišti v Českém Krumlově jsme totiž bydleli v domě, ve kterém se nacházela i tehdejší advokátní poradna a já jsem členy poradny každý den potkával. No a jako student gymnázia jsem ji pak i navštěvoval.“

A advokacie Vám učarovala na celý život? Nebo nastal okamžik, kdy byste si vybral jinou právníckou profesi?

„Nikdy jsem o jiné profesi neuvažoval, až na jediný případ. V 90. letech mi po etablování Nejvyššího soudu ČR tehdejší předseda, JUDr. Otakar Motejl nabídl, zda bych neměl zájem o funkci ve vedení této instituce. Rozhodl jsem se ale zůstat v advokacii.“

Spektrum Vaší advokátní činnosti bylo velmi bohaté...

„Ano, zejména co se týče pole trestní obhajoby, a to především proto, že jsem se profesně setkal se širokou škálou případů jak povahy hospodářsky a finančně kriminální, tak povahy obecné, nebo zasahující do politické sféry. V polistopadových obdobích šlo především o složitá řešení v oblasti restitucí a rehabilitací. Ať už šlo o jakýkoliv případ, vždy jsem se řídil heslem, které jsem si vypůjčil od kardinála Richelieu: „Rozum musí všechno usměrňovat a řídit“ a za sebe k němu dodávám: „Rozum musí všechno usměrňovat a řídit, tedy i právo.“

Už jste přemýšlel o tom, kde bude mít Váš sv. Yvo své místo?

„Zatím ještě ne, musím zapřemýšlet, jaké místo svému „advokátnímu Oscarovi“ vyberu. Možná se nechám inspirovat hvězdami z jiné branže.“

JUDr. Antonín Fürst je stále činným advokátem, i když vzhledem ke svému věku jsou už jeho všední dny pracovní klidnější a určitý čas věnuje péči o své zdraví. Třeba i pro splnění některého ze svých neprofesních snů, které jsou spojeny s jeho celoživotním koníčkem – sportem. „Vypíchnul bych z nich jeden – sjet na lyžích slavný a nejnebezpečnější sjezd světového poháru v alpském lyžování na sjezdovce Hahnenkamm v rakouském Kitzbühelu.“ ●

PRÁVNICKÁ SÍŇ SLÁVY

doc. JUDr. Petr Pithart, dr. h. c., právník, filozof a vysokoškolský pedagog

Muž ne se „dvěma P“, které tvoří iniciály jeho jména, ale dokonce se sedmi – právník, politik, politolog, pedagog, překladatel, první porevoluční český premiér a předseda Senátu. Mohl mít i osmé P – jako prezident, ale v roce 2003, kdy kandidoval na tento post, nakonec poslanci zvolili Václava Klause. Přesto je Petr Pithart člověkem těsně svázaným s posledními padesáti lety historie naší země.

Petr Pithart se narodil v Kladně na počátku války, 2. ledna 1941. Postupně pak bydlel se svojí matkou, učitelkou odborných ženských povolání a malou sestrou Alenkou u různých příbuzných i nepříbuzných, když jejich otce Viléma, doktora práv, gestapo zavrželo. Otec byl advokátním koncipientem v kanceláři JUDr. Anzenbachera a jako Žid a komunista skončil pochopitelně v koncentracích. Když se vrátil domů, malý Petr ho vůbec nepoznal, jak byl zbídačený a vyhublý. Po uzdravení otec pracoval jako právník v Pražské železářské, pak na ministerstvech průmyslu a zahraničí. Posléze byl velvyslancem v Bělehradě a v Paříži. Jeho kariéru ukončil protest proti okupaci a prosba o pomoc Československu u generála de Gaulla 22. srpna 1968. Byl to ale právě on, který byl svému synovi vzorem, ať už jako člověk, právník a politik.

Gymnázium, dnes Keplerovo, ukončil Petr Pithart v roce 1953 a poté byl přijat na pražskou práva, kde už v pátém ročníku na půl úvazku vedl semináře z teorie státu a práva. Studium zakončil s červeným diplomem. Po dvouleté vojenské základní službě se vrátil na svoji alma mater jako odborný asistent katedry obecné teorie státu a práva a zároveň už pracoval jako redaktor Literárních novin.

V roce 1969 se mu splnil jeho sen – odletěl na postgraduální studium na prestižní Saint Anthony's College v Oxfordu, kde obdržel dvouleté stipendium. Jenže už po třech mě-

sících pobytu přestaly platit výjezdní doložky a schylovalo se k následnému uzavření státních hranic. Tehdy se rozhodoval, zda zůstat emigrantem ve Velké Británii, nebo se vrátit domů. Nakonec nasedl do letadla, kde s hrůzou zjistil, že je v něm sám, protože nikdo se z Londýna do obsazené vlasti nevracel. Věděl, že jde proti proudu, ale rozhodl se! A svého rozhodnutí v životě ani na vteřinu nelitoval, byť věděl, že se vrací bez perspektivy zaměstnání ve svém oboru.

Jeho předtuchy se naplnily beze zbytku – vrátil se domů, musel odejít z právnické fakulty a čekaly ho pomocné práce. Nastoupil do maringotky Vodních zdrojů jako dělník – čerpač. On humanista zde dokonce pak získal odměnu za zlepšovací návrh na odvíjení ocelových lan a dodnes je na to patřičně hrdý! Jeho členství v KSČ, kam vstoupil už v roce 1960, bylo zrušeno, což se přihodilo těm, kteří odevzdali legitimaci KSČ sami, dříve, než se začalo vylučovat. A tak se na dlouhou dobu musel s výkonem jakékoliv právnické profese rozloučit.

Po podpisu Charty 77 se navíc nuceně stěhoval z podniku do podniku, kde střídal nejrůznější zaměstnání, od nočního hlídače přes skladového referenta až po knihovníka. Vzpomíná třeba na dobu, kdy působil jako zahradní dělník v městských sadech na Petříně a coby chartista s odebraným řidičským průkazem nesměl řídit ani multikáru, jako aprobace mu tedy zbylo pouze sekání trávy.

Ani tím represe nekončily – odebrali mu pas, odpojili telefon... I přesto se jeho byt IV. kategorie v centru Prahy, kde bydlel dlouhých 39 let, stal „překladištěm“ samizdatů.

V disentu velmi čile rozvíjel publikační činnost, a to především v samizdatovém, exilovém a západním tisku zprvu pod pseudonymem Podiven, později pod vlastním jménem. Vydával časopisy, sborníky, pašoval literaturu ze zahraničí a organizoval bytové semináře. Arkýřový pokoj jeho bytu byl častým místem setkání disidentů. Dokázalo se v něm usadit i 45 kamarádů – chartistů. Tehdy – lidí na okraji společnosti, po listopadu 1989 mnoho poradců, ministrů, velvyslanců, a dokonce jeden prezident – Václav Havel, s nímž ho pojilo celoživotní přátelství.

Po 17. listopadu 1989 a později se Petr Pithart stal členem Havlova týmu vyjednávajícího předání moci na vládních místech a 15. prosince pak představitelem Koordinačního centra OF – od chvíle, kdy Václav Havel oznámil svoji kandidaturu na funkci prezidenta. Byl kooptován i do tehdejšího Federálního shromáždění.

Jak sám říká, všichni, kteří na začátku 90. let do politiky přišli, neměli žádnou záchrannou touhu po moci, a proto si sami zkrátili mandát na dva roky. A tak i Petr Pithart byl prvním předsedou české vlády „jen“ v letech 1990 až 1992. Ale byla to přelomová léta,

stavěly se základní kameny právního státu, a na jejich položení má Petr Pithart nedoceňitelný podíl. V roli českého premiéra vedl i jednání s představiteli slovenské vlády, na kterých se mělo dospět ke shodě o rozdělení kompetencí mezi národními republikami a federálními orgány. „Začali jsme se věcně dohadovat o možnosti volnějšího soužití, než je federativní stát, pracovně jsme tomu říkali „dvojdoměk“, vzpomíná Petr Pithart na vznik tohoto známého pojmu a dodnes je přesvědčen, že kdyby se k tomuto řešení dospělo ústavní cestou, mohlo být přijatelné pro nás, Slováky i pro celý svět.

Rozdělení republiky Petr Pithart už neasistoval – ve volbách v červnu 1992 jeho nově založené Občanské hnutí neuspělo a nezískalo ani zastoupení v zákonodárných sborech. Opustil premiérský post, na přechodnou dobu se stáhl dokonce i z politiky a působil na Středoevropské univerzitě v Praze.

Tehdy mu také znovu pootevřela dveře jeho alma mater – Právnická fakulta v Praze. Po skončení své politické dráhy se chtěl vrátit naplno ke svému oboru i ke studentům. A také se vrátil. Pedagogické činnosti se věnuje dodnes.

Do vrcholné politiky však vstoupil ještě jednou – ve 2. polovině 90. let, kdy byl ve třech volebních obdobích zvolen předsedou a v pěti volebních obdobích místopředsedou Senátu,

a to až do roku 2012. Paralelně působil stále jako docent Právnické fakulty Univerzity Karlovy, do roku 2011 i jako vedoucí katedry politologie a sociologie.

Za své občanské i politické aktivity získal mnohá ocenění – například cenu Františka Kriegla „Za občanskou statečnost“ od Nadace Charty 77, čestnou medaili TGM, zlatou medaili Univerzity Karlovy, nebo Řád Bílého dvojkráže, který mu udělil slovenský prezident Andrej Kiska. Je také čerstvým držitelem stříbrné medaile Antonína Randy, kterou mu v roce 2018 udělila Jednota českých právníků za zásluhy o rozvoj demokracie a práva.

Petr Pithart je stále velmi aktivní, zejména publicisticky, čímž rozšiřuje sbírku svých vydaných knih, spisů, pojednání a článků do denního tisku i odborných časopisů. Bohatá je pořád i jeho lektorská činnost.

Celoživotní láskou se mu stala Šumava a houbaření. A také ho životem doprovázejí psi přátelé, zejména foxteriéři a velšteriéři.

V dobrém i ve zlém ale prochází životem především se svou první a jedinou manželkou Drahomírou, vystudovanou germanistkou, s níž má dceru Kláru, učitelku, a syna Davida, ekologu. Ti mu společně rozšířili rodinu o pět vnoučat – Annu, Anežku, Ferdinanda, Prokopa a Olivera. Zatím ovšem zůstává bez pokračovatele v právnícké profesi. ●

Fotogalerie galavečera

Společně s našimi klienty se těšíme
na další vítězství v roce 2019!

KŠD LEGAL advokátní kancelář s.r.o.
PRAHA | BRATISLAVA

WE KNOW HOW TO SCORE!

KŠD LEGAL je již podeváté v řadě hrdým
nositelem titulu Právníká firma roku
v kategorii Sportovní právo.

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

KŠD LEGAL získala ocenění „Velmi doporučovaná
kancelář“ v kategoriích Řešení sporů a arbitráže,
Telekomunikace a média, Trestní právo a Česká
firma na mezinárodních trzích a rovněž ocenění
„Doporučovaná kancelář“ v dalších osmi kategoriích
soutěže Právníká forma roku 2018.

ARROWS advisory group

ARROWS advokátní kancelář byla v posledním roce velmi výrazně vidět, stejně jako její stejnojmenná poradenská skupina. Ta dává důraz na propojení právního a daňového poradenství. V Právnické firmě roku 2018 se stala Doporučovanou kancelář v kategoriích Veřejné zakázky a Sportovní právo. Kdo jsou její klienti a jak kancelář funguje v Praze a regionech? To jsme se ptali tří ze sedmi společníků kanceláře, JUDr. Pavla Staňka, JUDr. Jakuba Dohnala, Ph.D. a Mgr. Vojtěcha Suchardy.

Říkáte o sobě, že máte páteční kanceláře v Praze, Hradci Králové a Olomouci a kompletní zastoupení v regionech. Objevují se otázky, zda jste pražská kancelář, nebo sdružení regionálních kanceláří. Kde je pravda?

Dohnal: Sídlo společnosti a naše největší kanceláře jsou v Praze. Je to logické s ohledem na rozložení klientského trhu a také to, že pro naše mezinárodní působení je nejdůležitější metropole. Švýcarský obchodní partner s našimi klienty z Moravy jedná buďto v jejich podniku, nebo v Praze. Proto je Praha naším

sídlům i hlavním působištěm. Některé specializace, jako například finanční regulatorika, jsou v regionech logicky poptávány méně než v Praze, kde je jiná agenda.

Proč tedy tak výrazně působíte v krajích?

Staněk: Například proto, že dnes jsme jediná advokátní kancelář na trhu, která je schopna pokrýt retailové služby v oblasti realit ve všech regionech přímo v místě, ve stejné kvalitě. Zároveň jsme v regionech nejbližší tamním podnikům a investorům a můžeme zde rozvíjet specializace právníků, aniž bychom museli všude dělat univerzální agendu.

Jaké jsou největší regionální pobočky?

Staněk: Největší jsou Hradec Králové, Olomouc a Plzeň. Olomoucká pobočka jako taková je i největší advokátní kancelář ve městě a podobné je to v Hradci Králové i Plzni.

Na straně druhé se výrazně prezentujete tím, že působíte i v zahraničí, nevylučuje se to?

Dohnal: Rozhodně ne. Budoucnost poskytování právních služeb je samozřejmě v mezinárodním přesahu, protože trh se globalizuje a obchod probíhá přeshraničně. Využíváme proto naši

vlastní mezinárodní síť. Naši maximální prioritou jsou klientské požadavky a jejich plnění.

Jaké jsou v tomto roce klíčové oblasti, na které se zaměřujete?

Staněk: S ohledem na velikost kanceláře je oblastí samozřejmě víc, rozšiřujeme například development o právní služby v oblasti ochrany životního prostředí, ale nejvíce pyšní jsme na oblast veřejných zakázek. Zde máme opravdu velice vysoký stupeň expertízy. V týmu veřejné podpory se zabýváme i obranou proti krácení dotací, což je v ČR velmi ojedinělé.

Dohnal: Z moderních oblastí doplníme vše kolem kryptoměn a s nimi spojené ICO. Zabýváme se také finanční regulatorikou a jsme hrdí také na naši expertízu v korporátním právu.

Finanční regulatorikou?

Dohnal: Ano. V této oblasti stabilně rosteme jak co do počtu, tak objemu realizovaných mandátů a naše práce nám pomáhá získávat další klienty. Zakládáme si např. na poradenství v oblasti spotřebitelských úvěrů, platebních bran, fintechu apod. V této oblasti řešíme kromě licencí samozřejmě i ostatní služby, jako smlouvy pro produkty, vymáhání pohledávek a další. Jsme rozumnou alternativou pro klienty, kteří požadují osobní přístup oproti stávajícím hráčům na tomto trhu.

I popis "korporátní právo" je poměrně obecný. Mohli byste jej více definovat?

Dohnal: Jde primárně o zastupování minoritních společníků a akcionářů, stejně jako

o spory společníků a obchodní transakce. Pro naše klienty získáváme pravidelně výhodné finanční řešení jejich situace ve společnosti. Provádíme právní analýzy vztahů v korporaci a v návaznosti na to nabízíme vhodná řešení exitu, nebo převzetí korporace. To vše v zákonných mantinelech.

Na čem si ARROWS nejvíce zakládá z hlediska vnitřního fungování? Co oceňujete na firmě vy, jako společníci?

Staněk: Mezi společníky panuje jednoznačná shoda v tom, že základem všeho je náš tým. Vztahy ve společnosti a naše spolupráce, stejně jako vysoký stupeň expertízy je to, co má u nás nejvyšší hodnotu.

Kancelář byla v posledním roce velmi výrazně vidět. Sázíte hodně na marketing?

Dohnal: Ze všech marketingových aktivit, kterými jsem se kdy pro kancelář zabýval, jsou neúčinnější vždy klientské reference. Znamená to tedy, že naše kancelář je založena na kvalitní práci pro klienty a tu nikdy nenahradí jakékoli další marketingové aktivity. Klienti si kanceláře a své poradce vybírají podle toho, jak kvalitně dělají svou práci. Kvalitní práce vytváří nové mandáty a přivádí nové klienty. Ostatní aktivity mají jinou roli.

Jaké jsou vaše cíle v oblasti nabízených služeb pro klienty?

Staněk: Náš největší cíl je absolutní spokojenost klienta a jeho důvěra v nás. Zakládáme si na osobním přístupu a vždy se snažíme, abychom klientovi poskytli službu na nejvyšší

úrovni, která zcela splní, nebo dokonce předčí jeho očekávání. Naši klienti mohou během jedné návštěvy vyřešit prakticky vše a navíc ušetří spoustu času a prostředků.

Nabízíte své služby všem nebo si klienty vybíráte?

Dohnal: Zaměřujeme se především na podnikatele a majitele kapitálu. Většinu z našich klientů už známe několik let, proto rozšíření našich služeb o daňové a účetní poradenství a business pojištění při vzniku ARROWS advisory group bylo jasnou volbou. Klienti tento krok velmi vřele přivítali, že budou moci řešit vše pod jednou střechou. Snažíme se spolupracovat s důvěryhodnými a respektovanými podnikateli, kteří k nám přivádějí stejně hodnotné klienty, jako jsou oni sami.

V jakých oblastech vidíte největší možnosti pro další rozvoj?

Staněk: Velmi rádi bychom rozvíjeli naše specializace v oblasti veřejného zadávání a více rozvíjeli mezinárodní spolupráci. Snažíme se rovněž pokrýt oblasti, na které se ostatní advokátní kanceláře primárně nezaměřují, ale je zde prostor pro rozvoj. To bychom si ale rádi nechali pro sebe.

Dohnal: Přesně tak. Mezinárodní zaměření bude v budoucnosti pro kanceláře samozřejmě nutností.

Pokud se bavíme o mezinárodním působení, ve kterých státech jste schopni poskytnout právní službu?

Staněk: Prostřednictvím našich smluvních partnerů jsme nejsilnější ve střední Evropě

a expandujeme i na další trhy. Záleží vždy na konkrétní poptávce klienta.

Proč vlastně vznikla mezinárodní síť? Co bylo hlavním důvodem/motivací?

Sucharda: Na naší mezinárodní síti si velmi zakládáme, je to jedna z nosných myšlenek ARROWS od samého počátku a jeden z důvodů, proč jsme zvolili mezinárodní název kanceláře. Naše heslo je „bez hranic“. Pro naše klienty chceme překračovat hranice mezi obory i státy a právními řády. To je hlavní důvod a smysl pro založení mezinárodní sítě. Chceme od jednacího stolu v Praze vyřešit problém klienta třeba v Řecku.

Jak si vybíráte Vaše partnery?

Sucharda: Navážu na předchozí bod. Chceme, aby náš klient vůbec nemusel řešit, jestli má

právní nebo daňový problém a stejně tak jestli řeší problém v ČR nebo v cizí zemi. Naši partneři musí mít dostatečné kvality pro naplnění této vize. Vybíráme si partnery, kteří jsou špičkou ve své zemi, a kteří mají ve svém portfoliu jak právní služby, tak i daňové poradenství.

Se všemi partnery se známe osobně a víme, že se na jejich práci můžeme 100% spolehnout. To je klíč pro úspěch celé sítě.

Jak funguje spolupráce?

Sucharda: Skvěle (smích). V rámci sítě prakticky od samého začátku řešíme desítky kauz. Jde jednak o kauzy, kdy klient partnera z jedné země potřebuje právní pomoc v jiné zemi. Výjimkou ale rovněž nejsou klienti, kteří chtějí rozšířit svůj business např. do celé EU a i v takovém případě je naše síť perfektním partnerem pro tohoto klienta.

Na jakém principu vlastně funguje spolupráce s partnery?

Sucharda: Fungujeme na bázi samostatných volně ad.hoc spolupracujících kanceláří. Zároveň máme ale vnitřně nastavené pevné vysoké standardy kvality, které musí každý partner splňovat. Nejméně jednou ročně se setkáváme všichni, jelikož osobní kontakt je pro hladkou a kvalitní spolupráci nepostradatelný. Jinak se pravidelně setkáváme nad konkrétními kauzami atd.

Co plánujete do budoucna?

Sucharda: Na CEE regionu jsme vznikli, nastavili si principy fungování a vyjasnili si kam chceme mířit dál.

V roce 2019 proběhne poměrně zásadní expanze především směrem „na západ“. Zároveň je potřeba zdůraznit, že s ohledem na úspěch českých ARROWS, jsme se nebáli oslovit první ligu. Rozšíření do západní Evropy, Ameriky, ale i do Izraele tak bude zásadním milníkem pro celou síť. Jsem hrdý na to, že můžeme oznámit probíhající jednání o zahájení spolupráce s německou kanceláří Hoffmann Liebs, britskou kanceláří Gardner Leader, či se skupinou Hoban Law Group z USA. Na to se nesmírně těším. ●

Partneři ARROWS advisory group

JUDr. Jakub Dohnal, Ph.D.

V ARROWS má na starosti organizační chod kanceláře. Jeho hlavní advokátní specializací jsou spotřebitelské úvěry, kde se zabývá poradenstvím jejich poskytovatelům v oblasti regulace, smluvní dokumentace i vymáhání. Poskytuje právní poradenství při transakcích a řeší spory uvnitř obchodních společností.

Mgr. Vojtěch Sucharda

Svou praxi zaměřuje na právo duševního vlastnictví zejména v oblasti IT, vedení sporné agendy a insolvenční řízení či transakční právo. Specializuje se rovněž na evropské a mezinárodní právo. V rámci ARROWS má na starosti kromě vedení důležitých kauz zejména rozvoj mezinárodní spolupráce. Je předsedou mezinárodní poradenské sítě ARROWS International, která rozšiřuje služby ARROWS advisory group do zahraničí.

Mgr. Libor Zbořil

V advokátní praxi, trvající téměř 23 let, se zaměřuje zejména na byznys poradenství, reality/development, sportovní právo, když dále jako obhájce řeší případy kriminality bílých límečků, hospodářskou kriminalitu a trestní odpovědnost právnických osob. Klientům neřeší jen podnikatelské problémy, ale pomáhá jim i v řešení jejich každodenních životních situací. V létě 2018 se stal prezidentem České asociace hokejistů, z.s., a je také členem Sboru rozhodců na FAČR.

Mgr. Jáchym Petřík

Během své praxe se vyprofiloval v oblasti řešení sporů a negociací. V rámci ARROWS tak má na starosti strategické vedení jednotlivých projektových týmů a zastupování kanceláře v rámci vyjednávání s protistranami. Užší specializaci pak může nabídnout především v oblasti regulace finančních trhů, developmentu a zdravotnictví.

JUDr. Pavel Staněk

Kromě péče o provoz kanceláře se věnuje zejména problematice právních vztahů k nemovitostem, investičním projektům ve výstavbě, exekučnímu a insolvenčnímu právu. Rovněž se zabývá poradenstvím pro starosty, radní a obecní korporace. V roce 2014 byl zvolen prezidentem České asociace věřitelů, kde uplatňuje legislativní zkušenosti nabyté během svých politických angažmá a působení v Legislativní radě vlády.

JUDr. Lukáš Slanina

Dlouhodobě klientům pomáhá zejména v rámci obchodů s nemovitostmi a developerskými projekty. V ARROWS advisory group se nevěnuje pouze právu, ale zaměřuje se hlavně na rozvoj kanceláře, díky čemuž získal v roce 2018 významné ocenění časopisu Ekonom – Inovativní právník roku 2018. Je také členem kontrolní rady České advokátní komory.

Mgr. Tomáš Pertot

V kanceláři vede tým zaměřený na trestní a trestně-daňové právo, na které se i jako advokát specializuje a zastupuje klienty ve všech fázích trestního řízení. Je zároveň členem Unie obhájců České republiky. Dále vytvořil a vede tým specializující se na hromadné vymáhání pohledávek vč. správy pohledávek, pro které má zajištěno kvalitní technické, softwarové i personální zázemí.

S čím Vám pomůžeme v naší advokátní kanceláři

BANKOVNICTVÍ & POJIŠŤOVNICTVÍ

Jsme stabilní partner, který poskytuje bankám, družstevním záložnám a jejich klientům právní poradenství ohledně akvizičního, realitního a projektového financování. Radíme také poskytovatelům spotřebitelských úvěrů, pojišťovnám a dalším finančním institucím ohledně právní regulace jejich činností.

KAPITÁLOVÉ TRHY & KRYPTOMĚNY

Zajišťujeme pro klienty emise cenných papírů a radíme jim ohledně regulace kapitálových trhů. Poskytujeme právní služby v oblasti kryptoměn, a to od návržení právního rámce pro Initial Coin Offering (ICO), až po právní podporu projektům založených na technologii Blockchain či Smart Contracts.

FÚZE A AKVIZICE

Oblast fúzí a akvizic je klíčovou oblastí specializace naší advokátní kanceláře. Pravidelně radíme s transakcemi jak kupujícím, tak i prodávajícím a úzce při nich spolupracujeme s našimi kolegy specializujícími se na daňovou problematiku.

OBRAŇA PROTI KRÁČENÍ DOTACÍ

Poskytujeme komplexní právní poradenství k obraně proti kráčení dotací. Řešíme veřejnosprávní kontroly, sporná řízení dle správního řádu a daňová řízení o porušení rozpočtové kázně, řízení o vrácení dotace dle zvláštních zákonů atd.

KORPORÁTNÍ PRÁVO

Naše advokátní kancelář poskytuje komplexní právní poradenství ve všech oblastech korporátního práva a úzce spolupracuje s naším daňovým týmem. Na této specializaci si opravdu zakládáme.

PRACOVNÍ PRÁVO

Jestli si na něčem opravdu zakládáme, tak je to pracovní právo. Kontroly, smlouvy, sta-

noviska, řešení. Pracovněprávní tým naší advokátní kanceláře je uznávaným pro svou hlubokou znalost a mnohaletou zkušenost v oboru.

ZDRAVOTNICKÉ & FARMACEUTICKÉ PRÁVO

Díky dlouholetým zkušenostem členů našeho zdravotněprávního týmu poskytujeme právní poradenství jak velkým nemocnicím, tak středním a menším zdravotnickým zařízením. Radíme také klientům v oblasti farmaceutického práva ohledně regulace jejich činností i jejich běžného provozu.

OBČANSKÉ PRÁVO & SOUKROMÝ ŽIVOT

Naším klientům radíme v oblastech rodinného majetku, rodinného práva a peněz. Máme specialisty na rodinné právo a ochranu rodiny. Snažíme se vše vyřešit co nejrychleji, protože si uvědomujeme, že jakékoli procesy jsou pro zúčastněné nepřijemné a stresující. Vždy tedy zachováváme absolutní důvěrnost.

SPORTOVNÍ PRÁVO

Naši odborníci mají letité zkušenosti v oblasti práva vrcholového sportu a v těchto citelných odlišnostech se dobře vyznají. Komplexní právní služby nabízíme jak sportovním klubům a organizacím, tak sportovcům.

TRESTNÍ PRÁVO

Trestní obhajoba a prevence se zaměřením na hospodářské trestné činy a trestní odpovědnost právnických osob. Obhajujeme klienty v přípravném řízení a zastupujeme je v řízení o vazbě i při hlavním líčení i v řízení před odvolacím soudem.

STAVEBNÍ PRÁVO

S ohledem na rozsáhlost správního práva, vytvořila naše kancelář tým odborníků zaměřených obzvláště na oblast stavebního práva. Jsme schopni zajistit ucelené právní služby na

tomto poli, přičemž se zaměřujeme nejen na významné developerské projekty.

SAMOSPRÁVA

Poskytujeme právní poradenství samosprávným útvarům na všech úrovních jejich činností. Pravidelně spolupracujeme se zastupitelstvy a výkonnými orgány významných obcí i krajů. Zastupujeme v jednáních se státní správou, podnikateli i občany.

OBCHODNÍ A SOUDNÍ SPORY

Podnikatele, ale i fyzické osoby zastupujeme v soudních sporech, které se primárně týkají obchodních věcí. Soudní spor nenabízíme klientům jako prioritu, ale pouze jako jednu z fází řešení problému.

VEŘEJNÉ A SPRÁVNÍ PRÁVO

Poskytujeme právní služby v kompletním rozsahu správního práva. Pomáháme při řešení sporů z veřejnosprávních smluv. Zastupujeme u všech druhů správních kontrol. Poskytujeme právní poradenství municipalitám i subjektům v oblasti stavebního práva a dalších předpisů.

HAZARD A LOTERIE

Právní a daňové poradenství v oblasti hazardních her dle nového zákona o hazardních hrách a zákona o loteriích. Řešíme zastoupení od koncesního řízení až po zastoupení při kontrolách správních orgánů a regulaci reklamy. Navrhujeme vhodné postupy jak v oblastech, kde působí ministerstvo financí, tak municipality, či obchodní partneři.

VEŘEJNÉ ZAKÁZKY A SUBVENCE

Jsme specialisty na veřejné zakázky a zadávací postupy realizované dle jednotlivých metodik poskytovatelů dotací. V této souvislosti poskytujeme specializované právní služby jak zadavatelům, tak dodavatelům. V této oblasti máme velmi vysokou expertízu a úroveň specializace.

Partneři ARROWS tax & accounting, s.r.o.

Ing. Richard Sokol

Je členem Komory daňových poradců ČR od roku 2013. Po zkušenosti na pozici finančního ředitele ve velké obchodní korporaci se v současné době zaměřuje na korporátní daňové poradenství, přeměny obchodních společností a operace s obchodními závody. Ve své praxi se také věnuje problematice DPH s důrazem na mezinárodní aspekt této daně a v neposlední řadě se zaměřuje na spory s finančními úřady, kdy klienty zastupuje až do fáze soudního řízení.

Tomáš Čech

Profesně se nejvíce zaměřuje především na vedení podvojného účetnictví a daňovou evidenci pro podnikatelské subjekty. Vysoký důraz při poskytování komplexního účetního a daňového poradenství přikládá dlouhodobému plánování, nastavení firemních procesů a metodiky s možnými vazbami na účetní a daňové plánování i pomocí mezinárodních struktur.

S čím Vám pomůžeme v daňovém poradenství

DAŇOVÉ PORADENSTVÍ

Právní pomoc a finančně ekonomické rady ve věcech daní, odvodů, poplatků a jiných povinných plateb, jakož i ve věcech, které s daněmi přímo souvisejí. V rámci standardu provádíme daňovou optimalizaci s cílem minimalizovat odvodové povinnosti klientů, a to vše v souladu s platnými právními předpisy a související soudní judikaturou. Jsme připraveni pro Vás zpracovat daňový audit včetně identifikace možných rizik vyplývajících ze stávajícího stavu a navrhneme varianty možných nápravných opatření s cílem eliminovat doměrky ze strany správce daně.

Zpracujeme pro Vás jakýkoliv typ daňového přiznání, odborné stanovisko dle Vašich požadavků, poskytneme Vám průběžné poradenství.

ÚČETNÍ SLUŽBY

V oblasti účetnictví jsme díky širokému a zkušenému týmu účetních specialistů připraveni Vám poskytnout veškerou pomoc spočívající jak ve vedení podvojného účetnictví, daňové evidence, účetního poradenství, až po rekonstrukci účetnictví. Účetní služby jsou poskytovány ve spolupráci s odborníky napříč celou poradenskou skupinou, v užší

spolupráci především s našimi daňovými poradci. V rámci poskytovaného účetního poradenství pomáháme klientům s nastavením holdingových struktur, se zpracováním vnitropodnikových směrnic, s nastavením účetních programů a interních účetních procesů s cílem maximálního snížení administrativní zátěže. ●

ARROWS
advisory group

ARROWS advisory group

PRAHA / HRADEC KRÁLOVÉ / OLOMOUC

www.arws.cz

office@arws.cz

+420 910 058 058

Praha

V Jámě 699/1
110 00 Praha 1

Hradec Králové

Klicperova 1266/1
500 03 Hradec Králové

Olomouc

Palackého 75/21
779 00 Olomouc

ARROWS
advisory group

Právo a daně

akademie ◀ pojištění ◀ dotace

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

+420 910 058 058

office@arws.cz

ARROWS advisory group

Praha, Hradec Králové, Olomouc

www.arws.cz

JUDr. Ing. Jan Vych

JUDr. Ing. Jan Vych, řídící partner advokátní kanceláře Vych & Partners, poskytl rozhovor EPRAVO.CZ Magazine. V něm nám poodhalil zákulisí jeho modelu spolupráce s externími advokáty a způsob fungování jeho kanceláře, představil jejich práci zejména v oblasti M&A a veřejných zakázek a zaujal i postoj k aktuálním diskusím na téma elektronické advokacie.

Představil byste nám prosím Vaši advokátní kancelář?

Velmi rád. Advokátní kancelář Vych & Partners jsem založil v roce 2005, krátce poté, co jsem získal advokátní licenci. Už na studiích jsem přemýšlel, jakým směrem v advokacii se vrhnu, nějakou dobu jsem měl možnost působit v mezinárodní advokátní kanceláři, kdy mezinárodní advokátní kanceláře nám studentům tehdy přišly jako něco velmi zajímavého, něco, kam bychom se chtěli určitě podívat, měl jsem možnost v takové kanceláři strávit pár měsíců a zjistil jsem, že to není nic pro mě, takže jsem se po ukončení školy věnoval koncipientování v jedné malé české advokátní kanceláři, kde se ovšem po složení advokátních zkoušek ukázalo, že není prostor pro další rozvoj, tak jsem si troufl založit vlastní kancelář, měl jsem obrovské štěstí, že jsem od začátku získal jednoho velkého klienta, kterého mám do dneška. Od tohoto klienta jsme se odrazili, získávali jsme spoustu dalších zajímavých klientů a kancelář rostla a rostla. Za těch 13, 14 let se mi podařilo vybudovat tým schopných zhruba sedmi právníků, ať již koncipientů či advokátů či studentů, a troufám si tvrdit, že jsme dnes schopni nabízet právní služby, které jsou vysoce konkurenčně schopné se službami nabízenými velkými právními kancelářemi. Zabýváme se primárně poskytováním právního poradenství pro právnické osoby, ať již české nebo zahraniční, kde si myslím, že asi těžiště našich služeb lze spatřovat v oblasti práva zadávání veřejných zakázek, kde zastupujeme spoustu významných dodavatelů při jejich účasti ve výběrových řízeních, dále se zabýváme službami v oblasti dřívějšího obchodního práva, nevím, jestli ten obor ještě dneska lze tak označit poté, co nám zanikl obchodní zákoník a máme vlastně jen zákon o obchodních korporacích a občanský zákoník, právem korporacím, fúzemi, akvizicemi, podnikovými přeměnami. Myslím si, že kde jsme hodně silní, je oblast pracovního práva, jedna ze seniorních advokátek naší advokátní kanceláře je zakládající členkou sdružení právníků v oblasti pracovního práva a troufám si tvrdit, že patříme mezi jednu z předních pražských a českých advokátních kanceláří v této oblasti. Dále pak samozřejmě poskytujeme služby i v ostatních oblastech práva, obecně tedy celkově obchodní právo, občanské právo, hospodářskou soutěž, cenné papíry, v poslední době, posledních zhruba tří let, jsme rozšířili svoji působnost

i na oblast trestního práva, a to jak tedy klasická obhajoba osob trestně stíhaných, ale i obrana práv osob postižených trestnou činností, to znamená poškozených.

Když srovnáte tu dobu založení advokátní kanceláře v roce 2005 a dnešek, je v dnešní době těžší nebo lehčí získávat klienty a jaké akviziční nástroje, jestli mi prozradíte, Vám nejlépe fungují?

Asi neumím přesně porovnat, jestli to v roce 2005 bylo jednodušší než v roce 2019, myslím si, že pokud jde o získávání klientů, tak ta situace je plus mínus stejná, spíš bych asi řekl, spíš bych na tu otázku odpověděl jinak, nejsem si jistý, jestli dnes, kdy oproti roku 2005 mám spoustu jiných závazků, mám zejména na mysli rodinné závazky, jestli bych si na založení kanceláře troufl. Pokud bych měl odpovědět na druhou část otázky, to znamená, jaké akviziční nástroje používáme, tak těch je několik. Předně bych řekl, že největší přísun klientů získáváme na osobní doporučení, ať již stávajících klientů, bývalých klientů nebo prostě jenom lidí, které známe, což považuji za velmi dobrý signál toho, že fungujeme dobře. Já totiž celou dobu, co vykonávám advokacii, zastávám názor, že poskytování právních služeb je spjata s určitou, nazval bych to intimitou, s určitým osobním vztahem, kde klient by si asi neměl advokáta vybírat jen tak podle toho, jakou má zasedačku, jaké má sazby, kde sídlí, ale prostě podle toho, co o něm ví a jestli je mu ten advokát sympatický. Obdoba výběru lékaře. Z toho důvodu považuji za velmi důležité a velmi dobré to, že získáváme klienty na osobní doporučení. Samozřejmě vedle tohoto, pro mě základního zdroje, získáváme klienty i z jiných zdrojů, máme samozřejmě webovou prezentaci, spolupracujeme s epravo.cz a tady bych řekl, že poměrně významný počet klientů se nám podařilo získat díky odborné prezentaci našich kolegů na stránkách epravo.cz, zejména v oblasti bytového práva. Oproti tomu, s čím nemáme dobré zkušenosti, zkoušeli jsme to několikrát a nikdy nám to nepřineslo jediného klienta, jsou komerční nástroje B2B, které vám posílají poptávky, které jsou buď pro nás nezajímavé, nebo jim nedokážeme konkurovat cenou, nebo i kdybychom cenou dokázali konkurovat, tak nezískáváme odezvu, takže třeba tyto nástroje, které se na trhu nabízejí, nám nic nepřinášejí.

Zeptal bych se na jednu věc v této souvislosti. Hodně se poslední

dobou hovoří o e-advokacii, poskytování právních služeb on-line, Česká advokátní komora teď konec konců sama zahájila odbornou diskusi mezi advokáty, jaký je Váš názor na poskytování advokátních služeb touto formou?

Myšlenkou poskytování služeb prostřednictvím internetu jsem se zabýval již na vysoké škole, když jsem končil studium práv a když jsem spolupracoval tehdy ještě jako student s jednou z největších českých advokátních kanceláří, kde jsme tento projekt zvažovali a chtěli jsme ho rozjet. Tehdy mi to přišlo velmi zajímavé, nakonec jsme, řekněme z nějakých technických důvodů, ten projekt nerealizovali, dnes zastávám názor přesně opačný, na vhodnost či nevhodnost poskytování služeb touto formou, který vychází z mého názoru a přesvědčení, že za velmi důležitý prvek při poskytování právních služeb považuji osobní vazbu mezi advokátem, advokátní kanceláří a klientem, což podle mého názoru e-advokacie nedokáže nabídnout. Takže být vím, že jsou advokátní kanceláře, které touto cestou chtějí jít, tak ačkoliv jsem jako příznivec všech technických inovací zhruba před 15, 17 lety o tomto přemýšlel, dnes touto cestou určitě jít nechci a nemyslím si, že to je správná cesta.

Vrátil bych se k Vaší advokátní kanceláři, jaké máte modely fungování s jednotlivými kolegy, jak je motivujete, obzvláště v dnešní době, kdy je chronický nedostatek advokátů a advokátních koncipientů?

To je velmi dobrá otázka. Model motivace je založen na velmi jednoduchém principu, čím víc toho uděláš, tím lépe se budeš mít. A toto pravidlo se snažím nějakým způsobem v rámci vzdělávání koncipientů aplikovat i na koncipienty, což znamená, že většina mých kolegů pracuje na modelu odměny tvořené buď jenom výkonnostní složkou, což je v případě trvale spolupracujících advokátů anebo kombinace fixu a nějaké výkonnostní odměny, což používáme u koncipientů, kteří jsou u nás po delší dobu, samozřejmě bez vazby na to, zda klient uhradí náš honorář nebo ne, protože to by koncipient přebíral ekonomické riziko platby, což je podle stavovských předpisů nepřípustné, ale snažím se prostě jak advokátní koncipienty tak advokáty motivovat k tomu, aby měli zájem na klientech pracovat, věnovat se jim a podle toho, kolik odpracují, tak mají nějakou procentuální odměnu. Pokud jde o spolupráci s advokáty, tak

zastávám názor, že je vhodné mít nastavený řekněme určitý flexibilní model spolupráce, je mi celkem jedno, jestli toho advokáta mám 8 hodin v kanceláři nebo jestli dělá z domova nebo odněkud jinud, prostě po něm chci, aby udělal práci, kterou mu zadám, aby splnil zadání, která po něm požaduji a jakým způsobem funguje, je na něm.

Jak se vlastně díváte na tu situaci na trhu práce, která dneska je? Kde vidíte příčiny a kam v budoucnu podle Vás se to bude ubírat?

Předpokládám, že Vaše otázka směřuje primárně k trhu práce v oblasti advokacie, koncipientů nebo spolupracujících advokátů. Musím tedy říct, a bavili jsme se o tom s řadou mých kolegů, kteří provozují kanceláře obdobného charakteru, že situace je pro nás advokáty zaměstnavatele špatná a pro mě překvapující. My, když jsem před 15, 17 lety končili školu a sháněli jsme práci, tak jsme prostě chodili od kanceláře ke kanceláři a byli jsme rádi, že nám někdo práci nabídne. Dneska je situace přesně obrácená. Člověk, pokud chce sehnat koncipienta, trvá to spoustu času, malý zájem, malé portfolio zájemců, vysoké požadavky na plat, dnes prý dokonce existují facebookové skupiny, kde se nám koncipienti sdružují a vytvářejí proti zaměstnavatelům určitý kartel, kde tedy si říkají, za kolik jsou ochotni nastoupit, což mi přijde trošičku smutné. Nevím v čem hledat tu příčinu, jestli prostě klesá ambicióznost lidí, zájemců o výkon právnické profese, jestli je pro ně

jednodušší jít dělat někam do státní sféry, kde dělají od osmi do tří s nějakým fixním platem, nevím, překvapuje nás to, přemýšlíme, co může být tou změnou, která by to otočila opět v náš prospěch, ale zatím nás nic moc nenapadá. Koukáme se na stránky Advokátní komory, i tam ta nabídka nebo poptávka zájemců o práci prostě klesá, nejsou.

Zmínil jste, že jednou z klíčových aktivit nebo činností kanceláře je ta oblast veřejných zakázek, jak se díváte na právní službu jako předmět výběrových řízení ve veřejných zakázkách?

Opět už navážu na to, co jsem říkal, nemyslím si, že je dobře, aby se soutěžily právní služby jako veřejná zakázka a aby se soutěžily v podstatě jedno kritériálně na cenu, protože opět zopakuji, poskytnutí právní služby považuji za něco osobního, intimního, kde by měl být vztah klient a advokát a kde ten klient by měl mít možnost vybrat si advokáta tak, jak mu vyhovuje a nejen toho, kdo mu vyjde jako nejlevnější prostřednictvím nějaké hodnotící tabulky. V tomto směru vítám poslední úpravu zákona o veřejných zakázkách, kde je zaktovena výjimka na tendrování služeb nebo zakázek na právní služby, kdy v určitých případech je možno právní službu zadat přímo tedy bez tendru, pro mě trošičku nepochopitelné, je toto v zásadě možné tehdy, pokud se jedná o právní služby spojené s nějakým druhem sporného řízení,

pokud se budeme bavit o řekněme transakčním právním poradenství, tak na to ta výjimka nedopadá úplně, přiznám se, že nechápu, proč zákon v rámci koncipoval výjimku takto, každopádně si myslím, že právní služby by měly být z režimu zadávání veřejných zakázek vyňaty.

Otázka na závěr. Kdy vidíte tržní příležitosti v advokacii v nejbližším období?

No, já myslím, že pokud budeme mít Evropskou unii, tak nevyměřme, krásné příležitosti jsou v oblasti GDPR, AML a obdobných záležitostí. Přiznám se, faktickou přidanou hodnotu těchto předpisů příliš nevidím, nicméně vzhledem k tomu, že to je spojeno se sankcemi a klienti se toho bojí, tak to samozřejmě přináší pro nás možné akviziční příležitosti při koncipování compliance dokumentů tak, aby společnosti plnily GDPR nebo plnily AML, další akviziční příležitosti lze spatřovat v oblasti trestní odpovědnosti právnických osob, kde v souvislosti s poslední novelou lze uvažovat o vyvinění právnické osoby v případě, že právnická osoba doloží nějaké compliance standardy, ostatně na to i Vámi bylo pořádáno nějaké odborné fórum, kterého jsem měl možnost se účastnit a bylo to tam široce diskutováno.

Velmi Vám děkujeme za rozhovor.

Autor: Mgr. Miroslav Chochola, LL.M., MBA

Foto: Advokátní kancelář Vych & Partners

JUDr. Ing. Jan Vych

Absolvent Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze (Mgr. 2001, JUDr. 2004) a Fakulty financí a účetnictví Vysoké školy ekonomické v Praze (2002). Zapsán v seznamu advokátů České advokátní komory pod číslem 10316.

Poskytováním právního poradenství se zabývá od roku 1996.

Profesní zkušenosti získal jak v oblasti advokacie, tak i poskytováním právního poradenství v rámci poradenské společnosti zaměřující se na komplexní realizaci projektů podnikových přeměn.

Specializace na právo obchodních společností, fúze, akvizice, přeměny společností, privatizace a provozování podniků dodávajících infrastrukturní služby (voda, odpady, teplo), koncernové právo, řízení před obchodním rejstříkem, obchodní závazkové vztahy, bankovní právo se zaměřením na problematiku družstevních záložen, finanční právo, právo cenných papírů, problematiku investičních pobídek, veřejné zakázky, PPP, koncese.

Hovoří česky, anglicky, německy.

Skils

Skils s.r.o. advokátní kancelář

PRÁVNICKÁ FIRMA ROKU 2018

- Hlavní cena

PRÁVNICKÁ FIRMA ROKU 2018

v kategoriích:

- Řešení sporů a arbitráže
- Právo hospodářské soutěže

CHAMBERS EUROPE 2018

Nejvyšší hodnocení v kategoriích:

- Competition / Antitrust
- Dispute Resolution
- Projects & Energy

Povinnost vlastníka užívat ochrannou známku po novele zákona o ochranných známkách

Základní funkcí ochranné známky je odlišit výrobky a služby jednoho původce od výrobků a služeb jiného původce, což je v současném vysoce konkurenčním prostředí klíčové. Ochranná známka představuje často největší aktivum obchodní společnosti a zásadní marketingový nástroj, když si ji spotřebitelé asociují s pozitivními a často neměnnými (zaručenými) vlastnostmi výrobků a služeb.

V České republice koexistují celkem tři systémy ochrany ochranných známek, a to (i) systém národní ochrany registrací u Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) pro území České republiky, (ii) systém mezinárodní ochrany registrací prostřednictvím tzv. Madridského systému pro vybrané členské státy Madridské dohody a/ nebo Protokolu k Madridské dohodě a (iii) systém ochrany registrací ochranné známky Evropské Unie u Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví pro celé území Evropské unie.¹

Novela zákona o ochranných známkách

Dne 13. prosince 2018 byl ve Sbírce zákonů vyhlášen zákon č. 286/2018 Sb., novela zákona o ochranných známkách (dále

jen „Novela“), kterým se s účinností od 1. ledna 2019² mění zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „ZoOZ“), zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích a zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a dále ruší vyhláška č. 97/2004 Sb., k provedení zákona o ochranných známkách. Novela do českého právního řádu zapracovává Směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2436 ze dne 16. prosince 2015, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách. Postupné sjednocování právních předpisů Evropské unie a České republiky zvyšuje právní jistotu a tím posiluje známkovou ochranu.

Mezi hlavní změny, které Novela přináší, patří možnost registrace nových netradičních druhů ochranných známek, kterými jsou např. známky zvukové, pohybové, multime-

diální či holografické, a to především proto, že s Novelou odpadá požadavek na grafické vyjádření ochranné známky. Předmět ochrany však musí být určen přesně a jasně. Nadto nebude možné registrovat označení tvořené výlučně vlastností, která vyplývá z povahy samotného výrobku. Novela tak zavedením nových druhů ochranných známek reaguje na vývoj nových technologií a elektronických médií, s nimiž přichází nutnost komerčních subjektů chránit nové druhy označení, která představují komerční výhodu a pomáhají odlišit výrobky a služby původce od konkurenčních výrobků a služeb.

Novela dále přenáší odpovědnost zkoumat shodu zapisované ochranné známky se starší ochrannou známkou zapsanou pro shodné výrobky a služby na vlastníka starších práv. Úřad průmyslového vlastnictví již toto nebude zkoumat z úřední povinnosti a na shodu

P / R / K

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

O krok napřed

CHAMBERS
EUROPE
AWARDS
for Excellence
2014
WINNER

www.prkpartners.cz

vlastníka starších práv upozorňovat. Bude na odpovědnosti vlastníků starších práv tato střežit, tj. aktivně kontrolovat, zda nedošlo ke zveřejnění shodné ochranné známky přihlašováním pro stejné třídy výrobků a služeb ve věstníku Úřadu. V takovém případě má pak vlastník starších práv možnost využít institutu námitek, aby zamezil zápisu shodných ochranných známek pro shodné třídy výrobků a služeb Niceského třídění, když by pro něj byla existence shodné známky komerčně riziková. Pokud vlastník starších práv námitky včas nepodá, Úřad přistoupí k zápisu shodné ochranné známky.³

Právo a povinnost užívat ochrannou známku

Ust. § 8 ZoOZ stanoví, že vlastník ochranné známky má výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna. Toto ustanovení je však nutné vnímat v kontextu celého ZoOZ, protože lze dovozovat, že se nejedná pouze o právo vlastníka, nýbrž také současně o jeho povinnost ochrannou známku užívat. Za užívání ochranné známky ve smyslu § 8 ZoOZ se pak považuje zejména (a) umístování označení na výrobky nebo jejich obaly; (b) nabídka výrobků pod tímto označením, jejich uvádění na trh nebo skladování za tímto účelem anebo nabídka či poskytování služeb pod tímto označením; (c) dovoz nebo vývoz výrobků pod tímto označením; (d) užívání označení v obchodních listinách a v reklamě; a nově také (e) užívání označení jako název právnické osoby nebo obchodní firmu nebo jako součást názvu právnické osoby nebo obchodní firmy; a (f) užívání označení ve srovnávací reklamě způsobem, který je v rozporu s jiným právním předpisem. Z uvedené citace ZoOZ vyplývá, že nově je ochranná známka chráněna také proti zneužití v obchodní firmě jiného subjektu a jednání v nekalé soutěži (srovnávací reklamě). Důvodová zpráva k Novele (dále jen „DZ“) uvádí, že tato změna je provedena v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, a to konkrétně s rozhodnutím ve věci C-17/06 - Céline,⁴ kde je uvedeno, že použití ochranné známky v obchodní firmě představuje užívání ochranné známky a tím také zásah do funkcí ochranné známky. Novelou tak dochází k jasnému řešení vztahu mezi obchodní firmou a ochrannou známkou.

Mezi další novinky, které přináší Novela, patří ustanovení § 10a, § 13, § 26a, § 31 a § 32c ZoOZ, která společně s čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU)

2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (dále jen „Nařízení“) stanovují pozměněný právní rámec povinnosti vlastníka užívat ochrannou známku pro výrobky a služby, pro které je zapsána a dále také následky spojené s jejím neužíváním.

Ust. § 13 odst. 1 ZoOZ stanoví, že pokud do 5 let ode dne zápisu ochranné známky do rejstříku nezačal vlastník ochrannou známku řádně užívat pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, nebo pokud toto užívání bylo přerušeno nejméně na nepřetržitou dobu 5 let, nastávají následky podle § 10a, 26a, 31 nebo 32c, ledaže pro neužívání existují řádné důvody. Stejně ustanovení dále blíže specifikuje pojem řádného užívání odkazem na Nařízení, když stanoví, že řádné užívání ochranné známky Evropské unie se posuzuje podle čl. 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady. Definice řádného užívání pak rozšiřuje odst. 2 stejného paragrafu, který stanoví, že za řádné užívání ochranné známky podle odstavce 1 se považuje rovněž (a) užívání ochranné známky v podobě, která se od podoby, ve které byla ochranná známka zapsána, liší prvky neměnicími její rozlišovací způsobilost, bez ohledu na to, zda je ochranná známka v užívané podobě rovněž zapsána jako jiná ochranná známka téhož vlastníka a (b) umístování ochranné známky na výrobcích nebo na jejich obalech pouze pro účely vývozu. Odstavec 3 pak stanoví, že užívání ochranné známky se souhlasem vlastníka ochranné známky a užívání kolektivní a certifikační ochranné známky osobou, která má oprávnění ji užívat, se považuje za užívání vlastníkem. Zde se nemusí jednat pouze o užívání ochranné známky na základě licenční smlouvy, ale o jakékoliv užívání ochranné známky osobou odlišnou od vlastníka a vlastníkem k tomu oprávněnou.

Řádné užívání ochranné známky (genuine use)

Z výše uvedeného je zřejmé, že klíčovým pojmem je pojem řádného užívání ochranné známky vlastníkem, nebo jakoukoliv jinou osobou vlastníkem k užívání ochranné známky oprávněnou. Před účinností Novelu byl výklad pojmu řádného užívání velice neurčitý a jeho výklad byl založen na judikatuře, a to především rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). ZoOZ nyní po vzoru práva EU mnohé z judikatorních závěrů přímo implementuje, čímž dochází ke zvýšení právní jistoty vlastníků ochranných známek. SDEU ve věci C-416/04 P - Sunrider v OHIM⁵ judikoval, že ochranná známka je

„řádne užívána“, pokud je v souladu se svou hlavní funkcí, kterou je zaručit totožnost původu výrobků nebo služeb, pro které byla zapsána, užívána za účelem vytvoření nebo zachování odbytu těchto výrobků a služeb, s výjimkou symbolického užívání s pouhým účelem udržet práva z ochranné známky, přičemž při hodnocení, zdali je užívání ochranné známky řádné, je nutné vzít v potaz všechny skutečnosti a okolnosti k určení toho, zda je obchodní využití ochranné známky řádné, zvláště užívání, které je v dotýcném hospodářském odvětví považováno za odůvodněné za účelem udržení nebo získání podílu na trhu pro výrobky a služby chráněné ochrannou známkou, druhu těchto výrobků a služeb, znaků trhu, rozsahu a četnosti užívání ochranné známky. Z výše uvedeného rozhodnutí SDEU je zřejmé, že užívání ochranné známky musí být skutečné a musí směřovat k upevnění pozice vlastníka nebo uživatele ochranné známky na trhu daných výrobků a služeb, pro které je ochranná známka zapsána. Pouhé symbolické užívání (hodnoceno ve vztahu k danému segmentu trhu, vlastnostem výrobků nebo služeb, četnosti nebo pravidelnosti užívání ochranné známky) není považováno za řádné užívání ochranné známky. Dalším, a současně nejvýznamnějším rozhodnutím SDEU definujícím řádné užívání ochranné známky je rozhodnutí SDEU ve věci C-40/01 - Ansul.⁶ Ve svém rozhodnutí SDEU judikoval, že za řádné užívání je nutné považovat užívání, které není pouze symbolickým sloužícím výhradně k zachování práv k ochranné známce. Řádné užívání musí být v souladu se základní funkcí ochranné známky, která má zaručit totožnost původu výrobků a služeb pro spotřebitele nebo konečného uživatele tím, že mu umožní bez možnosti záměny rozlišit výrobky a služby jednoho původce od výrobků a služeb jiného původce. SDEU dále uvedl, že řádné užívání ochranné známky vyžaduje, aby ochranná známka byla užívána na trhu (veřejně ve vztahu k relevantní veřejnosti) pro výrobky a služby, pro které je ochranná známka zapsána a zároveň se nesmí jednat pouze o interní užití ochranné známky. Při užívání ochranné známky musí být zachována její obchodní povaha, tedy ochranná známka musí být užívána s cílem vytvořit, zachovat nebo zvýšit obbyt výrobků a služeb, které jsou touto ochrannou známkou označeny, nebo s cílem zajištění odbytu v případě, že je nový výrobek nebo služba teprve uváděna na trh. SDEU závěrem svého rozhodnutí uvádí, že pro hodnocení, zda docházelo k řádnému užívání ochranné známky, je nutné vzít v úvahu vždy individuální charakteristiky daného případu.

Alkohol[®].CZ

— Výjimečná vína, destiláty a e-shop —

Vůně a chutě celého světa

VÝJIMEČNÉ

◆ Romy ◆ Whisky ◆ Vína ◆ a další destiláty

Prodejna

Seifertova 996/31 Praha 3

www.alkohol.cz

V kontextu výše uvedeného je tedy důležité konstatování SDEU, že užití ochranné známky nemusí být vždy kvantitativně významné pro to, aby bylo považováno za řádné, neboť závisí na vlastnostech dotyčných výrobků nebo služeb na příslušném trhu a za užívání lze považovat v určitých případech také jednorázové užití označení výrobků, které již nejsou na trhu k dispozici.

Následky neužívání ochranné známky

V případě, že ochranná známka není řádně užívána nejméně po dobu 5 let, tzn. řádné užívání se vlastníkovu nepodaří prokázat předložením skutečných a objektivních důkazů o účinném a dostatečném užívání ochranné známky, může na návrh třetí osoby dojít k následkům předpokládaným ZoOZ, a to (i) k nemožnosti vlastníka úspěšně uplatnit žalobou zákaz užívání ochranné známky zasahující do starších práv vlastníka, (ii) k nemožnosti vlastníka starších práv úspěšně uplatnit námitky proti zápisu shodného označení zapisovaného pro shodné výrobky a služby. Skutečné užívání ochranné známky nelze prokázat na základě pravděpodobnosti nebo domněnek, ale musí se zakládat na konkrétních a objektivních okolnostech, které prokazují skutečné a dostatečné užívání ochranné známky na dotčeném trhu.⁷

Dalším závažným následkem uvedeným v § 31 ZoOZ je řízení o zrušení ochranné známky, které se zahajuje na návrh třetí osoby a Úřad zruší ochrannou známku, jestliže ochranná známka nebyla po nepřetržitou dobu 5 let předcházejících podání návrhu na její zrušení řádně užívána pro výrobky a služby, pro které je zapsána, a pro neužívání neexistují řádné důvody.

Z výše uvedeného vyplývá, že v řízení týkajícím se užívání ochranné známky se aplikuje obrácené důkazní břemeno, když návrhováte neprokazuje neužívání ochranné známky, ale vlastník starších práv prokazuje řádné užívání ochranné známky. V řízení o zrušení ochranné známky stanoví Úřad lhůtu pro vlastníka k doložení důkazů řádného užívání ochranné známky. Za důkaz řádného užívání ochranné známky mohou posloužit jakékoliv listiny s vyobrazením ochranné známky (např. faktury, obchodní listiny, korespondence, marketingové materiály, formuláře), nebo také znalecké posudky. Rozsah a výčet možných důkazních prostředků není nikterak omezen a Úřad uplatní zásadu volného hodnocení důkazů při svém rozhodování.

Zjistí-li Úřad, že ochranná známka byla řádně užívána, návrh na zrušení ochranné známky zamítne. V případě, že Úřad shledá, že pro všechny nebo některé výrobky a služby nebyla ochranná známka řádně užívána, tuto v příslušném rozsahu (pro část nebo všechny výrobky a služby, pro které je ochranná známka zapsána) zruší s účinky ode dne podání návrhu.

Řádné důvody neužívání ochranné známky (proper reason for non-use)

Ke zrušení ochranné známky (nebo k jiným následkům neužívání ochranné známky) nedojde v případě, že ochranná známka není užívána a pro její neužívání existují řádné omluvitelné důvody. Tyto omluvitelné důvody pro neužívání nejsou ZoOZ explicitně stanoveny, avšak pojem je vymezen např. Dohodou TRIPS,⁸ jejíž čl. 19 stanoví, že se jedná o okolnosti vzniklé nezávisle na vůli majitele ochranné známky, které zakládají překážku pro užívání ochranné známky, jako je dovozní omezení nebo jiné podmínky států, vztahující se na zboží a služby chráněné ochrannou známkou, budou uznány jako dobré důvody pro neužívání. Jedná se o tzv. neurčitý právní pojem, který není možné přesně definovat a jeho výklad je podmíněn časem a místem aplikace právní normy.⁹ Z rozhodovací praxe plyne, že mezi omluvitelné důvody patří důvody neužívání ochranné známky nezávislé na vůli vlastníka s přímým vztahem k ochranné známce, které znemožňují její užívání. Vlastník ochranné známky je tak za účelem udržení zápisu povinen učinit přiměřená opatření k odstranění překážky vedoucí k řádnému užívání ochranné známky. Tato opatření mohou mít charakter preventivní, ale i následný. Mezi deliberační důvody náleží např. vyšší moc, tj. působením přírodních sil bez lidského přičinění, kterým se nedalo zabránit při vynaložení požadované péče a opatrnosti¹⁰ (s přímým vztahem k nemožnosti užívat ochrannou známku), nebo zásah státu (např. embargo, monopolizace určitého odvětví apod.).

Závěr

S účinností Novely ZoOZ došlo ke zpřesnění výkladu pojmu řádného užívání ochranné známky a harmonizace výkladu s právem EU a rozhodovací praxí SDEU. Ochranná známka je řádně užívána v případě, kdy je užívána v souladu se svojí základní funkcí, tzn. je zárukou totožnosti původu výrobků a služeb, pro které je zapsána, je užívána s cílem

zachování odbytu těchto výrobků a služeb a zachování nebo navýšení podílu na trhu daných výrobků a služeb, přičemž je nutné vzít v úvahu charakter výrobků a služeb, trhu, a rozsah a četnost užívání ochranné známky. Za řádné užívání ochranné známky naopak není považováno pouhé symbolické užívání s cílem zachování práv k ochranné známce. ●

Mgr. Robert Reiss

PRK Partners s.r.o. advokátní kancelář

P / R / K
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Poznámky:

- ¹ Revize systému ochranných známek: Právní rozhledy [online]. 7/2018, s. II [cit. 2018-12-28]. Dostupné z: <https://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=npr-tembrhbpax4s7g5pxgx3jne>
- ² S výjimkou části druhé Novely, která nabyla účinnosti dnem 28. prosince 2018.
- ³ HRDLÍČKOVÁ, Klára. Novela zákona o ochranných známkách. Epravo.cz [online]. 4. 10. 2018 [cit. 2018-12-28]. Dostupné z: <https://www.epravo.cz/top/clanky/novela-zakona-o-ochrannych-znamkach-108214.html>
- ⁴ Rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci C-17/06 - Céline SARL v Céline SA.
- ⁵ Rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci C-416/04 P - Sunrider v OHIM.
- ⁶ Rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci C-40/01 - Ansul BV v Ajax Brandbeveiliging BV.
- ⁷ Rozhodnutí Městského soudu v Praze, sp. zn. 9A 216/2012.
- ⁸ Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví - příloha 1C k Dohodě o zřízení Světové obchodní organizace (sdělení MZV č. 191/1995 Sb.).
- ⁹ Rozsudek Nejvyššího správního soud, sp. zn. 2 As 11/2003-164.
- ¹⁰ HORÁČEK, Roman. Práva na označení a jejich vymáhání: zákon o ochranných známkách, zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení, zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví: komentář. 3. vydání. V Praze: C.H. Beck, 2015. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7400-569-5.

10
LET

M|T

LEGAL

MT Legal s.r.o., advokátní kancelář

Společnost **MT Legal s.r.o.**, advokátní kancelář poskytuje komplexní právní a poradenské služby pro veřejný a soukromý sektor v rámci celé ČR, a to prostřednictvím svých právních specialistů.

NABÍZENÉ SLUŽBY

- komplexní právní poradenství ve všech oblastech specializací
- zpracování právních rozborů a analýz
- zastupování v soudních, správních a arbitrážních řízeních
- přednášková činnost, metodická podpora

HLAVNÍ SPECIALIZACE

- právo veřejného investování – veřejné zakázky, koncese, projekty PPP, veřejná podpora, strukturální fondy EU
- právo EU
- právo duševního vlastnictví, právo ICT
- energetické právo
- GDPR a právo ochrany osobních údajů
- stavební právo
- horní právo
- právo životního prostředí
- zdravotnické právo
- vodní a lesnické právo
- právo obchodní, občanské, správní, pracovní
- arbitráže a investiční spory

Tým právníků **MT Legal** vydal v nakladatelství C.H. Beck nejrozsáhlejší komentář k novému zákonu 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších právních předpisů.

■ BRNO

- Jakubská 121/1, 602 00 Brno 2
- +420 542 210 351

■ PRAHA

- Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2
- +420 222 866 555

■ OSTRAVA

- Bukovanského 1345/30, 710 00 Ostrava
- +420 596 629 503

- info@mt-legal.com
- www.mt-legal.com

„Křížové ručení“ při rozdělení obchodní společnosti odštěpením

Následující text se zabývá institutem zákonného ručení obchodních společností (tzv. „křížovým ručením“) v případech rozdělení obchodní společnosti odštěpením. Cílem textu je základní představení parametrů „křížových ručení“ při uvedených přeměnách obchodních společností. Tyto parametry hrají významnou roli prakticky při jakýchkoli případech rozdělení odštěpením, ať již jde o rozdělení odštěpením sloučením s jednou či více již existujícími společnostmi či rozdělení odštěpením se vznikem jedné či více nových společností. Zejména je význam těchto parametrů patrný při odštěpeních realizovaných vnitroskupinově, například v rámci výstavby holdingových struktur.

Právní povaha institutu ručení

Ručení je zejména vedle finanční záruky a zajišťovacího převodu práva jedním z hlavních způsobů zajištění dluhu. V českém právním řádu je obecně upraveno v rámci ustanovení § 2018 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

Z povahy věci je zřejmé, že právní osud ručení je vždy přímo odvislý od hlavního dluhu. To znamená, že je-li hlavní dluh, jenž je zajištěn daným ručením, splněn, automaticky zaniká i příslušné ručení.¹

Ručení jakožto soukromoprávní institut, tak, jak bylo popsáno výše, je zpravidla institutem smluvním. Bývá tedy poskytnuto (sjednáno) zejména na základě „dobrovolného“ právního jednání ručitele. Proto obvykle platí, že „[r]učení vzniká smlouvou uzavřenou mezi věřitelem a osobou odlišnou od dlužníka – ručitelem. Tím je osoba, která věřiteli prohlásí, že ho uspokojí v případě neplnění dlužníkem.“² Tuzemský právní řád ovšem rovněž upravuje i některé případy, kdy se určitý subjekt dostává do pozice ručitele bez návaznosti na vlastní ručitelské prohlášení, a to přímo ze zákona. Jedná se o situace, kdy v důsledku

jiných právních skutečností dochází k potenciálnímu zhoršení pozice věřitele, a to aniž by věřitel měl k dispozici jiné účinné právní nástroje, jejichž užitím by mohl zhoršení své věřitelské pozice předejít.

Jedním z těchto případů zákonného ručení je i tzv. „křížové ručení“ uplatňované při přeměnách obchodních korporací rozdělením. Tímto „křížovým ručením“ se chápé jednak ručení rozdělované společnosti za dluhy, jež přešly v důsledku rozdělení na společnosti nástupnické, a dále ručení nástupnické společnosti za dluhy, jež přešly

v důsledku rozdělení na ostatní nástupnické společnosti anebo zůstaly společnosti rozdělované.

Účel „krízového ručení“ při rozdělení obchodní společnosti

V důsledku rozdělení obchodních společností dochází k přechodu jmění, a tedy v některých případech i přechodu dluhů, z rozdělované společnosti na společnost nástupnickou. Vzhledem k tomu, že právní možnosti potenciálních věřitelů rozdělované společnosti, jak svou věřitelskou pozici udržet, jsou omezeny,³ mohlo by se v mnohých případech stát, že bez ohledu na věřitele i jejich případný nesouhlas dojde ke změně v osobě dlužníka. Taková změna bez dalšího by byla neakceptovatelná, jelikož by zásadním způsobem ohrožovala postavení věřitelů a jejich věřitelská práva a představovala by silně zneužitelný nástroj.⁴

Právě proto zákon o přeměnách upravuje institut zákonného ručení zúčastněných společností, jehož účelem je zákonné zajištění toho, že se pozice věřitelů rozdělované

společnosti po realizaci příslušné přeměny alespoň statisticky⁵ nezhorší, resp. že dobytost příslušných pohledávek zůstane po uskutečnění přeměny stejná či alespoň obdobná tomu, jaká byla před přeměnou. Toto zákonné ručení se týká jak společností rozdělovaných, tak především společností nástupnických.⁶

Zákonné ručení nástupnické společnosti při rozdělení odštěpením

Každá z nástupnických společností v rámci rozdělení odštěpením ze zákona ručí za všechny dluhy, které v důsledku daného rozdělení přešly z rozdělované společnosti na ostatní nástupnické společnosti anebo zůstaly rozdělované společnosti, a to společně a nerozdílně s ostatními nástupnickými společnostmi. Každá taková nástupnická společnost ručí až do výše rovnající se částce ocenění jmění, které na danou nástupnickou společnost mělo v rámci příslušné přeměny přejít podle projektu rozdělení, přičemž výše této částky je stanovena posudkem znalce pro ocenění jmění.⁷

V případě, že při rozdělení odštěpením sloučením nedochází k ocenění jmění znalcem, ručí nástupnická společnost až do výše částky, o níž se v důsledku přeměny změnila výše jejího vlastního kapitálu. Tato změna výše vlastního kapitálu vychází z rozdílu výše vlastního kapitálu vykázaného v konečné účetní závěrce a zahajovací rozvaze.⁸

Zákonné ručení rozdělované společnosti při rozdělení odštěpením

V případě ručení rozdělované společnosti platí, že tato společnost ručí za všechny dluhy, které v důsledku daného rozdělení přešly z této rozdělované společnosti na nástupnické společnosti, a to až do výše svého vlastního kapitálu vykázaného v zahajovací rozvaze.⁹

V té souvislosti je třeba doplnit, že se jedná o tzv. jednotné ručení za všechny dluhy, v důsledku čehož „vyplacením limitní částky ručení jednomu věřiteli dochází k zániku ručení“, ¹⁰ a to bez ohledu na to, zdali existují ještě jakékoliv další dluhy.

Výše zákonného ručení zúčastněných společností

Z výše uvedeného vyplývá, že výši ručení rozdělované společnosti v případě rozdělení nelze jakkoli ovlivnit, neboť rozdělovaná společnost ze zákona vždy ručí do výše svého vlastního kapitálu vykázaného v zahajovací rozvaze. V případě nástupnické společnosti ovšem situace není takto jednoznačná – nástupnická společnost buď (a) ručí do výše hodnoty jmění, které na ni v rámci přeměny má přejít, a to podle jeho ocenění ve znaleckém posudku, anebo (b) ručí do výše částky, o kterou se změnila výše vlastního kapitálu této společnosti, a to podle rozdílu vyplývajícího z údajů v konečné účetní závěrce a zahajovací rozvaze dané společnosti. V souvislosti s ručením nástupnických společností je tedy podstatné vymezit, v jakých případech vzniká povinnost jmění, které přechází na nástupnickou společnost, ocenit znalcem.

Povinnost ocenění přecházejícího jmění

V případě rozdělení odštěpením se vznikem nové společnosti je povinností rozdělované společnosti nechat ocenit jmění, jež přejde na nástupnickou společnost, vždy. Je-li nástupnických společností více, pak je třeba ocenit přecházející jmění pro každou z nástupnických společností zvlášť.¹¹

V případě rozdělení oddělením sloučením je situace odlišná. Nechat ocenit přecházející jmění je povinností rozdělované společnosti pouze tehdy, pokud nástupnická společnost z tohoto jmění bude zvyšovat svůj základní kapitál. Zároveň i zde pro případ povinnosti ocenění platí, že je-li nástupnických společností více, je třeba ocenit přecházející jmění pro každou z nástupnických společností zvlášť.¹²

Vhodnost porovnání jednotlivých forem rozdělení oddělením

Z ekonomického i právního hlediska je cílem společností zúčastněných na přeměně, resp. jejich ovládajících osob, pochopitelně to, aby výše zákonného ručení zúčastněných společností za dluhy přecházející v rámci přeměny byla co nejnižší. Jak je uvedeno výše, možnost ovlivnit výši tohoto zákonného ručení nastavením parametrů dané přeměny existuje v souvislosti se společnostmi nástupnickými.

Pokud to charakter zamýšleného rozdělení umožňuje, je proto velmi vhodné předem posoudit, zda se v příslušném konkrétním případě jeví jako výhodnější docílit toho, aby se výše ručení nástupnické společnosti odvíjela od ocenění přecházejícího jmění znalcem, anebo od údajů v konečné závěrce a zahajovací rozvaze.

Rozdíl mezi oceněním přecházejícího jmění znaleckým posudkem a stanovením hodnoty jmění ve finančních výkazech

Ačkoliv jmění, které v rámci rozdělení přechází na nástupnickou společnost, je „materiálně“ shodné se jméním, které je reflektováno v účetních dokumentech dané společnosti, hodnota tohoto jmění může být vyčíslena více způsoby. Zatímco v případě ocenění přecházejícího jmění znaleckým posudkem znalec oceňuje předmětné jmění co do jeho reálné hodnoty,¹³ pro účely účetní závěrky a zahajovací rozvahy lze standardně uplatnit tzv. účetní hodnotu jmění. Tato skutečnost způsobuje, že výše hodnoty přecházejícího jmění může být stanovena různě, v důsledku čehož může být v různých případech odlišná i výše zákonného ručení nástupnické společnosti.

Reálná hodnota jmění totiž na základě uplatnění některé z oceňovacích metod¹⁴ odráží v daném okamžiku skutečnou hodnotu oceňovaného jmění, a to s přihlédnutím k aktuální ekonomické situaci, zejména aktuální

kupní síle peněz.¹⁵ Účetní hodnota jmění oproti tomu obecně vychází z pořizovací ceny daného jmění, a to navíc snižené o účetní odpisy.

Ačkoliv je nezbytné učinit porovnání vhodnosti výpočtu reálné či účetní hodnoty přecházejícího jmění vždy v kontextu konkrétní situace s ohledem na konkrétní jmění (zda jde o hmotný či nehmotný majetek, jaké účetní odpisy byly uskutečнены apod.), zpravidla jako nižší částka vychází hodnota účetní. Z toho důvodu je s ohledem na zjištění výše zákonného ručení ve většině případů vhodnější postupovat při přeměně tak, aby přecházející jmění bylo vyčísleno prostřednictvím jeho účetní hodnoty.

Závěr

V situacích, kdy zúčastněné společnosti mají možnost „volit“ mezi jednotlivými formami rozdělení oddělením (například při některých přeměnách v rámci restrukturalizace

jedné skupiny), je vhodné předem porovnat, jaké důsledky z hlediska „křížového ručení“ by přinesla každá z forem rozdělení oddělením. Zpravidla se pak jako nejvýhodnější ukáže postup rozdělení oddělením sloučením, kdy výše základního kapitálu nástupnické společnosti zůstane neměnná, a tudíž nebude povinností ocenit přecházející jmění znaleckým posudkem.¹⁶ ●

Matěj Sýkora

Pavelka s.r.o., advokátní kancelář

Poznámky:

- ¹ Na základě této skutečnosti je ručení označováno za tzv. „akcesorický závazek“.
- ² NOVOTNÝ, Pavel a kol. Nový občanský zákoník. Smluvní právo. 1. vydání. Praha: Grada, 2014, s. 100.
- ³ Zejm. jde o možnost požadovat poskytnutí dostatečné jistoty dle § 35 a násl. zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev.
- ⁴ V té souvislosti lze doplnit, že pro případ změny v osobě dlužníka mimo přeměny společností prostřednictvím tzv. převzetí dluhu (§ 1888 a násl. občanského zákoníku) je zákonem vyžadován souhlas věřitele.
- ⁵ Věřitelé díky tomu zůstanou ve „statisticky stejném“ postavení, neboť stejný rozsah dluhů bude i nadále kryt stejným objemem majetku. Srov. PELIKÁN, Robert. Zákon o přeměnách obchodních společností a družstev. Komentář. 2. díl. § 180–389. Praha: Leges, 2010, s. 117.
- ⁶ Pro úplnost je vhodné dodat, že zákonné ručení společností zúčastněných na přeměně nikterak nezasahuje do tzv. procesního nástupnictví. K tomu srov. např. DVOŘÁK, Tomáš. Přeměny obchodních korporací. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2015, s. 231: „[p]rocesním nástupcem zaniklé nebo rozdělované obchodní korporace je (...) jen ta nástupnická obchodní korporace, na kterou přešel dluh, o který (...) jde.“

- ⁷ Viz § 257 odst. 1 zákona o přeměnách.
- ⁸ Viz § 257 odst. 2 zákona o přeměnách.
- ⁹ Viz § 258 zákona o přeměnách.
- ¹⁰ CHALUPA, Ivan, REITERMAN, David, HOLÝ, Václav. Obchodní korporace. Přeměny a obchodní rejstřík. Základy soukromého práva VI. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 31.
- ¹¹ Viz § 253 odst. 2 zákona o přeměnách.
- ¹² Viz § 253 odst. 3 zákona o přeměnách.
- ¹³ Požadavek, aby při ocenění jmění při přeměně obchodních korporací byla uplatněna reálná hodnota daného jmění, je zakotven zejm. v § 54 vyhlášky č. 500/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou podnikateli účtujícími v soustavě podvojného účetnictví, v platném znění.
- ¹⁴ Těmito metodami jsou např. metoda tržní, výnosová či nákladová.
- ¹⁵ Reálná hodnota je např. v Mezinárodních účetních standardech (IFRS) definována jako „částka, za kterou by mohlo být v transakcích mezi znalými a ochotnými stranami za obvyklých podmínek směřeno aktivum nebo vyrovnán závazek“.
- ¹⁶ Kromě stanovení výše „křížového ručení“ je zároveň třeba brát v potaz ušetření nákladů na vyhotovení znaleckého posudku.

Česká advokátní kancelář s více než 25ti letou tradicí.
Flexibilní právní služby kdekoliv na světě.
Profesionální přístup. To je HSP & Partners.

Osobní přístup

Ke každému jednotlivému případu přistupujeme individuálně a s náležitou péčí. Naši klienti jsou pro nás vždy na prvním místě.

Společně k úspěchům

Naše advokátní kancelář působí ve specializovaných týmech disponujících nezbytnými odbornými znalostmi v daném oboru práva.
Víme, že víc hlav, víc ví.

Důraz na efektivitu

Při nalézání optimálního právního řešení klademe důraz na maximální efektivitu. Nemrháme prostředky našich klientů. Jsme si vědomi hodnoty jejich času.

Kdekoliv, kdykoliv

Díky čtyřem pobočkám je naše advokátní kancelář schopna přizpůsobit se potřebám našich klientů na celém území České a Slovenské republiky.
24 hodin denně, 7 dní v týdnu, 365 dní v roce.

Sídlo – Praha

Vodičkova 710/31,
Nové Město, 110 00 Praha 1
ak@akhsp.cz
+420 734 363 336

Pobočka – Přerov

Čechova 1184/2, Přerov

Pobočka – Ostrava

Vítkovická 3083/1, Ostrava

Pobočka – Čadca

Májová 1319, Čadca – Slovensko

Advokátní kancelář HSP & Partners

je členem mezinárodní asociace
advokátních kanceláří LIBRALEX E.E.I.G.

 LIBRALEX E.E.I.G.

Náhrada škody a nemajetkové újmy při výkonu veřejné moci z pohledu rozhodovací praxe

V právním řádu České republiky existuje systém mechanismů, který slouží k ochraně práv adresátů působení veřejné moci. V praxi bývá časté uplatnění nároků za náhradu škody způsobené při výkonu veřejné moci podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím, nebo nesprávných úředním postupem (dále jen „zákon“). Článek se podrobněji zabývá analýzou vybraných rozhodnutí aktuální rozhodovací praxe, zejména pak konkrétními otázkami, kdy má poškozený na náhradu škody a nemajetkové újmy nárok a kritérii pro určení finanční výše nároků. V článku je proto uveden přehled současné judikatury.

Právní základ institutu odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci vychází ze znění Listiny, konkrétně z článku 36 odst. 3., který stanoví, že: „každý má právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem.“ Podmínky a podrobnosti jsou upraveny v uvedeném zákoně.

Zákon v § 7 a v § 13 stanovuje, kdy má poškozený na náhradu způsobené škody nárok. Zákon blíže pojem škody a rozsahu její náhrady neupravuje, a tato otázka se řídí příslušnými ustanoveními občanského zákoníku. Podle ustanovení § 31a zákona má pak poškozený nárok na úhradu přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo úředním postupem způsobena škoda či nikoliv. Primárně se zadostiučinění poskytuje v penězích, pokud by nebylo možné nemajetkovou újmu nahradit jinak a samotné prohlášení o porušení práva by nebylo dostačující.

Přehled současné judikatury zabývající se konkrétními otázkami

Při posuzování nároku na úhradu nemajetkové újmy nemusí stěžovatel tvrdit konkrétní důvod vzniku nemajetkové újmy, stejně jako nemusí prokázat výši nemajetkové újmy, jak ve svém rozhodnutí uvedl Ústavní soud.¹ Stěžovatel se ve věci domáhal uhrazení přiměřeného zadostiučinění ve výši 25 000 Kč za způsobenou nemajetkovou újmu za průtahy v řízení o udělení trvalého pobytu. Obecné soudy v této věci konstatovaly pouze porušení práva na spravedlivý proces bez přiznání nároku na náhradu újmy. Stěžovatel argumentoval tím, že: „přimě-

řené zadostiučinění ve smyslu § 31a zákona není preventivním nástrojem proti nepřiměřené délce soudního řízení, naopak poskytuje následnou kompenzaci za již vzniklou újmu, a je tedy žádoucí, aby bylo poskytováno rychle, v zásadě v penězích a v dostatečné výši.“ Ústavní soud dal v řízení stěžovateli za pravdu. Z odůvodnění rozhodnutí Ústavního soudu dále plyne, že není ani zapotřebí předkládat tvrzení o vzniku nemajetkové újmy a o to spíše ne, kdy o existenci nesprávného úředního postupu (průtahů řízení) nebylo pochyb. Dalším argumentem obecných soudů byl věk stěžovatele, kdy soudy uvedly, že čtyřletému dítěti nemůže nárok na nemajetkovou újmu vzniknout. Ústavní soud uvedl, že takový právní závěr je v rozporu s právními principy, s právy stěžovatele na spravedlivý proces a ústavně garantovanému požadavku chránit nejlepší zájmy dítěte, jak požaduje Úmluva o právech dítěte.

V dalším řízení se Ústavní soud zabýval příčinami průtahů řízení,² kdy v řízení došlo k průtahům zejména z důvodu přerušení řízení na návrh stěžovatele. Ústavní soud se proto v této věci zabýval přiměřeností délky řízení, když uvedl, že: „otázku přiměřenosti délky řízení je nutno posoudit vždy ve světle konkrétních okolností daného případu, přičemž se berou v potaz zejména kritéria: počet stupňů soudní soustavy, které se věcí zabývaly, složitost věci, chování stěžovatele, postup státních orgánů a význam řízení pro stěžovatele.“ Dispoziční zásada účastníků řízení nezbavuje soudy povinnosti zajistit urychlené projednání věci, jak to požaduje článek 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Ústavní soud dal stěžovateli za pravdu. Z toho plyne závěr, že skutečnost přerušení řízení na návrh stěžovatele nelze klást pouze k tíži stěžovatele, neboť přerušení řízení stejně jako celé vedení řízení je na úvaze soudu.

Ústředním termínem zákona je pojem řízení, který se dle judikatury Ústavního soudu posuzuje materiálním hlediskem.³ V konkrétní věci rozhodovaly správní orgány o umístění stavby a následně o změně rozhodnutí o umístění stavby. Formálně se jedná o dvě samostatná řízení, nicméně i přesto se věc hodnotí pro posouzení nároku stěžovatele jako řízení jediné, které skončilo až rozhodnutím o změně rozhodnutí o umístění stavby, neboť se jedná o řízení věcně a časově propojená, když ve druhém řízení došlo k napravení nezákonné části rozhodnutí o umístění stavby vydaného v prvním řízení. Délka a přiměřenost řízení se posuzuje jednotně v rámci obdobných souvisejících řízení, respektive řízeních sledující jeden společný účel.

Ústavního soud se zabýval i délkou řízení a průtahy v něm. Ve svém rozhodnutí⁴ Ústavní soud konstatuje, že průtahy řízení způsobené vydáním rozhodnutí, které bylo později zrušeno, samo o sobě nárok na náhradu škody, respektive újmy, nezakládá. Nejedná se ovšem o otázku, kterou lze zodpovědět prostou odpovědí, respektive v různých případech můžeme dospět k různým závěrům. Všeobecně lze uvést, že vydání nezákonného rozhodnutí samo o sobě nárok nezakládá, nicméně jej lze i ve výsledném posuzování zohlednit. Záleží zde na konkrétních skutkových okolnostech případu a výsledném odůvodnění pro (ne)uplatnění nároku.

Výše nároku na náhradu škody a přiměřené zadostiučinění

V oblasti určení výše náhrady škody a přiměřeného zadostiučinění je judikatura Nejvyššího soudu a Ústavního soudu velmi bohatá. Tak například Ústavní soud stanovil,⁵

BRODEC & PARTNERS

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

KORPORÁTNÍ PRÁVO
ZÁVAZKOVÉ PRÁVO
VEŘEJNÉ ZAKÁZKY
VEŘEJNÁ PODPORA
ČERPÁNÍ Z FONDŮ EU
INSOLVENČNÍ PRÁVO

SPORTOVNÍ PRÁVO
FÚZE A AKVIZICE
MEZINÁRODNÍ PRÁVO SOUKROMÉ
PRÁVO MEZINÁRODNÍHO OBCHODU
PRÁVO NEMOVITOSTÍ
STAVEBNÍ PRÁVO

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

BRODEC&PARTNERS, s.r.o., advokátní kancelář, Rubešova 162/8, 120 00 Praha,
Tel.: +420 224 247 215, Fax: +420 224 247 215, Email: info@akbrodec.cz,
Web: www.akbrodec.cz

že náhrada škody může vzniknout i v souvislosti s procesní obranou účastníka řízení proti elektronickému platebnímu rozkazu, který byl vydán „omylem“, což také bylo v řízení nespornou skutečností. Pokud by nebyl elektronický platební rozkaz vadně vydán, stěžovatel by nemusel vynaložit finanční prostředky na právní zastoupení advokátem na svoji procesní obranu a škoda by mu tak nevznikla. Výše samotné škody se posuzuje jako účelně vynaložené náklady stěžovatele na advokáta ve smyslu příslušných ustanovení občanského soudního řádu, protože se jednalo o efektivní prostředek ochrany.

Nejvyšší soud se naopak zabýval posouzením významu řízení pro účastníka.⁶ Skutečnost, zda má řízení pro účastníka nízký nebo vysoký význam, se posuzuje u sporů na peněžitá plnění zejména z výše požadovaného plnění, a to včetně příslušenství a nákladů řízení. V řízení je zapotřebí zohlednit celý předmět z hlediska jeho významu, tedy vše, co je v daném řízení pro poškozeného v sázce.

Výše přiměřeného zadostiučinění se řídí zejména stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, Cpin 206/2010, uveřejněném pod číslem 58/2011 Sbírky soudních roz-

hodnutí a stanovisek (dále jen „Stanovisko“) v němž soud uvedl, že: „přiměřené zadostiučinění lze přiznat i tehdy, jestliže řízení, v němž došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí a § 22 odst. 1 věty třetí zákona, nebylo pravomocně skončeno.“ Nejvyšší soud dále ve svém rozhodnutí⁷ uvedl, že soud, který rozhoduje v dalším odškodňovacím řízení bez ohledu na to, zda rozhoduje za trvání průtažného řízení či nikoliv, není nikterak vázán závěrem soudu dřívějšího odškodňovacího řízení, že průtažné řízení je či není nepřiměřeně dlouhé.

Při posuzování výše přiměřeného zadostiučinění je zapotřebí rozhodnutí individualizovat a nehodnotit věc podle předem daných tabulek a algoritmů výpočtu, jak uvedl Ústavní soud v souladu se Stanoviskem Nejvyššího soudu.⁸ Konstatoval, že úkolem soudu v řízení je prověřit všechny okolnosti, které mohou mít vliv na výši náhrady, ať se jedná o ztrátu prestiže, narušení rodinných vazeb, zdravotní potíže, omezení pracovních příležitostí, doby trestního řízení, i řízení následných.

Odškodnění v trestním řízení

Zde nalezneme protiklad judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího soudu zejména ve výkladu ustanovení § 8, které Nejvyšší soud vykládá striktně jazykově,⁹ když v případě vydání usnesení o zahájení trestního stíhání uvedl, že: „nejdou-li dány důvody zvláštního zřetele hodné, obviněnému, který byl v trestní věci zproštěn obžaloby nebo proti němuž bylo řízení zastaveno, náleží nárok na náhradu škody jen tehdy, podal-li proti usnesení o zahájení trestního stíhání stížnost.“ Rozsudek byl ovšem zrušen Ústavním soudem,¹⁰ který uvedl, že: „obviněnému náleží nárok na náhradu škody, i když nepodal stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání, ledaže by byly dány důvody zvláštního zřetele.“ Ústavní soud uvedl, že povinností obecných soudů, není pouze vyhledávat přímé pokyny v zákoně, ale je nutné z rozhodování soudů odstranit přepjatý formalismus.

Nárok na náhradu nemajetkové újmy se promlčí za šest měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala rozhodná právní skutečnost. Ústavní soud například konstatoval,¹¹ že nelze akceptovat námitku promlčení z důvodu jejího rozporu s dobrými mravy v případě, kdy bylo písemné vyhotovení konečného rozhodnutí ve věci obviněnému doručeno až po uplynutí šesti-

měsíční lhůty k uplatnění nároku na náhradu újmy způsobené nezákonným trestným stíháním a obviněný tak může v přiměřené době, která není delší jak šest měsíců, svůj nárok na náhradu újmy uplatnit.

Uplatnění náhrady škody a nemajetkové újmy považují za velmi důležitou oblast právní úpravy. Lze jím donutit orgány veřejné moci pod hrozbou finanční sankce, která se může dále přenést i na samotné jednotlivce, aby jednaly v souladu se zákonem, respektive pracovaly lépe a efektivněji. Poškození by měli své nároky vůči státu uplatňovat v co nejvíce případech, aby tak byl vyvíjen veřejný tlak na správné a včasné rozhodování a činnost těchto orgánů, a eliminovaly se tak excesy, které mohou velmi silně zasáhnout do sféry adresátů veřejné moci. ●

Mgr. Bc. Jindřich Jílek

Advokátní kancelář JELÍNEK & Partneři s.r.o.

Poznámky:

- ¹ Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2016, sp. zn. II. ÚS 19/16.
- ² Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 3324/15.
- ³ Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 25. 7. 2017, sp. zn. I. ÚS 2330/16.
- ⁴ Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. II. ÚS 3553/15.
- ⁵ Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 8. 10. 2018, sp. zn. II. ÚS 3625/17.
- ⁶ Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2490/2016.
- ⁷ Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2017, sp. zn. 30 Cdo 2600/2017.
- ⁸ Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3183/15.
- ⁹ Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3489/2007.
- ¹⁰ Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 35/09.
- ¹¹ Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 1532/16.

Aktuální právní úprava rozdílnosti v odměňování a pojmové vymezení nerovného zacházení vůči diskriminaci v pracovněprávních vztazích

Ač pojmy „nerovné zacházení“ a „diskriminace“ jsou v literatuře občas směřovány a objevují se i nejasnosti ohledně jejich vymezení v judikatuře, tak současná právní úprava mezi nimi důsledně rozlišuje. O nerovné zacházení jde zjednodušeně řečeno tehdy, pokud zaměstnavatel činí mezi zaměstnanci rozdíly, aniž by pro to existoval objektivní důvod. Právně řečeno, zásada rovného zacházení zaručuje rovná práva zejména uchazečům o zaměstnání a zaměstnancům (např. ohledně výhod poskytovaných v souvislosti s trváním pracovněprávního vztahu či při ukončování pracovního poměru), kteří se nacházejí ve stejném či srovnatelném postavení.

O diskriminaci jde pouze v případě, že k rozdílnému zacházení dochází z některého z diskriminačních důvodů vypočtených v § 2 odst. 3 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (dále jen „ADZ“ nebo „antidiskriminační zákon“), například z důvodu rasy, pohlaví, věku či sexuální orientace. Pojem diskriminace je tedy užší než pojem nerovné zacházení. Rozlišovat mezi těmito 2 pojmy je významné zejména z pohledu prostředků právní ochrany, když prostředky vymezené antidiskriminačním zákonem jsou určeny pouze pro ochranu před diskriminací (když existuje nějaký diskriminační důvod).¹

Úprava rovného zacházení je rozvedením rovnosti v důstojnosti a právech dle čl. 2 Listiny základních práv a svobod. V zákoníku práce² nalezneme již v úvodních ustanoveních mezi zásadami pracovněprávních vztahů³ zásadu spravedlivého odměňování zaměstnance a rovného zacházení se zaměstnanci. Dále ust. § 16 odst. 4 zákoníku práce výslovně stanoví pro zaměstnavatele povinnost zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o pracovní podmínky, odměňování za práci a o poskytování jiných peněžitých plnění a plnění peněžitě hodnoty, o odbornou přípravu i otázky kariérního či jiného růstu v zaměstnání.

Rozdílné odměňování

Jednou z oblastí, v nichž jsou zaměstnavatelé povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, je, jak bylo řečeno výše, i odmě-

ňování za práci (poskytování mzdy, platu nebo odměny z dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti). Úpravu rovného zacházení v souvislosti s odměňováním nalezneme zejména v § 110 zákoníku práce. Toto ustanovení upravuje základní právo všech zaměstnanců u zaměstnavatele na stejnou mzdu, plat nebo odměnu z dohody za stejnou práci nebo za práci stejné hodnoty. Stejnou práci nebo práci stejné hodnoty se rozumí práce stejné nebo srovnatelné složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, která se koná ve stejných nebo srovnatelných pracovních podmínkách, při stejné nebo srovnatelné pracovní výkonnosti a výsledcích práce.⁴ Hlavními komparačními hledisky dle tohoto ustanovení jsou tedy složitost, odpovědnost a namáhavost práce, které se posuzují podle vzdělání a praktických znalostí a dovedností potřebných pro výkon této práce, podle složitosti předmětu práce a pracovní činnosti, podle organizační a řídicí náročnosti, podle míry odpovědnosti za škody, zdraví a bezpečnost, podle fyzické, smyslové a duševní zátěže a působení negativních vlivů práce. Další srovnávací hledisko – pracovní podmínky – se určují podle obtížnosti pracovních režimů vyplývajících z rozvržení pracovní doby, škodlivosti nebo obtížnosti dané působením jiných negativních vlivů pracovního prostředí a podle rizikovosti pracovního prostředí. Posledními komparačními hledisky jsou pracovní výkonnost (určí se podle intenzity a kvality prováděných prací, pracovních schopností a pracovní způsobilosti) a výsledky práce (dle množství a kvality).

Význam úpravy uvedené v § 110 odst. 1 zákoníku práce je vyjádřen i skutečností, že

se jedná o ustanovení, od kterého se nemožnou strany pracovněprávního vztahu dohodou odchýlit. Patří mezi ustanovení uvedené v § 363 zákoníku práce, kterými se do zákoníku práce zapracovávají předpisy Evropských společenství, a odchýlení by proto bylo podle § 4a odst. 3 zákoníku práce možné jen ve prospěch zaměstnance.

Ustanovení § 110 zákoníku práce se uplatní pro všechny formy utváření mezd uvedených v § 113 odst. 1 zákoníku práce, tedy mzdy sjednané v kolektivní smlouvě, pracovní smlouvě, jiné smlouvě či stanovené zaměstnavatelem ve vnitřním předpisu či mzdovým výměrem.

V praxi soudy shledaly věcnými důvody, které odůvodňují nerovné zacházení, např. vyšší věk, a tudíž i větší zkušenosti, větší praxi či vyšší vzdělání (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 21 Cdo 3976/2013). Prokázat nerovné zacházení, pokud jde o mzdu, bývá v praxi problematické, neboť platí, že „srovnávat lze pouze srovnatelné“ a velice často lze najít alespoň nějaký věcný důvod, který nerovné zacházení odůvodní. To dobře ilustruje i rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 21 Cdo 436/2016, ve kterém se žalobce – ošetřovatel skotu v teletníku – domáhal mimo jiné doplatku mzdy s ohledem na porušení zásady rovného zacházení v oblasti odměňování, neboť ošetřovatelé býků na jiném pracovišti téhož zaměstnavatele pobírali vyšší mzdu.

Nejvyšší soud v daném případě dovodil, že nejde o nerovné zacházení, protože ošetřovatel v teletníku nevykonával práci ve stejných

ani srovnatelných podmínkách jako ošetřovatel byků na jiném pracovišti, protože pracovní prostředí ošetřovatele byků bylo rizikovější z hlediska hrozby úrazu při manipulaci s býky (oproti témuž riziku při manipulaci s telaty na pracovišti žalobce). Práci ošetřovatele v teletniku vykonávanou žalobcem proto nebylo možné považovat za stejnou práci nebo práci stejné hodnoty jako je práce ošetřovatele byků ve smyslu ustanovení § 110 odst. 1 zákoníku práce, a to i kdyby uvedené práce vykazovaly shodu (srovnatelnost) ve všech ostatních srovnávacích kritériích uvedených v ustanovení § 110 odst. 2 až 5 zákoníku práce.

Velice často však v praxi dochází k nerovnému zacházení při poskytování pobídkových složek mzdy. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu, sp. zn. 21 Cdo 3012/2007; rozsudek Nejvyššího soudu, sp. zn. 21 Cdo 2863/2015) platí, že o nerovné zacházení se jedná v případě, kdy zaměstnanci není vyplacen bonus na základě skutečnosti, že s ním byl ukončen pracovní poměr, zatímco ostatním zaměstnancům, jejichž pracovní poměr trvá, byl bonus vyplacen (popř. přiznán).

Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí, sp. zn. 21 Cdo 1486/2005 konkrétně uvedl: „V posuzovaném případě byla žalobcům odepřena pobídková složka mzdy za I. a II. čtvrtletí 2003 a byli vyloučeni ze samotného procesu rozhodování o přiznání této pobídkové složky na základě skutečnosti, že v poslední den období, za které byl bonus poskytován – tj. 30. 6. 2003, obdrželi výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zák. práce „... Je nepochybné, že ve srovnání s jinými zaměstnanci, kteří „nepodali nebo neobdrželi výpověď...“, se jedná o nerovné zacházení, které může mít své opodstatnění, jen jestliže pro to byl věcný důvod (§ 1 odst. 3 zák. práce).“

Dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu je porušením zásady rovného zacházení při odměňování za práci též jednání zaměstnavatele „spočívající v tom, že zaměstnanci nevyplácí pro nesplnění některé z podmínek stanovených vnitřním předpisem pobídkovou složku mzdy, kterou naopak vyplatil ostatním svým zaměstnancům odměňovaným za práci stejným způsobem, přestože ani tito zaměstnanci nesplnili stejnou podmínku stanovenou pro její vyplacení.“⁵ Za škodu způsobenou zaměstnanci jednáním, které je porušením právní povinnosti, zaměstnavatel odpovídá podle § 265 odst. 2 zákoníku práce.⁶

Není přitom rozhodné, jak zaměstnavatelé často v praxi uvádějí, že bonus je nenárokovou složkou mzdy, a protože nebylo rozhodnuto o jeho přiznání zaměstnanci, bonus mu nenáleží. Rozhodnutí zaměstnavatele o nepřiznání odměny totiž samo o sobě zakládá nerovné zacházení se zaměstnancem (respektive, jak je popsáno níže, nárok na náhradu škody). V případě nárokových složek mzdy pak nerovné zacházení může být založeno již samotným vnitřním předpisem zaměstnavatele stanovícím podmínky pro přiznání nároku na pobídkovou složku mzdy (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 8. 2006, sp. zn. 21 Cdo 1486/2005).

Právní prostředky ochrany

Zaměstnanec se může domáhat ochrany a potažmo i rovného zacházení prostřednictvím již shora zmíněného § 265 odst. 2 zákoníku práce – tedy v režimu náhrady škody, kterou mu zaměstnavatel způsobil tím, že porušil svou povinnost zajistit rovného zacházení. Škodu pak bude představovat nevyplacená odměna (např. bonus). Z praktického pohledu je třeba zmínit, že důkazní břemeno leží v případném sporu na zaměstnanci. Pouze pokud je nerovné zacházení se zaměstnancem motivováno některým z diskriminačních důvodů, je zaměstnanec v případném soudním sporu oproti zaměstnavateli zvýhodněn přenesením důkazního břemene na zaměstnavatele.⁷

Zaměstnanec se dále může obrátit na příslušný oblastní inspektorát práce se stížností (podnětem). Zákon č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o inspekci práce“) svěřil do pravomoci tohoto orgánu i kontrolu dodržování rovného zacházení v pracovních vztazích a pracovních podmínkách.

Podle § 11 a § 24 zákona o inspekci práce se přestupku na úseku rovného zacházení dopustí fyzická, příp. právnická osoba tím, že nezajistí rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich pracovní podmínky, odměňování za práci a poskytování jiných peněžitých plnění a plnění peněžitě hodnoty, a odbornou přípravu a příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu v zaměstnání. Za takový přestupek lze uložit zaměstnavateli pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Při podání stížnosti zaměstnancem je výhodou povinnost mlčenlivosti, když pokud podatel podnětu inspektorát sám nezabývá povinností mlčenlivosti,⁸ tak nesmí inspektorát sdělit identitu podatele podnětu. Kromě toho, byla-

-li provedena kontrola na základě písemného podnětu, je stěžovatel písemně informován o výsledku kontroly.

Kromě soudní a institucionální cesty ale vždy zaměstnanec má k dispozici i cestu smírnou. Na prvním místě by vždy měla být snaha řešit vzniklou situaci přímo na pracovišti se zaměstnavatelem, který by měl současně mít zavedena vhodná preventivní opatření či opatření umožňující odhalení či vyšetření již vzniklých nežádoucích situací. Řešení soudu vzhledem k neuplatnění přenosu důkazního břemene nemusí být pro zaměstnance vždy spravedlivé a ač soudy často směšují pojmy diskriminace a rovného zacházení, je mezi odborníky již notorií, že právní prostředky poskytnuté antidiskriminačním zákonem by neměly být používány v případech nerovného zacházení, kde není přítomen žádný diskriminační důvod dle antidiskriminačního zákona. ●

Mgr. Karolína Placzková

LEGALITÉ advokátní kancelář s.r.o.

LEGALITÉ
LAWYERS

Poznámky:

- ¹ Dle § 10 ADZ diskriminovaná osoba se může u soudu domáhat, aby bylo upuštěno od diskriminace, byly odstraněny následky diskriminačního zásahu (např. aby byla doplácena mzda, docházelo-li v diskriminaci v odměňování) nebo jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění.
- ² Zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů.
- ³ § 1a odst. 1 písm. c) a písm. e) zákoníku práce.
- ⁴ § 110 odst. 2 zákoníku práce.
- ⁵ Rozsudek Nejvyššího soudu, sp. zn. 21 Cdo 2863/2015.
- ⁶ Viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 8. 2015, sp. zn. 21 Cdo 3976/2013 či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2016, sp. zn. 21 Cdo 2863/2015.
- ⁷ § 133a písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.
- ⁸ § 20 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (kontrolní řád).

DIAMANT
& PARTNERS
a d v o k á t n í k a n c e l á ř

Definujeme úspěch.
Společně.

www.diamantpartners.com

Dopady některých změn navrhované novely zákona o obchodních korporacích

Vláda České republiky předložila Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky návrh zákona, na základě kterého má dojít k novelizaci zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích („ZOK“). Návrh novely představuje v současnosti poměrně komplexní úpravy a změny některých institutů, které by v mnoha případech měly výrazné praktické dopady.

Navrhovatel si přijetím této novely dává za cíl zjednodušit právní úpravu tak, aby došlo ke snížení regulatorní zátěže pro podnikatele a zároveň byly odstraněny drobné chyby a nejednoznačnosti v textu zákona, které způsobují výkladové nejasnosti, a tím byla zvýšena právní jistota v podnikatelském prostředí. Ačkoliv návrh zákona bude teprve projednán v prvním čtení a nabytí účinnosti je předpokládáno dne 1. ledna 2020, současný návrh obsahuje zajímavá řešení některých praktických otázek. Důležité je ovšem zmínit, že současné znění novely předpokládá změny ZOK poměrně zásadního rozsahu, které v mnoha ohledech mění celý koncept

zákona, který nabytí účinnosti 1. ledna 2014. Z tohoto důvodu lze očekávat změny tohoto návrhu v souvislosti s kritikou ze strany odborné veřejnosti. Tento příspěvek se týká výhradně některých vybraných změn.

Splacení peněžitého vkladu u nízkokapitálových společností

Ustanovení § 23 odst. 1 ZOK stanoví povinnost splacení peněžitého vkladu na zvláštní účet u banky nebo spořitelního či úvěrového družstva, který zřídí správce vkladů. Zákonodárce v tomto ustanovení však nijak nezohlednil skutečnost, že úprava v ZOK připouští existenci nízkokapitálových společ-

ností, u kterých lze splnit vkladovou povinnost i minimálním vkladem ve výši 1 Kč. Prakticky se tato skutečnost projevuje tak, že po založení nízkokapitálové společnosti, kdy peněžitý vklad představuje například pouhou 1 Kč, je nutné zřídit zvláštní účet v bance, se kterým jsou však spojeny další náklady. V novele ZOK je navrženo, aby bylo nutné peněžité vklady splácet na bankovní účet pouze za předpokladu, že jejich výše přesáhne 20 000 Kč.¹ Tato výše byla zvolena s přihlédnutím ke staré úpravě v obchodním zákoníku, která stanovila minimální výši peněžitého vkladu 20 000 Kč.² Praktický dopad je tedy takový, že u nízkokapitálových společností by bylo dle navrhované novely

2 absolutní vítězství / 12 ocenění celkem

Sportovní právo
Energetika a energetické projekty
Telekomunikace a média

Bankovníctví a Finance

Právo hospodářské soutěže
Řešení sporů a arbitráže

Duševní vlastnictví Daňové právo

Veřejné zakázky Fúze a akvizice

Právo informačních technologií

Právo obchodních společností

možné splatit peněžitý vklad do 20 000 Kč v hotovosti přímo správci vkladu, kterým může být například notář.

Nová povinnost pro právnické osoby ve volených orgánech obchodních korporací

Úprava v § 154 občanského zákoníku („NOZ“) připouští, aby funkci v kontrolních či statutárních orgánech právnické osoby vykonávala jiná právnická osoba. NOZ v této situaci připouští dvě varianty. Právnická osoba vykonávající takovou funkci buď zmocní jinou fyzickou osobu, aby ji zastupovala, nebo tuto právnickou osobu zastupuje člen jejího statutárního orgánu. Z hlediska ZOK může problém představovat situace, kdy tuto právnickou osobu (kapitálovou společnost nebo družstvo) bude zastupovat člen jejího statutárního orgánu, kterým je také právnická osoba. Praktický dopad může být takový, že vznikne řetězec právnických osob a lze považovat za vhodné, aby speciální úprava v ZOK tuto situaci vyřešila. Novela tedy obsahuje povinnost právnické osoby, která vykonává funkci voleného orgánu kapitálové společnosti nebo družstva, aby bez zbytečného odkladu zmocnila fyzickou osobu, která splňuje požadavky a předpoklady pro výkon dané funkce. Bez zápisu tohoto zástupce nebude možné právnickou osobu jakožto člena voleného orgánu zapsat do obchodního rejstříku. Zároveň novela upravuje zánik funkce právnické osoby ve volených orgánech za předpokladu, kdy nedojde ke zmocnění fyzické osoby a jejímu zápisu do obchodního rejstříku do tří měsíců od vzniku funkce právnické osoby.³ Na základě této změny se má zvýšit transparentnost kapitálových společností a družstev.

Otázky vypuštění některých údajů ze společenské smlouvy a stanov kapitálových společností

Úprava v ZOK připouští vypuštění údajů ze společenské smlouvy či stanov, které jsou ve společenské smlouvě či stanovách uvedeny při založení kapitálových společností. Z praktického hlediska se však objevují nejasnosti ohledně nutnosti notářského zápisu u vypuštění těchto údajů. Zákon totiž v nynějším znění tuto otázku neřeší a praxe je v současnosti taková, že pokud má dojít k vypuštění těchto údajů, je nutná změna společenské smlouvy nebo stanov. Tato změna je u kapitálových společností možná pouze na základě rozhodnutí valné hromady nebo dohody všech společníků. U těchto rozhod-

nutí či dohod je nutné osvědčení veřejnou listinou (notářským zápisem), na základě čehož vznikají společnosti další náklady. V rámci odborné veřejnosti se již od nabytí účinnosti ZOK objevily názory, které vypuštění těchto údajů nepovažovaly za změnu společenské smlouvy či stanov. V novele je patrná snaha vyřešit tento výkladový problém, zjednodušit vypuštění těchto údajů a snížit společnostem náklady s tím spojené. Novela tedy stanoví, že vypuštění těchto údajů se nepovažuje za změnu společenské smlouvy či stanov. Zároveň připouští, aby společenská smlouva či stanovy svěřily rozhodnutí o vypuštění těchto údajů do působnosti statutárních orgánů.⁴

Prolomení kogentního zákazu převodu podílu ve veřejné obchodní společnosti?

Otázka možnosti převodu podílu ve veřejné obchodní společnosti byla otázkou řešenou již za účinnosti obchodního zákoníku. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. 29 Cdo 646/2008 výslovně vyloučil, aby na základě uzavření smlouvy o převodu podílu ve veřejné obchodní společnosti došlo ke změně společníků. Změnu v osobě společníků soud připustil pouze na základě změny společenské smlouvy, kdy dojde k vystoupení jednoho společníka a vznikne účast společníka nového.⁵ Současná právní úprava účinná od 1. 1. 2014 tento názor převzala a převod obchodního podílu ve veřejné obchodní společnosti v § 116 ZOK výslovně zakazuje. Existence tohoto ustanovení je logická s ohledem na společné a nerozdílné ručení společníků za dluhy, vyplývající z osobní povahy veřejné obchodní společnosti. Novela ZOK převod podílu ve veřejné obchodní společnosti připouští. Tato zásadní změna není návrhovatelem v novele považována za zásah do osobní povahy veřejné obchodní společnosti s odůvodněním, že nové znění zákona stále vyžaduje souhlas všech ostatních společníků s převodem podílu. Společník, který je převodcem, zároveň ručí společností za všechny dluhy, které byly převedeny na nabyvatele v souvislosti s převodem podílu.⁶ Tato změna by měla dle názoru zákonodárce učinit úpravu otevřenější, flexibilnější a měla by šetřit náklady s ohledem na skutečnost, že bude možný převod podílu na základě smlouvy bez nutnosti změny společenské smlouvy. Ačkoliv se význam veřejné obchodní společnosti v praxi neustále snižuje a její úprava nepředstavuje úpravu stěžejní pro podnikatelské prostředí, je možné očekávat kritické postoje k této změně ze strany odbor-

né veřejnosti zejména s ohledem na osobní povahu veřejné obchodní společnosti. ●

Dalibor Dvořák, advokátní koncipient

Radek Šmíd, advokát

ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o.

RANDA HAVEL ■ LEGAL

Poznámky:

¹ Viz § 23 odst. 2 ZOK ve znění předložené novely.

² Viz § 109 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013.

³ Viz § 46 odst. 3, 6 a 7 ZOK ve znění předložené novely.

⁴ Viz § 146 odst. 3 a § 250 odst. 4 ZOK ve znění předložené novely.

⁵ Viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. 29 Cdo 646/2008.

⁶ Viz § 116 odst. 1 ZOK ve znění předložené novely.

První setkání se zapsaným mediátorem není mediace

Mediace je jedním z ADR¹ procesů, tedy jednou z alternativních metod řešení sporů ve vztahu ke klasickému soudnímu řízení. Mediace je strukturovaným procesem vyjednávání za účasti prostředníka – mediátora.

V České republice dlouho nebyla mediace legislativně podchycena. Byla vykonávána na základě živnostenského oprávnění,² poskytovaly ji různé neziskové organizace, ale i komerční subjekty jako doplňkovou službu pro své klienty (případně cíleně založené pro zajišťování ADR procesů). Za mediaci byly vydávány i prazvláštní instituty „nalézání smíru“, s vágně popsaným procesním postupem a vedené „mediátory“ s nahodilým vzděláním, o neexistenci etického kodexu nemluvě.³

K systematickému začlenění mediace do našeho právního řádu došlo až zákonem č. 202/2012 Sb., o mediaci a o změně některých zákonů („zákon o mediaci“), který pro-vázala novelizace řady civilních předpisů.⁴

Zákon o mediaci spolu s prováděcí vyhláškou zavedl ucelený systém státní certifikace tzv. „zapsaných mediátorů“.⁵ Zapsaným mediátorem se stává mediátor poté, co úspěšně absolvoval státní zkoušky⁶ a na vlastní žádost byl zapsán do seznamu vedeného Ministerstvem spravedlnosti ČR.⁷

Nicméně zákon o mediaci zdaleka nepokrývá veškerý výkon mediačních služeb; zůstaly zachovány i možnosti výše uvedené – tedy mediace poskytovaná každým, kdo se za mediátora sám označí. Další text je věnován výhradně výkonu mediačních služeb státem certifikovanými mediátory.

Zákon o mediaci je od počátku provázán s řadou norem, které pro řízení před státními

orgány požadují, aby při případném využití institutu mediace byli primárně osloveni/určení právě „zapsaní mediátoři“. Po dalších novelizacích je aktuálně hmotněprávní základ mediace obsažen v zákonu o mediaci a občanském zákoníku;⁸ pro advokátní mediátory je závazná také úprava v zákonu o advokacii.⁹ Procesní úprava využití mediace v civilním řízení je obsažena v občanském soudním řádu¹⁰ a zákonu o zvláštních řízeních soudních.¹¹ V sociálně-právní ochraně dětí je podpořena speciálními ustanoveními příslušného zákona.¹²

Aby mediace (ve státem garantované kvalitě) mohla v praxi co nejlépe zakotvit, byla tato metoda – v principu dobrovolného řešení sporu s pomocí nestranného a neutrálního

mediátora, vázaného mlčenlivostí – doplněna o institut „informativního setkání“, a to první setkání se zapsaným mediátorem. První setkání se zapsaným mediátorem je třeba důsledně (nejen terminologicky) odlišovat od mediace, event. mediačního setkání (tedy jednotlivého setkání v dlouhodobějším procesu mediace).

Mediace je celý proces nalézání smíru ovládaný zásadami

- i) sebeurčení stran, včetně dobrovolného vstupu do mediace a možnosti ji kdykoliv ukončit, ovlivnění místa a času jednotlivých mediačních setkání,
- ii) nezávislosti mediátora (ve smyslu neexistence možnosti účinně ovlivňovat jednání mediátora),
- iii) neutrality mediátora (ve smyslu nestrannosti – jak vztahu ke stranám, tak k právním zástupcům),
- iv) důvěrnosti (neveřejný proces řízený mediátorem vázaným mlčenlivostí),¹³

přičemž strany mohou v tomto rychlém a ve srovnání se soudním řízením méně nákladném procesu ovlivnit výsledek tak, aby konečná dohoda odrážela v široké míře zájmy a potřeby (všech) stran.

Mediátor spor nerozhoduje; je pouze průvodcem procesem mediace, odpovědným za jeho transparentní průběh a za dodržení výše uvedených zásad. Na osobě mediátora se musí sporné strany shodnout;¹⁴ nikdo jiný jim nemůže pro proces mediace mediátora určit!

Výhod mediace lze vyjmenovat mnohem víc: Pomoc mediátora s emočně náročnými situacemi umožňuje stranám vracet se k věcnému jádru sporu; odpoutání se od minulosti (a hledání viníka) směrem k hledání řešení pro teď a pro budoucnost (včetně obnovení narušených vztahů a důvěry mezi stranami); kreativní řešení jdoucí často nad rámec právní úpravy dané situace v případech, kdy by o ní rozhodoval soud.

A další a další... v závislosti na situaci sporných stran, jejich konkrétních zájmech a potřebách, nositelích moci stojících v pozadí kauzy, časového tlaku na finální řešení... proměnné se v typově shodných kauzách občas opakují, občas zcela liší.

Některé proměnné by si strany při vyjednávání bez využití prostředníka mnohem hůře vyjevily.

Jak všechny tyto informace o podstatě mediace a jejích výhodách „dostat“ ke stranám

sporů a umožnit jim svobodně a informovaně se rozhodnout, zda chtějí využít mediaci namísto soudního řízení?

Jak přímo stranám zodpovědět konkrétní dotazy k jejich situaci a ubezpečit je,

- že podepsáním Smlouvy o provedení mediace se ve vztahu k jejímu předmětu staví běh promlčecí a prekluzivní lhůty (nebyl-li zastaven již dříve);
- že vstup do mediace nijak nekoliduje s možností uplatnit svá práva u soudu,
- a že mediátor opravdu nic nerozhoduje; je průvodcem klientů při hledání jejich „nejlepších řešení“?

Institutem, který má vtáhnout klienty (případně s právními zástupci) do mediace, je první setkání se zapsaným mediátorem. Má ryze informativní charakter. Je to jakýsi pomocný nástroj sloužící k šíření osvěty.

Mediace pak může, ale také nemusí navázat na první setkání. Klient by se měl vždy orientovat, v jakém procesu se nachází, jaká má z toho plynoucí práva a povinnosti.

Pouze první setkání se zapsaným mediátorem lze soudně nařídit,¹⁵ a to ještě ne „automaticky“. Pro usnadnění „diagnostiky“ případu z hlediska vhodnosti k mediaci vydalo Ministerstvo spravedlnosti ČR pro soudce doporučující pomocnou šablonu.¹⁷

První setkání se zapsaným mediátorem se nařizuje, „je-li to účelné a vhodné“ usnesením, proti němuž není možné odvolání.¹⁸ Soud může zároveň přerušit řízení nejdéle na dobu tří měsíců, a to i opakovaně.

Nejdříve soud umožní stranám, aby se na osobě mediátora dohodly a stanoví jim k tomu lhůtu (zákon hovoří o dohodě „bez zbytečného odkladu“). Pokud tato možnost není využita, nebo nedošlo ke shodě, může teprve soud sám mediátora určit. První setkání se zapsaným mediátorem je tedy jediným procesem, kdy se strany případně musí dostavit k mediátorovi, kterého si nevybraly (neshodly se na něm).

Přes mnohá „sjednocující“ školení se lze v praxi setkat s různými postupy, jak je stranám umožněno vybrat si mediátora; odlišují se také usnesení o nařízení prvního setkání se zapsaným mediátorem – zejména, pokud jde o odůvodnění usnesení a poučení stran.

Právo výběru mediátora (shody na něm) bývá stranám dáno i v poměrně krátkých lhů-

tách. Vzhledem ke stále častějšímu využívání tohoto institutu doporučuji právním zástupcům být na situaci předem připraveni – mít vytipováno několik mediátorů pro tu kterou problematiku.¹⁹ Nedaří-li se s druhou stranou sporu vyjednat shodu ve jméně mediátora, setkávám se v praxi s tím, že je soudu aktivnější stranou předloženo vícero jmen s tím, že preference začínají „u čísla jedna“ a předkládaná „jména“ jsou stručně zdůvodněna.²⁰ Při vícečetném návrhu se lépe čelí námitce „spojení strany s mediátorem a tím narušení principu nestrannosti“. Zatím tato strategie byla v mém okolí úspěšnější, než předložení jednoho jména zapsaného mediátora každou ze stran (soud spíš nepřijme žádný z „neshodných“ návrhů). Soud může vzít v úvahu navržená jména; jinak samozřejmě v případě neshody stran ustanoví zapsaného mediátora dle své preference. Nicméně v praxi opakovaně nastaly i situace, kdy se soud sporných stran na nic neptal a konkrétního zapsaného mediátora určil sám.

Vybraného mediátora určeného v usnesení pak musí kontaktovat samy strany; ne vždy je tato povinnost z poučení zřejmá.²¹ Ze zákona nevyplývá povinnost soudu ptát se mediátora předem, zda je schopen kauzu přijmout, ani mu následně adresovat usnesení nebo mu jinak dát na vědomí, že byl soudem vybrán. O svém ustanovení se tedy mediátor nemusí vůbec dozvědět, nesplní-li strany povinnost „kontaktovat zapsaného mediátora ve lhůtě...“.²²

Zapsaný mediátor po zjištění svého ustanovení navrhne stranám místo a čas setkání; někteří mediátoři ověřují nejdříve časové možnosti stran, případně ověřují přítomnost konkrétních osob na prvním setkání – třeba statutárního zástupce či pověřeného zaměstnance právnické osoby, které bylo první setkání nařízeno. Povinnost zúčastnit se prvního setkání je ukládána stranám; nelze ji nahradit jen účastí právního zástupce.²³ Právní zástupce může svého klienta samozřejmě doprovodit. Zákon nevylučuje, aby s každou ze stran proběhlo první setkání se zapsaným mediátorem samostatně, bez přítomnosti druhé strany (resp. dalších stran sporu).²⁴

Maximální rozsah prvního setkání je zákonem stanoven na tři hodiny²⁵; ne vždy je nutné tento rozsah plně využít. Někdy strany deklarují vůli vstoupit do mediace a podepsat k tomu příslušnou Smlouvu již po půl hodině jednání; někdy naopak během hodiny opakovaně vyjadřují důvody, pro které chtějí roz-

hodnutí soudu. Ani v jednom případě nemá smysl první setkání protahovat.

Nicméně musí být naplněna jeho primární funkce – umožnit stranám zvážit na základě kvalifikovaného a pokud možno jim „na míru šitého“ poučení, v čem spočívají výhody mediace oproti soudnímu řízení. A případně se rozhodnout pro mediaci. Zákonem je stanoven také minimální rámec poučovací povinnosti zapsaného mediátora;²⁵ ten by měl nejpозději při prvním setkání umožnit stranám prostudovat Smlouvu o provedení mediace, dle které by následná mediace probíhala – pokud by se strany rozhodly vstoupit do mediace u tohoto mediátora.²⁶

Vždy vítám, pokud je usnesení o nařízení prvního setkání se zapsaným mediátorem soudem také odůvodněno – alespoň stručně. Pokud soud vyslovil ve věci předběžný právní názor, ještě lépe. Je pak jednodušší „prodávat mediaci stranám na míru“ a samy strany lépe rozumí tomu, proč byly k zapsanému mediátorovi poslány (rozhodně ne proto, že by se kauzou nechtěl soud zabývat). Nicméně je úkolem mediátora reagovat na všechny výhrady a obavy přítomných a postupným tlumením emocí a hledáním „styčných bodů“ vystavět základy, na nichž strany – v ideálním případě – dají mediaci šanci.

Zapsaný mediátor vystaví přítomným stranám na konci prvního setkání potvrzení pro soud.²⁷ O tom, zda vůbec a s jakým výsledkem setkání proběhlo, informují soud strany; nikoliv mediátor. Zákonná mlčenlivost zapsaného mediátora není tak široká, jako v případě advokáta, nicméně bez souhlasu všech účastníků mediace nemůže mediátor poskytnout třetí osobě (tedy ani soudu) jakékoliv informace.²⁸

Odměna mediátora za realizaci prvního setkání činí 400 Kč za každou započatou hodinu a strany sporu se o ni dělí rovným dílem. Pokud se první setkání uskuteční ve formě oddělených jednání, platí celou částku příslušná strana. Odměna se případně zvyšuje o daň z přidané hodnoty.²⁹ Jakékoliv jiné navýšení odměny, nebo možnost uplatnit cestovní a jiné náklady, musí být se stranami předem vykomunikována! Až při sjednávání vlastní mediace je odměna ryze smluvní.³⁰

Povinností stran je pouze zúčastnit se prvního setkání u určeného (nebo souhlasně vybraného) zapsaného mediátora ze podmínek výše uvedených. Sankcí za neúčast na prvním setkání se zapsaným mediátorem může být nepřiznání náhrady nákladů řízení (zcela nebo zčásti) v případě následného úspěchu v soudním řízení.³¹

Rozhodnou-li se strany využít výhod mediace, mohou svými aktivními kroky vybrat i jiného mediátora³² než toho, kterého zvolily pro první setkání svým návrhem nebo kterého jim určil soud.

Vše, co se děje po prvním setkání, mají strany ve svých rukách a další postup by jim neměl být nijak vnucován.

Pokud na první setkání naváže mediace u zapsaného mediátora v režimu zákona o mediaci, děje se tak sepsáním Smlouvy o provedení mediace.³³ Nejen strany, ale také mediátor vstupují do mediace dobrovolně; mediátor odpovídá mimo jiné za to, že v daném případě nemá střet zájmů³⁴ a že je schopen vést mediaci v souladu se zákonem, v souladu s pilíři mediace uvedenými jako body (i) až (iv) v předchozím textu, případně

také v souladu s etickým kodexem, k němuž se „navíc“ zavázal.

Pro všechny zapsané mediátory by mělo platit, že svou práci vykonávají v zákonných limitech a ve vysokém etickém standardu. To platí i pro první setkání se zapsaným mediátorem. Pokud se ve své právní praxi setkáte s jiným než výše popsáním postupem, nebojte se ozvat. Na vaše námítky musí primárně na místě reagovat mediátor a musí být schopen odůvodnit svůj postup. Jestliže se soudem ustanovený zapsaný mediátor chová při prvním setkání manipulativně; první setkání od počátku chystá na pár minut a hned vám vnucuje k podpisu Smlouvu,³⁶ kterou jste ani neměli možnost prostudovat; pokud vám naučtuje samovolně a bez předchozího odsouhlasení vyšší poplatek;²⁹ pokud si s vámi ani nesedne ke stolu, ale ve stoje doslova diktuje svou představu vaší dohody s odůvodněním, že on je nejlepší odborník³⁵... Braňte se už na místě. Následně pak můžete podat stížnost.³⁶ A rozhodně u takového zapsaného mediátora nemusíte vstoupit do mediace.

Pokud jste z prvního setkání se zapsaným mediátorem odcházeli s pocitem, že o mediaci už nikdy nechcete slyšet, možná to bylo způsobeno některou z výše popsanych příčin. To by ale neměl být důvod pro ztracení institutu prvního setkání nebo dokonce celé mediace. ●

JUDr. Monika Selvičková, Ph.D.

ACHOUR & PARTNERS
advokátní kancelář, s.r.o.

ACHOUR & PARTNERS

Poznámky:

¹ Z angl. Alternative Dispute Resolution.

² Dle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, se jedná o volnou živnost.

³ Velké pochybnosti mám např. u procesů, kde je „mediace“ nabízena klientům za 500 Kč/hod., ovšem success fee činí dle univerzálního vzoru „mediační smlouvy“ x% z ceny výsledné dohody (tedy řádově i desítky tisíc korun). Vážně takový „mediátor“ netlačí strany do dohody všemi ne/přípustnými prostředky?

⁴ Občanského zákoníku, obchodního zákoníku,

občanského soudního řádu, zákona o advokacii, notářského řádu, zákona o soudních poplatcích, živnostenského zákona, zákona o správních poplatcích.

⁵ Ust. § 1, § 2 písm. c), § 14 a násl. zákona č. 202/2012 Sb., zákona o mediaci; prováděcí vyhláška č. 277/2012 Sb., o zkouškách a odměně mediátora.

⁶ Obsah zkoušky upravuje vyhláška č. 277/2012 Sb.; dle § 23 zákona o mediaci může neúspěšný uchazeč opakovat zkouš-

ku maximálně dvakrát. Advokáti zkoušku absolvují v gesci ČAK; všichni ostatní zájemci v gesci Ministerstva spravedlnosti ČR; zkušební komise pro ústní část zkoušky jsou smíšené. Ústní zkoušce předchází písemný test složený ze základů psychologie, sociologie, práva a samozřejmě z mediačních dovedností. Úspěšní uchazeči mají za sebou obvykle kromě základního výcviku a nadstavbových modulů také desítky hodin praktických nácviků mediace pod vedením zkušených lektorů.

- ⁷ <https://goo.gl/LIMZfc> – v současnosti je na Seznamu cca 250 zapsaných mediátorů.
- ⁸ Zákon č. 89/2012 Sb. – v § 600 a násl. úprava promlčení a prekluze.
- ⁹ Zákon č. 85/1996 Sb. – Část sedmá.
- ¹⁰ Zákon č. 99/1963 Sb. – úprava smírčího řízení v § 67 a násl.; poučení účastníků řízení o možnosti využít mediaci dle § 99 odst. 1 a § 114a odst. 2 písm. b); nařízení prvního setkání se zapsaným mediátorem dle § 100 odst. 2 a § 114c odst. 3 písm. d); souvisí i úprava přerušování řízení a pokračování v něm v § 110 a 111; nepřípustnost odvolání proti usnesení o nařízení prvního setkání se zapsaným mediátorem dle § 202 odst. 1 písm. m).
- ¹¹ Zákon č. 292/2013 Sb. – nařízení prvního setkání se zapsaným mediátorem dle § 503 odst. 1 písm. a); nařízení mediace dle § 474.
- ¹² Zákon č. 359/1999 Sb. – § 12 a 13.
- ¹³ Ust. § 9 zákona č. 202/2012 Sb. – je jedním z pilířů mediace prováděné v režimu tohoto zákona. Mlčenlivostí je vázán pouze mediátor a osoby podílející se s ním na přípravě mediace. Konkrétní podoba závazku mlčenlivosti u klientů (stran sporu) a jejich právních zástupců – tedy nevyužití informací získaných v mediaci pro případná další soudní či jiná řízení – je případně včleněna do Smlouvy o provedení mediace, kterou se zahajuje vlastní mediace.
- ¹⁴ Kritérií pro výběr je vícero: Znalost příslušné problematiky; mediační styl (zaměřený např. na dosažení dohody s případnými odbornými vstupy mediátora pokud jde o návrhy možných řešení, nebo spíše na psychologické ošetření emočně náročných situací bez tlaku na rychlé nalézání věcných řešení); jak si strany s mediátorem „sednou“ – důvěra v mediátora je klíčovým momentem úspěchu mediace; a jiné.
- ¹⁵ Výjimkou je znění § 474 zákona č. 292/2013 Sb., podle něhož „za účelem ochrany zájmu dítěte soud vede rodiče k nalezení smírného řešení a může jim na dobu nejvýše 3 měsíců uložit účast na mimosoudním smírčím nebo mediačním jednání nebo rodinné terapii“. Viděla jsem usnesení takto nařizující mediaci; naopak praxe jiných soudů dospěla i v těchto případech k nařizování prvního setkání se zapsaným mediátorem. Specifické pravomoci má dále OSPOD – viz pozn. ¹².
- ¹⁶ Ust. § 100 odst. 2 a § 114c odst. 3 písm. d) zákona č. 99/1963 Sb. Výjimkou je „doba platnosti předběžného opatření ve věcech ochrany proti domácímu násilí“; jinak lze setkání nařídit kdykoliv po zahájení řízení, a to i ve stadiu přípravného řízení, až do doby rozhodnutí v řízení o odvolání.
- ¹⁷ <https://goo.gl/yDtmR4>. Metodika ve stávající podobě existuje od jara 2018; je proškolená také na Justiční akademii.
- ¹⁸ Ust. § 202 odst. 1 písm. m) zákona č. 99/1963 Sb.
- ¹⁹ Někdy právní zástupce telefonuje předem, aby u takového mediátora ověřil aktuální časové možnosti, případně neexistenci střetu zájmů; pro udržení nestrannosti mediátora by to měl být krátký hovor pouze k těmto tématům. Záleží vždy na mediátorovi, aby hranice své nestrannosti udržel a v případě vzniku rizika, že by druhá strana mohla konkrétní předkontakt vnímat negativně, měl by mediátor celou situaci transparentně vyjasnit s oběma stranami.
- ²⁰ Např. „původním povoláním je zapsaný mediátor stavební inženýr“.
- ²¹ Ale setkala jsem se i s případem, kdy při jednoznačně formulované povinnosti právní zástupce vymluvil klientovi iniciativu (prý „bude volat sama mediátorka“), druhá strana právního zástupce neměla a já se o existenci usnesení s mým jménem dozvěděla po čtyřech měsících. Prvnímu klientovi se naštěstí „už nezdálo“, že se dlouho nic neděje, a tak raději telefonoval na kontaktní telefon uvedený v usnesení.
- ²² Plus další povinnosti ve vztahu k soudu, pokud jde o informace vztahující se k ne/vstoupení do mediace aj. Formulace ohledně konkrétních povinností a lhůt se opět v praxi různě liší.
- ²³ Byť z praxe vím, že k takovým případům dochází. Netuším, jak potom zní potvrzení pro soud o splnění povinností uložené straně zúčastnit se prvního setkání; záleží také na soudu, jak potvrzení posoudí.
- ²⁴ Někdy se tak děje z důvodu extrémní animozity mezi stranami, která je deklarována telefonem či e-mailem; někdy se jedna ze stran opakovaně omlouvá ze setkání a mediátor umožní splnění povinností alespoň druhé straně; atd. Otázkou je potom délka takových oddělených setkání; praxe přijala výklad „dělení“ času, který je poskytován jednotlivým stranám samostatně.
- ²⁵ Ust. § 3 odst. 4 zákona č. 202/2012 Sb. Sankce při nesplnění upravuje § 26 zákona č. 202/2012 Sb.
- ²⁶ Nestane-li se tak, musí mít strany dodatečný časový prostor pro takové prostudování, vznesení případných připomínek a celkově pro rozhodnutí o vstupu do mediace a podepsání konkrétního znění Smlouvy. S odsouhlasením podstatných bodů, včetně jasně stanovené odměny mediátora, délky mediace (doba určitá, či neurčitá) aj. Jedním z principů mediace je, jak již bylo řečeno, dobrovolnost!
- ²⁷ Ust. § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 202/2012 Sb.
- ²⁸ Stanovisko Ministerstva spravedlnosti ČR k otázce mlčenlivosti: <https://goo.gl/GXEdMx>. Oznamovací povinnost mediátora ve vztahu k orgánům činným v trestním řízení se vztahuje na § 367 a 368 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.
- ²⁹ Ust. § 10 zákona č. 202/2012 Sb. a ust. § 15 vyhlášky č. 277/2012 Sb.
- ³⁰ Zatímco náklady na první setkání spadají mezi náklady soudního řízení; smluvní odměna za mediaci nikoliv.
- ³¹ Ust. § 150 zákona č. 99/1963 Sb. hovoří o „odmítnutí bez vážného důvodu“. Sankce v podobě ukládání pořádkových pokut a nucení k účasti na prvním setkání tímto postupem nebývají v praxi efektivní, a proto se nerealizují.
- ³² Dokonce i „nezapsaného“ mediátora, pokud se tak strany dohodnou – v tom případě postupují ve vztahu k soudu obdobně, jako při vyjednávání smíru. Mediace pak strany realizují s mediátorem, ve kterého mají důvěru a který jim nejlépe vyhovuje (například stylem mediace). V takových případech pouze doporučuji vyjasnit si otázku mlčenlivosti; zákonnou mlčenlivost, na kterou se mohou i odvolat při snaze o „výslech“, mají pouze „zapsaní mediátoři“.
- ³³ Ust. § 4 zákona č. 202/2012 Sb.
- ³⁴ Ust. § 5 zákona č. 202/2012 Sb.
- ³⁵ Sazba 400 Kč na hodinu dělá z prvního setkání se zapsaným mediátorem v podstatě charitativní činnost, nerozhodnou-li se strany následně vstoupit do mediace a v ní hradit mediátorovi komerční odměnu (při zohlednění času stráveného přípravou prvního setkání, „odladěním“ času vyhovujícího pokud možno všem zúčastněným, poplatkem za pronájem mediačních prostor – vhodné „zasedací místnosti“, atd.). Do budoucna se velmi přimlouvám za zvýšení poplatku za realizaci prvního setkání, současně se zpřesněním diagnostiky případu. A nařizování prvního setkání i se stručným odůvodněním konkrétní vhodnosti pro mediaci – minimálně pro zabránění současným spekulacím stran, zda je soud neposlal k zapsanému mediátorovi jen proto, aby měl „čárku“, že se další 3 měsíce se spisem „něco děje“. To je úvaha de lege ferenda. Ani úprava de lege lata však neopravňuje žádného ze zapsaných mediátorů, aby k realizaci prvního setkání přistupoval stylem královských výběrčí daní z pohádky Pyšná princezna (r. 1952).
- ³⁶ Dohled nad činností zapsaných mediátorů vykonává Ministerstvo spravedlnosti ČR dle § 13 zákona č. 202/2012 Sb. a zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Je-li mediátor zároveň advokátem, dohled nad jeho činností vykonává ČAK.

A hand in a dark suit sleeve with a striped shirt cuff points its index finger towards the center of a large, circular, black-and-white maze painted on a light-colored wall. The maze is complex, with many paths and dead ends. The hand is positioned on the right side of the frame, pointing towards the center of the maze.

Vždy najdeme řešení

a d v o k á t n í k a n c e l á ř

Pokorný /
Wagner /
& partneři

s í l a a r g u m e n t ů

Malý dopravní význam aneb které komunikace (chodníky) nepodléhají povinné zimní údržbě?

Často se setkávám s názorem, že obec jako vlastník chodníku (místní komunikace)¹ takřka vždy odpovídá za škodu (újmu), kterou chodec utrpěl následkem pádu na zledovatělém či jinak neupraveném povrchu chodníku. Tento mýtus mající prapůvod v laické interpretaci tzv. „chodníkové novely“ z roku 2009,² která definitivně přenesla odpovědnost z vlastníků sousedních nemovitostí na vlastníky komunikací,³ žije dále svým životem. Ohledně této odpovědnosti je však nutné konstatovat, že obce, příp. správci⁴ komunikací za škodu (újmu) chodce následkem jeho pádu na chodníku právně odpovídají jen v nepočtených případech.

Nicméně poněkud širší problematika odpovědnosti za škodu zapříčiněnou závadou ve schůdnosti obsažené v zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích („silniční zákon“) přesahuje záměr tohoto příspěvku,⁵ jímž je přiblížit čtenářské obci závěry aktuálního rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR vyjadřujícího se k oprávnění obcí nezajišťovat schůdnost⁶ vybraných úseků chodníků v zimním období a jeho limitům. Vráťm-li se k předmětu příspěvku, z povinnosti obcí k zimní údržbě chodníků existují výjimky, ty však mají své normativní limity.

Právní úprava povinnosti obcí k zimní údržbě chodníků a přípustné výluky z ní

Východiskem ošetřování chodníků v zimním období je ústavněprávní zásada „vlastnictví zavazuje“ zakotvená čl. 11 odst. 3 věty první Listiny základních práv a svobod, jež se v rovině tzv. jednoduchého (podústavního) práva – silničního zákona promítá do zatížení vlastníků (obcí) vybraných komunikací⁷ břemenem spočívajícím v jejich zákoně povinnosti pečovat o svěřené pozemní komunikace, aby byly tyto komunikace bezpečné pro osoby, které je užívají. Důvodem je i veřejný zájem na existenci a fungování sítě pozemních komunikací.⁸ Minimální obsah této pečovatelské povinnosti vlastníka je rámcově vymezen pod pojmem „správa“ komunikace (dle § 9 odst. 1 silničního zákona) zahrnující zejména její pravidelné a mimořádné prohlídky, údržbu a opravy, a je dále podrobně konkretizován vyhláškou č. 104/1997 Sb., kterou se provádí silniční zákon (dále jen „vyhláška“). V zimním období (listopad až březen) zajišťuje vlastník, příp. prostřednictvím správce, schůdnost

komunikací tzv. zimní údržbou podle zpravidla předem schváleného plánu zimní údržby,⁹ k němuž stavoví další podrobnosti vyhláška.

Vlastník komunikace však nemá zákonnou povinnost udržovat veškeré chodníky schůdné.¹⁰ Ve snaze nalézt kompromis mezi zajištěním bezpečného pohybu chodců na straně jedné a reálností odstraňování faktických důsledků nepříznivých povětrnostních vlivů za zimních podmínek¹¹ (vč. technických, personálních možností správců i časových limitů k jejich zmírnění či odstranění) na straně druhé zákonodárce připustil legální možnost obcí vyjmout za určitých podmínek některé komunikace z této zimní údržby a částečně tak omezit rozsah povinnosti k výkonu správy komunikací.

Výluky z povinnosti k výkonu správy komunikace pro malý dopravní význam

Silniční zákon v § 27 odst. 5 totiž výslovně zmocňuje obec, aby u těch úseků chodníků, u nichž sama shledá malý dopravní význam,¹² nezajišťovala schůdnost odstraňováním sněhu a náledí, a to za předpokladu, že jejich úseky vymezi svým nařízením.¹³ Judikatura tento postup dlouhodobě akceptuje a nepovažuje to za porušení právní povinnosti ani za porušení obecné prevenční povinnosti.¹⁴ K uvedeným výlukám nejsou obce povinny; pokud tak neučiní, stíhá je povinnost v záadě plošného úklidu k zajištění schůdnosti.

Klíčová otázka zní, co je komunikace (chodník) s malým dopravním významem? Jelikož zákon ponechává s ohledem na předpokládanou lokální znalost a praktické potřeby obcí selekci „dopravně nevýznamných“ komunikací na obcích, aniž by právní úprava závazně

definovala typologii významnosti komunikací (chodníků), co je dopravně (ne)významná komunikace, příp. podle jakých kritérií lze odlišit dopravně (ne)významné komunikace, vzniká zde interpretační kámen úrazu, jehož faktickým důsledkem jsou právní spory mezi obcemi (příp. správci) a chodci utrpěvšími újmu na zdraví po pádech na těchto z údržby vyloučených komunikacích o to, zda objektivně šlo o komunikaci s malým dopravním významem, či nikoliv, a zda tedy obec překročila zmocnění jí dané silničním zákonem.

Právní řešení sporné otázky dopravní (ne) významnosti té které komunikace pak Ústava¹⁵ ponechává na soudcích obecných soudů, kteří mají v rovině konkrétní kontroly norem ve smyslu čl. 95 odst. 1 Ústavy posoudit, zda obec vyloučením určité komunikace ze zimní údržby (ne)překročila zákonné zmocnění, a pokud zde shledají excés, pak podzákonný právní předpis, tj. „výlukové“ nařízení obce nepoužijí.¹⁶

Nejvyšší soud ČR upřesnil pravidla k určení dopravně významné komunikace

K nastíněné problematice seberegulačního omezení povinnosti obcí ke správě komunikací ve smyslu § 27 odst. 5 silničního zákona se nedávno vyjádřil Nejvyšší soud ČR,¹⁷ který v rozsudku ze dne 26. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 1481/2017, částečně překlenul absenci právně závazných pravidel k určení dopravně významné komunikace a vnesl do vágní regulace více právního světla.

Konkrétně se jednalo o případ zraněné chodkyně, která v centru hl. m. Prahy uklouzla na namrzlém a neposypaném chodníku, jehož stav byl v celém úseku nedobry, aniž

PAVELKA

DISKRÉTNOST. OSOBNÍ PŘÍSTUP. DŮVĚRA.

Member of AEA

The largest net of the
world's attorneys

2018 Global Excellence Awards

Best Boutique Commercial Law Firm
in the Czech Republic

Member of EuropeFides

Taxes, Law, Audit and Advisory
in Europe

by se nějaká jeho část celkovému (nedobrému) stavu vymykala. Nejvyšší soud ČR na úvod své právní argumentace rekapituloval recentní judikaturu Nejvyššího soudu ČR o tom, že právní úprava obsažená v silničním zákoně zakládá objektivní odpovědnost bez ohledu na protiprávnost a zavinění, která je ovšem spojena jen s výskytem závady ve sjízdnosti či schůdnosti, přičemž nevyloučil ani případnou obecnou odpovědnost vlastníka (příp. správce) komunikace za konkrétní porušení právní povinnosti s presumovaným zaviněním dle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“).¹⁸

V této souvislosti Nejvyšší soud ČR připomněl, že předpoklady objektivní odpovědnosti (tj. odpovědnosti za výsledek) a předpoklady odpovědnosti obecné (tj. odpovědnosti za zaviněné porušení právní povinnosti) nejsou totožné a totožné nejsou ani podmínky, za nichž se lze odpovědnosti zprostit. Zkoumání podmínek odpovědnosti žalovaného podle § 420 zák. č. 40/1964 Sb. (dále jen „sOZ“) – porušení právní povinnosti, vznik škody a vztah příčinné souvislosti mezi nimi – proto není vyloučeno. Porušením povinnosti při péči o stav komunikace může být v těchto souvislostech buď porušení tzv. generální prevence ve smyslu § 415 sOZ, či porušení pravidel pro zimní ošetřování chodníků, jsou-li stanovena v normativním aktu.

Nejvyšší soud ČR taktéž opětovně odkázal na již svůj zmíněný rozsudek pod sp. zn. 25 Cdo 684/2012, avšak vytknul odvolacímu soudu nesprávnost závěru o tom, že pokud žalovaná obec určila předmětnou ulici svým obecně závazným předpisem jako komunikaci malého dopravního významu, je tím automaticky vyloučen závěr o porušení povinnosti zajišťovat její zimní údržbu. Soud má v obdobných sporech opřít svůj závěr o porušení právní povinnosti z hlediska obecné odpovědnosti vlastníka komunikace též o právní posouzení, zda vyřazená komunikace je místem způsobilým k provedení výluky v zimním úklidu, resp. zda se jednalo o komunikaci malého dopravního významu, protože jediné ohledně komunikace takového charakteru může být vlastníkem povinnosti zimní údržby zproštěn.

Zdůraznil, že pokud vlastník zařadí mezi dopravně nevýznamné komunikace i takovou, která do této kategorie nepatří, jde o postup v rozporu se zákonem, který v konečném důsledku znamená porušení právní povinnosti¹⁹ ve smyslu § 420 odst. 1 sOZ,

není-li na tomto základě komunikace vůbec udržována.²⁰

Obecně Nejvyšší soud ČR připomněl, že povinnost zimního úklidu kladená na vlastníka komunikací obecně již z titulu jeho vlastnictví nemůže být bezbřehá či dokonce absolutní a nemůže jej nezvladatelně zatížit,²¹ a proto nemusí udržovat veškeré své místní komunikace schůdné, avšak k výjimkám musí mít opodstatněný důvod. Ten mu dává silniční zákon tím, že umožňuje v zájmu řádné údržby skutečně potřebných míst vyřadit z této povinnosti komunikace dopravně druhořadé, tedy zejména takové, které se nacházejí v místech zřídka používaných či jinak nevýznamných.

V dané kauze proto Nejvyšší soud ČR shledal jednání obce v rozporu se silničním zákonem, když žalovaná obec v rozporu se zákonným předpokladem malé dopravní významnosti komunikace nesprávně vyloučila úsek chodníku v ulici (Na Perštýně) ústící do jedné z nejznámějších a nejfrekventovanějších pražských tříd (Národní) s řadou historických památek, kulturních zařízení i jinak společensky významných budov a jsoucí nejkratší spojnicí mezi historickým centrem a stanicí MHD (metro, tramvaj) z plánu zimní údržby chodníku, která tak nebyla zajištěna. Ani okolnost, že lze ulici obejít, nesnižuje její význam natolik, aby odůvodňoval vynětí z povinnosti zimní údržby. Jelikož předmětná ulice nebyla komunikací malého dopravního významu, nesměla obec využít postupu upraveného v § 27 odst. 5 silničního zákona a ve vztahu k ní měla povinnost zimní údržbu provádět; jestliže tak obec neučinila, porušila právní (zákonnou) povinnost dle § 420 sOZ.²²

Následky protiprávního jednání obce a aktivita poškozeného chodce

Pro úplnost lze dodat, že jsou-li kromě výše uvedeného porušení naplněny i další předpoklady vzniku nároku poškozené na náhradu újmy,²³ pochopitelně to nevylučuje možnost snížení, či dokonce vyloučení povinnosti obce jako škůdce k náhradě újmy v důsledku spoluúčasti (spolupůsobení) poškozené na škodě (újmě) ve smyslu § 2918 občanského zákoníku, kterou může v rámci procesní obrany namítat a prokazovat škůdce. Stejně tak je nutné zkoumat, resp. by měla poškozená prokázat, nakolik dostala své povinnosti předejít vzniku újmy,²⁴ tj. zda dodržela svou

prevenční povinnost, resp. základní povinnosti chodce v zimním období.²⁵

Význam rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a úvahy de lege ferenda

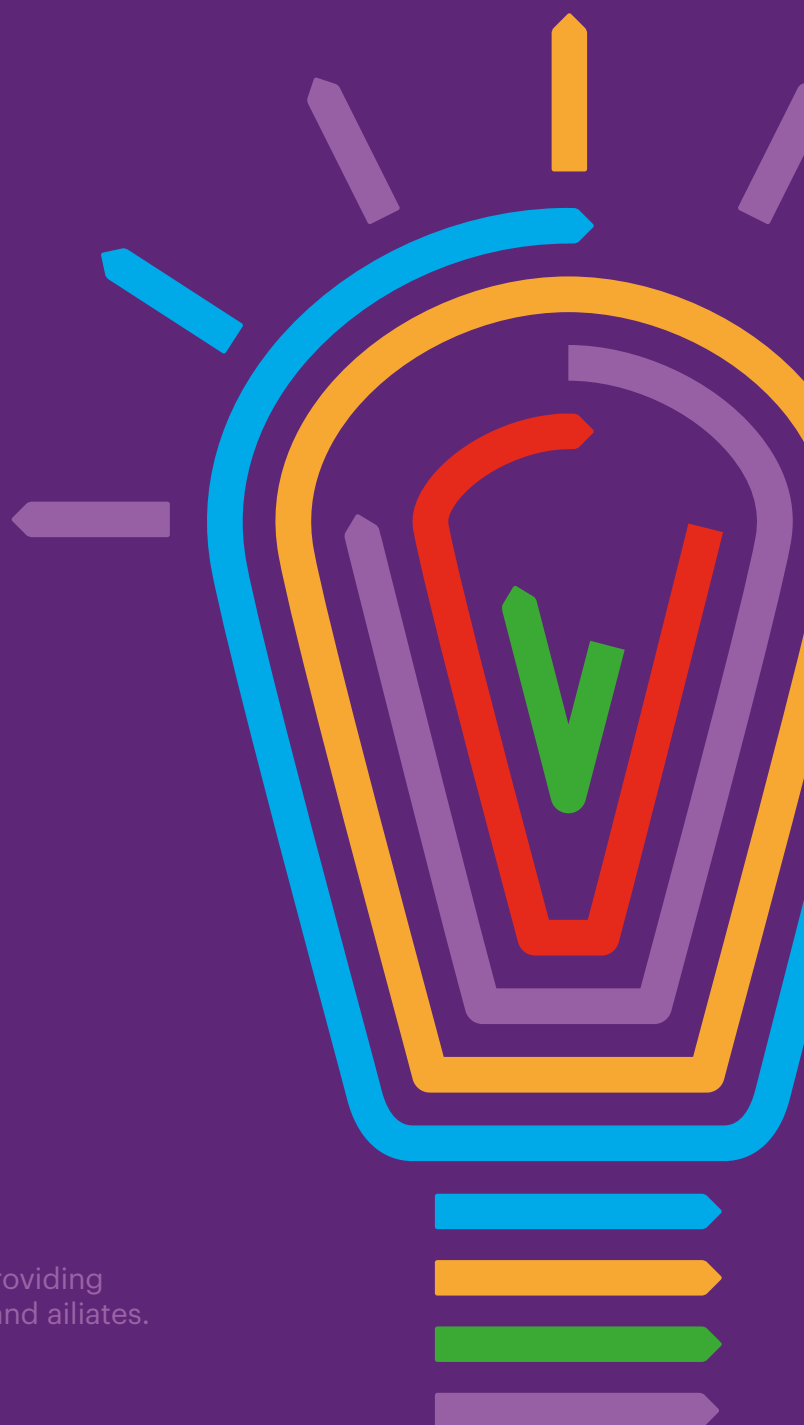
Byť citované rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (sp. zn. 25 Cdo 1481/2017) znamená jistý posun ve výkladu toho, co lze a co nelze považovat za dopravně významnou komunikaci, vnímám to jako možná až příliš opatrný přístup Nejvyššího soudu ČR, neboť typová demonstrace akceptovatelných výluk omezující se jen na dopravně druhořadé komunikace (...) v místech zřídka používaných či jinak nevýznamných je pro praktické použití nedostatečná. Pokud právní úprava nedává jednoznačnou odpověď, pak vlastníci komunikací (obce) musí čekat na judikturní návod, které komunikace smí vyloučit ze zimní údržby v přesvědčení o pravděpodobnosti hraničící s jistotou, že v konkrétních případech úseků komunikací nejednají protiprávně. Navzdory kritickému doktrinálnímu názoru²⁶ bych se nezdřáhal výslovně rozšířit poněkud strohý výčet typů vyloučených komunikací i o další komunikace, jejichž používání je objektivně méně časté či průměrné, avšak bez přímé vazby na důležité objekty institucionální (úřady, správní centra), dopravní (nádraží, dopravní uzly, stanice MHD a linkové dopravy) či občanské vybavenosti (obchody, sportovní, kulturní, zdravotnická zařízení atp.), které by se nacházely přímo na komunikaci či na konci komunikace jako spojnice k nim. Pokud bychom totiž akceptovali možnost výluk jen u zřídka používaných či jinak nevýznamných komunikací, pak by to – dovedeno do praktických důsledků – znamenalo, že by obce směly vyloučit ze zimní údržby jen ty chodníky, v jejichž okolí nebydlí žádní či takřka žádní obyvatelé, což je při rozsáhlosti městské zástavby téměř nemožné. Pak by zmocňující norma § 27 odst. 5 silničního zákona zavázala obsolenci, neboť by obec postrádala „vyloučeníhodné“ komunikace.

Správa komunikační sítě větších měst v zimním období zahrnuje mj. údržbu stovek či tisíců (úseků) chodníků,²⁷ rychlá reakce na spad sněhu vyžaduje značné logistické úsilí vlastníků (příp. správců), a proto – ve shodě s názorem Nejvyššího soudu ČR – je nutné předem transparentně identifikovat místa, u nichž je zimní (a řádná) údržba skutečně potřeba, a odlišit od ostatních, aby tak síť důležitých pozemních komunikací ve veřejném zájmu skutečně fungovala a neprováděla se být plošně celoměstsky,

Dentons. Transforming the practice of law around the world.

Dentons.

The world's largest global elite law firm.*

大成 DENTONS

[dentons.com](https://www.dentons.com)

© 2018 Dentons. Dentons is a global legal practice providing client services worldwide through its member firms and affiliates. Please see [dentons.com](https://www.dentons.com) for Legal Notices

*Acritas Global Elite Law Firm Brand Index 2013-2017

avšak ve svém důsledku jen povrchně²⁸ (rozuměj: neřádně) a se značnými prodlevami.

Než však čekat na budoucí judikaturní kazuistiku, domnívám se, že k naplnění žádoucí právní jistoty je namísto doplnit stávající právní úpravu obsaženou v silničním zákoně

anebo vyhláše o parametry buď výslovně určující, či alespoň umožňující typově určit komunikace s malým dopravním významem, aby tak mohly být nejen vodítkem pro obce k jejich jednoznačnému určení, ale i vhodnou prevencí před některými, mnohdy zbytečnými spory obcí a poškozených chodců. ●

**JUDr. Jan Hrnčář, advokát
TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
advokátní kancelář, s.r.o.**

TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Poznámky:

- ¹ Pojem „chodník“ není v českém právním řádu vymezen, proto je nutné výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. 1 As 76/2013). Pohledem silničního zákona, může být chodník samostatnou místní komunikací (podkategorie pozemní komunikace) či součástí místní komunikace, přiléhá-li chodník k ní. Chodník může být i účelovou komunikací, na niž se nevztahuje odpovědnostní režim dle silničního zákona. Pro zjednodušení dalšího výkladu budu v tomto příspěvku „chodník“ považovat výlučně za samostatnou místní komunikaci, příp. jej ztotožňovat s pojmem „komunikace“.
- ² Novela (zák. č. 97/2009 Sb.) silničního zákona účinná od 16. 4. 2009.
- ³ Pro úplnost je vhodné uvést, že dle § 9 odst. 1 silničního zákona není stavba pozemní komunikace (s výjimkou účelové komunikace) součástí pozemku a je tedy samostatnou věcí, což je odchylkou od superfiální zásady obsažené v ust. § 506 občanského zákoníku.
- ⁴ Výkon správy pozemní komunikace (zde chodníku) může být v daném místě zajišťován prostřednictvím správce za podmínek definovaných v § 9 odst. 3 silničního zákona (např. v hlavním městě Praze jím je Technická správa komunikací hl. m. Prahy, a.s.). Tento správce je pak za případné škody dle § 27 odst. 6 silničního zákona odpovědný a obec jako vlastník (jen) ručí za splnění povinnosti k náhradě škody.
- ⁵ Příspěvek se zabývá jen dílčími aspekty schůdnosti chodníků a záměrně pomíjí či zjednodušuje problematiku sjízdnosti, správců komunikací atp.
- ⁶ Chodník je ve smyslu § 26 odst. 2 silničního zákona schůdný, jestliže umožňuje bezpečný pohyb chodců, kterým je pohyb přizpůsobený stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu těchto komunikací a povětrnostním situacím a jejich důsledkům.
- ⁷ Konkrétně místních komunikací, silnic a dálnic.
- ⁸ Srov. bod 90 nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 2315/15 (dále jen „Nález“).
- ⁹ Např. plán zimní údržby komunikací hl. m. Prahy pro období 2018 až 2019 byl schválen usnesením Rady hl. m. Prahy č. 2548 ze dne 2. 10. 2018.
- ¹⁰ Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 25 Cdo 684/2012.
- ¹¹ K tomu § 26 odst. 5 silničního zákona: Povětrnostními situacemi a jejich důsledky, které mohou podstatně zhoršit nebo přerušit sjízdnost, jsou vánice a intenzivní dlouhodobé sněžení, vznik souvislé námrazy, mlhy, oblevy, mrznoucí déšť, víchřice, povodně a přívalové vody a jiné obdobné povětrnostní situace a jejich důsledky.
- ¹² § 42 odst. 2 písm. d) vyhlášky u těchto komunikací vychází z jejich „dopravní bezvýznamnosti“.
- ¹³ Např. nařízením Rady hl. m. Prahy č. 18/2010 Sb. hl. m. Prahy, o vymezení úseků místních komunikací a chodníků, na kterých se nezajišťuje sjízdnost a schůdnost odstraňováním sněhu a náledí, ve znění pozdějších předpisů (nařízení).
- ¹⁴ Již zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 684/2012: „Není-li místní komunikace malého dopravního významu zařazena do plánu zimní údržby města, nejedná se o porušení právní povinnosti ani o porušení obecné prevenční povinnosti (§ 415 obč. zák.), jestliže komunikace nebyla v zimě od sněhu a náledí ošetřena.“
- ¹⁵ Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky.
- ¹⁶ K tomu např. nález Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 35/04, příp. bod 97 shora uvedeného Nálezu.
- ¹⁷ Konkrétně 5. soukromoprávní senát pro náhradu škody (Marta Škárová, Petr Vojtek a Robert Waltr).
- ¹⁸ Což je mj. v rozporu s argumentací pod body 100 a 102 Nálezu: „Tato speciální právní úprava tak činí aplikaci obecných ustanovení o odpovědnosti podle občanského zákoníku nadbytečnou.“
- ¹⁹ V poměrech nového občanského zákoníku půjde o porušení zákonné povinnosti ve smyslu ust. § 2910.
- ²⁰ Dle mého názoru zde mělo být přesněji vyjádřeno, že jde o (i) porušení silničního zákona (§ 27 odst. 5) spočívající v nezákonném vyřazení dopravně významné (či nikoliv nevýznamné) komunikace, s níž však není spojen vznik povinnosti žalované obce k náhradě škody (újmy), neboť „vyřazení“ samo o sobě žádnou škodu (újmu) způsobit nemůže, a o (ii) porušení silničního zákona (§ 9 odst. 3) spočívající v nezajištění zimní údržby komunikace, s níž může být spojen vznik povinnosti žalované obce k náhradě škody (újmy).
- ²¹ Obdobně též rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 8. 2018, sp. zn. 25 Cdo 5641/2016.
- ²² Přesněji řečeno § 9 odst. 3 silničního zákona ukládajícího povinnost mj. údržby komunikace (chodníku).
- ²³ Předpoklady pro vznik povinnosti k náhradě způsobené škody (újmy) jsou protiprávní jednání škůdce spočívající v porušení zákonem stanovené povinnosti, vznik škody (újmy), která je v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním, a zavinění, které se předpokládá ve formě nedbalosti (ust. § 2911 občanského zákoníku).
- ²⁴ Srov. bod 96 Nálezu a usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 9. 2017, sp. zn. 25 Cdo 2487/2017.
- ²⁵ Např. ust. § 2900 občanského zákoníku, ust. § 19 silničního zákona, ust. § 4 zákonu o provozu na pozemních komunikacích, bod 96 Nálezu.
- ²⁶ Černínová, M., Černín, K., Tichý, M. Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015 (k ust. § 27 silničního zákona): „Podotkněme ještě, že obec by měla z údržby vyloučit pouze takové místní komunikace, které skutečně mají jen malý dopravní význam. Nezákonná je z tohoto pohledu praxe některých měst, která kvůli úspoře finančních prostředků vylučují z údržby chodníky na frekventovaných ulicích uvnitř zástavby.“
- ²⁷ U hl. m. Prahy jde každoročně o plochu o rozloze cca 1400 ha nemotoristických komunikací a chodníků.
- ²⁸ S ohledem na reálné možnosti vlastníka (příp. správců).

WELLNESS & SPA HOTEL
VILLA REGENHART

- * Výhodné pobytové balíčky
- * Stylová restaurace
- * Wellness & Spa
- * Firemní a rodinná setkání
- * Dárkové poukazy

Prodej či koupě bytu s garážovým stáním – vyplatí se čekat na novelu občanského zákoníku?

Možná právě uvažujete o tom, že koupíte či prodáte byt. V životě člověka nic neobvyklého, ale jedná se zpravidla o důležité rozhodnutí spojené s nemalou finanční částkou za nemovitost. Věcí, které byste měli zvážit, je celá řada a nyní je jednou z nich i otázka, jak se vypořádat s předkupním právem spoluvlastníků garáže, která k bytovému domu náleží.

Problematika předkupního práva

Předkupní právo spoluvlastníků upravoval nový občanský zákoník od roku 2014 způsobem, který dával spoluvlastníkům při prodeji svého podílu na věci značnou volnost. Uvedené právo totiž přiznával pouze v určitých výjimečných situacích, například v případě vzniku spoluvlastnictví v důsledku dědění. Následnou novelou bylo s účinností od roku 2018 předkupní právo rozšířeno tak, že nyní má každý spoluvlastník věci povinnost nabídnout svůj podíl na věci ostatním spoluvlastníkům, a to neohledně na to, zda se jedná o prodej či darování (s výjimkou převodu na osobu blízkou).

V uplynulém roce se však ukázalo, že se často objevují situace, v nichž není existence předkupního práva praktická. Typickým příkladem je prodej, resp. koupě bytové jednotky, se kterou je spojen spoluvlastnický podíl na nebytovém prostoru. Takovým nebytovým prostorem je nejčastěji právě garáž sestávající z parkovacích stání. Existence předkupního práva ostatních spoluvlastníků nyní značně omezuje možnost dispozice s garážovým stáním,

jelikož vlastník bytu, jakožto spoluvlastník garáže, musí nabídnout svoje garážové stání ke koupi ostatním spoluvlastníkům. V dnešní době, kdy mnoho rodin nevlastní jenom jeden automobil, nutno počítat s tím, že některý ze spoluvlastníků projeví zájem o koupi. Může se tak stát, že vlastník bude nakonec byt prodávat bez garážového stání, v důsledku čehož nemusí mít kupující již o byt zájem nebo bude chtít byt koupit za citelně nižší cenu.

Jak s předkupním právem (ne) naložit

V praxi se lze setkat s nejrůznějšími postupy, kterými se lidé snaží obejít předkupní právo. Populární metodou je v případě, že se kupující o problému předkupního práva nezmiňuje, toto právo ignorovat. Že se jedná o řešení krajně nevhodné a nesoucí rizika, zřejmě není nutné zdůrazňovat.

Další užívanou taktikou je smluvně snížit kupní cenu bytu a výrazně navýšit cenu garážového stání. Například cena za byt by v takovém případě ve smlouvě mohla činit

7 milionů Kč a cena za příslušné garážové stání 3 miliony Kč. Prodávající i kupující v takovém případě samozřejmě spoléhají na to, že žádný ze spoluvlastníků garáže nebude mít o garážové stání za nadhodnocenou částku zájem. Domnívám se, že v případě zjevně nepřiměřené ceny garážového stání by spoluvlastník, který se rozhodne uplatnit předkupní právo, mohl požadovat možnost odkoupení podílu na garáži za tržní cenu v daném čase a lokalitě. Není dle mého názoru možné požadovat po spoluvlastníkovi oprávněném z předkupního práva, aby spoluvlastnický podíl koupil za uměle navýšenou cenu. Takový postup by ve své podstatě bránil využití zákonného předkupního práva. Popsané faktické obcházení zákona by dávalo prostor soudním sporům s takto znevýhodněným spoluvlastníkem oprávněným z předkupního práva.

Do třetice nutno zmínit i další užívaný přístup, v rámci kterého je sice povinnost nabídnout spoluvlastnický podíl ostatním spoluvlastníkům dodržena, ale společně s podílem je nabídnut rovnou i samotný byt, bez možnosti uplatnit předkupní právo čistě na podíl na garáži.

Prodávající opět spoléhá na to, že spoluvlastník garáže o takovou nabídku nebude mít zájem. Argumentem pro tento postup bývá obecné ustanovení občanského zákoníku o předkupním právu, podle kterého prodávající může požadovat, aby oprávněný z předkupního práva koupil s věcí vše, co od ní nemůže být odděleno bez poškození. Jsem toho názoru, že toto pravidlo nelze vztáhnout na prodej bytu s garážovým stáním. Nejeví se jako pravděpodobné, že by byt mohl být z důvodu absence garážového stání v pravém slova smyslu „poškozen“, ačkoli se nesporně sníží jeho cena o cenu přibližně odpovídající ceně garážového stání.

V tuto chvíli je nejbezpečnějším (a bohužel i nejobtížnějším) řešením dodržení předkupního práva a nabídnutí spoluvlastnického podílu na garáži ostatním spoluvlastníkům. Lze uvažovat o rozdělení prodeje do dvou kupních smluv (jedna na byt a jedna na spoluvlastnický podíl na garáži), za předpokladu, že kupující má zájem o byt i v případě, že by následně nenabyl garážové stání. Navíc v takovém případě nebudou strany vystaveny riziku, že by spoluvlastník garáže mohl chtít zpochybnit platnost smlouvy o převodu bytu. Převod bytu také strany mohou nechat zapsat do katastru nemovitostí, aniž by čekaly na to, jak dopadne prodej garážového stání. V okamžiku uzavření kupní smlouvy na předmět předkupního práva (zde smlouva o prodeji podílu na garáži) má prodávající povinnost nabídnout svůj spoluvlastnický podíl ostatním spoluvlastníkům, a to písemnou formou a za stejných podmínek (zejm. cenových) jako kupujícímu. Praktické je zároveň stanovit obesílaným spoluvlastníkům přiměřenou lhůtu pro vyjádření k nabídce, jinak obecně mají k dispozici 3 měsíce.

Ještě výhodnějším řešením je zajistit si předem od spoluvlastníků garáže písemné vzdání se předkupního práva. Snadno proveditelným je tento postup zejména v případech, kdy garáž vlastní menší počet spoluvlastníků. Může se jednat o vzdání se pouze pro případ daného konkrétního převodu na konkrétního kupujícího, ale také o vzdání se do budoucna. Ve druhém případě bude mít vzdání se předkupního práva účinky vůči jakémukoli dalšímu převodu v budoucnu a vyžaduje zápis do katastru nemovitostí.

Možné důsledky porušení předkupního práva

Lze si představit situaci, kdy dojde k rozporování platného uzavření kupní smlouvy na byt

s garážovým stáním (co do podílu na garáži) nebo platnosti kupní smlouvy na podíl na garáži (pokud byly uzavřeny dvě samostatné smlouvy). Riziku jsou v tomto případě vystaveny obě smluvní strany, jelikož kupujícímu hrozí, že soud shledá, že se nestal vlastníkem příslušného podílu na garáži a naopak prodávající v takovém případě bude muset vrátit zpět poskytnuté plnění, tj. kupní cenu za garážové stání. Je rovněž možné, že bude spoluvlastník, kterému nebyl podíl na garáži řádně nabídnut, požadovat náhradu škody (otázkou ovšem je, zda by mu skutečně nějaká újma vznikla).

Nicméně nejpravděpodobnějším důsledkem, s nímž nutno počítat, je následující: Oprávněný z předkupního práva, tj. v našem případě spoluvlastník garáže, se může domáhat, aby mu v případě porušení předkupního práva nový vlastník daný spoluvlastnický podíl prodal. Pokud k porušení skutečně došlo, bude nový vlastník žít v nejistotě, zda někdo ze sousedů nebude tento nárok uplatňovat. Jelikož obecná promlčecí doba činí 3 roky, délka uvedené nejistoty jí bude odpovídat.

Novela občanského zákoníku

Dne 4. února 2019 byla vládou schválena novela občanského zákoníku, která se snaží, mimo jiné, řešit výše popsany problém. Jak uvádí důvodová zpráva k předmětnému ustanovení novely: Navrhovaná úprava reaguje na problémy, které s sebou přineslo znovuzavedení předkupního práva zejména v bytových domech, ve kterých jsou garážové stání součástí zvláštní nebytové jednotky. V takové nebytové jednotce má garážové stání zpravidla vyšší počet vlastníků jednotek, tj. garážová jednotka je ve spoluvlastnictví vyššího počtu vlastníků a realizace předkupního práva je fakticky nemožná. Navíc prodej bytové jednotky bez podílu na garážové jednotce negativně ovlivňuje i hodnotu bytové jednotky. Smyslem navrhované právní úpravy je zajistit vyloučení narušení funkčního spojení jednotky a spoluvlastnického podílu na nebytové jednotce, ve které má vlastník jednotky garážové stání.

V aktuálně dostupném textu novely se navrhuje, aby napříště již nebyl zasažen předkupním právem při prodeji bytu jednak:

- a) spoluvlastnický podíl na jiné jednotce zahrnující nebytový prostor nebo soubor nebytových prostorů, který s ní funkčně souvisí (zde se bude jednat zpravidla o garáž), a rovněž

- b) spoluvlastnický podíl na nemovité věci, která funkčně souvisí s nemovitou věcí, k níž je vlastnické právo rozděleno na vlastnické právo k jednotkám (zde může jít například o pozemek u vjezdu do garáže či pozemky v okolí bytového domu).

Ve stávající verzi návrhu novely se tedy nenavrhuje zrušení předkupního práva spoluvlastníků zcela, ale zavádí se toliko velmi omezená výjimka ohledně prodeje bytu.

Předkupní právo po případné novelě

Komplikace spojené s povinností nabízet podíl spoluvlastníkům ke koupi se nadále nevyhnou spoluvlastníkům ve všech ostatních situacích, na které se uvedená výjimka nevztahuje. Například těm, kteří vlastní garáž v typické „garážové kolonii“ a k tomu vlastní podíl na pozemcích v rámci daného areálu – není příjemnou představou obesílat s nabídkou prodeje tohoto podílu spoluvlastníky, jejichž počet se v praxi může vyšplhat i na několik stovek...

Nezbývá než počkat na to, zda a v jakém znění bude nakonec příslušná novela občanského zákoníku schválena. Pokud však o prodeji či koupi bytu s podílem na garáži teprve začínáte uvažovat, nabízí se možnost vyčkat několik měsíců na účinnost novely a pravděpodobně si tak ušetřit starosti s předkupním právem. ●

JUDr. Barbora Krejsová, advokátka
Baker & McKenzie s.r.o., advokátní kancelář

**Baker
McKenzie.**

Zrušení účasti společníka soudem

Ust. § 205 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (dále jen „ZOK“) zakotvuje jednu z možností, jak společník společnosti s ručením omezeným může jednostranně dosáhnout ukončení své účasti v této společnosti. Jaké jsou však jednotlivé podmínky a předpoklady, které je nezbytné naplnit, aby chtěného cíle společník docílil? A jsou tyto podmínky nějak specifikovány? Následující článek se pokouší na položené otázky přinést odpověď, a to i s ohledem na předchozí právní úpravu a judikaturu.

Historická komparace

Problematika zrušení účasti společníka soudem není pro náš právní řád žádnou novinkou. Již v předchozím zákoně č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „ObchZ“), konkrétně v ust. § 148, byla tato výjimka z omezení ukončení účasti společníka ve společnosti zakotvena.

Přechod na novou právní úpravu, tedy přechod z právní úpravy v ust. § 148 ObchZ na úpravu v ust. § 205 ZOK, zároveň neznamená ve své podstatě dosažení žádných změn, když znění jednotlivých ustanovení je identické. Uvedené potvrzuje i důvodová zpráva k ZOK, když uvádí, že: „zrušení účasti společníka soudem na jeho žádost je nezměněno“.¹ Totožnost staré a nové právní úpravy lze kvitovat, neboť umožňuje užití dříve publikovaných odborných názorů a zvláště dříve vytvořené judikatury i na případy vyvstanuvší za účinnosti nové právní úpravy.

Základní podmínka aplikace zrušení účasti společníka soudem

Ust. § 205 odst. 1 ZOK stanoví: „Společník může navrhnout, aby soud zrušil jeho účast ve společnosti, nelze-li na něm spravedlivě požadovat, aby ve společnosti setrval; to neplatí, jedná-li se o jediného společníka“.² Z uvedené citace lze vyzkoušet, že právní úprava problematiky zrušení účasti společníka soudem je poměrně kusá. Účelová strohost³ ponechává poměrně velkou diskreci soudům⁴ v otázce, zda je již naplněna podmínka, že na společníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby ve společnosti setrval. Tato podmínka je pak základním předpokladem, který musí být naplněn a který musí žalobce (společník) v soudním řízení prokázat. Takovéto obecné vyjádření základního předpokladu však může být zároveň kamenem úrazu při snaze společníka o ukončení jeho účasti, neboť tento společník si nemůže být jist, zda jeho subjektivní pocit o uvěznění ve

společnosti proti jeho vůli dosahuje takové intenzity, která jej objektivně staví do pozice, že na něm nelze spravedlivě požadovat, aby ve společnosti setrval.

Komentář k ust. § 148 ObchZ uváděl, že soud posoudí naplnění základní podmínky vždy s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu a že: „půjde zejména o případy, kdy společnost podstatně porušuje své povinnosti vůči společníkovi, nebo kdy takovým způsobem porušují povinnosti ostatní společníci a menšinový společník nemá možnost jejich jednání ovlivnit, mohou však být i jiné důvody.“⁵ Beckův komentář k aktuálně účinnému a platnému ust. § 205 ZOK pak pouze uvádí, že spravedlivými důvody pro zrušení jsou jen důvody zcela zásadní.⁶ Konkrétnější příklady však jednotlivé komentáře nepřinášejí.

Z uvedeného bychom však mohli vymezit dvě základní kategorie případů, pro které by tak mohlo být přistoupeno ke zrušení účas-

Spojení **intelligence** a krásy

Zcela nová generace Synopsis propojuje

minimalismus - jednoduchý, ale mocný nástroj

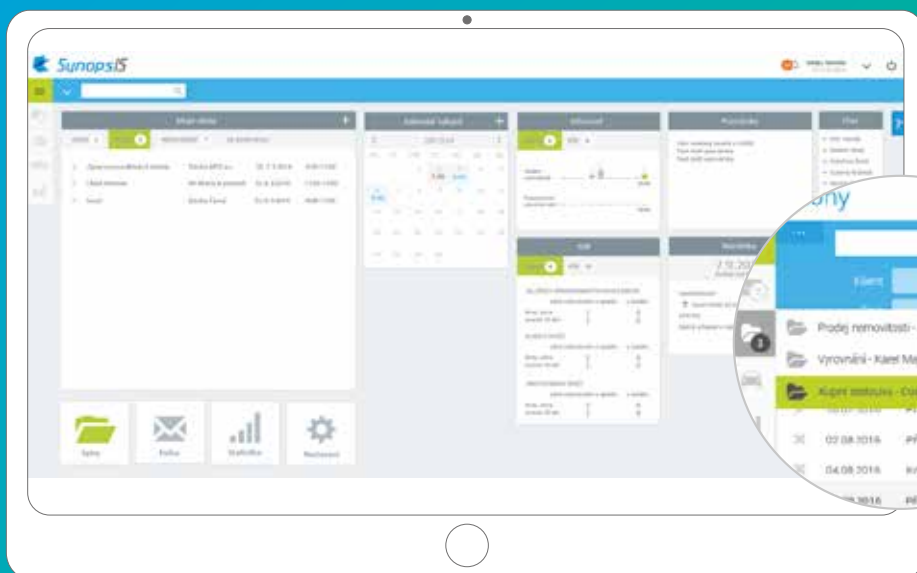
individuální přístup - přizpůsobuje se vám, ne vy jemu

rychlost - nové technologie a důraz na rychlost

zabezpečení - bezpečnost především

přizpůsobivost - pracujte na různých zařízeních

Vše, co moderní advokát k práci potřebuje

grafy, kalendář, časové osy

Aktivní pracovní plocha, postranní lišta pro odkládání

Vyzkoušejte zdarma svoji budoucnost

Zjistěte více: obchod@synopsis.cz | 537 020 820

ti, a to (i) případy s počáteční příčinou na straně společnosti a (ii) případy s počáteční příčinou na straně ostatních společníků společnosti. Dle našeho názoru pak přistupuje k uvedeným kategoriím ještě jedna, a sice (iii) případy s počáteční příčinou na straně samotného společníka. Touto kategorií se budeme zabírat více.

Judikatura a obecné teze z ní plynoucí

S ohledem na již výše zmiňovanou totožnost předchozí právní úpravy s právní úpravou nynější, je možné specifikovat požadavky pro naplnění základní podmínky, a tak i pro jednotlivé kategorie případů, taktéž dle dřívějších soudních rozhodnutí.

Nejvyšší soud se ve svém rozhodnutí ze dne 3. 1. 2001, sp. zn. 29 Cdo 2084/2000 vyjádřil k posuzování návrhu společníka na zrušení jeho účasti tak, že je nutno považovat situaci nejen z pohledu, aby nezrušením či zrušením jeho účasti nedošlo k neodůvodněnému zásahu do poměrů navrhovatele, ale zároveň aby nezrušením či zrušením účasti společníka nedošlo k neúměrnému zásahu do práv společnosti, popřípadě jejích společníků.⁷ V každém konkrétním případě tak nelze na danou situaci nahlížet jen ze strany společníka (žalobce), ale je potřebné vyvažovat zájmy samotného společníka se zájmy společnosti.

Citované rozhodnutí NS bychom zároveň mohli řadit do kategorie případů s počáteční příčinou na straně společníka. V tomto konkrétním případě společník usilující o zrušení své účasti argumentoval svým rapidně se zhoršujícím zdravotním stavem v důsledku stresu plynoucího z účasti ve společnosti. NS po projednání věci uzavřel, že samotná účast společníka ve společnosti, zpravidla nemůže generovat takový stres, který by již objektivně naplnil základní podmínku pro zrušení účasti. Dle NS by ke špatnému zdravotnímu stavu musela přistoupit další událost, jako např. spory mezi společníky, pracovní přetížení či problémy v hospodaření společnosti, aby se již případně mohlo o naplnění základní podmínky hovořit.

Ke sporům mezi společníky se následně vyjádřil NS v jeho rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, sp. zn. 29 Odo 789/2005, kde uvedl, že samotné narušení vztahů mezi společníky by u funkční společnosti samo o sobě nemělo být důvodem pro ukončení účasti, a to i přesto, že spory mezi jednotlivými společníky

byly vyhoceny na tu míru, že jednatel společnosti podal na žalobce trestní oznámení.⁸

V neposlední řadě se NS k počáteční příčině na straně společníka vyjádřil i v rozhodnutí ze dne 24. 2. 2009, sp. zn. 29 Cdo 1263/2007. V daném případě konstatoval, že odchod do důchodu nemůže sám o sobě být důvodem pro zrušení účasti, a to ani za situace, kdy společníkova účast ve společnosti tomuto společníkovi nepřináší žádné výhody, jen jej zatěžuje.⁹

NS nepřesvědčil ani společník, který se domáhal zrušení své účasti z důvodu spočívajícího ve skutečnosti, že ostatní společníci odmítli jeho nabídku na odkoupení obchodního podílu. NS v této věci uzavřel, že společník nemá nárok na odkoupení podílu ostatními společníky, a tedy že odmítnutím nabídky nemůže být naplněna podmínka nespravedlivého požadování, aby ve společnosti setrval.¹⁰

Závěr

Zrušení účasti společníka ve společnosti s ručením omezeným soudem, tak jak je upraveno v ust. § 205 ZOK, je prostředkem ultima ratio pro ukončení společníkovi účasti. Před přistoupením k takovému kroku, a tedy i před přistoupením k podání návrhu na zahájení řízení, by měl společník usilující o ukončení své účasti nejdříve vyčerpat všechna alternativní řešení, která mu zákon a společenská smlouva umožňují.

Z uvedené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu pak je patrné, že základní podmínka spočívající v nespravedlivém požadování, aby společník ve společnosti setrval, může být naplněna až v situacích, kdy subjektivní pocit společníka o jeho uvěznění není podložen jen jednou okolností, nýbrž se jedná o kombinaci vícero objektivně ověřitelných faktorů. ●

Mgr. Jan Mučka,
advokátní koncipient
HSP & Partners advokátní kancelář v.o.s.

HSP & PARTNERS
advokátní kancelář

Poznámky:

- ¹ Důvodová zpráva k zákonu č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, zvláštní část k § 210 až 223.
- ² ust. § 205 odst. 1 ZOK.
- ³ O záměru zákonodárce problematiku zrušení účasti společníka soudem upravit poměrně stručně, aby tak byla zachována široká možnost uvážení soudu, hovoří i doc. Štenglová již ve svém článku z roku 1998 – ŠTENGLOVÁ, Ivana, K judikatuře v oblasti právní úpravy ukončení účasti společníka ve společnosti soudem, Soudní rozhledy č. 11/1998, str. 281.
- ⁴ Zda je uvedená široká míra volného uvážení soudu dobrým řešením ponechává autor na zvážení každému čtenáři.
- ⁵ ŠTENGLOVÁ, Ivana, PLÍVA, Stanislav, TOMSA, Miloš a kol.: Obchodní zákoník. Komentář. 13. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, str. 488.
- ⁶ HAVEL, Bohumil In ŠTENGLOVÁ, Ivana, HAVEL, Bohumil, CILEČEK, Filip, KUHN, Petr, ŠUK, Petr: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, str. 451.
- ⁷ Rozsudek NS ze dne 03. 01. 2001, sp. zn. 29 Cdo 2084/2000.
- ⁸ Usnesení NS ze dne 26. 09. 2006, sp. zn. 29 Odo 789/2005.
- ⁹ Usnesení NS ze dne 24. 02. 2009, sp. zn. 29 Cdo 1263/2007.
- ¹⁰ Usnesení NS ze dne 11. 11. 2004, sp. zn. 29 Odo 194/2004.

www.havelpartners.cz

Absolutní vítěz soutěže Právnická firma roku ČR

HAVEL & PARTNERS s kanceláři v Praze, Brně a Bratislavě a kontaktními místy v Olomouci a Ostravě je s týmem 29 partnerů, více než 100 advokátů a téměř 200 právníků největší nezávislou právní firmou ve střední Evropě

Vysoce specializovaný tým právníků věnujících se oblasti veřejného sektoru se zkušenostmi z úřadů a institucí v ČR i EU; špičkové právní služby v oblasti veřejných zakázek, specializované týmy pro jednotlivé oblasti regulatorní praxe a hospodářskou soutěž, včetně na trhu ojedinělého poradenství v oblasti soutěžní ekonomie

Unikátní tým odborníků na legislativní činnost; návrhy i tvorba zákonů a podzákoných právních předpisů ve všech oblastech soukromého i veřejného práva, aktivní zapojení v rámci odborných komisí a poradních orgánů veřejné správy, včetně Legislativní rady vlády

Vzdělávání v oblasti práva na nejvyšší úrovni prostřednictvím AKADEMIE HAVEL & PARTNERS; úzce specializované aktuální semináře, konzultace a expertní posudky, nejsilnější tým odborníků v oblasti soukromého práva v rámci jedné advokátní kanceláře, přímá vazba na akademickou obec a justici

Nejúspěšnější kancelář v ČR a na Slovensku dle počtu nominací a titulů dosavadních ročníků soutěže

Právnická firma roku v České republice (2011–2012, 2014–2018)

Nejlepší právnická firma roku v České republice (2017, 2018)

1. místo TOP Zaměstnavatelé v kategorii Advokátní kancelář (2015–2019)

QUO vadis 2019?

Nejen v tomto roce, ale do budoucna se budeme muset vyrovnat s nástupem technologií, které jsou způsobilé zasáhnout a změnit naše životy, a to i biologické fungování našeho organismu. V Číně se již narodila první dvojčata, jejichž embrya byla geneticky upravena, aby byla odolná proti HIV. Je nesporné, že nevyužíváme technologii vždy k našemu prospěchu. Někdy to připomíná hru dětí s odjištěnými zbraněmi – používáme technologie, aniž bychom znali základní principy jejich bezpečného užití, a ne vždy způsobem, který je legální, resp. který nezasahuje do zaručených práv a svobod jiných lidí.

Vývoj technologií a jejich nástup do praxe se neustále zrychluje. U běžného jedince to může vyvolat až odpor a apatii. Pokud však nebudeme držet krok s technologiemi, reálně budou technologie a ti, kteří je ovládají, ovládat nás.

FRT (Face Recognition Technology)

Tato technologie bude do budoucna určitě dále vyvíjena a vylepšována a bude jistě čím dál tím více využívána jak bezpečnostními složkami státu, tak i soukromými subjekty, ať už za účelem zajištění bezpečnosti osob a majetku nebo v marketingu pro účely cílené reklamní komunikace. FRT může přinést mnoho pozitivního, ale nezpochybnitelně přináší i zásah do soukromí občanů. GDPR zakotvuje pouze rámcová a obecná pravidla pro ochranu soukromí a cílí na zpracování osobních údajů v soukromém sektoru. Riziko zneužití však existuje jak v soukromém, tak i ve veřejném sektoru. Jak bude tato technologie více a více pronikat do našeho života, bude třeba rozvinout diskusi o mezích její-

ho využití v souladu s ústavními principy a ochranou soukromí.

Rozsáhlé využívání kamer k hodnocení, identifikaci a sledování jednotlivců vedlo např. vládu Spojeného království, aby ustanovila úřad komisaře pro dohled nad kamerovými systémy (Surveillance Camera Commissioner) a byl vytvořen Kodex chování cíleně upravující použití kamerových systémů (<https://www.gov.uk/government/publications/surveillance-camera-code-of-practice>). Samo GDPR předvídá vznik kodexů chování, které mají přispět k řádnému uplatňování principů a pravidel GDPR v praxi s ohledem na konkrétní povahu technologie nebo odvětví, kde je užívána. Významnou roli jistě budou hrát i nevládní organizace zabývající se ochranou lidských práv.

Smlouva o internetu

Tim Berners-Lee, otec internetu, prostřednictvím nadace World Wide Web Foundation, zahájil kampaň adresovanou vládám, technologickým gigantům i jednotlivcům, aby zaštili novou smlouvu o internetu „Contract for

the Web“ (<https://contractfortheweb.org/>). Mezi jinými se k ní již připojily společnosti Google a Facebook.

Berners-Lee shrnuje podstatu kampaně a uvádí, že „Lidstvo spojené technologií na webu funguje dystopicky. Existuje zneužívání on-line, předsudky, podjatost, dochází k polarizaci, objevily se falešné zprávy, v mnoha směrech je internet vadný. Tato smlouva má vytvořit internet, který bude sloužit lidstvu, vědě, znalostem a demokracii“. Tato iniciativa vyzývá vlády, společnosti i jednotlivce, aby dodržovali určité základní principy, které mají zajistit všem neomezený přístup k internetu, respektování práva každého na soukromí, podporovat lidskost, kreativitu a vytváření společných děl, vytvoření bezpečného on-line prostředí.

Platební služby

Payment Systems Directive 2 a Open Banking otevřely nové cesty pro vývoj bankovníctví a platebních služeb. Již v minulém roce jsme zaznamenali spuštění nových aplikací jak

v bankovním sektoru, tak na úrovni start-upů využívajících nové možnosti v platebním styku. Jistě lze očekávat další zvýšení uživatelského komfortu v platebním styku, což podnítl i rozvoj dalších on-line služeb.

Babylónská věž

Zatím Artificial Intelligence (AI) není na té úrovni, aby úplně vytlačila výuku cizích jazyků ze škol, ale zcela jistě již dnes do jisté míry konkuruje překladatelským službám a zmenšuje svět. Informace z celého světa jsou nám čím dál tím více dostupnější. Již nyní můžeme využívat stále se zlepšující kvalitu on-line

publikací recenzované dalšími odborníky z daného oboru (peer-to-peer review). Jde o odborníky, kteří sledují, zda závěry autora jsou dostatečně podloženy empirickými zkušenostmi. Zcela přirozeně se nové názory prosazují relativně těžce, nejsou totiž vždy zaštitěny osvědčenou praxí a názory dalších kolegů z oboru. Postupně si nové objevy získávají důvěru tím, že další lidé učiní stejnou nebo podobnou zkušenost, ztotožní se s novými názory, novým poznáním. Následně se pak z nových objevů stávají „mainstreamové“ názory. Je to však proces dlouhý a závislý na tom, zda nový názor zaujme a najde podporu i dalších lidí, kteří jsou ochotni se

notlivce na celém světě. Každý dnes může šířit informace o čemkoliv prostřednictvím sociálních sítí a blogů. Díky pluralitě zdrojů informací, rychlosti jejich šíření a v důsledku toho jejich množství, je pro člověka stále těžší se v informacích orientovat. V této situaci mají stále nepochybnou roli a také zodpovědnost klasická média. Není v silách jednotlivce, aby prověřoval pravdivost každé informace, která se k němu dostane, ale média mají lidské i finanční zdroje, aby informace nejen sbíraly, ale i vyhodnocovaly. Nezávislá média budou hrát stále velmi důležitou roli v prověřování informací a identifikaci fake news. WhatsApp chce bojovat s fake news tak, že nově přepośle zprávy jen pěti kontaktům. Facebook začal mimo jiné za tímto účelem hodnotit důvěryhodnost svých uživatelů podle toho, zda jimi nahlášené fake news se později ukázaly jako pravdivé nebo jako skutečné fake news. Zde je vidět síla samoregulace a velká míra odpovědnosti na úrovni technologických gigantů.

Nařízení o ePrivacy

Rok 2018 byl poznamenán účinností obecného nařízení o ochraně osobních údajů (GDPR). Nejde však o jediný evropský předpis týkající se ochrany soukromí. Na další nařízení EU se stále čeká, jde o nařízení o soukromí a elektronických komunikacích, které by mimo jiné upravovalo používání cookies a pravidla direct marketingu a nahradilo stávající směrnici 2002/58/ES. Původní záměr, aby i toto nařízení nabylo účinnosti k 25. květnu 2018 byl velice ambiciózní, dnes se jeví reálně to, že jej bude schvalovat až nový Evropský parlament po volbách v květnu tohoto roku.

GDPR v praxi

Koncem roku 2018 sdružení dTest, o.p.s. podalo podnět k Úřadu na ochranu osobních údajů ohledně zpracování polohových údajů uživatelů společností Google. Tento podnět navazuje na další podněty podané v dalších zemích EU a v Norsku. Vedoucím dozorovým úřadem podle GDPR je irský dozorový úřad. Rok 2019 bude tedy ve znamení dalších průlomových rozhodnutí směřujících vůči technologickým firmám zpracovávajícím Big Data.

Brexit

Bezpochyby bude mít na vývoj v tomto roce a letech následujících vliv Brexit. Vzhledem k současné situaci je třeba uvažovat

překladače Google Translate, vznikají nové tlumočnické aplikace pro chytré telefony.

Fake news

Jeví se, že problémem naší doby není dostupnost informací, ale naopak záplava informací a jejich kvalita. V odborném světě jsou odborné články v renomovaných časopisech (recenzované a impaktované časopisy) před

novému směru vědy a výzkumu věnovat, resp. k tomu získají financování. To ještě neznamená, že jde o informaci pravdivou, je přirozené se mýlit a řadu poznání předchází neúspěšné pokusy a omyly, bez nichž by však nebylo možné najít správnou odpověď.

Dnešní technologie umožňují rozšiřování jakýchkoliv informací rychlostí světla a de facto bez časového prodlení zasáhnou jed-

i o tzv. tvrdém Brexitu a důsledků z něj plynoucích. Brexit se jistě dotkne všech stránek obchodních vztahů. V oblasti práva duševního vlastnictví půjde zejména o šíři ochrany plynoucí z registrace ochranných známek EU a průmyslových vzorů Společenství na území Spojeného království a problematiku paralelních dovozů.

Ochranné známky EU a registrované průmyslové vzory EU při tvrdém Brexitu

Podle informací vlády Spojeného království zveřejněných na stránkách <https://www.gov.uk/government/publications/trade-marks-and-designs-if-theres-no-brexit-deal/trade-marks-and-designs-if-theres-no-brexit-deal> budou označení chráněná zapsanými ochrannými známkami EU a průmyslovými vzory Společenství chráněna i nadále na území Spojeného království, i pro případ tvrdého Brexitu, ale jako národní průmyslová práva Spojeného království. To znamená, že každá ochranná známka EU nebo průmyslový vzor Společenství obdrží na území Spojeného království vlastní registrační číslo. Vlastníci těchto práv mohou vyrozumět vládu Spojeného království, že nemají zájem, aby jejich právo EU bylo nadále chráněno jako národní právo ve Spojeném království (systém opt-out). Následně to bude zejména znamenat, že tyto ochranné známky a průmyslové vzory bude třeba zvlášť obnovit pro území Spojeného království, poté co uplyne doba jejich ochrany pro území EU, tj. podat žádost o obnovu ochranné známky nebo průmyslového vzoru u příslušného úřadu ve Spojeném království a uhradit příslušný poplatek. Vymáhání práv z těchto ochranných známek nebo průmyslových vzorů na území Spojeného království pak bude možné pouze podle práva Spojeného království.

Pokud ke dni Brexitu, tj. 29. března 2019 nebude ochranná známka EU nebo průmyslový vzor Společenství ještě zapsán (bude podána pouze přihláška u EU IPO), pak pokud budou mít přihlašovatelé i nadále zájem o ochranu svého označení/vzoru na území Spojeného království, budou si muset podat novou národní přihlášku u příslušného úřadu Spojeného království (nebo mezinárodní přihlášku prostřednictvím Světové organizace duševního vlastnictví v Ženevě) (systém opt-in). Vláda Spojeného království deklaruje, že po dobu 9 měsíců od Brexitu bude uznávat za datum priority datum původní přihlášky ochranné známky EU nebo průmyslového vzoru Společenství. Za

tuto přihlášku bude nutno uhradit příslušný poplatek podle pravidel týkajících se přihlašování národních ochranných známek/vzorů Spojeného království.

Nezapsané průmyslové vzory Společenství

Britská vláda deklaruje, že zajistí plnou ochranu nezapsaných průmyslových vzorů EU i pro dobu po tvrdém Brexitu v původním rozsahu po dobu trvání tohoto práva (tři roky ode dne, kdy byl poprvé na území EU zpřístupněn veřejnosti) bez potřeby dalších administrativních kroků.

Vyčerpání práv a paralelní dovozy

Podle práva EU platí, že práva duševního vlastnictví jsou vyčerpána v okamžiku, kdy je originální zboží poprvé uvedeno na trh EU/EHP se souhlasem vlastníka duševního vlastnictví. V praxi to znamená, že vlastník práva duševního vlastnictví může bránit dovozu originálního zboží, které bylo s jeho souhlasem poprvé uvedeno na trh mimo EU, např. dovozu levnějších originálních léků z Asie do EU. Naopak v rámci EU nelze bránit dovozu levnějších originálních léků např. ze Španělska do Spojeného království, pokud byly se souhlasem vlastníka ochranné známky nebo patentu poprvé uvedeny na trh v některé z členských zemí EU.

Zatím není jisté, jak se k otázce vyčerpání práv duševního vlastnictví vláda Spojeného království postaví, pokud nebude dosaženo dohody s EU a jakou cestu zvolí Spojené království po konci přechodného období, pokud bude uzavřena výstupová dohoda. Pokud se EU a Spojené království domluví, mělo by po dobu přechodného období zůstat vše tak, jak je (článek 61 výstupové dohody ve znění z 25. listopadu 2018), to znamená, že vlastníci práv duševního vlastnictví nebudou moci bránit importu vlastního zboží do Spojeného království, pokud bylo poprvé uvedeno na trh s jejich souhlasem na území EU mimo Spojené království a naopak.

Předávání osobních údajů z EU do Spojeného království

V případě tvrdého Brexitu bude k předávání osobních údajů nutno přistupovat jako k předávání osobních údajů do třetích zemí, pokud se na daný případ nebudou vztahovat výjimky pro specifické situace (článek 49 GDPR). Buď bude docházet k předávání osobních údajů na základě rozhodnutí Evropské komi-

se o odpovídající úrovni ochrany anebo bude nutno, aby správce/vývozcce osobních údajů usazen na území EU poskytl vhodné záruky pro zabezpečení zpracování osobních údajů (standardními smluvními doložkami, závaznými podnikovými pravidly). Půjde zejména o sdílení osobních údajů v rámci nadnárodních korporací s mateřskou společností ve Spojeném království anebo předávání pro účely služeb cestovního ruchu či služeb zpracování osobních údajů včetně služeb cloudových uložení.

Lékový záznam

Již rok platí povinná elektronická preskripce léků. Koncem minulého roku vláda schválila další novelu zákona o léčivech, která by měla realizovat v praxi sdílení lékového záznamu pacienta. Dnes má přístup do záznamů o vystavených elektronických receptech pouze pacient. Pokud parlament schválí vládní návrh novely zákona o léčivech, pak budou mít k těmto záznamům přístup i lékaři, lékárníci a zdravotnická záchraná služba. Vláda to odůvodňuje zvýšením bezpečnosti pro pacienta, jelikož předepisující lékař bude moci vyhodnotit případné lékové interakce s již předepsanými léky. Sdílení těchto informací bude moci pacient zakázat, ale systém by měl být nastaven tak, že od počátku bude sdílení automaticky povoleno. Vzhledem k tomu, že i dnes je dosti obtížné získat přístup k vlastním záznamům o elektronické preskripci, nebude takové odmítnutí sdílení jednoduché. Bude záležet na informovanosti a iniciativě pacientů, aby své soukromí případně ochránili. Jde o další krok vlády k digitalizaci zdravotnické dokumentace. Veškeré moderní technologie s sebou ale přinášejí také nové výzvy a rizika. Především je třeba zabezpečit nezávislou kontrolu bezpečnosti uložených dat a ochranu před neautorizovaným přístupem a zneužitím. Parlament, který bude vládní návrh projednávat, by se mimo jiné měl zabývat i určením maximální doby pro uložení zpracovávaných údajů, které se přímo dotýkají zdravotního stavu jednotlivců. ●

Mgr. Karin Pomaizlová,
partnerka advokátní kanceláře
TaylorWessing e|n|w|c advokáti v.o.s.

TaylorWessing

Již od roku 2005 poskytujeme PRÁVNÍ PORADENSTVÍ tuzemské a zahraniční klientele s důrazem na komplexní řešení daného problému, jak z právního, tak i daňového hlediska.

Stavíme na spolehlivosti, osobním přístupu a vzájemné důvěře.

Specializujeme se zejména na:

- právo obchodních korporací
- veřejné zakázky
- občanské právo
- pracovní právo
- právo nemovitostí
- trestní právo
- mezinárodní obchod
- finance a bankovníctví
- právo hospodářské soutěže
- rodinné právo, aj.

Právní služby poskytujeme
v českém, slovenském,
anglickém, německém,
francouzském a španělském jazyce.

Dark patterns: hrozba pro poctivý obchodní styk?

Termín „dark patterns“ byl poprvé použit psychology v roce 2010 v souvislosti s boomem e-commerce, který se váže ke způsobu designování webových stránek. Dark patterns (volně přeloženo jako temné vzorce nebo „odvrácený kód“) jsou záměrně naprogramované vnitřní prvky webu, které mají za cíl uživatele oklamat a přinutit ho, aby udělal něco, co ve skutečnosti nechce. Důvod pro implementaci dark patterns do webových stránek je ve většině případů veden snahou o zvýšení prodeje nebo získání těsnějšího propojení s uživatelem (zákazníkem). V širším slova smyslu je možno za dark patterns považovat jakoukoli praktiku, která manipuluje s vůlí uživatele webu tak, aby byl výsledný efekt výhodný pro provozovatele webu (obchodní společnost), ale nikoli již pro tohoto uživatele. Webové dark patterns jsou typově rozděleny do více okruhů. Společně přitom mají vždy dva prvky, a to právě již zmíněný úmysl manipulovat s vůlí uživatele a prospěch pro vlastníka webu, resp. neprospěch pro jeho uživatele.

Obdobně jako v oblasti vytváření webových stránek lze dark patterns identifikovat i v právu. Příznačné jsou pro ně přitom stejné prvky – mají adresáta, na kterého cílí, se kterým manipulují a kterému neprospívají.

Pro ilustraci uvádíme příklad dvou typů dark patterns tak, jak byly popsány v souvislosti s vytvářením webových stránek,¹ které lze identifikovat i v právní praxi.

1) Forced continuity neboli vynucené pokračování

Jedná se o situaci, kdy zákazník souhlasí s uzavřením určité nabídky (např. s bezplatnou inzercí na zkoušku po dobu jednoho měsíce). Po uplynutí měsíce se však automaticky aktivuje dark pattern, který původně zkušební závazek překlopí v závazek trvalý a současně zavede periodické fakturování bez možnosti okamžitého zrušení závazku. Překvapení zákazníka bývá o to větší, že se o změně obsahu závazku dozví bez předchozí výzvy rovnou s varováním, že nepodvolí-li se, aktivují se všechny ostatní dark patterns odsouhlasené nabídky (např.: výhoda práva, sankce za odstoupení a jiné). Na podstatě tohoto dark pattern jsou založeny tzv. katalogové podvody, které těží z uvedení subjektu v omyl a které jsou již doktrínou popsány a soudně judikovány v případech klamání reklamními agenturami.

2) Roach motel² neboli vábnička

Jedná se o situaci příbuznou předchozímu příkladu s tím rozdílem, že vábnička se jako

nekalá praktika uplatňuje při zakládání závazkového vztahu. Hojně je tato praktika užívána například mobilními operátory, společnostmi z finančního sektoru nebo poskytovateli energií. Vábnička je v podstatě jednoduchá a nevinná. Založení závazku trvá několik málo minut (čas strávený jedním podpisem), není potřeba většího úsilí a zdánlivě ani obezřetnosti. Pokud se ovšem zákazník chce ze vztahu vyvázat, naráží na mnohdy neopodstatněné až absurdní překážky, které ukončení smluvního vztahu velmi komplikují.

Ve vztahu k veřejnému zájmu lze dark patterns hodnotit jako nežádoucí. Z právního pohledu bychom pak tyto praktiky mohli kvalifikovat jako nekalé. De lege lata lze obranu proti dark patterns podřadit pod normy upravující oblast nekalosoutěžního jednání (např. agresivní obchodní praktiky), rozpor s dobrými mravy či rozpor se zásadami poctivého obchodního styku. Při právní obraně proti těmto praktikám lze nalézt určitá východiska také v námitce neplatnosti právního jednání v důsledku omylu.

Dark patterns přitom mohou mít přesah až do práva hospodářské soutěže nebo práva na ochranu osobních údajů; nelze případně vyloučit ani trestněprávní dopady. Kompetentními subjekty, které by při ochraně proti dark patterns mohly konat, jsou vedle příslušného soudu či státního zastupitelství také Česká obchodní inspekce, Úřad pro ochranu osobních údajů nebo Úřad pro ochranu hospodářské soutěže.

Lze shrnout, že ačkoli užívání dark patterns není naším právním řádem výslovně uprave-

no, jistou ochranu poskytují normy upravující nekalosoutěžní jednání či ochranu spotřebitele.

Máme za to, že tolerovat svévolné používání dark patterns může v konečném důsledku narušit nejen důvěru mezi smluvními stranami, ale také důvěru v právo jako takové. Společensky odpovědný subjekt (obchodní společnost) by se dle našeho názoru měl v mezích zásad poctivého obchodního styku užívání dark patterns zcela vyvarovat. ●

Mgr. Lucie Kianková, BA,
advokátka / IP & IT Law Team Leader
Mgr. Libor Pavlíček,
advokátní koncipient
Rödl & Partner, advokáti, v.o.s.

Rödl & Partner

Poznámky:

¹ Blíže viz: <https://uxdesign.cc/dark-patterns-in-ux-design-7009a83b233c>.

² Webové dark patterns připodobňují tuto modelovou situaci k návnadě na hmyz. Pod touto značkou jsou návnady také registrovány v americkém (USPTO) a kanadském (CIPO) rejstříku ochranných známek.

Agent pro zajištění, kryté dluhopisy a další novinky zavedené novelou zákona o dluhopisech

Dne 20. 12. 2018 byla ve Sbírce zákonů pod číslem 307/2018 Sb. publikována poměrně rozsáhlá novela zákona č. 190/2004 Sb., o dluhopisech („DluhZ“), jež bez většího povšimnutí nabyla účinnosti dnem 4. 1. 2019 („Novela“). Novela přitom přináší do právní úpravy dluhopisů řadu novinek a modernizačních prvků, mezi nimi zejména zcela nový institut agenta pro zajištění, komplexní revizi úpravy zástavních hypotečních listů nebo revizi úpravy společného zástupce vlastníků dluhopisů.

V tomto příspěvku přinášíme přehled nejvýznamnějších novinek, s nimiž se v právní úpravě dluhopisů můžeme od roku 2019 setkat.

Agent pro zajištění

Ačkoli institut agenta pro zajištění se v emisních podmínkách dluhopisů objevoval již před Novelou, zákonodárce zareagoval na poptávku praxe a v upraveném znění DluhZ výslovně vymezil jeho práva a povinnosti. Hlavním záměrem zákonodárce přitom dle důvodové zprávy bylo především řešení některých problémů u zajištění dluhopisů, zejména problémy spojené se zápisem zástavního práva do katastru nemovitostí (kdo má být zapsán jako zástavní věřitel?), při výkonu zástavního práva a v insolvenční (kdo vykonává práva vlastníků dluhopisů ze zajištění?).

Agent pro zajištění je dle novelizovaného znění DluhZ osoba, která s emitentem (nebo jiným poskytovatelem zajištění) uzavírá písemnou smlouvu o zřízení zástavního práva (nebo jiného zajištění) ve prospěch vlastníků dluhopisů (nebo případně dalších oprávněných osob). Smlouva o zřízení zajištění musí být zpřístupněna investorům stejně jako emisní podmínky, případně musí samotné emisní podmínky obsahovat popis práv a povinností agenta pro zajištění. DluhZ nestanoví žádné zvláštní požadavky na to, kdo může být agentem pro zajištění, přičemž ten nemusí být ani

vlastníkem žádného dluhopisu.¹ Agent pro zajištění vykonává práva zástavního věřitele (nebo jiného příjemce zajištění) vlastním jménem ve prospěch vlastníků dluhopisů, a to i v insolvenčním nebo vykonávacím řízení.

Při výkonu práv ze zajištění může agent pro zajištění uplatňovat práva vlastníků dluhopisů vyplývající ze zajištění, kontrolovat plnění emisních podmínek ze strany emitenta a činit ve prospěch vlastníků dluhopisů další úkony nebo jinak chránit jejich zájmy. Při výkonu těchto práv se na agenta pro zajištění (ačkoli jedná vlastním jménem) hledí jako na věřitele všech zajištěných dluhů z dluhopisů. Současně platí, že vlastníci dluhopisů nemohou tato práva uplatňovat samostatně vedle agenta pro zajištění. Vlastníci dluhopisů však mohou na schůzi rozhodnout o změně v osobě agenta pro zajištění nebo uložit agentu pro zajištění závazný pokyn, jak má vykonávat práva ze zajištění. K takovému rozhodnutí postačí prostá většina přítomných vlastníků dluhopisů, pokud emisní podmínky nepožadují vyšší kvorum.

Novela výslovně zakotvuje, že do katastru nemovitostí nebo jiných veřejných seznamů nebo veřejných rejstříků nebo do rejstříku zástav se jako zástavní věřitel uvede agent pro zajištění společně s údaji identifikující dluhopisy a zajištěný dluh.

Kryté dluhopisy

Zákonodárce Novelou zcela nahradil dosavadní úpravu tzv. hypotečních zástavních

listů novou obecnější úpravou tzv. krytých dluhopisů, čímž se česká úprava snaží přiblížit standardním západoevropským regulacím tzv. covered bonds. Zjednodušeně řečeno, kryté dluhopisy jsou dluhopisy vydané českou bankou, jejíž dluhy z takových dluhopisů jsou zajištěny (kryty) tzv. krycími aktivy minimálně ve výši 102 %.

Za krycí aktiva označuje DluhZ primárně aktiva vyjmenovaná v čl. 129 odst. 1 a 2 nařízení CRR (např. expozice vůči ústředním vládám, centrálním bankám ESCB, subjektům veřejného sektoru nebo úvěry zajištěné obytnými nemovitostmi), dále pohledávky z hypotečních úvěrů² a peněžní prostředky na účtu emitenta. Deriváty (např. měnové a úrokové swapy) mohou sloužit jako krycí aktivum pouze tehdy, byly-li sjednány výslovně ve vztahu ke krytým dluhopisům, nemohou-li být předčasně ukončeny při platební neschopnosti nebo řešení krize emitenta, a souhlasí-li s tím druhá smluvní strana.

Emitent krytých dluhopisů je povinen vést rejstřík krycích aktiv a evidenci dluhů z dluhopisů. Na údaje z těchto seznamů se vztahuje bankovní tajemství a na jejich základě emitent pravidelně informuje Českou národní banku („ČNB“) o plnění zákonných požadavků na kryté dluhopisy. Věci zapsané do rejstříku krycích aktiv tvoří tzv. krycí portfolia (jedno nebo více dle uvážení emitenta), která slouží ke krytí dluhů z krytých dluhopisů, zejména povinnosti splatit krytý dluhopis vyplatit naběhlý výnos krytého dluhopisu.

Věci zapsané do rejstříku krycích aktiv nelze převést, zastavit ani jinak použít jako zajištění, ani proti nim nelze uplatnit opatření podle směrnice BRRD. Dluhy vyplývající z krytých dluhopisů a krycí portfolio tvořené krycími aktivy sloužícími ke krytí těchto dluhů společně tvoří tzv. kryté bloky.

Zavádí se tři kategorie krytých dluhopisů, a to:

- i) hypoteční zástavní listy = dluhopisy, které jsou minimálně z 85 % kryty pohledávkami z hypotečních úvěrů nebo úvěry dle čl. 129 odst. 1 písm. d) až f) nařízení CRR;
- ii) veřejnoprávní zástavní listy = dluhopisy, které jsou minimálně z 85 % kryty pohledávkami vůči členským státům OECD, centrálním bankám států OECD, mnohostranným rozvojovým bankám (např. EBRD) nebo vůči mezinárodním organizacím, jejichž členy jsou státy OECD, nebo pohledávkami, za které ručí některé z těchto subjektů, nebo expozicemi podle čl. 129 odst. 1 písm. a) a b) nařízení CRR; a
- iii) smíšené zástavní listy = kryté dluhopisy, které nejsou hypotečním zástavním listem ani veřejnoprávním zástavním listem.

U hypotečních zástavních listů bude nadále platit pravidlo, že na nemovitostech, které jsou zatíženy zástavním právem k zajištění hypotečních úvěrů, nesmí váznout jiné zástavní právo ve stejném nebo přednostním pořadí ani dříve vzniklé omezení převodu. Novela však ruší dosavadní výjimku pro dovolené přednostní pořadí zástavních práv stavebních spořitelců, Státního fondu rozvoje bydlení a pro úvěry na družstevní bytovou výstavbu. Zástavní právo zajišťující hypoteční úvěr tak vždy bude muset být na prvním místě, aby bylo možné pohledávku z hypotečního úvěru zahrnout mezi krycí aktiva.

Splňují-li kryté dluhopisy veškeré podmínky podle DluhZ, uplatní se na ně zvláštní režim ochrany (samostatné a funkčně oddělené správy) v případě insolvence nebo likvidace emitenta, odnětí jeho licence nebo v případě jeho neschopnosti splatit dluhy z dluhopisů z jiného důvodu souvisejícího s jeho finanční situací.

Dojde-li k úpadku emitenta krytých dluhopisů, krycí portfolio ze zákona není součástí majetkové podstaty emitenta v úpadku a dluhy z krytých dluhopisů se v insolvenčním řízení nestávají splatnými prohlášením

konkursu. Stejně tak nemají na kryté bloky vliv zahájení insolvenčního řízení ani rozhodnutí o úpadku emitenta. Je-li krytý blok předlužen, jsou vlastníci krytých dluhopisů oprávněni přihlásit do insolvenčního řízení své pohledávky z krytých dluhopisů pouze v rozsahu, v jakém k jejich krytí nestačí krycí aktiva emitenta.

Dojde-li k insolvenční nebo likvidační emitemta, odnětí jeho licence nebo bude-li emitent z jiného důvodu neschopen splatit dluhy z krytých dluhopisů, ČNB bez zbytečného odkladu jmenuje jinou banku jako nuceného správce krytých bloků, který s odbornou péčí vykonává jejich plnou správu.

Je-li to v zájmu vlastníků dluhopisů, pak nucený správce může se souhlasem ČNB naložit s krytými dluhopisy buď tak, že:

- převede celý krytý blok na jinou banku (nikoli však sám na sebe), přičemž případná úplata za takový převod pak bude součástí majetkové podstaty emitenta krytých dluhopisů; nebo
- v případě, že dluhy z krytých dluhopisů převyšují hodnotu krycího portfolio, rozhodne o poměrném snížení dluhů z krytých dluhopisů tak, aby jejich výše odpovídala souhrnné hodnotě krycích aktiv v krycím portfolio (tzv. pari passu haircut). Poté může nucený správce se souhlasem ČNB rozhodnout, že krycí portfolio se zpeněží a kryté dluhopisy budou z výnosu zpeněžení předčasně splaceny.

Společný zástupce vlastníků dluhopisů

Úpravou prošel také institut společného zástupce vlastníků dluhopisů, který v upravené podobě analogicky odpovídá úpravě agenta pro zajištění. Společný zástupce je ustanoven na základě smlouvy mezi ním a emitentem, přičemž pro tyto účely se na společného zástupce hledí jako na věřitele všech pohledávek z dluhopisů. Společného zástupce může jmenovat i odvolat také schůze vlastníků dluhopisů.

Společný zástupce je oprávněn uplatňovat ve prospěch vlastníků dluhopisů práva spojená s dluhopisy, kontrolovat plnění podmínek ze strany emitenta a činit ve prospěch vlastníků dluhopisů další úkony nebo jinak chránit jejich zájmy. Stejně jako v případě agenta pro zajištění, i při výkonu práv společného vlastníka vlastníci dluhopisů nemohou tato práva uplatňovat samostatně. Mohou však

na schůzi rozhodnout o změně v osobě společného zástupce nebo uložit společnému zástupci závazný pokyn, jak má vykonávat práva ze zajištění.

Společný zástupce může být současně i agentem pro zajištění, v takovém případě vykonává i všechna práva a povinnosti agenta pro zajištění.

Závěr

Novela vedla zmíněných změn přináší i řadu jazykových a terminologických zpřesnění a legislativně-technických úprav, které mají za cíl dále zkvalitnit text zákona a vyjít vstříc potřebám dluhopisové praxe. Novinky v právní úpravě dluhopisů považujeme za pozitivní krok směrem k modernizaci českého dluhopisového práva a jeho přiblížení západním vzorům. Zejména emitentům dluhopisů nyní zákon nabízí další možnosti využití (staro) nových institutů a dává jim tolik potřebnou právní jistotu v jinak poměrně komplexních vztazích mezi emitenty, vlastníky dluhopisů, zástupci vlastníků dluhopisů, agenty pro zajištění a poskytovateli zajištění. Emitentům dluhopisů lze jen doporučit, aby se s Novelou důkladně seznámili a aby nové instituty při přípravě emisních podmínek zohlednili. ●

Mgr. et Mgr. Filip Murár
Glatzová & Co., s.r.o.

GLATZOVÁ & Co.

Poznámky:

¹ Do účinnosti uvedené novely DluhZ přitom byla v tuzemské praxi nejobvyklejší konstrukce agenta pro zajištění jako vlastníka dluhopisu solidárně oprávněného ze zajištění s ostatními vlastníky dluhopisů vůči emitentovi, popř. jinému poskytovateli zajištění. Za tímto účelem agent pro zajištění zpravidla upsal a splatil jeden dluhopis.

² Hypoteční úvěr je v DluhZ definován jako úvěr, který je alespoň částečně zajištěn zástavním právem k nemovité věci, a to ode dne vzniku právních účinků zástavního práva.

Rozumíme Vaší profesi.
Do posledního paragrafu.

Poskytujeme klientům komplexní služby v oblasti pojištění a risk managementu již 25 let.

Jsme rodinná firma, která si cení profesionality, hodnot, individuálního a vstřícného přístupu ke klientům. Posoudíme možná rizika Vaší profese a přineseme efektivní řešení pojištění ve všech potřebných oblastech. Zároveň využijeme své velikosti a pozice největšího nezávislého pojišťovacího makléře k vyjednání těch nejlepších podmínek pro Vás.

- Vždy hájíme Vaše zájmy a hledáme to nejvýhodnější řešení
- K dispozici je Vám zkušený tým specialistů
- Pomůžeme Vám s likvidací pojistných událostí
- Zajistíme Vám výhodné profesní i soukromé pojištění
- Rádi pro Vás zpracujeme nezávaznou nabídku pojištění

Narušení principu objektivity při rozhodování státních zástupců?

Státní zástupce je v přípravném řízení v postavení „dominus litis“ a má tak rozhodující vliv na přípravné řízení a jeho průběh. V souvislosti s tímto jeho postavením by tak měl dbát na zachování zákonnosti daného řízení. Lze však tomu požadavku plně dostát, když bude státní zástupce vykonávat dozor ve dvou souvisejících řízeních, kde vystupují stejné strany, pokaždé však v jiném postavení?

Úvodem je třeba připomenout, že pokud mluvíme o přidělování státních zástupců ke konkrétním případům, neplatí zde stejná pravidla, jako je tomu v případě přidělování soudců, kde se uplatňuje právo na zákonného soudce ve smyslu čl. 38 odst. 1 LZPS a s tím související přesně stanovená pravidla a transparentní systém přidělování (ve smyslu předem stanoveného rozvrhu práce).

Úprava nestrannosti státního zástupce

Právo na zákonného státního zástupce však náš právní řád nezná. Náznak postupu, na základě kterého jsou státní zástupci přidělováni k jednotlivým případům, je uveden v § 8 odst. 3 ZoSZ,¹ který stanoví: „Vedoucí státní zástupce stanoví vnitřní organizaci státního zastupitelství, v jehož čele stojí,

a rozdělení agendy státního zastupitelství mezi státní zástupce; přitom zajistí specializaci státních zástupců podle zvláštních právních předpisů.“ Zajištění specializace při přidělování jednotlivých státních zástupců je však jediná zákonná podmínka, kterou náš právní řád vyžaduje. Dle informací z Nejvyššího státního zastupitelství² jsou konkrétní případy jednotlivým státním zástupcům přidělovány dále také s ohledem na rovnoměrné zatížení státních zástupců působících u daného státního zastupitelství. Jak vyplývá ze sdělení Krajského státního zastupitelství v Brně,³ ovlivňují přidělení věci jednotlivým státním zástupcům rovněž aktuální přítomnost státního zástupce na pracovišti, či skutečnost, zda jde o věc, ve které činil úkony jako službu konající státní zástupce v mimopracovní době. Neutralitu státního zastupitelství má zajišťovat i Kodex profesionální etiky státního zástupce,⁴ který

má představovat dostatečnou záruku odpovědné činnosti státního zástupce.

Problémy v praxi

Vzhledem k takto nastavenému systému, který se v rámci přidělování kauz státním zástupcům uplatňuje, dochází mnohdy k situacím, kdy jeden a ten samý státní zástupce rozhoduje/vykonává dozor v případech, ve kterých vystupují strany, které si v podstatě pouze prohodí procesní postavení. Státní zástupce je tak při rozhodování v obou souvisejících řízeních často svázán svými závěry učiněnými v prvním řízení a v rámci druhého řízení se pouze odkazuje na závěry učiněné v rámci řízení prvního. To je však kámen úrazu současného nastavení. V rámci probíhajícího řízení totiž těžiště dokazování vždy tíhne k osobě prověřované a ostatní skutečnosti se neprověřují tak důkladně, jako by

tomu bylo v případě samostatného obvinění. S tímto problémem pak může souviset i neochota státních zástupců prověřovat důkladně i související případ, neboť vzhledem ke skutečnosti, že se dokazování přesune na onu druhou osobu (neboť teď bude tato strana v postavení osoby prověřované), mohl by státní zástupce dojít k jiným závěrům, než které učinil v rámci prvního řízení. Tím by ale fakticky vyvracel své předchozí závěry a znevěrohodnil by tak celé související řízení. Lze tak mít důvodné pochybnosti o tom, že v těchto případech bude státní zástupce věc posuzovat objektivně, neboť tím by se sám mohl vystavit postihu, že v související kauze nejednal ve veřejném zájmu. To zejména s ohledem na skutečnost, že by se vystavil podezření, že řádně neprošetřil všechny skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin, a tím porušil zásadu legality zakotvenou v ust. § 2 odst. 3 TŘ.

Mimo pochybnosti o objektivitě daného postupu lze spatřit problém i v tom, že v případě, kdy státní zástupce pouze odkáže na své závěry učiněné v rámci jiného soudního řízení, nedojde k naplnění požadavku na důkladné prošetření celé situace tak, jak vyžaduje trestní řád.

Rozhodovací praxe Ústavního soudu

Ústavní soud samozřejmě v obdobných věcech již několikrát rozhodoval, vždy však došel k závěru, že státní zástupce je vázán zejména Kodexem profesionální etiky státního zástupce, který dle názoru Ústavního soudu poskytuje dostatečné záruky nestrannosti a objektivitě státního zástupce.

Jsou však tyto teoretické konstrukce dostatečnou zárukou jejich nestrannosti? Neměla by se i v případě státního zástupce, který je v přípravném řízení „dominus litis“, zavést přísnější pravidla pro přidělování jednotlivých kauz? Státní zástupce sice není v postavení soudce, čímž často argumentuje sám Ústavní soud, ale dá se říci, že v přípravném řízení má postavení soudci velmi podobné. Státní zástupce zde totiž vystupuje v takovém postavení, kdy materiálně vzato vykazuje takovou kvalitu, kterou lze ztotožnit s rozhodováním soudce.

Jak se pak vypořádat se situací, kdy Ústavní soud neustále opakuje, že Kodex profesionální etiky státního zástupce poskytuje dostatečné záruky, ale v praxi tento kodex respektován není? Kodex profesionální etiky státního

zástupce totiž v článku II stanoví, že státní zástupce vykonává svoji působnost tak, aby nezavdal příčinu ani k pochybnostem o své nestrannosti. A dále, že státní zástupce, který si je vědom skutečností, jež mohou zpochybnit jeho nestrannost, je povinen sám uplatnit zákonem stanovený postup vedoucí k jeho vyloučení z projednávání nebo rozhodování v příslušné věci. Proč tedy v případech nastínných výše, kde lze říci, že je zde objektivně odůvodnitelná obava ohledně nestrannosti státního zástupce, státní zástupci rozhodují a nepodniknou kroky vedoucí ke svému vyloučení z dané věci?

Závěr

V situaci, kdy je řízení ve stadiu přípravného řízení, a tedy ještě nedospělo před soud, je státní zástupce v pozici „dominus litis“ a je to tedy on, kdo posuzuje zákonnost daného řízení. Státní zástupce má tedy v jistých ohledech velmi podobné postavení jako soudce. Záruky nezávislosti, potažmo nestrannosti, státního zástupce tak, jak jsou zakotveny v právním řádu dnes, jsou pro toto stadium řízení v současné době nedostatečné. Uvedený rozpor je nutné posuzovat zejména s ohledem na objektivní hledisko posuzování nestrannosti, kdy daná osoba musí skýtat dostatečné záruky vylučující oprávněné pochybnosti o její nestrannosti. Smyslem nemá být postavit státního zástupce do pozice srovnatelné s pozicí soudce a nastavit tak striktní pravidla pro přidělování případů mezi státní zástupce, ale zakotvit pravidla, která více ošetří případný možný střet zájmů.

Uvedený problém by mohla vyřešit malá novela zákona o státním zastupitelství, resp. jeho § 8 odst. 3, která by vedoucímu státnímu zástupci stanovila povinnost, kdy při rozdělování agendy mezi státní zástupce musí dbát mimo specializace státních zástupců také na to, zda jsou státní zástupci přidělováni k případům tak, aby nevznikala pochybnost o jejich objektivitě ve vztahu k posuzování daného případu. ●

Mgr. Ing. Michal Diamant, advokát
DIAMANT & PARTNERS s. r. o.,
advokátní kancelář

Poznámky:

- ¹ Zákon č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů.
- ² Na základě autorovi žádosti o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.
- ³ Taktéž.
- ⁴ Dostupný na stránkách Nejvyššího státního zastupitelství.

Právní ochrana názvů děl

Název díla, pokud ho autor svému dílu dal, je nedílnou součástí díla a je důležité pro identifikaci uměleckého artefaktu jakožto zboží.

Právní ochrana názvů děl je zakotvena v našem právním řádu v ust. § 2 odst. 3 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona (dále jen „autorský zákon“). Dle tohoto ustanovení se právo autorské vztahuje na dílo dokončené, jeho jednotlivé vývojové fáze a části, včetně názvu a jmen postav, pokud splňují podmínky podle odstavce 1 nebo podle odstavce 2, jde-li o předměty práva autorského v něm uvedené. Právní nauka pak rozlišuje právní ochranu názvů děl na tzv. vnitřní a vnější ochranu.

Vnější ochrana názvů děl znamená ochranu názvu i bez jeho spojení s dílem samotným. Podmínkou vnější ochrany názvu je, aby splňoval pojmové znaky díla dle autorského zákona, tedy aby šlo o jedinečný výsledek tvůrčí činnosti autora. Tak například názvy děl „Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války“, „Ostre sledované vlaky“, „Nesnesitelná lehkost bytí“ nebo „Válka s mloky“ splňují legální pojmové znaky podle autorského zákona zmíněné výše a požívají tak vnější ochranu.

Naopak za samostatné předměty ochrany se nepovažují takové názvy děl, které jsou tvořeny jen obecně používanými slovy bez samostatné rozlišovací schopnosti. Telec¹ ve

svém komentáři k autorskému zákonu mezi názvy děl, které nemají samostatné rozlišovací schopnosti, uvádí např. „Mládí“, „Bouře“, „Ztroskotání“. Dále mezi názvy děl, které nepožívají ochranu autorského zákona, patří názvy vědeckých děl (např. „Anorganická chemie“, „Československé právo trestní“), názvy děl odborných, názvy uměleckých děl, pokud jsou rovněž označením druhu.

Vnitřní ochranou názvů děl se rozumí jejich autorskoprávní ochrana v rámci ochrany celého díla, do něhož patří jako povahovou součástí díla. Jedná se o názvy, které nesplňují podmínky autorského zákona pro to, aby mohly být samostatnými díly, a tudíž u těchto názvů se nejedná o vnější ochranu. Mezi názvy děl, které nesplňují výše popsané podmínky, se řadí názvy obsahující obecně užívaná slova (např. „Mládí“, „Jaro“, „Zráni“), názvy patřící do domaine public jako jsou názvy převzaté z pověstí (Libušino proroctví), názvy z volných děl (Romeo a Julie) nebo názvy z historie (Pyrrhovo vítězství). U děl filmových to jsou názvy poučných nebo instruktážních filmů, u nichž převažují věcné důvody názvů (např. „Lyžařský kurz“ nebo „První pomoc při úrazu“), a podobně to platí u názvů děl životopisných obsahujících pouze vlastní jména (např. „K. H. Mácha“,

„J. E. Purkyně“). A dále sem patří výše uvedené bez samostatných rozlišovacích schopností.

Vnitřní ochrana názvů děl požívá autorskoprávní ochrany prostřednictvím ochrany díla samého a v rámci ochrany díla samého jako jeho vnitřní součást, tedy jedná se o tzv. nepřímou ochranu. Důležité pro vnitřní ochranu názvů děl je ustanovení § 45 autorského zákona, podle kterého do práva autorského neoprávněně zasahuje též ten, kdo pro své dílo používá názvu nebo vnější úpravy již použitých po právu jiným autorem pro dílo téhož druhu, jestliže by to mohlo vyvolat nebezpečí záměny obou děl, pokud nevyplyvá z povahy díla nebo jeho určení jinak. Výše uvedené ustanovení autorského zákona tak chrání názvy děl, které nejsou díly samy o sobě, avšak je třeba, aby šlo o díla stejného druhu. Tedy se jedná o ochranu relativní, neboť bude záležet především na nebezpečí záměny s dílem stejného druhu. Naproti tomu je vnější ochrana názvů děl ochranou absolutní, tudíž bude účinná proti každému, jenž by názvu díla neoprávněně užil.

Je třeba na závěr dodat, že výše uvedené ochrany jsou ochrany autorskoprávní a nejedná se o nekalou soutěž, z toho důvodu se nevylučuje jednočinný souběh výše zvláštní skutkové podstaty neoprávněného zásahu do autorského práva a skutkové podstaty vyvolání nebezpečí záměny dle ust. § 2981 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. ●

Mgr. Libor Neraď
MORENO VLK & ASOCIADOS
advokátní kancelář

Poznámky:

¹ TELEC, I., TŮMA, P.: Autorský zákon. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2007, str. 47.

POMOZTE NÁM NAKRMIT DĚTI JÍDLEM A LÁSKOU

VĚDĚLI JSTE, ŽE V ČESKÉ REPUBLICE SI
KAŽDÁ 10. RODINA

NEMŮŽE DOVOLIT PLATIT SVÝM DĚTEM ŠKOLNÍ OBĚDY?

TYTO DĚTI PŘICHÁZEJÍ O DŮLEŽITOU SOUČÁST PRAVIDELNÉ STRAVY
A NAVÍC ZAŽÍVAJÍ POCIT VYČLENĚNÍ Z DĚTSKÉHO KOLEKTIVU, COŽ
MŮŽE MÍT VELMI NEGATIVNÍ DOPAD NA JEJICH PSYCHICKÝ ROZVOJ.

SOUHLASÍTE S TÍM, ŽE BY V ČR NEMĚLO ŽÁDNÉ DÍTĚ TRPĚT HLADEM?

POKUD ANO, POMOZTE TĚMTO DĚTEM LIBOVOLNOU ČÁSTKOU.
VŠECHNY PŘÍSPĚVKY DO KORUNY POUŽIJEME NA ZAPLACENÍ OBĚDŮ
KONKRÉTNÍM DĚTEM!

ČÍSLO TRANSPARENTNÍHO ÚČTU:

888 555 999 / 5500

WWW.OBEDYPRODETI.CZ

**OBĚDY
PRO DĚTI**

WOMEN FOR WOMEN
CHARITATIVNÍ PROJEKT JIANY A DAVLA TYRGOVICH

SE ZÁŠTITOU

S PODPOROU

HLAVNÍ PARTNER

OBĚDY PRO DĚTI S FINANČNÍ PODPOROU MŠMT NA ROKY 2016–2019.

Kontroly překompenzace v návrhu novely ZPOZE

Řešení překompenzace provozní podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a zavedení jejích kontrolních mechanismů je jeden z hlavních cílů očekávané novely zákona o podporovaných zdrojích energie. Její návrh předalo Ministerstvo průmyslu a obchodu do připomínkového řízení 9. 11. 2018, s plánovanou účinností této novely od 1. 7. 2019. Novela bude stanovovat zejména přesná kritéria pro výpočet přiměřenosti podpory výroby z OZE.

Kontrola se bude týkat elektráren uvedených do provozu v období od 1. ledna 2006 do 31. prosince 2015. Hraniční hodnota vnitřního výnosového procenta investic u výrobců s nepalivovými zdroji elektřiny je stanovena na 8,4 %. Způsob výpočtu vnitřního výnosového procenta investic stanoví prováděcí právní předpis.

Sektorové šetření

Prověření přiměřenosti podpory elektřiny provede Ministerstvo průmyslu a obchodu sektorovým šetřením. Cílem šetření je získat představu o ziskovosti dotované výroby energie z OZE. Všichni výrobci daného sektoru budou osloveni s žádostí o vyplnění zaslaného výkazu. Jednotlivá šetření budou zahajována po uplynutí 10 let od prvního dne kalendářního roku následujícího po roce, v němž byla výrobní, dle údaje v systému operátora trhu, uvedena do provozu. Energetický regulační úřad uloží pokuty až do výše ročního nároku na podporu těm výrobcům, kteří v této fázi nesdělí pravdivá a úplná data. Zprávu o výsledku sektorového šetření předkládá ministerstvo každoročně do 31. května ke schválení vládě, přičemž poslední zpráva bude předložena v roce 2026.

Opatření proti nadměrné podpoře zvolené výrobcem

Pokud je šetřením zjištěno riziko nadměrné podpory, může výrobce dobrovolně zvolit opatření proti nadměrné podpoře spočívající

v ukončení vyplácení této podpory. To bude provedeno s počátkem dvanáctého kalendářního roku od uvedení zdroje elektřiny do provozu s platností po zbytek doby trvání práva na podporu elektřiny, a operátor trhu bude informovat Státní energetickou inspekci do 70 dnů od schválení zprávy vládou o výrobcích, kteří zvolili opatření proti nadměrné podpoře, a zda splnili podmínky opatření.

Kontrola přiměřenosti podpory

Individuální kontrola přiměřenosti podpory hrozí zejména těm výrobcům elektřiny, kteří po zjištění rizika nadměrné překompenzace nezvolí dobrovolné opatření proti nadměrné podpoře nebo v případě souběhu podpory elektřiny s obnovitelných zdrojů s investiční podporou a jinou podporou. Tuto individuální kontrolu provádí Státní energetická inspekce, která ji zahájí nejpozději 6 měsíců od zveřejnění výsledků sektorového šetření. Inspekce nebude oprávněna prověřovat okamžik uvedení výrobní do provozu, tudíž rozhodným bude i pro tyto účely okamžik uvedení výrobní do provozu uvedený v systému operátora trhu.

Na základě závěrů uvedených v protokolu o kontrole, může být následně zahájeno řízení o nadměrné podpoře.

V případě zjištění nadměrné podpory Státní energetická inspekce rozhodne

- o ukončení nároku na podporu pro zdroj elektřiny (k prvnímu dni kalendářního měsíce následujícího po dni

schválení zprávy o výsledku sektorového šetření vládou); a

- o vrácení prostředků do státního rozpočtu ve výši, která odpovídá nadměrné podpoře pro zdroj elektřiny.

Proti rozhodnutí místně příslušného územního inspektorátu je samozřejmě přípustné odvolání k ústřednímu inspektorátu Státní energetické inspekce.

Závěr

Přijetí této novely může pro některé provozovatele fotovoltaických elektráren znamenat snížení podpory nebo povinnost odvést část již čerpané podpory. Českou vládu k těmto krokům zavázala Evropská komise, která chce pomocí kontrol zamezit nežádoucím kumulacím veřejné podpory, neúměrně navyšující zisk jenom určitých výrobců. Kromě jiného novela bude řešit i principy mechanismu nového aukčního systému, podle již fungujícího německého vzoru pro výběr zdrojů, které by v budoucnu měly být podporovány. ●

Mgr. Jakub Verlík, advokát
Patricia Habová, právní asistent
Eversheds Sutherland Dvořák Hager,
advokátní kancelář, s.r.o.

**EVERSHEDS
SUTHERLAND**

LIPENECKÝ PARK

SVÉ VÁŠNI NA DOSAH

ČEKÁ VÁS

Cyklostezka

U DOMU

Řadové rodinné domy 218–310 m²

Atraktivní lokalita Praha-Lipence

3 min Prague City Golf

15 min centrum Prahy

K prokazování ekonomické kvalifikace nově vzniklým dodavatelem

Účinností zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“) se na scénu veřejných zakázek vrátil v podobě § 78 institut ekonomické kvalifikace, dle kterého platí, že zadavatel může v rámci svých požadavků na kvalifikaci dodavatele požadovat, aby minimální roční obrat dodavatele nebo obrat dosažený dodavatelem s ohledem na předmět veřejné zakázky dosahoval zadavatelem určené minimální úrovně, a to nejdéle za 3 bezprostředně předcházející účetní období; jestliže dodavatel vznikl později, postačí, předloží-li údaje o svém obratu v požadované výši za všechna účetní období od svého vzniku. Dále platí, že podmínka minimální výše ročního obratu nesmí přesahovat dvojnásobek předpokládané hodnoty veřejné zakázky a dodavatel prokazuje obrat výkazem zisku a ztrát nebo obdobným dokladem podle právního řádu země sídla dodavatele.

Jak je již výše uvedeno, zadavatel může požadovat údaje o ročním obratu nejdéle za poslední tři roky a v případě, že dodavatel vznikl později, postačí, předloží-li údaje o svém obratu v požadované výši za všechna účetní období od svého vzniku. V daném případě se však nabízí otázka, jak postupovat v případě, kdy nabídku podá dodavatel, který nemá s ohledem na jeho datum vzniku ještě k dispozici žádnou účetní závěrku, resp. žádný výkaz zisku a ztrát.

Znamená to, že by takový dodavatel měl být ze zadávacího řízení vyloučen? Anebo vzhledem k tomu, že nemá k dispozici žádnou účetní závěrku, by pak nemusel vůbec ekonomickou kvalifikaci prokazovat?

Vzhledem k tomu, že institut ekonomické kvalifikace již byl od 1. 7. 2006 do 31. 3. 2012 součástí předešlého zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), existuje k tomuto institutu poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou je dle mého názoru možné využít i v daném případě, neboť i dle § 55 odst. 1 písm. c) ZVZ platilo obdobné pravidlo, kdy údaj o celkovém obratu dodavatele bylo možné požadovat nejvýše za poslední 3 účetní období a jestliže dodavatel vznikl později nebo prokazatelně zahájil činnost vztahující se k předmětu veřejné zakázky později, postačilo, předložil-li dodavatel údaje o svém obratu za všechna účetní období od svého vzniku nebo od zahájení příslušné činnosti.

Na výše stanovenou otázku přitom Nejvyšší správní soud odpovídá ve svém rozhodnutí sp. zn. 4 Afs 167/2016 – 47 ze dne 15. 12. 2016, týkající se situace, kdy dodavatel

v rámci prokazování jeho ekonomické kvalifikace stanovené dle § 55 odst. 1 písm. c) ZVZ na místo toho, aby doložil údaje o celkovém obratu za poslední tři uzavřená účetní období, předložil toliko čestné prohlášení, ve kterém uvedl, že žádnou účetní závěrku s ohledem na datum jeho vzniku dosud nesestavil. Zadavatel přitom toto čestné prohlášení akceptoval a dodavatele ze zadávacího řízení nevyloučil.

Podle Nejvyššího správního soudu přitom zákonodárce citovaným ustanovením zamýšlel poskytnout zadavatelům nástroj, jak mezi uchazeči vybrat pouze ty, kteří jsou natolik ekonomicky silní, že poskytují dostatečnou záruku na dokončení veřejné zakázky. Proto, i když uchazeč vznikl později a není schopen doložit minimální výši obratu za všechna stanovená období, je podle Nejvyššího správního soudu povinen doložit, že dosáhl minimálního stanoveného obratu alespoň v jednom období. Nejenže by v opačném případě citované ustanovení ztratilo jakýkoliv smysl, protože by mezi uchazeči zůstali i ti ekonomicky slabší avšak noví, nadto by bylo diskriminační, protože by zadavatelé museli vyloučit jen ty ekonomicky slabší uchazeče, kteří by již existovali po delší dobu.

Pokud se tedy vrátím ke mnou výše položené otázce, pak je potřeba vykládat ustanovení § 78 odst. 1 ZZVZ tak, že pokud dodavatel vznikl v takové době, že ke dni podání nabídky nezná potřebné údaje o výši obratu, neboť nesestavil zatím účetní závěrku a nemá tak k dispozici výkaz zisku a ztrát, pak takovýto dodavatel sám o sobě není ekonomicky kvalifikován, neboť není schopen doložit, že zadavatelem stanovený minimální obrat spl-

nil alespoň v jednom účetním období. Tuto situaci tak nelze překlénout výše uvedeným čestným prohlášením.

Dodavatelům, kteří tedy ve smyslu výše uvedeném nejsou schopni splnit ekonomickou kvalifikaci, a přesto mají zájem svou nabídku podat, lze pak doporučit využít institutu prokázání kvalifikace prostřednictvím jiných osob ve smyslu ust. § 83 ZZVZ, tj. prostřednictvím subdodavatele, anebo podat společnou nabídku s dodavatelem, který kritérium ekonomické kvalifikace splňuje. ●

**Mgr. Antonín Hajdušek,
JUDr. Jakub Dohnal, Ph.D.,
advokát a řídicí partner
ARROWS advokátní kancelář, s.r.o.**

ARROWS
advisory group

Záludnost incidenčních návrhů na zrušení opatření obecné povahy

Podle soudního řádu správního má soud při rušení opatření obecné povahy mimo jiné určit, k jakému dni tak činí. Také navrhovatel může v návrhu uvést, k jakému okamžiku navrhuje opatření obecné povahy zrušit, a v některých případech by tak ve vlastním zájmu učit měl. Jinak soud opatření obecné povahy či jeho část zruší typicky ke dni právní moci rozsudku, což může být pro navrhovatele příslovečným Pyrrhovým vítězstvím.

Podle § 101d odst. 2 soudního řádu správního platí, že dojde-li soud k závěru, že opatření obecné povahy nebo jeho část je v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, opatření obecné povahy nebo jeho část zruší dnem, který v rozsudku určí.

Okamžik, k němuž je opatření obecné povahy rušeno, má zásadní význam u tzv. incidenčních návrhů. Je proto dobré připomenout, že soudní řád správní neupravuje jeden, ale dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Jejich rozlišení se podrobně věnoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 5 As 194/2014-36 ze dne 13. září 2016.

Prvním je tzv. abstraktní návrh, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl napadeným opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech. Návrh lze podat ve lhůtě podle § 101b odst. 1 soudního řádu správního, která dnes činí jen jeden rok od nabytí účinnosti napadeného opatření obecné povahy. Její zmeškání nelze prominout.

Druhým je tzv. incidenční návrh, který je oprávněn podat ten, kdo je současně oprávněn podat správní žalobu (jiný návrh) ve věci, ve které bylo napadené opatření obecné povahy použito. Návrh a žaloba musí být podány ve lhůtě pro podání správní žaloby bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 soudního řádu správního.

Typicky půjde o návrh na zrušení části územního plánu (regulativu využití určité plochy) a správní žalobu na zrušení rozhodnutí potvrzujícího zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby pro rozpor s touto částí územního plánu. Bez možnosti napadnout část územního plánu by

správní žaloba neměla smysl, jelikož v řízení o ní soud územní plán nemůže přezkoumávat. Pokud by dospěl k závěru, že územní plán skutečně umístění stavby nepřipouští (a jinou vadu rozhodnutí by neshledal), musel by žalobu zamítnout, i kdyby byl třeba přesvědčen, že dotčená část územního plánu je například nezákonná.

Pro úplnost lze dodat, že při novelizaci soudního řádu správního v roce 2017 byl do jeho § 101b odst. 1 doplněn dovětek, že zmeškání lhůty nelze prominout ani ve vazbě na navazující správní rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon nahrazující rozhodnutí, což lze vnímat jako pokus o eliminaci incidenčních návrhů. Podle mého názoru k tomu ovšem nedošlo, jelikož tyto návrhy nejsou na prominutí zmeškání lhůty vůbec založeny.

Incidenční návrh tedy může mít smysl pouze v případě, že soud:

- 1) zruší opatření obecné povahy (jeho část); a
- 2) zruší rozhodnutí vydané na základě zrušeného opatření obecné povahy (jeho části).

Například zruší regulativ územního plánu, jemuž stavební záměr odporoval, a následně zruší také správní žalobou napadené rozhodnutí, jímž bylo s ohledem na předmětný regulativ potvrzeno zamítnutí žádosti o vydání

územního rozhodnutí. Předmětný regulativ již totiž neexistuje.

Soud tedy v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí zohledňuje zrušení části územního plánu (jiného opatření obecné povahy), k němuž došlo po vydání rozhodnutí, které bylo žalobou napadené. Pokud by soud k jejímu zrušení přihlídnout nemohl, nemohl by správní žalobě vyhovět. Tento postup ovšem odporuje § 75 odst. 1 soudního řádu správního, podle něž soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Součástí tohoto stavu je totiž rovněž podoba územního plánu (opatření obecné povahy).

Je zde tedy „konflikt“ mezi § 75 odst. 1 soudního řádu správního a smyslem incidenčního návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Bude-li soud toto ustanovení respektovat, ke zrušení územního plánu (opatření obecné povahy) či jeho části při přezkumu rozhodnutí vydaného na jeho základě nepřihlédne a neshledá-li na něm jinou vadu, správní žalobu proti němu zamítne. Pokud naopak ke zrušení územního plánu či jeho části při rozhodování o správní žalobě přihlédne, poruší § 75 odst. 1 soudního řádu správního.

Tento konflikt má přitom „elegantní“ řešení spočívající právě ve zvolení vhodného oka-

mžiku, k němuž bude územní plán či jeho část zrušen. Citovaný § 101d odst. 2 soudního řádu správního pouze říká, že soud opatření obecné povahy zruší ke dni, který v rozsudku určí. K výběru tohoto dne nic bližšího nestanoví, čímž dává soudu při jeho určení volnou ruku. Soud tedy může zvolit jak den, který nastane po právní moci rozsudku rušícího opatření obecné povahy, tak i den, který nabytí právní moci předchází. Může jít i o den předcházející podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, a dokonce i o den účinnosti rušeného opatření obecné povahy, čímž by došlo k jeho zrušení ex tunc.

Ke stejnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 157/2016-63 ze dne 21. června 2017. Zabýval se také související otázkou, zda tomuto výkladu nebrání § 101d odst. 4 soudního řádu správního, podle něž práva a povinnosti z právních vztahů vzniklých před zrušením opatření obecné povahy nebo jeho části zůstávají nedotčena. Dospěl přitom k závěru, že nikoli. Při zrušení opatření obecné povahy k datu předcházejícímu právní moci zrušujícího rozsudku nepozbývá bez dalšího platnosti žádné rozhodnutí, které bylo na základě tohoto opatření obecné povahy vydáno. K jeho zrušení se přihlíží pouze v navazujícím řízení o správní žalobě podané současně s incidenčním návrhem, případně v řízeních o správních žalobách proti jiným rozhodnutím vydaným na základě zrušeného opatření obecné povahy. S ohledem na lhůtu k podání správní žaloby by se nemohlo jednat o velké množství případů.

Lze tedy uzavřít, že při podání tzv. incidenčního návrhu na zrušení opatření obecné povahy by navrhovatel měl věnovat pozornost okamžiku, ke kterému bude navrhovat opatření obecné povahy zrušit. Ten totiž musí předcházet okamžiku právní moci rozhodnutí, při jehož vydání bylo opatření obecné povahy použito a jehož zrušení se domáhá současně podávanou správní žalobou. Jinak by soud při rozhodování o této správní žalobě nemohl ke zrušení opatření obecné povahy přihlídnout. ●

Mgr. Jan Pořízek, advokát

Mališ Nevrla Legal, advokátní kancelář, s. r. o.

Mališ Nevrla Legal

Advokátní kancelář / Attorneys At Law

Soukromé právo Brno

8. ročník

**Oddlužovací novela insolvenčního zákona
vstoupí v platnost 1. 6. 2019.
Jaké bude mít dopady v praxi?**

Přijďte 22. 5. 2019 na konferenci a dozvíte se více.

epravo.cz/eshop

“

**Bud'te i za pět let
advokátem,
kterého lidé chtějí.**

”

Jana Sedláková

SEDLAKOVA
—LEGAL—

SingleCase, pro právníky budoucnosti
www.singlecase.cz Přidejte se.

SingleCase

Odčinění duševních útrap při usmrcení osoby blízké ve světle aktuální judikatury Nejvyššího soudu

Podle ustanovení § 2959 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ObčZ“) při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké, peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

Lze pak ve světle těchto poměrně vágních kritérií vůbec objektivně stanovit určitou výchozí částku náhrady za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby, ze které by soudy měly vycházet při stanovování výše této náhrady? Hledání odpovědi na tuto otázku může v praxi způsobovat určité kontroverze, a proto se v tomto příspěvku zaměříme na aktuální rozhodnutí Nejvyššího soudu, které na tuto otázku přináší odpověď.

Tímto rozhodnutím je rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018 (dále jen „Rozsudek“), který jednak provádí shrnutí dříve judikovaných závěrů významných pro oblast náhrady za duševní útrapy, rovněž tak přináší i některé závěry nové. S ohledem na limitovaný rozsah tohoto příspěvku se zde budeme zabývat pouze závěry, jež jsou významné pro posuzování těchto nároků do budoucna, nikoliv skutkovým stavem samotného případu.

Potřeba stanovení základní částky náhrady jako východiska k další úvaze soudu

V první řadě Nejvyšší soud v Rozsudku podotýká, že u nemajetkové újmy je vyloučeno uvedení do původního stavu, exaktní vyčíslení peněžité náhrady za tuto újmu je z povahy věci vyloučeno a normativní požadavek „plného vyvážení utrpení“ je tedy iluzorní a nelze jej vykládat v tom smyslu, že by náhrada měla být „co největší“. Nastupuje proto satisfakce ve formě peněžitého zadostiučinění, která má alespoň zmírnit nepříznivé stavy vzniklé škodlivým zásahem do osobnostní sféry poškozeného, případně poskytnout poškozenému, aby si těžko měřitelné a na peníze ne zcela exaktně převoditelné potíže nemajetkového charakteru vykompenzoval tím, že si pomocí finančních prostředků, případně předmětů či požitků pořízených za poskytnutou náhradu, zpříjemní či usnadní život.

Současně Nejvyšší soud v Rozsudku ke kritériím „plného vyvážení újmy“ a „zásadám slušnosti“ uvádí, že „názory na to, jaká výše náhrady je spravedlivá a slušná, jsou velmi subjektivní a mohou se značně lišit, nehledě k tomu, že údaje o takto obecně sdílených představách nejsou ani k dispozici.“ Aniž by pak Nejvyšší soud upřednostnil nalezení samotných kritérií, prostřednictvím nichž by soudy, na základě vlastního uvážení, mohly v konkrétních případech dospět ke stanovení spravedlivé a slušné výše náhrady, dospěl k závěru, že je zapotřebí stanovit rovněž i objektivizovanou základní částku, která má, bez ohledu na typové okolnosti konkrétního případu, sloužit jako východisko pro stanovení výše částky v daném případě, když v Rozsudku konkrétně uvedl, že: „Soud (a to ani Nejvyšší soud) se při úvaze o výši náhrady nemůže opřít pouze o svou volnou úvahu, neboť by pak jen stěží čelil námitce libovůle. Je třeba najít určitá objektivní hlediska, jež mohou být východiskem pro stanovení náhrady.“ Při hledání těchto objektivních hledisek pak Nejvyšší soud v Rozsudku rovněž určuje i samotnou výši základní částky.

Stanovení výše základní částky náhrady

V rámci stanovení základní částky náhrady Nejvyšší soud nejprve přisvědčil oprávněnosti kritiky, které byly podrobeny závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 1402/2015, pokud jako východisko pro stanovení náhrady vymezil rozpětí 240 000 – 500 000 Kč. Současně však Nejvyšší soud dodal, že i nadále ob stojí závěr, že relativně restriktivní přístup ke stanovování výše těchto odškodnění je zcela na místě, neboť se jedná o výjimečný institut (újma vzniká třetí osobě a ještě se jedná o „čistou“ nemajetkovou újmu), který by neměl vést k dalšímu rozšiřování deliktů odpovědnosti a přiznávání vysokých náhrad. Nepřiměřeně

velkorysé náhrady by pak podle Nejvyššího soudu mohly být demotivační nebo uvrhnout povinného do insolvence a tím v konečném důsledku být v rozporu se zájmy poškozených (pozůstalých), popřípadě vyvíjet nežádoucí tlak na zvyšování pojistného v případech pojištění odpovědnosti za újmu.

Za základní částku náhrady pak Nejvyšší soud v případě nejbližších osob (manžel, rodiče, děti) považuje dvacetinásobek průměrné mzdy. Vyčíslení náhrad skrze ukazatel průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného je podle Nejvyššího soudu účelné pro praxi (soudní i mimosoudní) pro zajištění automatické valorizace těchto náhrad. Takto nastavená základní částka je pak východiskem k další úvaze soudu o výši náhrady.

Je třeba si však povšimnout několika s tímto určením souvisejících skutečností. Nejvyšší soud v rámci odůvodnění stanovení výše této základní částky náhrady prakticky jen poukázal na skutečnost, že obdobnou metodu užil Krajský soud v Ostravě ve 4 svých rozhodnutích z let 2014–2016, aniž by zároveň poskytl konkrétnější zdůvodnění použití této metody a spravedlivost a slušnost jejím použitím stanovené částky. Rovněž je třeba podotknout, že základní částka náhrady, jak je stanovena v Rozsudku, pamatuje pouze na osoby nejbližší, tj. manžela, rodiče dětí, a nadále tak zůstává otevřena otázka jaké východisko by měly soudy použít v případech sourozenců, prarodičů a dalších osob blízkých.

Kritéria pro stanovení náhrady nemajetkové újmy v konkrétním případě

Soudy musí při své úvaze o přiměřenosti navrhané satisfakce za nemajetkovou újmu především vycházet jak z celkové povahy,

tak i z jednotlivých okolností konkrétního případu. Musí přihlídnout například k: (i) intenzitě, povaze a způsobu neoprávněného zásahu, (ii) charakteru a rozsahu zasažené hodnoty osobnosti, (iii) trvání i vlivu vzniklé nemajetkové újmy pro postavení a uplatnění postižené fyzické osoby ve společnosti, apod.¹ Soudy by vždy zároveň měly vycházet z principu proporcionality tak, že v konkrétním případě porovnají částky této náhrady přisouzené v jiných případech, a to nejen obdobných, ale i dalších, v nichž se jednalo o zásah do jiných osobnostních práv, zejména do práva na lidskou důstojnost.

Výčet okolností vyjmenovaných v § 2957 ObčZ, které představují obecné zásady pro stanovení výše náhrady za nemajetkovou újmu, je pouze demonstrativní, a je tedy třeba zohlednit i další okolnosti jak na straně pozůstalého, tak i na straně škůdce.

K shora uvedeným požadavkům na individualizaci jednotlivých případů prostřednictvím zohlednění dílčích kritérií upravujících výši základní částky náhrady v daném případě, však Nejvyšší soud zároveň stanovuje, že základní částka by měla být modifikována s ohledem na specifické okolnosti na straně škůdce či poškozeného zpravidla již jen v řádu desítek procent, nikoli vícenásobků. Důvodem pro tento závěr je pak v podstatě snaha Nejvyššího soudu prostřednictvím stanovení výše základní náhrady sjednotit soudní praxi a dosáhnout tak účelu sledovaného v § 13 ObčZ, tedy aby v obdobných případech soudy rozhodovaly obdobně.

Nedochází však tímto postupem přeci jen do jisté míry k návratu k určité paušalizaci výše náhrad?

Kritéria na straně pozůstalého

Na straně pozůstalého jsou významná zejména tato kritéria: (i) intenzita a kvalita jeho vztahu se zemřelým, (ii) věk zemřelého a pozůstalých, (iii) případná existenční závislost na zemřelém a (iv) případné poskytnutí jiné satisfakce. ObčZ zde jednoznačně preferuje peněžitou náhradu, takže jiná forma satisfakce (jako např. omluva, správný postih škůdce či jeho trestní odsouzení) obvykle není sama o sobě dostačující, její poskytnutí a následné posouzení jejího významu však může mít vliv na snížení peněžitého zadostiučinění.² Zohlednit lze rovněž to, že poškozený byl očitým svědkem škodní události, že byl s jejími následky bezprostředně konfrontován či to, jakým způsobem se o nich dozvěděl.³

Kritéria na straně škůdce

Na straně škůdce jsou pak významná především tato kritéria: (i) postoj škůdce ke škodní události, (ii) dopad události do jeho duševní sféry, (iii) forma a míra zavinění a (iv) ve velmi omezeném rozsahu i majetkové poměry škůdce jako výjimečný nástroj zmírnění přílišné tvrdosti zákona, přičemž tyto jsou významné pouze z hlediska toho, aby výše náhrady pro škůdce nepředstavovala likvidační důsledek.

Funkce náhrady nemajetkové újmy

Nejvyšší soud se v Rozsudku rovněž vyjadřuje k funkci náhrady nemajetkové újmy v české právní úpravě, když uvádí, že: „Funkcí náhrady nemajetkové újmy je primárně funkce satisfakční, tj. přiměřeně s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu, a tím účinně vyvážit a zmírnit nepříznivý následek neoprávněného zásahu, neboť nemajetková újma vzniklá porušením osobnostních práv se v obecném slova smyslu ani nedá „odškodnit“ a rozsah vzniklé nemajetkové újmy nelze ani exaktně kvantifikovat a lze za ni „jen“ poskytnout zadostiučinění (satisfakci).“ Zároveň však druhým dechem dodává, že preventivně-sankční funkci náhrady nemajetkové újmy lze snad výjimečně připustit v případech zásahů do práva na čest, důstojnost, popřípadě soukromí ze strany informačních médií.

Z těchto důvodů pak Nejvyšší soud uzavírá, že požadavek srovnání výše náhrad přiznaných v některých případech zásahů do práva na čest, důstojnost, popřípadě soukromí veřejně známých osob ze strany informačních médií a v případech jiných zásahů do osobnostních práv proto nelze mechanicky vykládat tak, že by náhrada za usmrcení osoby blízké měla být vždy vyšší než náhrada za zásah do jiných osobnostních práv.

Srovnání s částkami přiznávanými z důvodu ztížení společenského uplatnění

V neposlední řadě se Nejvyšší soud v Rozsudku rovněž vyjadřuje k argumentům požadujícím srovnání náhrady za duševní útrapy pozůstalých s částkami přiznávanými z důvodu ztížení společenského uplatnění. Podle Nejvyššího soudu je v tomto ohledu třeba vzít v úvahu kromě toho, že jde o odškodňování újmy na zdraví přímých obětí, též okolnost, že ztížení společenského uplatnění je dlouhodobou újmou, s níž se

poškozený vyrovnává do konce svého života, zatímco smrt blízké osoby je událostí jednorázovou, jejíž traumatické působení zpravidla v průběhu času odezní.

Závěr

V příspěvku jsme se snažili poukázat na zásadní závěry, které Rozsudek přináší. Tím nejzásadnějším pak z našeho pohledu je nový způsob a výše stanovení základní částky náhrady, za kterou Nejvyšší soud považuje dvacetinásobek průměrné měsíční mzdy za rok předcházející smrti poškozeného. Na závěr pouze podotýkáme, že proti Rozsudku byla podána ústavní stížnost a jeho závěry tak nemusí být zcela definitivní. ●

Mgr. Michal Kastl, advokát
Stuchlíková & Partners, advokátní kancelář, s.r.o.

STUHLIKOVA & PARTNERS

Poznámky:

- ¹ Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 30 Cdo 2206/2006.
- ² Srov. Vojtek, P. in Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek VI. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 1118-1119.
- ³ Srov. Bezouška, P. in Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1722, marg. č. 30-31.

Právo dozorčí rady podat žalobu na náhradu škody vůči členovi představenstva

Nejvyšší soud se ve svém rozhodnutí ze dne 29. 5. 2018 sp. zn. 27 Cdo 1532/2017 vyjádřil k zatím judikaturou neřešené problematice práva dozorčí rady podat jménem společnosti návrh na náhradu škody vůči členovi představenstva bez toho, aniž by ji o podání tohoto návrhu požádal kvalifikovaný akcionář. Ačkoliv bylo v tomto případě rozhodováno podle staré právní úpravy, judikát má s ohledem na formulaci § 374 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (dále jen „ZOK“) nepochybně význam i pro aktuální právní úpravu.

Skutkový stav

Insolvenční správce dlužníka se žalobou podanou proti členům jeho představenstva domáhala náhrady škody, kterou měli žalovaní dlužníkovi způsobit porušením péče řádného hospodáře. Konkrétně se jednalo o zmocnění k uzavření smlouvy o půjčce s personálně propojenou společností, která byla následně uzavřena dne 3. 1. 2007. Valné hromady ani jedné ze společností nedaly k uzavření předmětné smlouvy svůj předchozí souhlas. Poskytnuté prostředky pak dlužníkovi nebyly nikdy vráceny. Dne 6. 5. 2010 valná hromada dlužníka rozhodla o zrušení společnosti s likvidací a jmenovala likvidátorku. Následně byl usnesením ze dne 22. 9. 2010 zjištěn úpadek dlužníka a jako insolvenční správce byla jmenována žalobkyně.

Rozhodnutí soudu 1. a 2. stupně

Soud prvního stupně se při svém posouzení zabýval zejména platností uzavřené smlouvy, a také námitkou promlčení, kterou vznesli žalovaní. Ohledně námítky promlčení soud dovodil, že čtyřletá promlčecí lhůta začala běžet nejpозději ode dne poskytnutí poslední splátky dlužníkovi, a proto uplynula nejpозději ke dni 31. 12. 2011. Jelikož žaloba byla podána až dne 6. 3. 2012, byla z důvodu promlčení zamítnuta.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací následně rozsudek soudu prvního stupně zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Odvolací soud se znovu zabýval námitkou promlčení a došel k opačnému závěru než soud prvního stupně. Dle § 398 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“) u práva na náhradu škody běží promlčecí doba ode dne, kdy se poškozený dozvěděl nebo mohl dozvě-

dět o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě. Odvolací soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu došel k závěru, že promlčecí doba začala běžet až ve chvíli, kdy se o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě, mohly dozvědět likvidátorka a poté insolvenční správce, a proto v době podání žaloby nebyl nárok na náhradu škody promlčen. Vrchní soud v Praze zde odkazuje mimo jiné na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2015 sp. zn. 29 Cdo 3688/2011, kde se ohledně počátku běhu promlčecí doby uvádí: „Právník osoba se o vzniku škody dozví či může dozvědět zásadně v okamžiku, kdy se o vzniku škody dozví nebo mohla dozvědět osoba, která je oprávněna škodu vzniklou právník osobě uplatnit. Obecně přitom platí, že takovou osobou je člen statutárního orgánu právník osoby. Tento obecný závěr se však neprosadí tehdy, jsou-li zájmy (členů) statutárního orgánu v rozporu se zájmy právník osoby. Za takové situace totiž hrozí nebezpečí, že člen statutárního orgánu, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy právník osoby, dá přednost ochraně vlastních zájmů před ochranou zájmů této osoby.

Jestliže se na vzniku škody podíleli všichni členové statutárního orgánu, popř. další osoby oprávněné podat jménem právník osoby žalobu o náhradu škody, běží subjektivní promlčecí doba až ode dne, kdy se dozvěděla nebo mohla dozvědět o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě, osoba oprávněná podat (za právníkou osobu či jejím jménem) žalobu o náhradu škody proti členovi statutárního orgánu, která se na vzniku škody nepodílela.“

Zásadní byla také argumentace žalovaných, že nárok na náhradu škody byl promlčen již z toho důvodu, že žalobu na náhradu škody mohla už dříve podat dozorčí rada. Soud se s tímto argumentem vypořádal tak, že

dozorčí rada může v souladu s § 182 odst. 1 písm. c) obchodního zákoníku podat žalobu na náhradu škody pouze na žádost kvalifikovaného akcionáře. Odkaz na § 199 odst. 2 obchodního zákoníku, podle kterého dozorčí rada určí svého člena, který zastupuje společnost v řízení před soudy a jinými orgány proti člena představenstva, soud odmítl s odkazem na použitelnost ustanovení pouze v souvislosti s předcházející žádostí kvalifikovaného akcionáře.

Jeden ze žalovaných následně podal proti rozsudku soudu druhého stupně dovolání, neboť dle dovolatele dosud nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešena otázka, zda: „... dozorčí rada může podat z vlastní iniciativy žalobu na náhradu škody proti členům představenstva a zda § 199 odst. 2 obchodního zákoníku dopadá pouze na případy, ve kterých dozorčí rada uplatňuje právo na náhradu škody podle § 182 odst. 1 obchodního zákoníku.“

K vlastní iniciativě dozorčí rady

Nejvyšší soud ve své argumentaci vychází z toho, že dozorčí rada je podle § 197 obchodního zákoníku kontrolním orgánem akciové společnosti, který dohlíží na výkon působnosti představenstva a uskutečňování podnikatelské činnosti společnosti. Zejména druhý odstavce předmětného ustanovení pak dozorčí radě k efektivnímu uskutečňování kontroly svěřuje různá oprávnění (např. nahlížet do všech dokladů, kontrolovat uskutečňování podnikatelské činnosti dle právních předpisů a pokynů valné hromady). Další oprávnění i povinnosti sloužící k efektivnějšímu výkonu kontroly pak obchodní zákoník svěřuje dozorčí radě v dalších ustanoveních. Jedná se mimo jiné o soudem řešené oprávnění dozorčí rady uplatnit právo na náhradu škody, které má společnost vůči

ZIZLAVSKY

> 25let

byznys a insolvency

spolehlivá řešení

členovi představenstva (§ 182 odst. 1 písm. c) obchodního zákoníku).

Systematickým výkladem právní úpravy dozorčí rady dovolací soud dovodil, že výklad zákona, ke kterému se přiklonil soud druhého stupně, tj. že k uplatnění nároku dozorčí rady na náhradu škody vůči členovi představenstva je nejprve nutná žádost kvalifikovaného akcionáře, je chybný. Jednání v souladu s tímto výkladem by totiž bylo velmi neefektivní a odporovalo by kontrolní funkci dozorčí rady a smyslu a účelu institutu žádosti kvalifikovaného akcionáře. V situaci, kdy se dozorčí rada dozví o škodě způsobené členem představenstva, by totiž musela nejdříve požádat představenstvo o svolání valné hromady (či ji sama svolat), zde informovat o zjištěných skutečnostech, což by následně umožnilo kvalifikovaným akcionářům požádat dozorčí radu o uplatnění práva na náhradu škody dle § 182 odst. 1 písm. c) obchodního zákoníku. A teprve na základě této žádosti by dozorčí rada mohla právo na náhradu škody uplatnit. I přesto, že zařazení tohoto oprávnění mezi ustanovení o tzv. akcionářské žalobě svádí k výkladu, jaký zvolil odvolací soud, nejedná se o výklad správný, neboť dané ustanovení necílilo na omezení oprávnění dozorčí rady v tom smyslu, že by nárok na náhradu škody směla uplatnit až na žádost kvalifikovaného akcionáře. Toto ustanovení naopak určovalo podmínky, za kterých měli kvalifikovaní akcionáři oprávnění nárok na náhradu škody uplatnit. Mohli tak učinit až ve chvíli, kdy nárok neuplatnily ani představenstvo ani dozorčí rada, které k tomu byly primárně určeny.

Dovolací soud tak došel k závěru, že „dozorčí rada je podle § 182 odst. 1 písm. c) obch. zák. oprávněna rozhodnout o uplatnění nároku na náhradu škody způsobené společností členem představenstva a tento nárok jménem společnosti uplatnit bez ohledu na to, zda o to byla požádána kvalifikovaným akcionářem.“ Svůj závěr pak opírá i o rozhodnutí německých soudů a o shodný názor obsažený v komentářové literatuře k platné právní úpravě (srov. LASÁK, Jan, POKORNÁ Jarmila, ČÁP Zdeněk, DOLEŽIL Tomáš. Zákon o obchodních korporacích: Komentář, II. díl. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 2106.).

K počátku běhu promlčecí doby

Nejvyšší soud ve své argumentaci navazuje na svou ustálenou judikaturu (v této věci již použitou odvolacím soudem), tj. že okamžikem, kdy se právní osoba dozví či mohla

dozvědět o vzniku škody, je okamžik, kdy se o vzniku škody dozvěděla či mohla dozvědět osoba, která je oprávněna tento nárok na náhradu škody uplatnit. Obecně se jedná o člena statutárního orgánu právnické osoby. Pokud jsou však zájmy všech členů statutárního orgánu právnické osoby v rozporu se zájmy společnosti, počne promlčecí doba běžet až ve chvíli, kdy se o ní a tom, kdo je povinen k její náhradě, dozví či mohla dozvědět další osoba, která je rovněž oprávněna uplatnit nárok na náhradu škody a která se na vzniku této škody nepodílela. Nejvyšší soud tento závěr odůvodňuje faktem, že pokud se člen statutárního orgánu podílel na vzniku škody, jsou jeho zájmy v rozporu se zájmy společnosti, a hrozí tak vysoké riziko, že člen dá při výkonu své funkce přednost ochraně vlastních zájmů před zájmy společnosti.

Vzhledem k výše zmíněnému je závěr odvolacího soudu, že promlčecí doba začne plynout v okamžiku, kdy se o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě, mohly dozvědět likvidátorka, resp. insolvenční správce, předčasné. S ohledem na nesprávný právní názor tak bylo soudem provedené dokazování neúplné a nesprávné. Odvolací soud totiž vůbec nezkontroloval, zda se na vzniku škody podíleli všichni členové představenstva, popř. pokud se ti členové, kteří se na vzniku škody nepodíleli, dozvěděli či mohli dozvědět o vzniku této škody. Nezkontroloval ani to, zda, popř. kdy se o dané škodě dozvěděla či mohla dozvědět dozorčí rada dlužníka. Pokud by totiž existoval alespoň jeden člen představenstva, který se na vzniku škody nepodílel a který by daný nárok uplatnit mohl, promlčecí doba by začala plynout od okamžiku, kdy se takovýto člen o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě, dozvěděl či mohl dozvědět. Usnesení odvolacího soudu proto bylo Nejvyšším soudem zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Závěr

Nejvyšší soud ve svém usnesení přispěl ke správnému pochopení ustanovení § 182 odst. 1 písm. c) obchodního zákoníku, když dovodil, že dozorčí rada má právo podat jménem společnosti nárok na náhradu škody způsobené členem představenstva a není v tomto oprávnění limitována žádostí kvalifikovaných akcionářů. Zařazení tohoto přímého žalobního oprávnění mezi ustanovení týkající se akcionářské žaloby bylo poměrně nešťastné, a proto pravá povaha a smysl ustanovení nebyly zřejmé. To platí i pro aktuální právní úpravu daného oprávnění, která je formu-

lačně obdobná a která je opět zařazena mezi ustanovení o akcionářské žalobě.

Zároveň v tomto rozhodnutí Nejvyšší soud potvrdil svou dřívější judikaturu ohledně běhu promlčecí doby, tj. pokud se všichni členové představenstva nacházeli ve střetu zájmů se zájmy společnosti, začala promlčecí doba plynout až okamžikem, kdy se o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě, dozvěděla či mohla dozvědět další osoba, která byla oprávněna nárok na náhradu škody za společnost uplatnit a na dané škodě se nepodílela. ●

Mgr. Tereza Kolářiková,

JUDr. Ivan Rada, Ph.D.

Rada & Partner advokátní kancelář, s.r.o.

Rada
& Partner
advokátní kancelář

Zdroje:

- 1) Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2018 sp. zn. 27 Cdo 1532/2017.
- 2) Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2015 sp. zn. 29 Cdo 3688/2011.
- 3) Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník.
- 4) Zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích).
- 5) Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník.
- 6) LASÁK Jan, POKORNÁ Jarmila, ČÁP Zdeněk, DOLEŽIL Tomáš. Zákon o obchodních korporacích: Komentář, II. díl. Praha: Wolters Kluwer, 2014.

Jak bude probíhat vzájemné uznávání a výkon rozhodnutí mezi Českou republikou a Velkou Británií, nastane-li „tvrdý Brexit“?

V současné době upravuje režim vzájemného uznání a výkonu rozhodnutí mezi Českou republikou a Velkou Británií nařízení č. 1215/2012, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jako „Brusel Ibis“). Ovšem pouze do Brexitu. Prozatím zůstává otázkou, zda dojde k tzv. „měkkému Brexitu“ a členské státy dostanou šanci Brusel Ibis nahradit během tzv. přechodného období nebo zda dojde k tzv. „tvrdému Brexitu“ (dále také jako „No Deal Brexit“) bez přechodného období a ke změně pravidel dojde takřka ze dne na den. Nejasné zůstávají i komplexní právní důsledky No Deal Brexitu. O možném budoucím režimu vzájemného uznávání a výkonu rozhodnutí existuje několik scénářů.

14. listopadu 2018 vyjednávali Evropské komise a Velké Británie poslední znění Dohody vystoupení Velké Británie z Evropské unie (dále jako „Dohoda“)¹, která má upravovat vzájemné vztahy po 29. březnu 2019, tedy po vystoupení Velké Británie z Evropské unie.

Návrh Dohody přináší pro plynulé nahrazení zavedených vztahů tzv. přechodné období (transition period) do 31. prosince 2020. V případě „měkkého Brexitu“ by byl Brusel Ibis v platnosti do konce tohoto přechodného období. Soudy ve Velké Británii tedy nebudou mít od 1. ledna 2021 povinnost na svém území uznávat a vykonávat rozsudky členských států Evropské unie. Počínaje 1. lednem 2021 nelze doposud použitelné nařízení Brusel Ibis, stejně jako veškeré unijní předpisy, aplikovat.

Za stále probíhajících jednání není v současné chvíli jasné, zda bude Dohoda vůbec přijata a případně v jakém znění. Jinými slovy, až 29. březen (či pozdější datum odloženého Brexitu) ukáže, jestli dojde k „měkkému“ nebo „tvrdému Brexitu“. Co však nastane, vystoupí-li Velká Británie z Evropské unie No Deal Brexitem?

No Deal Brexit

Poslední politický vývoj rozhodně nevylučuje možnost, že Velká Británie vystoupí z Evropské unie bez Dohody. Výchozí scénář v případě No Deal Brexitu spočívá v tom, že veškerá unijní úprava přestává ve Velké Británii po dni vystoupení platit. No Deal Brexit tak členské státy v podstatě zbavuje možnosti se na vystoupení Velké Británie jakkoli připravit.

Evropská komise dokonce připravila ke konci ledna tohoto roku studie dopadů na různé oblasti (tzv. technical notices), z nichž jedna se váže k mezinárodní příslušnosti, uznávání a výkonu soudních rozhodnutí.² S odkazem na nejistotu spojenou s přijetím Dohody upozorňuje Notice to Stakeholders (dále jako „nóta“) na právní důsledky skutečnosti, že se Velká Británie stane od 30. března 2019 vůči Evropské unii třetí zemí, i pro soukromé subjekty. Nóta uvádí, že v případě No Deal Brexitu nebude proces uznávání a výkonu rozhodnutí pocházejících z Velké Británie v některém z členských států podléhat nařízení Brusel I bis, ale národním úpravám členských států.

Jaká pravidla budou v případě No Deal Brexitu platit?

1. možný scénář – aplikace tamních procesních předpisů

Podle informací poskytnutých úřadem vlády České republiky pracuje Velká Británie s variantou, že ke dni „tvrdého Brexitu“ dojde k přijetí korpu unijního práva do národního právního systému, avšak bez komplexní provázanosti s komunitárním právem. Znění pravidel by mělo být upraveno do takové podoby, aby neobsahovalo odkazy na evropské instituce, související komunitární předpisy, atp. Pouze teoreticky vzato by unijní pravidla (a mechanismy fungování) měla zůstat zachována. Podobné možnosti zmiňuje i odborná veřejnost: „Jiné řešení, než přepracování daných instrumentů do britského 'aquis', či nahrazení těchto instrumentů multilaterálními či bilaterálními instrumenty mezinárodního práva neexistuje.“³ Přepracování práva Evropské unie je ovšem systémově a časově náročná

záležitost. Dle mého názoru se Velká Británie v případě No Deal Brexitu nevyhne situaci, kdy se bude muset po určitou dobu opřít o již existující pravidla. S tím ostatně počítá i nóta Evropské komise.

Dle sdělení legislativního odboru Ministerstva spravedlnosti má uznání a výkon rozhodnutí dle tamního práva formu samostatného (a svou povahou zcela odlišného) řízení, jehož meritem je určení pouze důkazní síly cizího soudního rozhodnutí, s ohledem na jeho možnou budoucí vykonatelnost na území Velké Británie. Rozhodnutí soudu cizího státu se dle tamních procesních předpisů stává pouze listinným důkazem, jehož síla bude určena právě v tomto samostatném řízení. Konkrétní podobu tohoto procesu a jeho dopady ve vztahu k České republice lze v současné chvíli těžko odhadnout, už z důvodu zcela odlišného právního systému.

2. možný scénář – analogie vztahu Evropské unie k Dánsku

K nahrazení nařízení Brusel I bis přichází spíše teoreticky v úvahu nastavení podobného vztahu, který má Evropská unie vůči Dánsku, jež zaujímá v rámci Evropské Unie specifické postavení. Přijetí dohody takového charakteru však musí předcházet dialog a vyjednávání. To se v současné chvíli vzhledem k vysoké pravděpodobnosti vstupu do No Deal Brexitu jeví jako problematické.

3. možný scénář – přijetí Luganské úmluvy

Dalším možným (a dle mého názoru podobně nepravděpodobným) východiskem by pro Velkou Británii bylo přijetí Luganské úmlu-

vy,⁴ která dnes existuje mezi Evropskou unií a Islandem, Norskem a Švýcarskem – tedy zeměmi, které nepřistoupily k přijetí režimu podle nařízení Brusel Ibis. Dle posledního vývoje a v návaznosti na proběhnuvší vyjednávání lze podobně jako u předchozího scénáře pouze spekulovat, zda Evropská komise Velké Británii k Luganské úmluvě umožní přistoupit, nastane-li No Deal Brexit.

4. možný scénář – aplikace Haagské dohody

Jako pravděpodobným se spíše jeví aplikace Úmluvy o dohodách o volbě soudu ze dne 30. června 2005 (dále jako „Haagská dohoda“),⁵ k níž přistoupila Česká republika jako členský stát Evropské unie (Evropská unie je pro účely této smlouvy považována za jednu stranu). Haagská dohoda byla uzavřena s třetími státy mimo Evropskou unií a primárně upravuje pravidla o jurisdikčních doložkách v oblasti mezinárodního obchodu, ale v návaznosti na platně sjednanou dohodu o příslušnosti soudu řeší i režim vzájemného uznávání a výkonu rozhodnutí.

Velká Británie ratifikovala Haagskou dohodu 28. prosince 2018, s účinností od 1. dubna 2019. Haagská dohoda svou očekávanou roli v oblasti uznávání a výkonu rozhodnutí zaujme pouze v případě, že Evropská unie a Velká Británie nenaleznou shodu v podobě „měkkého Brexitu“ a dojde k No Deal Brexitu bez přechodného období.

Nařízení Brusel Ibis je však svou materií podstatně širší než Haagská dohoda a nelze na ní hledět jako na „plnohodnotnou náhradu“. Odborná veřejnost již zanedlouho po podpisu Haagské dohody Českou republikou (v dubnu 2009) správně upozornila na to, že se nepřekrývá s nařízením zcela a vztahuje se „...pouze na situace, kdy strany smlouvy dohodnou pravomoc soudů určitého státu. Haagská úmluva byla přijata jako kompromis kontinentálního a angloamerického právního systému, aby tak byly vytvořeny podmínky pro ratifikaci největším možným počtem států světa.“⁶

Uznání a výkon rozhodnutí z Velké Británie v České republice

Na úrovni České republiky lze obecně říci, že je aktuální řešení nastavení v oblasti uznávání a výkonu rozhodnutí momentálně upozaděno na úkor palčivějších problémů (např. postavení pracujících Čechů ve Velké Británii, celní politika, atd.).

O pravidlech po No Deal Brexitu převažuje závěr, že je-li právní režim, který byl doposud upraven unijním nařízením, upraven příslušnou bilaterální, případně multilaterální dohodou Velké Británie s členskými státy, bude jejich funkce po pozbytí účinnosti Bruselu Ibis „obnovena“ a na vztahy se použijí tyto dohody.⁷ Česká republika ale – vyjma nařízení Brusel Ibis – neuzavřela s Velkou Británií žádnou dohodu upravující materii Bruselu Ibis. S ohledem na politický vývoj, v rámci nějž členské státy zaujímají vůči Velké Británii spíše jednotnou pozici, se možnost zahájení samostatného jednání české strany o možném uzavření bilaterální dohody s Velkou Británií, nejví jako pravděpodobná ani do budoucna.

Z pozice České republiky by se proto vůči Velké Británii při „tvrdém Brexitu“ a po pozbytí účinnosti nařízení Brusel Ibis uplatnila pravidla podle zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (dále jako „ZMPS“). Konkrétně půjde o pravidla obsažená v ustanoveních § 14 až 16 ZMPS. Uvedená pravidla se použijí pro rozhodnutí států, s nimiž nemá Česká republika uzavřenou žádnou mezinárodní smlouvu a neaplikuje-li se na problematiku ani žádné nařízení Evropské unie. Aplikaci vnitrostátních předpisů ostatně předpokládá i zmíněná nota Evropské komise.

Například v majetkových věcech se uznání cizího rozhodnutí podle § 16 ZMPS nevyslovuje zvláštním výrokem a je uznáno tak, že k němu český orgán veřejné moci přihlédne, jako by šlo o rozhodnutí českého orgánu veřejné moci – nenastane-li některá z podmínek, které uznání vylučují (viz. § 15 ZMPS).

Pokud jde o zachování zavedené vzájemnosti, objevují se skeptické názory. „Byť by Velká Británie prodloužila jednostranně velmi liberální režim nařízení Brusel Ibis a efektivně jej aplikovala na soudní rozhodnutí přicházející z kontinentální Evropy (tedy tato rozhodnutí uznávala), lze si jen stěží představit, že by členské státy tento režim recipročně rovněž dobrovolně aplikovaly na soudní rozhodnutí přicházející z Velké Británie.“⁸

Závěr

Až budoucnost ukáže, jaká pravidla budou přijata a jak bude samotné uznávání a výkon rozhodnutí probíhat v praxi, už s ohledem na odlišné právní systémy Velké Británie a České republiky. S největší pravděpodobností lze však očekávat, že nastane-li No Deal Brexit, přistoupí Velká Británie k aplikaci Haagské

dohody a vnitrostátních procesních předpisů na bázi common law systému. Jelikož nemá Česká republika s Velkou Británií uzavřenou žádnou bilaterální dohodu upravující tuto materii, na uznání a výkon rozhodnutí přicházejících z Velké Británie se počínaje No Deal Brexitem budou aplikovat pravidla uvedená v ZMPS. ●

Mgr. Barbora Červenková,
advokátní koncipientka

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa
a partneři, s.r.o.

HARTMANN
JELÍNEK
FRÁŇA
a partneři

Poznámky:

- ¹ https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/draft_withdrawal_agreement_0.pdf.
- ² Notice to Stakeholders. Withdrawal of the United Kingdom and EU rules in the field of civil justice and private international law. Dostupné na: https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/notice_to_stakeholders_brexit_civil_justice_rev1_final.pdf
- ³ MYŠÁKOVÁ, Petra. Skutečně „tvrdý“ Brexit a jak dále naložit s anglickým právem a anglickými soudy? Dostupné na: <https://pravnicka.ihned.cz/c1-65615270-skutecne-tvrdy-brexit-a-jak-dale-nalozit-s-anglickym-pravem-a-anglickymi-soudy>.
- ⁴ Úmluva o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 147, 10. 6. 2009, s. 5–43). Dostupná na: <https://eur-lex.europa.eu>.
- ⁵ Dne 15. června 2015 ratifikovala Evropská unie tuto dohodu Rozhodnutím č. 2014/887 EU, s účinností od 1. prosince 2015.
- ⁶ ČECH, Ondřej; KUŘECOVÁ, Vladěna: Haagská úmluva o volbě soudu. Dostupné na: <https://www.epravo.cz/top/clanky/haagska-umluva-o-volbe-soudu-56445.html>.
- ⁷ TICHÝ, Luboš. Brexit a některé jeho následky. Bulletin Advokacie, 7-8/2018, s. 40.
- ⁸ MYŠÁKOVÁ, Petra. Skutečně „tvrdý“ Brexit a jak dále naložit s anglickým právem a anglickými soudy? Dostupné na: <https://pravnicka.ihned.cz/c1-65615270-skutecne-tvrdy-brexit-a-jak-dale-nalozit-s-anglickym-pravem-a-anglickymi-soudy>.

PETERKA PARTNERS

THE CEE LAW FIRM

CEE

Střední a východní
Evropa

Od roku 2000

9 poboček

TerraLex, ILN,
Globaladvocaten

Jedna firma

100% plně vlastněné
pobočky

150 právníků
a poradců

2000+
klientů

200 světových lídrů

www.peterkapartners.com

Česká republika

Rusko

Polsko

Slovensko

Rumunsko

Ukrajina

Bělorusko

Bulharsko

Maďarsko

Bid rigging a jeho stíhání v České republice

Ve své poslední výroční zprávě Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (ÚOHS) uvedl, že vyšetřování kartelů v podobě bid riggingu (manipulace v rámci zadávacího řízení) bude mít v rámci činnosti ÚOHS nejvyšší prioritu. Problematika manipulace s veřejnými zakázkami je trend, který přilákal pozornost nejen ÚOHSu, ale rovněž policie České republiky a státních zástupců, kteří jsou v posledních letech v této oblasti velmi aktivní.

S ohledem na takto zvýšenou úroveň kontroly a dohledu by měly korporace vzít v potaz, že případné protisoutěžní jednání přináší rizika nejen vysokých pokut udělovaných ze strany ÚOHS, ale rovněž trestněprávních sankcí, které pro korporaci a její management mohou mít fatální následky.

Trestněprávní důsledky bid-riggingu pro korporace

Od roku 2012 existuje v České republice trestní odpovědnost obchodních korporací za vybrané trestné činy. Avšak na rozdíl od fyzických osob nemohou být právnické osoby trestně odpovědné za porušení pravidel hospodářské soutěže. Tudíž z formálního hlediska jediné ÚOHS či Evropská komise mohou vyšetřovat a sankcionovat kartely typu bid-rigging.

Nicméně v poslední době v praxi pozorujeme rostoucí snahu orgánů činných v trestním řízení o aktivní postih bid riggingu podřízením tohoto jednání pod skutkové podstaty, za které je možné korporace trestně stíhat. Konkrétně jde o stíhání za „pletichy při zadávání veřejné zakázky a při veřejné soutěži“ či „zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě“.

Tato praxe má významné důsledky pro korporace podnikající v České republice. V praxi společnost, která je odsouzena za bid rigging, čelí, mimo jiné, následujícím negativním následkům jejího jednání:

- i) značné pokuty,
- ii) zákazu účasti ve veřejných soutěžích nejméně na 5 let; a v neposlední řadě
- iii) významnému poškození pověsti a dobrého jména s ohledem na to, že trestní rejstřík je veřejně dostupný a záznam z rejstříku lze smazat nejdříve po pěti letech, u závažnějších zločinů ještě po delší době.

Tyto sankce mohou být pro korporace likvidační, zejména pro ty, které jsou na účasti ve veřejných zakázkách existenčně závislé.

Omezené prostředky právní ochrany

České trestní právo neposkytuje společností dostatečné prostředky pro zmírnění negativních následků odsouzení za trestné činy, jako jsou například tzv. leniency programy nebo narovnání, kterých společnosti běžně využívají v případech stíhání za protisoutěžní jednání ze strany ÚOHS či Evropské komise.

Například pokud společnost úspěšně podá žádost o upuštění od uložení pokuty u ÚOHS v případech narušení hospodářské soutěže, může jí být snížena výše pokuty nebo může být od udělení pokuty úplně upuštěno, a současně se společnost vyhne sankce v podobě uložení zákazu účasti ve veřejných soutěžích. Navíc české trestní právo považuje úspěšnou žádost o upuštění od uložení pokuty za důvod vyvinění fyzické osoby z následné trestní odpovědnosti. Avšak právníkům osobám obžalovaným a odsouzeným za manipulaci zadávání veřejných zakázek tato možnost zákonodárcem nabídnuta není. Na případy bid riggingu rovněž nelze uplatnit tzv. odklony v trestním řízení např. v podobě dohody o vině a trestu, kdy tyto trestné činy vykazují zpravidla vyšší míru společenské nebezpečnosti a nelze na ně tyto alternativní postupy trestního řízení aplikovat. Negativní následky odsouzení za manipulaci zadávání veřejných zakázek nastávají automaticky a není v diskreci soudu rozhodnout jinak.

Toto považujeme za možný problém, zejména pro společnosti významné pro českou ekonomiku, které mohou čelit trestním sankcím i pro zanedbatelné případy spočívající v excesech jednotlivců.

Existuje možnost nápravy?

Jsme toho názoru, že stávající právní úprava vyžaduje podstatnou novelizaci pro účely ochrany práv společností obžalovaných z bid riggingu, případně změnu přístupu orgánů činných v trestním řízení. Za prvé, bylo by vhodné přenechat šetření a sankce za bid rigging na ÚOHS a Evropské komisi, které jsou k tomu lépe odborně a technicky vybaveny a sankce jimi ukládané jsou přiměřené a nikoliv likvidační. Za druhé, společnosti, které jsou obžalované z účasti na bid riggingu, by měly mít možnost alternativ jako upuštění od uložení trestu v rámci tzv. leniency programu nebo narovnání, aby jim byla v případě odsouzení dána rozumná šance ekonomického přežití.

V neposlední řadě lze doporučit korporacím podnikajícím v oborech náchylných k bid riggingu implementovat spolehlivé compliance programy směřující ke vzdělání zaměstnanců a ochraně společností jak z hlediska administrativních, tak i trestněprávních sankcí. Pokud společnost včas odhalí jakékoliv protisoutěžní jednání, měla by zvážit podání žádosti ÚOHS, resp. soutěžním úřadům v jiných zemích o upuštění od pokuty v rámci tzv. leniency programu. Je-li žádost podána včas, tak závazné rozhodnutí ÚOHS by založilo překážku znemožňující jakékoliv stíhání společnosti ze strany policie či státního zastupitelství pro stejné skutky. ●

**Petr Zákoucký,
Adam Přerovský
Dentons Europe CS LLP, organizační složka**

大成 DENTONS

Práce mimo pracoviště zaměstnavatele podle § 317 zákoníku práce

Výkon práce mimo pracoviště zaměstnavatele je v dnešní době stále více rozšířený. Často se také můžeme setkat s výrazy jako home office nebo mobile working, které představují určitý způsob výkonu práce zaměstnancem mimo pracoviště zaměstnavatele. Práce konaná nikoli pro vlastní potřebu a mimo prostory objednatele, zaměstnavatele nebo zprostředkovatele má v českém právu velmi dlouhou tradici. První zmínky o ní můžeme najít již v pramenech z roku 1883.

Zmínku o tomto druhu práce můžeme najít v § 317 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v platném znění (dále jen „zákoník práce“). Toto ustanovení upravuje práci zaměstnance, který nevykonává práci na pracovišti zaměstnavatele, ale podle stanovených podmínek pro zaměstnavatele vykonává práci v pracovní době, kterou si sám určuje. Práce tedy nemusí být vykonávána z domu, ale zaměstnanec může práci vykonávat kdekoli mimo pracoviště zaměstnavatele, kde je to vzhledem k dané práci možné. Práci z domova zaměstnavatel zaměstnanci nemůže přikázat, takovýto postup je možný pouze se souhlasem zaměstnance. Velmi důležitým aspektem v práci z domova podle § 317 zákoníku práce je to, že si zaměstnanec sám rozvrhuje pracovní dobu, ve které vykonává sjednanou práci. Takže v případech, kdy zaměstnanec sice pracuje doma nebo na jiném místě, ale pracovní dobu mu rozvrhuje zaměstnavatel – tyto případy jsou v praxi nejčastější, zákoník práce je však nijak neupravuje – nejde o domácího zaměstnance (historicky zavedený a užívaný terminus technicus) ve smyslu § 317 zákoníku práce a nevztahují se na něj odchylky vyplývající z tohoto ustanovení.

První odchylka se týká pracovní doby a je stanovena hned v písmenu a) § 317 zákoníku práce. Na pracovněprávní vztahy s domácím zaměstnancem se nevztahuje úprava rozvržení pracovní doby, prostojů ani přerušování práce způsobeného nepříznivými povětrnostními vlivy. Domácí zaměstnanec je stále povinen vykonávat práci osobně, nemá však právo na písemné rozvržení práce od zaměstnavatele před zahájením práce; také nemá určený konec nebo začátek směn a ani práci rozvrženou do pětidenního

pracovního týdne. Pozor však na to, že se na domácího zaměstnance vztahují ustanovení o omezení maximální délky pracovní doby, což ovlivňuje zaměstnavatele co do množství zadávané práce. V případě práce přesčas a ve svátek, která byla zaměstnanci nařízena, a zaměstnanec s ní souhlasil, platí obecná úprava. Konkrétní pracovní dobu si určuje sám zaměstnanec s tím, že zaměstnavatel může vyloučit výkon práce v průběhu svátku a víkendu nebo výkon práce přesčas, aby se vyhnul placení povinných příplatků. V případě prostojů a nepříznivých povětrnostních vlivů také neplatí obecná úprava, a proto pokud dojde k přerušování práce zaměstnance z tohoto důvodu, zaměstnavatel mu nebude povinen zaplatit náhradu mzdy nebo platu.

V písmenu b) § 317 zákoníku práce se nachází odchylka týkající se překážek v práci, kdy při jiných osobních překážkách domácímu zaměstnanci nepřísluší náhrada mzdy nebo platu (s výjimkami stanovenými v tomto ustanovení). Tato náhrada mzdy nebo platu není poskytována z důvodu, že se předpokládá možnost zorganizovat si pracovní dobu podle potřeb zaměstnance. Mezi takzvané „jiné“ osobní překážky například patří vyšetření ve zdravotnickém zařízení, narození dítěte, pohřeb spoluzaměstnance, zpoždění hromadných dopravních prostředků nebo znemožnění cesty do zaměstnání. Avšak v určitých případech domácímu zaměstnanci zůstává právo na náhradu mzdy nebo platu, a to v případech svatby, úmrtí blízké osoby nebo přestěhování v zájmu zaměstnavatele.

Písmeno c) § 317 zákoníku práce se věnuje otázce odměňování. Podle tohoto ustanovení domácímu zaměstnanci nepřísluší mzda

nebo plat nebo náhradní volno za práci přesčas a ani náhradní volno, náhrada mzdy nebo platu nebo příplatek za práci ve svátek. Jak můžeme vidět, ustanovení § 317 zákoníku práce neřeší otázku příplatku za práci přesčas. Vzhledem k tomu, že poskytnutí tohoto příplatku může vyloučit pouze zákon, v případě práce přesčas je zaměstnavatel povinen poskytnout tento příplatek nejméně v zákonem stanovené výši, tj. 25 % průměrného výdělku zaměstnance.

Pracovněprávní vztah s domácím zaměstnancem má zvláštní povahu. Vylučuje soustavou kontrolu ze strany zaměstnavatele, a proto vyžaduje od smluvních stran vyšší míru důvěry vůči sobě navzájem a případně podrobnější úpravu v kolektivní smlouvě či v individuální dohodě se zaměstnancem. Základní pravidla pro práci z domova (ať již v rámci § 317 zákoníku práce či mimo něj) zaměstnavatelé často stanoví také vnitřním předpisem. Zaměstnavatel by měl zejména předem stanovit a zabezpečit dodržování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci – např. ujednat pravidelné prohlídky místa, kde bude konána práce, upravit evidenci pracovní doby, stanovit dobu, kdy zaměstnanec nesmí pracovat či zákaz vykonávat některé potenciálně nebezpečné činnosti zároveň s výkonem práce. Rovněž je důležité určit místo, čas a způsob předání výsledků práce a provedení kontroly množství a kvality odvedené práce. Také by měl zaměstnavatel stanovit vhodné pracovní postupy při výkonu dané práce.

I pro domácího zaměstnance pak platí základní pravidlo, že závislá práce je konána na náklady zaměstnavatele a tyto náklady nesmí zaměstnavatel přenášet na zaměstnance. Zaměstnavatel by proto měl zaměst-

nanci poskytovat např. náhradu za zvýšenou spotřebu energií z důvodu práce z domova, případně využití internetového připojení hrazeného zaměstnancem (pokud není připojení poskytováno zaměstnavatelem). Tyto náklady je možné hradit paušální částkou, která by však měla být stanovena na základě co nejpřesnějšího výpočtu/odhadu (i z důvodu daňové uznatelnosti těchto nákladů pro zaměstnavatele). Pokud by zaměstnanec používal k výkonu práce své nástroje, je potřebné dohodnout výši a podmínky poskytování náhrady za opotřebování těchto nástrojů. V případě poskytnutí takových nástrojů zaměstnavatelem je vhodné upravit režim kontroly jejich stavu a odpovědnost zaměstnance za ztrátu takovýchto svěřených věcí.

Česká právní úprava v této oblasti však stále není dostatečně detailní. Například ve srovnání se Slovenskou republikou, kde je tento pracovní vztah upraven v § 52 zákona č. 311/2001 Z.z., zákoník práce, v platném znění, je slovenský zákoník podrobnější a upravuje podmínky, které v českém zákoně nenajdeme, např. povinnost při-

jmout vhodná opatření týkající se programového a technického vybavení a softwaru, povinnost přijmout opatření k předcházení izolace zaměstnance anebo zákaz znevýhodňování domácího zaměstnance oproti zaměstnancům pracujícím na pracovišti zaměstnavatele. Také jsou ve slovenském zákoně z tohoto režimu vyloučeny příležitostné nebo mimořádné práce mimo pracoviště. Rozdíl můžeme také vidět v tom, že slovenský zákon domácímu zaměstnanci nepřiznává ani mzdové zvýhodnění za noční práci, práci o víkendu nebo ztížený výkon práce. ●

Mgr. Barbora Suchá,

Jakub Kačerek

Weinhold Legal, v.o.s. advokátní kancelář

 Weinhold Legal

Zdroje:

- 1) ŠTEFKO, Martin. § 317 [Výkon práce mimo pracoviště zaměstnavatele]. In: BĚLINA, Miroslav, DRÁPAL, Ljubomír, BĚLINA, Tomáš, BOGNÁROVÁ, Věra, DOLEŽÍLEK, Jiří, NOVOTNÝ, Zdeněk, PICHRT, Jan, PUTNA, Mojmir, ROTHOVÁ, Eva, STÁDNÍK, Jaroslav, ŠTEFKO, Martin. Zákoník práce. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2015, s. 1247. ISBN 978-80-7400-290-8.
- 2) SUCHÁ, Barbora, VRAJÍK, Michal, ČERMÁK, Tomáš. Srovnání českého a slovenského zákoníku práce. 1. vyd. Praha: Nakladatelství ANAG, 2018, 375 s. ISBN 978-80-7554-157-4.
- 3) § 317 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. In: Beck-online [online právní informační systém]. Nakladatelství C. H. Beck [cit. 8. 1. 2019].
- 4) § 52 zákona č. 311/2001 Z. z., zákoník práce. In: Beck-online [online právní informační systém]. Nakladatelství C. H. Beck [cit. 8. 1. 2019].

Compliance Forum 2019

Trestní odpovědnost právnických osob – Aktuální problémy praxe a jak se s nimi vypořádat.

GDPR – evropská ochrana osobních údajů – Základy známe dobře, ale jaké jsou nejčastější implementační problémy a jak si stojí úprava rok po nabytí účinnosti?

Compliance programy – Zavádění preventivních, detekčních a reaktivních opatření trestního compliance v praxi.

konference se koná 30. 5. 2019

epravo.cz/eshop

PEVNÉ ZÁKLADY / VYSOKÉ CÍLE

**BANKOVNICTVÍ A FINANCE
INSOLVENCE
FINANČNÍ RESTRUKTURALIZACE
FÚZE A AKVIZICE
KORPORÁTNÍ PRÁVO
NEMOVITOSTI
SOUDNÍ SPORY**

Individuální a aktivní přístup, výjimečná kvalita práce a osobní účast partnerů kanceláře na řešení případů je to, co nás odlišuje od konkurence a umožňuje nám dlouhodobě zachovávat nejvyšší standardy. Proto jsou klienti ochotni svěřit nám ty nejsložitější případy a důvěřovat našemu úsudku. Důvěřujte i Vy.

www.dunovska.cz

Zpracování osobních údajů na globalizovaném trhu: dopad nových vodítek Sboru

V rámci globalizovaného trhu přirozeně nedochází pouze k pohybu zboží a služeb, ale také pohybu osobních údajů a jejich přeshraničnímu zpracování. Zpracování osobních údajů s sebou nese řadu povinností, které musí plnit nejen subjekty zpracovávající osobní údaje na území Evropské unie, ale také další subjekty, pokud na ně dopadá nařízení GDPR (dále jen „Nařízení“).¹

Nařízení představuje světově unikátní kodifikaci ochrany osobních údajů, která však i přes svou podrobnost přináší řadu výkladových úskalí, mimo jiné výklad místní působnosti tohoto předpisu, která je oproti dřívější směrnici významně rozšířena. Výkladu místní působnosti dle čl. 3 Nařízení se doposud věnovala především odborná veřejnost, nicméně v souladu s čl. 70 Nařízení se do této debaty zapojil i Evropský sbor pro ochranu osobních údajů (dále jen „Sbor“) se svými pokyny č. 3/2018² (dále jen „Pokyny“) určenými pro veřejnou diskusi.

Sbor potvrzuje široký dopad Nařízení a podrobně rozpracovává jednotlivé případy, kdy Nařízení dopadá na zpracování. V prvním případě se jedná o zpracování v souvislosti s činnostmi provozovny správce nebo zpracovatele v EU, ve druhém pak o zpracování založené na „cílení“ správce nebo zpracovatele na subjekty v EU.

Ve vztahu k prvnímu případu Sbor potvrdil, že:

- Nařízení se uplatní na zpracovatele provádějícího zpracování pro správce mimo EU – zpracovatel v EU musí splnit povinnost zpracovatele dle Nařízení (včetně uzavření zpracovatelské smlouvy(!), avšak není povinen zajistit soulad správce s Nařízením.
- Nařízení se použije na správce v EU provádějícího zpracování údajů zákazníků mimo EU – národnost či občanství subjektů údajů tak nerozhoduje.
- Nařízení se naopak neuplatní zpracovatele mimo EU provádějícího zpracování pro správce v EU (jelikož však správce musí uzavřít s takovým zpracovatelem zpracovatelskou smlouvu, Nařízení se uplatní fakticky dle této smlouvy).

Sbor se také věnuje případům, kdy se Nařízení použije na základě mezinárodního práva veřejného. V poslední části pak rozebí-

rá povinnost správců a zpracovatelů jmenovat zástupce v EU. Detailněji budou tyto případy rozebrány níže.

Zpracování v souvislosti s činnostmi provozovny správce nebo zpracovatele v EU

Prvním případem, kdy zpracování podléhá Nařízení, je případ, kdy se jedná o zpracování v souvislosti s činnostmi provozovny správce nebo zpracovatele v EU dle čl. 3 odst. 1 Nařízení. Toto ustanovení nedopadá pouze na činnost provozovny správce (což platilo před účinností Nařízení), ale nově také na činnost provozovny zpracovatele.

Pokyny Sboru také vyjasnily, že provozovnou správce či zpracovatele v rámci EU nutné chápat jakoukoliv soustavnou činnost subjektu na území členského státu, přičemž se nemusí jednat o pobočku nebo provozovnu v korporátním smyslu. Musí se však jednat

o účinný a skutečný výkon činnosti přes trvalá opatření (arrangements). Pro naplnění kritéria provozovny tak postačí, aby byl subjekt na území EU zastoupen jedním zaměstnancem nebo zástupcem. Pouhá dostupnost webových stránek na území EU však není pro naplnění kritéria dostatečná. Výklad provozovny tak zpřesnil režim dle preambule Nařízení a je v souladu s dřívějšími závěry Soudního dvora EU v případě Google Spain³ a Weltimmo⁴ – také správce či zpracovatel ze země mimo EU tak může mít provozovnu na území EU. Pokud má správce nebo zpracovatel na území EU provozovnu, je následně nezbytné, aby zpracování probíhalo v rámci činnosti této provozovny. Samotné místo, kde dané zpracování probíhá, není relevantní. Tento vztah může založit například aktivita místní provozovny na území EU, popř. generování příjmů místní provozovnou. Toto je v souladu s dřívějšími závěry Soudního dvora EU v případě Pammer a Alpenhof k nařízení č. 44/2001 (Brusel I).⁵ Pokyny současně zpřesňují, že místo, kde se v takovém případě nachází subjekty údajů, ani jejich národnost nejsou rozhodné.

Vymezení místní působnosti Nařízení se aplikuje jak na správce, tak i na zpracovatele, přičemž oba subjekty je nezbytné pro účely stanovení působnosti Nařízení posuzovat nezávisle. Dosud však nebylo jasné, zda v případě, kdy činnost správce podléhá Nařízení, dopadá Nařízení také na zpracovatele mimo EU. Dle Sboru Nařízení na takového zpracovatele přímo nedopadá, nicméně pokud správce podléhající Nařízení určí zpracovatele nepodléhajícího Nařízení, musí smlouva mezi tímto správcem a zpracovatelem obsahovat záruky dle čl. 28 odst. 3 Nařízení, čímž bude činnost zpracovatele pro tohoto správce fakticky, avšak nepřímou podrobena požadavkům Nařízení.

Současně dosud nebylo zřejmé, zda se uplatní Nařízení na činnost správce mimo EU v případech, kdy pro něj údaje zpracovává zpracovatel v EU. Dle Sboru správce mimo EU v tomto případě Nařízení nepodléhá. Pokud tak bude Nařízení podléhat pouze zpracovatel, musí tento zpracovatel splnit všechny požadavky pro něj vyplývající z Nařízení, včetně uzavření zpracovatelské smlouvy dle čl. 28 odst. 3 Nařízení; správce však pouze z důvodu nominování zpracovatele podléhajícího Nařízení pod působnost Nařízení spadat nebude. Jedná se o první výklad Nařízení, kde WP29/Sbor uvedly, že na správce v tomto případě Nařízení nedopadá (tj. že širší výklad čl. 3 odst. 1 Nařízení

se neuplatní) a že uzavření zpracovatelské smlouvy je povinností zpracovatele (a tedy nikoli pouze povinností správce toto zajistit). Zpracovatel však neodpovídá za plnění povinností správce dle Nařízení (které v tomto případě na správce nedopadají).

Pokyny tak poskytují klíčové upřesnění pro správce z EU, kteří spolupracují se zpracovateli mimo EU, popř. pro zpracovatele z EU, kteří poskytují své služby správcům mimo EU.

Kritérium „cílení“ na subjekty v EU

V případě, že na zpracování nedopadá Nařízení na základě kritéria provozovny popsaného výše, může stále dojít k založení působnosti Nařízení na základě čl. 3 odst. 2 Nařízení, tedy z důvodu cílení na subjekty nacházející se v okamžiku zpracování v EU (nikoli pouze občany země EU či osoby s bydlištěm v EU). Činnost správce či zpracovatele zpracovávajícího osobní údaje musí přímo cílit na subjekty údajů vyskytující se v EU nabídkou služeb a zboží či monitorováním jejich činnosti.

Nabízení služeb a zboží v působnosti Nařízení zahrnuje také nabízení služeb informační společnosti. Nezáleží však na tom, zda zboží nebo služby jsou poskytovány úplatně nebo bezúplatně.

Sbor ve svých Pokynech zpřesnil, jaké aktivity zakládají cílení na subjekty v EU, přičemž dle pokynů toto cílení může být založeno například v následujících případech a jejich kombinacích:

- EU nebo alespoň jeden členský stát jsou jmenovány s odkazem na nabízené zboží a služby;
- správce či zpracovatel poptají u vyhledávače kontextovou reklamu k zajištění přístupu spotřebitelů z EU na jejich stránky, nebo zahájí marketingovou kampaň cílenou na občany členského státu;
- aktivita je mezinárodní povahy, jako například turistické aktivity;
- jsou uvedeny určené adresy nebo telefonní čísla dostupné z členského státu;
- je použita doména státu jiného než státu správce či zpracovatele (doména.eu či doména členského státu);
- jsou uvedeny pokyny k dopravě z členských států do místa, kde je poskytována služba;
- je zmíněna mezinárodní klientela sestávající ze zákazníků z členských států

EU, např. uvedením referencí od těchto zákazníků;

- jsou použity jazyky či měny jiné než státu správce či zpracovatele, zejména jazyky či měny členských států;
- je nabízeno doručení zboží do členských států.

Pokud k takovému cílení bude docházet, budou Nařízení podléhat také další činnosti zpracování související s tímto cílením.

Druhou z činností, která může založit působnost Nařízení, je monitorování chování subjektů údajů v EU. Monitorování v působnosti Nařízení je poměrně široké spektrum činností, které směřuje ke sběru a analýze chování subjektů údajů v případě, že toto chování probíhá na území EU. Monitorováním je myšlen zejména monitoring pohybu na internetu, není ale vyloučen ani monitoring nositelnou elektronikou a chytrými zařízeními. Není vyžadováno cílení monitoringu na subjekty v EU, nicméně ustanovení implikuje, že cílem správce musí být sběr a užití o chování osob v EU. Sbor ve svých Pokynech zpřesnil, jaké aktivity zakládají monitorování subjektů údajů v EU, přičemž jako příklady monitorování uvádí:

- personalizovanou reklamu;
- monitoring polohy (geolokaci) subjektů údajů, zejména za marketingovými účely;
- online sledování pomocí cookies nebo jiných technologií (fingerprinting);
- personalizované analýzy stravování a zdravotního stavu online;
- kamerové záznamy;
- marketingové studie a ostatní studie chování založené na profilech osob;
- monitoring nebo pravidelné zaznamenávání zdravotního stavu osoby.

Zpracování na základě mezinárodního práva veřejného

Spíše pro úplnost se jeví jako vhodné upozornit i na výklad čl. 3 odst. 3 Nařízení, který rozšiřuje působnost Nařízení i na ta zpracování, která jsou založena na základě mezinárodního práva veřejného (zpracování prováděné ambasádami či konzuláty členských států).

Zástupce správce nebo zpracovatele neusazených v EU

Posledním řešeným tématem je povinnost ustanovení zástupce na území EU. Tuto povinnost mají správci a zpracovatelé, kteří

nejdou usazení v EU a přesto na ně dopadá Nařízení (srov. výše). Zástupce jmenovaný na základě písemného pověření zajišťuje na území EU součinnost správce nebo zpracovatele s dozorovými úřady a zabezpečuje výkon práv dotčených subjektů údajů. Nejmenování zástupce je porušením Nařízení se všemi z toho vyplývajícími důsledky.

Zástupce by měl splňovat vedle kritérií kladených na jeho odbornost i jazykové a personální předpoklady zaručující výkon práv ve státě jeho jmenování, a to především s ohledem na komunikaci s příslušným národním dozorovým úřadem, nicméně musí zaručovat svou dostupnost pro subjekty údajů a dozorové úřady z jiných států.

Povinnosti jmenovat zástupce jsou v souladu s čl. 27 odst. 2 zproštěny ti správci a zpracovatelé, kteří jsou orgány veřejné moci nebo zpracovávají příslušné osobní údaje pouze občasné či v malém rozsahu, přičemž kritérium rozsahu by mělo být posouzeno dle počtu subjektů údajů, jejichž osobní údaje jsou zpracovávány.

Závěr

Přestože lze v Pokynech najít celou řadu oblastí, které by Sbor mohl rozpracovat detailněji (např. co se týče okolností zakládající vztah mezi provozovnou a zpracováním), lze považovat Pokyny za přínosný materiál pro výklad dopadu Nařízení na činnosti zpracování s přesahem mimo hranice Evropské unie.

Především lze kvitovat upřesnění dopadu Nařízení na správce a zpracovatele v pří-

padech, kdy jeden z nich Nařízení podléhá a druhý nikoli. Vítané je také upřesnění situací, kdy správci a zpracovatelé ze třetích států musí jmenovat svého zástupce v EU. Nyní je tedy na správcích a zpracovatelích, aby uvedli svá zpracování do souladu s těmito Pokyny. ●

Mgr. Michal Nulíček, LL.M., CIPP/E, partner

Mgr. Bohuslav Lichnovský, CIPP/E, advokát

ROWAN LEGAL, advokátní kancelář s.r.o.

epravo.cz

Váš partner na cestě právem

Největší česko-slovenská
mediální a vzdělávací
skupina v oblasti práva

Poznámky:

- ¹ NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů).
- ² European Data Protection Board. Guidelines 3/2018 on the territorial scope of the GDPR (Article 3) – Version for public consultation. [online]. 16. 11. 2018. 23 stran. [cit. 2018-12-10] Dostupné z: <https://edpb.europa.eu/our-work-tools/our-documents/guidelines/guidelines-32018-territorial-scope-gdpr-artic->

[le-3-version_en.](#)

- ³ Rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C131/12, dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62012CJ0131&from=EN>.
- ⁴ Rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C230/14, dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=168944&doclang=CS>.
- ⁵ Rozhodnutí Soudního dvora EU ve spojených věcech C-585/08 a C-144/09, dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=83437&doclang=CS>.

Na startu roku
2019

ASPI

Největší knihovna

252

komentářů

215

komentovaných
předpisů

71

aktualizací
komentářů
v roce 2018

Jediná průběžně aktualizovaná

Aktuálně vyšlo knižně a můžete mít také v ASPI:

Katastrální zákon
Praktický komentář
D. Šustrová,
P. Borovička, J. Holý

***Autorka komentáře
Daniela Šustrová získala
prestižní ocenění
Právník roku 2018
v kategorii Správní právo***

Zákon o výkonu
zajištění majetku
a věcí v trestním
řízení
Praktický komentář
L. Trešlová, I. Škrobák

Zákon o odpovědnosti
za přestupky a řízení
o nich / Komentář
D. Bohadlo, J. Brož,
S. Kadečka, P. Průcha,
F. Rigel, V. Šťastný

Zákon o soudech
a soudcích
Komentář
J. Grygar

Zákon o mediaci
Komentář
T. Horáček, M. Olík,
M. Svatoš

Nabytí vlastních akcií od konkrétního akcionáře za účelem snížení základního kapitálu

Ke snížení základního kapitálu akciové společnosti může dojít pouze způsobem předpokládaným zákonem č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOK“), a to na základě rozhodnutí valné hromady akciové společnosti. Děje se tak buď snížením jmenovité hodnoty jednotlivých akcií, nebo zrušením akcií jako takových.

V tomto článku budeme pojednávat o snížení základního kapitálu druhým ze shora uvedených způsobů, a především se zaměříme na otázku, zda společnost může nabýt vlastní akcie od konkrétního akcionáře společnosti na základě dohody a jaké podmínky by případně měly být splněny.

Právní úprava

Podle ustanovení § 306 odst. 1 písm. a) ZOK platí, že „[s]polečnost může nabývat vlastní akcie i bez splnění podmínek podle § 301 až 303 ZOK tehdy, nabývá-li je za účelem provedení rozhodnutí valné hromady o snížení základního kapitálu“. Ustanovení § 521 odst. 1 pak stanoví, že „[k] povinnému snížení základního kapitálu použije společnost vlastní akcie, které má v majetku. V ostatních

případech snížení základního kapitálu použije společnost nejprve vlastní akcie, které má v majetku“. Nemá-li daná akciová společnost ve svém majetku vlastní akcie, nebo jejich použití podle ustanovení § 521 odst. 1 ZOK ke snížení základního kapitálu nepostačuje, sníží jmenovité hodnoty akcií, nebo vezme akcie z oběhu anebo upustí od vydání nesplacených akcií. Akcie se dle platné právní úpravy vezmou z oběhu buď na základě losování, nebo na základě veřejného návrhu akcionářům.¹ Jiný způsob vzetí akcií z oběhu zákon nepředpokládá.

Nabízí se otázka, zda je akciová společnost oprávněna za účelem snížení základního kapitálu koupit vlastní akcie od konkrétního akcionáře. Jinak řečeno, jestli může valná hromada akciové společnosti při způsobu schvalování snížení základního kapitálu

rozhodnout, že společnost odkoupí vlastní akcie od konkrétního akcionáře či akcionářů a odpovídajícím způsobem sníží svůj základní kapitál.

K nabytí akcií od konkrétního akcionáře obecně

Pokud jde o nabývání vlastních akcií společností od konkrétního akcionáře, staví se k této možnosti odborná literatura spíše negativně.² Kupříkladu Dědič zastává názor, že k nabytí vlastních akcií akciovou společností může dojít jen na základě veřejného návrhu smlouvy na odkoupení akcií, tedy v souladu s ustanovením § 322 a násl. ZOK.³ Odůvodňuje to tím, že jen tímto způsobem bude zachována zásada rovného zacházení se všemi akcionáři.⁴ S tímto závěrem v zásadě souhlasí Čech, přičemž uvádí,

LIT·FIN

LITIGATION FINANCIERS

FINANCOVÁNÍ SOUDNÍCH SPORŮ ŠITÉ NA MÍRU

PRO FIRMY I ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘE

NENECHTE TO PLAVAT

WWW.LITFIN.CZ

Závěr

Závěrem uvádíme, že akciová společnost může za určitých okolností nabývat vlastní akcie od konkrétního akcionáře. Nemůže tak ale učinit za účelem snížení základního kapitálu. Zároveň však dodáváme, že v praxi se takové případy prokazatelně vyskytují (viz pozn. pod čarou č. 7), pročež lze říci, že současná situace je značně nejistá a de lege ferenda by bylo záhodno, aby zákonodárce mezeru v zákoně doplnil. ●

Mgr. Bc. Václav Mánek,
Mgr. David Urbanec
DUNOVSKÁ & PARTNERS s.r.o.,
advokátní kancelář

Poznámky:

- ¹ Viz ustanovení § 523 ZOK.
- ² Na tomto místě je nutné podotknout, že se jedná převážně o literaturu starší, vzniklou ještě za účinnosti zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.
- ³ DĚDIC, Jan a kol. Obchodní zákoník: Komentář, Díl II. § 93–175. Polygon – Praha 2002. s 1584.
- ⁴ Viz ustanovení § 212 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, ustanovení § 244 odst. 1 ZOK a čl. 60 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1132 ze dne 14. června 2017 o některých aspektech práva obchodních společností.
- ⁵ ČECH, Petr. Nabývání vlastních akcií akciovou společností. Právní rádce. 26. 10. 2006.
- ⁶ Tamtéž.
- ⁷ Pozvánka na uvedenou valnou hromadu je dostupná online na <https://www.cepos.cz/upload/files/MX-M260-20170717-210949.pdf>
- ⁸ Viz např. ustanovení § 365 ZOK.
- ⁹ Viz např. rozsudek ze dne 16. prosince 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine a další, C-127/07, Sb. rozh. s. I-9895, bod 23.

že kromě nabytí akcií prostřednictvím veřejného návrhu smlouvy přichází v úvahu i „[n]abytí akcií na regulovaném trhu, jsou-li kótované, neboť i zde je zachována stejná rovnost příležitostí pro všechny akcionáře, tj. rovnost v relativním smyslu. S určitými výhradami se v zahraničí připouští dokonce též nabytí vlastních akcií na základě tzv. holandské dražby, kdy společnost akcie odkoupí od těch akcionářů, kteří nabídnou nejnižší cenu“.⁵ Dále také dodává, že od konkrétního akcionáře je možné odkoupit akcie jen za obdobných podmínek (tj. za použití analogie), za kterých je možné vyloučit přednostní právo akcionářů na úpis nových akcií při zvyšování základního kapitálu.⁶

Výše jmenované způsoby jsou jediné, které se v odborné literatuře objevují. Pravidelně je upozorňováno na zásadu rovného zacházení s akcionáři, která brání nabytí vlastních akcií od konkrétního předem vybraného akcionáře.

V praxi se však lze setkat s případy, které nejsou se shora uvedenými závěry v souladu. Příkladem budiž valná hromada společnosti ČEPOS – Česká potravinářská obchodní a.s.,⁷ která v rámci svého programu dne 17. 8. 2017 schválila nabytí vlastních akcií od konkrétních akcionářů za účelem snížení základního kapitálu, přičemž ve sbírce listin zmíněné společnosti lze o této skutečnosti nalézt i příslušný notářský zápis.

Lze z toho tedy dovodit, že nabytí vlastní akcie od konkrétního akcionáře může společnost

i jiným způsobem, než tím, který předpokládá zákon a odborná literatura, jinými slovy řečeno, lze zásadu rovného zacházení se všemi akcionáři chápat pouze jako relativní, a nikoliv jako absolutní požadavek?

Jisté je, že ZOK ve svém současném znění obsahuje mezeru, již je při jeho aplikaci nutné vyplnit. Do určité míry se ztotožňujeme se závěry odborné literatury, avšak zásadu rovného zacházení se všemi akcionáři nechápeme jako absolutní. Zprv proto, že i sám ZOK tuto zásadu na vícero místech prolomuje,⁸ a zadruhé také proto, že i dle ustálené judikatury Soudního dvora EU platí, že „[z]ásada rovnosti vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno.“⁹ Je tedy možné říci, že za předpokladu, že existuje objektivní důvod pro odlišné zacházení s některým z akcionářů (kupř. pro odkoupení vlastních akcií od konkrétního akcionáře), nedojde k porušení zásady rovného zacházení s akcionáři.

Může však být sporné, co takovým důvodem bude. Podle našeho názoru by jím mohly být krizové situace v akciové společnosti, v důsledku kterých je v zájmu společnosti své vlastní akcie od konkrétního akcionáře odkoupit. Mohlo by se např. jednat o situaci, kdy společnost odvrací hrozbu škody, která by jí mohla vzniknout, kdyby daný konkrétní akcionář ve společnosti zůstal. Na druhé straně však nejsme přesvědčeni o tom, že by takovým důvodem bylo plánované snížení základního kapitálu.

Účastenství ekologických spolků v řízení o přestupcích podle zákona o ochraně přírody a krajiny

Dne 18. 12. 2018 vydal Ústavní soud pod sp. zn. II. ÚS 1685/17 nálezení, kterým se vyjádřil k otázce možnosti účasti ekologických spolků („občanských sdružení na ochranu přírody a krajiny“ v terminologii dle zákona o ochraně přírody a krajiny) jako účastníků v řízení o přestupcích podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“).

V předmětné věci brojil ekologický spolek ústavní stížností proti závěru správních orgánů a správních soudů, že ekologický spolek nemůže být účastníkem řízení o správním deliktu (nově „řízení o přestupku“) podle zákona o ochraně přírody a krajiny.

Podle názoru stěžovatele splnil podmínky ve smyslu ustanovení § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny pro účast v předmětném správním řízení, neboť (i) měl u příslušného správního orgánu podanou žádost o informování o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny dle zákona o ochraně přírody a krajiny a (ii) správnímu orgánu písemně včas oznámil svou účast v daném řízení o správním deliktu.

Z toho důvodu byl stěžovatel přesvědčen o tom, že byl oprávněn se daného řízení o správním deliktu účastnit, neboť se podle něj jednalo o správní řízení ve smyslu § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny.

Správní orgány i správní soudy (včetně Nejvyššího správního soudu) ovšem zastávaly jiný výklad relevantních ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, když podle jejich názoru slovní spojení „při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona“ (obsažené v § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny), umožňuje ekologickým spolkům účast pouze ve správních řízeních, v nichž má být rozhodováno o tom, zda má nebo nemá v budoucnu dojít k nějakému zásahu do přírody a krajiny, nikoliv však již v řízeních vyjadřujících se zpětně k zásahu, který již proběhl. Nejvyšší správní soud tento svůj restriktivní výklad § 70 odst. 2 zákona

o ochraně přírody a krajiny odůvodnil obecným poukazem na principy správního trestání, resp. na procesní práva obviněných osob.

Ústavní soud sice nevyločil, že restriktivní výklad zastávaný Nejvyšším správním sou-

dem v otázce účastenství ekologických spolků v řízeních o správních deliktech je možný, současně ale nevyločil ani výklad opačný.

Podle Ústavního soudu totiž znění § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nevy-

lučuje, aby mohla být pod pojem „správní řízení, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona“ podle okolností podřazena i řízení o správním deliktu, zejména pokud v rámci takového řízení dochází ze strany orgánu ochrany přírody poprvé k posouzení otázky, zda je posuzované jednání obviněného zákonem zakázáno. Jak ale Ústavní soud poznamenal, procesní postavení ekologického spolku coby účastníka takového řízení o správním deliktu (který své postavení účastníka odvozuje z ustanovení § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny) je

být námitky, které se týkají odborné otázky posouzení zakázanosti zásahů do přírody a krajiny, nikoli již ale takové námitky, které se týkají otázky určení druhu a výše sankce pro obviněného).

Ústavní soud tak v posuzovaném případě dospěl k závěru, že možnost účastenství ekologického spolku v řízení o správním deliktu (resp. řízení o přestupcích) dle zákona o ochraně přírody a krajiny není bez dalšího vyloučena.

Je důležité zdůraznit, že k uvedenému závěru Ústavní soud dospěl na základě eurokon-

do českého právního řádu se uskutečnilo mimo jiné zařazením § 70 odst. 3 ZOPK do českého právního řádu. Podle čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy platí, že: „každá strana zajistí, aby osoby z řad veřejnosti splňující kritéria, pokud jsou nějaká stanovena ve vnitrostátním právu, měly přístup ke správním nebo soudním řízením, aby mohly vznášet námitky proti jednání, aktům nebo opomenutí ze strany soukromých osob nebo orgánů veřejné správy, jež jsou v rozporu s ustanoveními jejího vnitrostátního práva týkajícího se životního prostředí“.

Ústavní soud proto konstatoval, že: „Je proto zapotřebí brát v úvahu status Aarhuské úmluvy [viz čl. 10 Ústavy] z pohledu její aplikační přednosti před zákonem. Je-li tedy možné interpretovat vnitrostátní normy vícero možnými způsoby, má přednost ten výklad, který naplňuje požadavky Aarhuské úmluvy.“

Jelikož Ústavní soud svým nálezem vyzdvihl roli Aarhuské úmluvy jako interpretačního pramene pro výklad ustanovení § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, přičemž se svým výkladem postavil proti silicím tendencím omezování možností účasti ekologických spolků v správních řízeních obecně, bude zajímavé sledovat, jak se Ústavní soud vypořádá s návrhem senátorů Parlamentu ČR (vedeným u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 22/17) na zrušení ustanovení odst. 3 věta první ve slovech „podle tohoto zákona“ v § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny a ustanovení odst. 9, 10 a 11 v § 4 zákona č. 183/2006 Sb. (stavební zákon), ve znění zákona č. 225/2017 Sb. Jak je totiž známo, novela č. 225/2017 Sb. výrazně omezila oprávnění ekologických spolků coby zástupců veřejnosti stát se účastníky zejména územního a stavebního řízení. Tak výrazné omezení možnosti účastenství ekologických spolků v rámci správních řízení se ovšem jeví jako v rozporu s cíli Aarhuské úmluvy. ●

Mgr. Daniel Jankanič, advokát
Advokátní kancelář Vych & Partners, s.r.o.

specifické v tom smyslu, že jeho námitkami je správní orgán povinen se věcně vypořádat pouze v případě, že souvisejí s ochranou přírody a krajiny ve smyslu § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (v rámci řízení o správních deliktech by takovými mohly

formního výkladu § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny v kontextu Aarhuské úmluvy. Jak totiž Ústavní soud upozornil: „V souvislosti s účastenstvím podle § 70 odst. 3 ZOPK je však významný čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy, jehož promítnutí

AKV

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ VYCH & PARTNERS

„Bezpečný přístav“ pro poskytovatele služeb informační společnosti s akcentem na poskytovatele hostingu

V zájmu posílení elektronického obchodu na vnitřním trhu a zajištění efektivního fungování digitálního prostředí napříč členskými státy přijala v roce 2000 Evropská unie právní předpis, kterým koncipovala pro oblast služeb informační společnosti právní režim tzv. „bezpečného přístavu“ (Safe Harbor), který vylučuje vznik odpovědnosti poskytovatele služeb informační společnosti (Internet Service Provider).

Základním pramenem úpravy „bezpečného přístavu“, tedy zvláštního odpovědnostního režimu poskytovatele služeb informační společnosti, je Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES o elektronickém obchodu¹ (dále jen „Směrnice ECD“). Tato směrnice především definuje poskytovatele služby informační společnosti, vypočítává jednotlivé typy služeb informační společnosti a vymezuje práva, povinnosti a odpovědnost poskytovatelů. S ohledem na právní formu tohoto právního aktu EU měly jednotlivé členské státy povinnost transponovat předmětnou směrnici do svých právních řádů. Česká republika povinnost splnila přijetím zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (dále jen „ZSIS“ nebo „zákon“).

Poskytovatelem služeb informační společnosti (dále jen „Poskytovatel“) je podle Směrnice ECD: „...každá fyzická nebo právnická osoba, která poskytuje určitou službu informační společnosti.“² Téměř totožné je Poskytovatel definován v § 2 písm. d) ZSIS, když je stanoveno, že poskytovatelem služby je: „...každá fyzická nebo právnická osoba, která poskytuje některou ze služeb informační společnosti.“ Službou informační společnosti dle dikce českého zákona rozumíme jakoukoliv službu, která je: „...poskytovaná elektronickými prostředky na individuální žádost uživatele podanou elektronickými prostředky, poskytovanou zpravidla za úplatu.“³

Směrnice ECD i český zákon rozlišují tři typy služeb informační společnosti,⁴ na jejichž Poskytovatele se bezpečný přístav vztahuje. Prvním typem je služba mere conduit, která

zajišťuje přenos informací poskytnutých uživatelem, a to prostřednictvím sítě elektronické komunikace, či zprostředkování přístupu k takové síti za tímto účelem. Jedná se, zjednodušeně řečeno, o službu datového připojení. Poskytovatelem je v tomto případě např. provozovatel restaurace či hotelového zařízení, který poskytuje připojení k síti WI-FI, dále například telefonní operátor apod. Jako druhý typ služby informační společnosti lze uvést tzv. caching. Tato služba spočívá v dočasném ukládání (meziukládání) informací do vyrovnávací paměti s cílem zvýšení efektivity vyhledávání a následného přenosu informací. Subjekt provozující server, který je pro caching využíván, je ve smyslu zákona Poskytovatelem. Posledním typem služby informační společnosti je hosting umožňující shromažďování informací jejich ukládáním na základě požadavku uživatele. Jde o tech-

nické zázemí vytvořené pro uložení dat uživatele. Tento typ služby je veřejnosti znám asi nejvíce, neboť se stal součástí každodenního života uživatelů. Kupříkladu File hosting je službou k ukládání a stahování souborů, Webhosting umožňuje dlouhodobé ukládání dat pro účely provozování webových stránek, Online video hosting je využíván k uložení a zobrazení videí, E-mail hosting je nezbytný pro provozování e-mailových schránek apod. Za Poskytovatele bude považován provozovatel předmětných webových úložišť, sociálních sítí, diskusních fór atp.

Pojem „bezpečného přístavu“ označuje v oblasti služeb informační společnosti zvláštní odpovědnostně právní režim normativně vylučující vznik odpovědnosti poskytovatele těchto služeb za protiprávní obsah přenášených či ukládaných informací. Směrnice ECD a český zákon vycházejí z teze, že po Poskytovatelích nelze legitimně požadovat, aby data jakkoliv posuzovali a hodnotili z hlediska jejich legálnosti, a to s ohledem na objem dat, které uživatelé prostřednictvím služby informační společnosti přenášejí, přijímají, ukládají či je jinak zpracovávají. Z uvedeného důvodu je v obou právních předpisech výslovně stanoveno, že Poskytovatel nemá povinnost dohledu nad jím přenášenými či ukládanými informacemi, ani povinnost aktivního vyhledávání skutečností a okolností, které by protiprávnost obsahu informace prokazovaly.⁵

Legální konstrukce vymezení podmínek bezpečného přístavu podle Směrnice ECD byla do českého zákona transponována nepřesně, či lépe vyjádřeno opačně. Zatímco Směrnice ECD stanoví podmínky, za nichž je odpovědnost Poskytovatele vyloučena, zákon odpovědnost Poskytovatele upravil tak, že vymezil případy, kdy Poskytovatel bude za obsah dat odpovědný. Podle české právní úpravy tak bude důsledkem nedodržení všech podmínek bezpečného přístavu vznik odpovědnosti Poskytovatele, zatímco dle Směrnice ECD jsou naopak definovány podmínky, kdy odpovědnost Poskytovatele nevzniká. Uvedený důsledek nesprávné transpozice směrnice lze považovat za nevyhovující, a to zejména i s přihlédnutím k možné trestněprávní odpovědnosti některých Poskytovatelů. Nicméně, jde o důsledek překlenutelný výkladovými prostředky, neboť s ohledem na nepříjemný účinek směrnic je potřeba český zákon vykládat eurokonformně,⁶ tj. souladně s pravidly EU, za účelem zachování smyslu a účelu celé právní úpravy.

Právní úprava podmínek režimu bezpečného přístavu je pro jednotlivé Poskytovatele obsa-

žena v ustanoveních § 3 až 5 ZSIS. V dalším textu se blíže zaměřím na podmínky stanovené pro Poskytovatele hostingu.

Poskytovatel hostingu, tedy služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytnutých uživatelem, bude za protiprávní obsah těchto informací odpovídat podle § 5 ZSIS, jen: „...mohl-li vzhledem k předmětu své činnosti a okolnostem a povaze případu vědět, že obsah ukládaných informací nebo jednání uživatele jsou protiprávní, nebo dozvěděl-li se prokazatelně o protiprávní povaze obsahu ukládaných informací nebo o protiprávním jednání uživatele a neprodleně neučinil veškeré kroky, které lze po něm požadovat, k odstranění nebo znepřístupnění takovýchto informací“. Poskytovatel ponese odpovědnost vždy, vykonává-li „přímo nebo nepřímo rozhodující vliv na činnost uživatele“. V tomto případě ponese Poskytovatel odpovědnost za nedodržení povinnosti neutrality vůči povaze uložených informací. Uplatnění rozhodujícího vlivu totiž znamená, že Poskytovatel je seznámen s obsahem uložené informace a je schopen jí kontrolovat. Jak již bylo uvedeno, Poskytovatel nemá povinnost dohledu nad obsahem a povahou informací ukládaných na jeho serveru. Naopak je jeho povinností zachovávat pasivitu a neutralitu ve vztahu k ukládaným informacím. Pojetím povinnosti neutrality Poskytovatele se zabýval SDEU kupříkladu ve věci Google France v. Louis Vuitton, kde stanovil, že za neutrální chování Poskytovatele lze považovat toliko: „...chování čistě technické, automatické a pasivní...“, tedy takové, které předpokládá, že Poskytovatel nezná ani nekontroluje data, která ukládá. Na druhou stranu, pro případ, že se Poskytovatel dozví o nelegálním obsahu, nebo o něm alespoň vědět mohl, je zákonem vyžadováno určité právní jednání, které je podmínkou pro setrvání v „bezpečném přístavu“.

Potencionální vznik odpovědnosti Poskytovatele je tedy vázán na získání vědomosti o protiprávním obsahu konkrétní informace na jeho serveru. Takovou vědomost může Poskytovatel získat v důsledku své vlastní činnosti, je-li určitá informace či jednání uživatele zjevně protiprávní, anebo na základě oznámení či upozornění na ilegálnost konkrétní informace. Poté, co se Poskytovatel dozvěděl o protiprávnosti informace či jednání uživatele, je předpokladem pro požívání výhod spojených s právním režimem bezpečného přístavu jeho aktivní jednání. Právní konstrukce zvláštního odpo-

vědnostního režimu Poskytovatele hostingu totiž stojí na základním principu, který je v praxi a mezi odborností označován jako tzv. proces notice-and-takedown. Nejčastějším důvodem nabytí vědomosti Poskytovatele o protiprávnosti informace či jednání uživatele je oznámení této skutečnosti, tedy tzv. notice. Oznamovatelem je zpravidla subjekt, do jehož práv bylo takovou informací či jednáním zasazeno. K okamžiku nabytí vědomosti se Poskytovatel stává za obsah dané informace odpovědný, ledaže jedná neprodleně a předmětnou ilegální informaci znepřístupní, nebo jí odstraní. Tímto aktivním jednáním, tzv. takedown, splní podmínky pro požívání výhod spojených s bezpečným přístavem a za obsah informace odpovědnost neponese.

Lze tedy shrnout, že právní konstrukce bezpečného přístavu pro Poskytovatele hostingu podle českého zákona vyžaduje, aby se Poskytovatel choval určitým, v zákoně předvídaným způsobem. Poskytovatel bude požívat výhod tohoto zvláštního režimu jen za předpokladu, že zachovává pasivitu a neutralitu ve vztahu k ukládaným informacím a že v případě, kdy bude na protiprávní informaci či jednání uživatele upozorněn, neprodleně předmětnou informaci znepřístupní nebo odstraní. ●

Mgr. Pavlína Makulová
NIELSEN MEINL, advokátní kancelář, s.r.o.

**NIELSEN
MEINL**

Poznámky:

- ¹ Směrnice 2000/31/ES o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (t.j. „směrnice o elektronickém obchodu“).
- ² podle čl. 2 písm. b) Směrnice ECD.
- ³ podle § 2 písm. a) ZSIS.
- ⁴ viz čl. 12 až 14 Směrnice ECD; viz § 3 až 5 ZSIS.
- ⁵ viz čl. 15 Směrnice ECD; viz § 6 ZSIS.
- ⁶ MAISNER, Martin. Zákon o některých službách informační společnosti: komentář. V Praze: C.H. Beck, 2016. Beckovy komentáře.

Lze odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla podle zákona o silničním provozu založit na důkazu z „kamerového záznamu“ provozovaného obecní nebo městskou policií?

Bodem 92. zákona č. 297/2011 Sb., byl – s účinností ode dne 19. 1. 2013 – změněn zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), tak, že do výčtu protiprávního jednání sankcionovaného veřejnou mocí přibyl nový delikt, a to správní delikt provozovatele vozidla.

Zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, pak byl – s účinností ode dne 1. 7. 2017 – tento delikt označen jako „přestupek provozovatele vozidla“.

V současné době je přestupek provozovatele vozidla vymezen v ustanovení § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), a to takto:

(1) Provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

(2) Provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud

a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,

b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a

c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

(3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.

(4) Za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.

(5) Obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

(6) Provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích

a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo

b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.“

Přestupek provozovatele vozidla projednává, a pokuty vybírá, obecní úřad obce s rozšířenou působností [k tomu viz. § 124 odst. (5) písm. j) a § 125e odst. (1) zákona o silničním provozu], v hlavním městě Praze pak Magistrát hlavního města Prahy.¹

Pro rozpočty obcí s rozšířenou působností a hlavní město Praha se „přestupek provozovatele vozidla“ [do 30. 6. 2017 „správní delikt provozovatele vozidla“] stal pomyslným zlatým dolem. Není proto divu, že tyto územní samosprávné celky stále více investují do pořizování automatizovaných technických prostředků, které umožňují detekovat provozovatele vozidla, kteří slovy zákona o silničním provozu „nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“

Stávající právní úprava však obcím a městům [včetně hlavního města Prahy] neumožňuje provozovat kamerový systém.² Proto je vlastní provoz automatizovaných technických prostředků obcemi s rozšířenou působností a hlavním městem Prahou svěřen obecní nebo městské policii.

Shora uvedené pak přímo evokuje otázku, která je námětem tohoto článku: Lze odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla podle zákona o silničním provozu založit na důkazu z „kamerového záznamu“ provozovaného obecní nebo městskou policií?

Mám za to, že důkaz, který byl opatřen proti provozovateli vozidla a je založen na použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy používaného při dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích provozovaného obecní nebo městskou policií je nezákonný, a proto pro jakékoliv přestupkové řízení procesně nepoužitelný. Tomuto závěru nasvědčují následující argumenty:

Podle ustanovení § 24b odst. (1) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, je sice obecní a městská policie z míst veřejně přístupných oprávněna pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy, nicméně takto může postupovat [na rozdíl od Policie ČR – k tomu viz. § 62 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky] pouze a jen tehdy, pokud jiný zákon *expressis verbis* stanoví obecní policii úkol, k jehož splnění je pořízení takového záznamu nezbytné, přičemž oprávnění k pořízení takového záznamu je i v tomto případě vždy poměřováno principem proporcionality.

Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel výhradně na místech určených Policií ČR s tím, že tak může činit pouze

v souvislosti s tzv. příkazním řízením na místě ve smyslu ustanovení § 124 zákona o silničním provozu a výlučně ve vztahu ke skutkovým podstatám přestupků uvedených v ustanovení § 125c odst. (1) písm. f) bodech 3. a 4. zákona o silničním provozu [nikoliv ve vztahu ke skutkové podstatě přestupku uvedené v bodu 2. tohoto zákonného ustanovení, či ve vztahu ke skutkové podstatě přestupku uvedené v ustanovení § 125d zákona o silničním provozu].

Aktuální právní stav je tedy takový, že pozitivní právo vylučuje provozování kamerového záznamu [jakožto automatizovaného technického prostředku bez obsluhy] obecní a městskou policií pro účely dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích bez ztotožnění řidiče motorového vozidla bezprostředně po spáchání skutku, který vykazuje znaky přestupku, v místě, kde je – na základě předchozího určení Policií ČR – měření prováděno.

Správnost aplikace práva způsobem uvedeným v předchozím odstavci pak potvrzuje:

- jednak věta druhá ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, kde je výslovně stanoveno, že zjišťování rychlosti vozidel probíhá formou „měření“, a to „v místě určeném Policií ČR“, tedy přímo v terénu a nikoliv vzdáleně, tedy takříkajíc „od stolu“;

a dále ta skutečnost, že

- podle ustanovení § 73 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich,³ není obecní policie orgánem oprávněným k oznamování přestupku. Je tomu tak proto, že obecní policie není zcela zjevně orgánem Policie ČR ani Vojenské policie, a ani jiným správním orgánem, když podle ustanovení § 1 odst. (1) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, „obecní policie je orgánem obce, který zřizuje a zrušuje obecní zastupitelstvo obce závaznou vyhláškou“.

Orgány veřejné správy, tedy mj. obce a jejich orgány, městyse, města a hlavní město Praha, jsou vázány ústavním principem enumerativnosti státních pretenzí, podle něhož stát, kraje, obce a jejich orgány, a hlavní město Praha a jeho orgány mohou činit pouze a jen to, co je v zákoně výslovně a taxativně stanoveno [k tomu viz. článek 2 české Listiny základních práv a svobod, a článek 2 Ústavy ČR].

Ze shora uvedeného je zřejmé, že provozování kamerového systému obecní nebo městskou

policií pro účely detekování provozovatelů vozidla, kteří nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, není legitimní, neboť používání takového automatizovaného technického prostředku bez obsluhy slouží především k represivním účelům a jeho primárním cílem je zvýšení příjmů rozpočtů obcí, měst a hlavního města Prahy. Důvodnost tohoto tvrzení pak lze osvědčit mj. tím, že mnohé obce a města v této souvislosti neplní důsledně povinnosti vyplývající z ustanovení § 24b odst. (2) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii.

I když lze obecně kladně hodnotit snahu veřejné správy přispět ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, mohou územně samosprávné celky a hlavní město Praha pro dosažení tohoto cíle volit pouze a jen ty prostředky, které stanoví zákon.

Otázka, která je tématem tohoto odborného článku, není jen čistě akademická. Dne 1. 2. 2019 bylo Ministerstvu dopravy, odboru agend řidičů, jako odvolacímu správnímu orgánu, předloženo Magistrátem hlavního města Prahy, odborem dopravněsprávních činností, oddělením přestupkového řízení, k projednání první ze dvou odvolání provozovatele vozidla, který jej založil mj. na námitce nezákonnosti důkazu, který byl proti provozovateli pořízen automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy použitým při dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích Městskou policií hlavního města Prahy.

Na to, jak se ke shora uvedené námitce nezákonnosti důkazu [který by z tohoto důvodu měl být procesně nepoužitelný pro jakékoliv přestupkové řízení] postaví Ministerstvo dopravy [jakožto odvolací správní orgán], Městský soud v Praze [jakožto soud správní], a případně i Nejvyšší správní soud, a jaký dopad to bude mít na posuzování skutků, které jinak vykazují znaky přestupku provozovatele vozidla, si budeme muset ještě nějakou dobu počkat. ●

Mgr. Robert Sobotka
ve spolupráci s **DBK PARTNERS, advokátní kancelář, s.r.o.**

DBK PARTNERS[®]
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Poznámky:

- ¹ Podle bodu 93. přílohy č. 3 k obecně závazné vyhlášce č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy, ve znění účinném ode dne 25. 9. 2018, z přestupků uvedených v zákoně o silničním provozu projednávají v Praze úřady městských částí pouze přestupky spáchané porušením dopravní značky č. IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ a IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ (vyhláška č. 294/2015 Sb.) výhradně v souvislosti s narušením režimu parkování v zónách placeného stání zřízených na území příslušné městské části, vyjma přestupků spáchaných s vozidly, u nichž nebyl zjištěn z informačního systému vedeného podle zvláštního právního předpisu (§ 4 zákona č. 56/2001 Sb.) provozovatel vozidla. Všechny ostatní přestupky projednává Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností, oddělení přestupkového řízení.
- ² Z míst veřejně přístupných je oprávněna pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy pouze obecní a městská policie [k tomu viz. § 24b odst. (1) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii] a Policie České republiky [k tomu viz. § 62 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky].
- ³ Podle ustanovení § 73 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich:
- ⁴ „Má-li orgán Policie České republiky nebo Vojenské policie (dále jen „orgán policie“) nebo jiný správní orgán [poznámka: obecní policie není „jiný správní orgán“] důvodné podezření, že byl spáchán přestupek, a není-li sám příslušný k jeho projednání, oznámí tuto skutečnost bez zbytečného odkladu příslušnému správnímu orgánu. V oznámení uvede zejména, kdo je podezřelým z přestupku, pokud je mu znám, popis skutku, ve kterém je přestupek spatřován, místo a čas, kdy měl být přestupek spáchán, zákonné ustanovení obsahující skutkovou podstatu předmětného přestupku a důkazní prostředky, které jsou mu známy.“

tdpA advokátní kancelář

Trojan, Doleček a partneři, advokátní kancelář s.r.o.

CITY TOWER, Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4

Tel.: +420 270 005 533

Fax: +420 270 005 537

info@tdpa.cz

www.tdpa.cz

Práva předchozího uživatele k nezapsanému označení

Nejeden podnikatel zvažuje, zda své, domněle originální, označení výrobků nebo služeb přihlásí jako ochrannou známku. Řada z nich však následně začne označení používat a propagovat, aniž by jej registrovala. Důvody mohou být různé: uživatel takového označení může otálet s přihláškou ochranné známky zcela záměrně proto, že chce ušetřit náklady spojené s registrací ochranné známky, nevěří tomu, že bude známkoprávní ochrana mít reálný praktický přínos pro jeho podnikání, zejména pokud své aktivity plánuje rozvíjet pouze na lokální úrovni, nebo prostě nestihne přihlášku podat dřív, než tak učiní někdo jiný. Je registrace ochranné známky skutečně nutná? Může bez ní někdo přijít a zakázat mi používání značky, kterou už třeba roky buduji? A chrání ochranná známka označení absolutně?

Účelem označení výrobků a služeb, ať už zapsaného nebo nezapsaného, je odlišit výrobky a služby jednoho podnikatele od výrobků a služeb konkurence. Nezapsané označení se pak od toho zapsaného (tj. ochranné známky) liší ve způsobu a míře ochrany práv z něj plynoucích.¹ Jako vlastník ochranné známky mám zejména vylučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna, a nikdo nesmí v obchodním styku bez mého souhlasu užívat shodné nebo podobné označení pro shodné nebo podobné výrobky a služby.² Je však třeba si uvědomit, že i nezapsané označení požívá jisté právní ochrany, jejíž rozsah se odvíjí od toho, jaký dosah toto označení získalo. Nezapsané označení za určitých okolností poskytuje svému uživateli jistá práva,

která omezují vlastníka ochranné známky v jeho jinak vylučném právu užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky a službami, pro které je chráněna. Přestože se nejedná o nic nového, je jisté vhodné si tato práva, jejich obsah a povahu alespoň stručně připomenout.

Právo nadále užívat nezapsané označení

Základní limitace známkoprávní ochrany ve prospěch uživatele nezapsaného označení je obsažena v § 10 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, v platném znění (dále jen „ZOZ“). Toto ustanovení stanoví, že vlastník ochranné známky je v obchodním styku povinen strpět užívání shodného či podobného (nezapsaného) označení, jestli-

že práva k nezapsanému označení vznikla před podáním přihlášky shodné či podobné ochranné známky a užívání tohoto označení je v souladu s právem České republiky. Nařízení o ochranné známce Evropské unie³ obsahuje obdobnou úpravu v čl. 9 odst. 2.

S ohledem na některá další práva uživatelů nezapsaného označení (zejména práva podat námítky proti ochranné známce dle § 7 ZOZ – srov. níže) nebylo dlouhou dobu jasné, jestli je pro vznik tohoto práva nutné, aby nezapsané označení mělo určitou kvalitu. Zejména se objevovaly hlasy, že aby mohl uživatel nezapsaného označení toto označení nadále užívat i navzdory registraci ochranné známky podobného nebo stejného znění, je nutné, aby toto nezapsané označení mělo širší než místní dosah.⁴ Tuto otázku postavil najisto

až rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3782/2015 ze dne 26. října 2016.

V uvedeném rozsudku Nejvyšší soud připomněl, že zákon (ZOZ) stanoví pouze dvě podmínky pro vznik tzv. práva předchozího uživatele ve smyslu § 10 odst. 2 ZOZ, a to (i) vznik práva k nezapsanému označení a (ii) užívání označení v souladu s právem České republiky. Je tedy třeba zkoumat především, zda a kdy osobě, která se domáhá práva užívat nezapsané označení, takové právo vzniklo. K prokázání skutečnosti, že tato osoba užívala nezapsané označení ještě před podáním přihlášky ochranné známky, lze přitom využít veškeré myslitelné důkazní prostředky, jako např. faktury, propagační materiály, registraci internetové domény, články atd.

Pro účely tohoto oprávnění však není podstatný rozsah užívání nezapsaného označení (na rozdíl od práva předchozího uživatele podat námitky proti přihlášce ochranné známky z důvodu kolize s nezapsaným označením – srov. níže). Tak například i majitel malého lokálního obchodu může nadále používat označení obchodu, které je uvedeno pouze na nápisu nad vstupem do provozovny a které má stejné znění jako ochranná známka, která je z povahy věci platná na celém území ČR, pokud toto označení po právu užíval předtím, než byla podána přihláška konkurenční ochranné známky.

Relativně nízké nároky na vznik práva užívat nezapsané označení, které je shodné jako ochranná známka nebo jí podobné, jsou vyváženy tím, že toto omezení práv vyplývají-

cích z ochranné známky míří pouze na vztah mezi vlastníkem ochranné známky a uživatelem nezapsaného označení tak, že vlastník ochranné známky je povinen strpět užívání označení předchozím uživatelem. Mimo rámec tohoto vztahu působí známkoprávní ochrana opět neomezeně a uživatel nezapsaného označení zejména nemůže dosáhnout toho, aby vlastník ochranné známky svou ochrannou známku neužíval (nejsou-li splněny další podmínky – srov. níže).

Námitky proti ochranné známce a neplatnost ochranné známky

V případě, že nezapsané označení nabude jisté kvality, je dokonce možné, aby jeho uživatel podal námitky proti zápisu ochranné známky do rejstříku, či dosáhl jejího prohlášení za neplatnou.

Příslušná právní úprava je obsažena v § 7 ZOZ, resp. § 32, přičemž § 32 pouze odkazuje na § 7 ZOZ. Dlužno říct, že § 7 ZOZ s účinností od 1. 1. 2019 doznal jistých změn. Zatímco do 31. 12. 2018 byla dle písm. g) podmínkou pro úspěšné podání námitek skutečnost, že nezapsané označení, shodné s přihlašovaným označením nebo jemu podobné, nemá pouze místní dosah a právo k němu vzniklo přede dnem podání přihlášky, nyní účinné písm. e) je mnohem květnatější a říká, že přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku uživatelem nezapsaného označení užívaného v obchodním styku, který přede dnem podání přihlášky nabyt práva k nezapsanému označení, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení s nezapsaným označením a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se tato označení vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti. Jak ale vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 286/2018 Sb., který tímto způsobem § 7 ZOZ novelizoval, k žádné věcné změně by prakticky dojít nemělo, když „námitky proti zápisu přihlašovaného označení je oprávněn podat uživatel nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku, který toto právo nabyt přede dnem podání přihlášky ochranné známky. K prokázání svého práva pak namítající musí doložit, že jeho právo je dostatečně silné, aby zabránilo zápisu přihlášeného označení; tuto skutečnost bude namítající dokazovat zpravidla překonáním místního dosahu. Současně musí být splněna podmínka existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti

z důvodu shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení s nezapsaným nebo jiným označením a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se tato označení vztahují.“

I za dříve účinného znění § 7 ZOZ neměl být pojem „místní dosah“ chápán pouze z geografického hlediska, nýbrž z hlediska užívání nezapsaného užívání co do jeho kvantity a kvality na daném trhu.⁵

Vzhledem k tomu, že toto právo ve prospěch uživatele nezapsaného označení je poměrně silné, když představuje podstatný zásah do práv vlastníka ochranné známky, bude kladen velký důraz právě na prokázání kvality nezapsaného označení.

Pro úplnost lze dodat, že rovněž nařízení o ochranné známce Evropské unie zná podobné ustanovení, a to čl. 8 odst. 4.

Obsah a povaha práv k nezapsanému označení

Vzhledem k tomu, že explicitní právní úprava práv k nezapsanému označení je, jak vidno, poměrně stručná, otevírá se zde prostor pro judikaturu. Pojďme si připomenout alespoň několik nejzajímavějších soudních rozhodnutí, v nichž soudy dále specifikovaly obsah a povahu těchto práv.

K povaze práv předchozího uživatele se Nejvyšší soud vyjádřil ve svém rozsudku sp. zn. 23 Cdo 3790/2011 ze dne 15. dubna 2014, kde konstatoval, že „nárok předchozího uživatele užívat shodné nebo podobné nezapsané (formálně nechráněné) označení je odvozen z povinnosti uložené vlastníku ochranné známky takové užívání strpět. Nejde o subjektivní právo ve smyslu možnosti chování zaručeného právními normami, ale o určitou licenci omezující absolutní právo vlastníka ochranné známky, tedy o prosté oprávnění předchozího uživatele (ve smyslu ‚nezakázanosti‘) nezapsané označení užívat. Není-li takové oprávnění subjektivním právem, ale jen určitou licencí (obranou proti absolutnímu právu vlastníka ochranné známky), nemůže podléhat promlčení.“

Judikatura pak zejména opakovaně řešila otázku, zda může být právo k nezapsanému označení převedeno na třetí osobu, resp. zda může na třetí osobu přejít. Jedním z prvních rozhodnutí, v němž se soudy touto otázkou zabývaly, je rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 32 Odo 697/2002 ze dne 22. října 2003.

Dotčený soud v citovaném rozhodnutí uvedl, že váže-li se toto právo ke konkrétnímu „produktu“ držitele (v projednávané věci se jednalo o vydávání časopisu), pak změna v osobě vydavatele v důsledku převodu nebo přechodu vydavatelského oprávnění nemá za následek zánik tohoto práva, nýbrž změnu v osobě jeho nositele.

Tuto svou judikaturu Vrchní soud v Praze rozvedl o několik let později ve svém rozsudku sp. zn. 3 Cmo 329/2009 ze dne 26. dubna 2010, který byl později potvrzen i v judikatuře Nejvyššího soudu.⁶ Vrchní soud zde podrobněji vysvětlil, že se právo k nezapsanému označení vždy vztahuje ke konkrétnímu výrobku nebo službě uživatele takového označení a např. v souvislosti s prodejem podniku či jeho části je možný i přechod tohoto práva na právního nástupce. Připustil rovněž převod nezapsaného označení analogicky k ust. § 15 ZOZ, avšak pouze za podmínky, že zároveň dojde k převodu výroby výrobků či poskytování služeb, s nimiž je označení spojeno. Je však vyloučeno poskytování licence k nezapsanému označení. Tento závěr odůvodnil Vrchní soud tím, že i samo právo uživatele nezapsaného označení je výjimkou k právu vlastníka ochranné známky a další rozšiřování takové výjimky bez opory v zákoně nelze připustit, nehledě k tomu, že by to bylo zcela v rozporu se zásadami, z nichž vychází právní úprava ochranných známek. Souhlas s užíváním nezapsaného označení je však možné udělit i jinak než uzavřením licenční smlouvy.⁷

Rozsudek sp. zn. 3 Cmo 329/2009 pak obsahuje ještě jednu důležitou právní větu: právo dle § 10 odst. 2 ZOZ předpokládá nepřetržité užívání označení pro výrobky či služby, s nimiž je ve prospěch svého držitele spojeno. Ukončením užívání tedy toto právo zanikne. Podle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3790/2011 ze dne 15. dubna 2011 však na právo uživatele nezapsaného označení, které není vykonáváno po dobu delší pěti let, nelze analogicky aplikovat ust. § 13 a 14 ZOZ.

Konečně v dalším zajímavém rozhodnutí, v rozsudku sp. zn. 23 Cdo 2044/2013 ze dne 20. února 2014 Nejvyšší soud dovodil, že práva k nezapsanému označení náleží i subjektu, který jedná v rámci přípravy své podnikatelské činnosti, a že tedy nelze považovat za užívání nezapsaného označení, které není v souladu s právem České republiky, pokud uživatel takového označení nemá (živnostenská) oprávnění ke službě, jež nezapsané označení označuje.

Co z toho plyne

Nacházíme-li se v situaci, kdy uvažujeme o označení pro své výrobky a služby, které budeme chtít případně registrovat jako ochrannou známku, je vhodné v rámci řešerše podobných označení před zahájením užívání tohoto označení a jeho propagace nespolehat pouze na databázi ochranných známek, nýbrž provést i širší řešerši za pomoci „strýčka Googla“. Pokud zjistíme, že podobné označení zřejmě není tak originální, jak jsme si mysleli, protože už ho používá jiný podnikatel, byť si jej neregistroval jako ochrannou známku, bude lepší se zamyslet nad novým označením a vyhnout se tak případným nepříjemnostem. ●

Mgr. Lenka Valešová, advokátka
Vejmělka & Wunsch, s.r.o.

VEJMEJKA & WUNSCH
ADVOKÁTI ATTORNEYS AT LAW RECHTSANWÄLTE

Poznámky:

¹ Rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 3782/2015 ze dne 26. října 2016.

² Ust. § 8 ZOZ.

³ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie.

⁴ Viz zejména Roman Horáček a kolektiv Zákon o ochranných známkách / Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení / Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, 2. vydání, Praha 2008.

⁵ [https://www.upv.cz/cs/upv/nejcastejsi-dota-zy-\(faq\).html](https://www.upv.cz/cs/upv/nejcastejsi-dota-zy-(faq).html)

⁶ Viz např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3412/2010 ze dne 19. dubna 2012.

⁷ Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3790/2011 ze dne 15. dubna 2014, který uvádí, že jestliže Nejvyšší soud již v rozsudku sp. zn. 32 Cdo 1817/2008 ze dne 7. července 2009 „vyslovil a odůvodnil závěr, že souhlas s užíváním ochranné známky může její majitel poskytnout i jiným způsobem než uzavřením licenční smlouvy, platí uvedené za použití argumentu a maiori ad minus tím spíše pro držitele formálně nechráněného označení“.

NEDELKA KUBÁČ ADVOKÁTI

Specialisté na hospodářskou soutěž.

hospodářská soutěž

energetika

veřejné zakázky

compliance

Praha Bratislava

www.nklegal.eu

Má být podání podnětu k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže opět bezplatné?

S účinností zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“) byla od října 2016 zavedena povinnost úhrady poplatku při podání podnětu k zahájení správního řízení z moci úřední Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ve smyslu ust. § 259 ZZVZ, a to ve výši 10 000 Kč (dále jen „poplatek“). Poplatek je od počátku jeho zavedení předmětem diskusí, které aktuálně vyústily návrhem novely¹ ZZVZ (dále jen „návrh novely ZZVZ“), ve kterém skupina poslanců navrhuje zrušení celého ust. § 259 ZZVZ.

Diskutovaný poplatek se do původního vládního návrhu ZZVZ dostal až dodatečně v rámci pozměňovacího návrhu prosazovaného ze strany ÚOHS.² Účelem poplatku přitom mělo být (1.) zamezení podávání účelových a šikanózních podnětů a (2.) zamezení obcházení povinnosti složit kauci související s návrhem na přezkoumání úkonů zadavatele dle ust. § 250 a násl. ZZVZ. Ke splnění druhého účelu bylo přitom zakotveno ust. § 258 odst. 2 ZZVZ. Co se týče prvního účelu – zamezení podávání účelových a šikanózních podnětů – je otázkou, zda zvolená forma poplatku byla tou správnou cestou k jeho dosažení a zda negativní důsledky ust. § 259 ZZVZ nepřevažují nad těmi pozitivními.

Účelu zamezení podávání účelových a šikanózních podnětů bylo zcela jistě dosaženo, když počet obdržených podnětů, kterými měl ÚOHS povinnost se zabývat v roce 2017

oproti předchozím letům rapidně poklesl, konkrétně z 1305 podnětů v roce 2016³ na 93 podnětů⁴ v roce 2017.⁵ Jedná se cca o 7 % nápadu v roce 2017 v porovnání s předchozím rokem 2016, přičemž v předchozích letech byl trend obdržených podnětů před ÚOHS naopak rostoucí (988 v roce 2014⁶ a 1014 v roce 2015).⁷

Je zřejmé, že konstrukce poplatku je poněkud netradiční, proto s sebou kromě uvedené výhody menšího administrativního zatížení přináší také nevýhody.

Povinnost uhradit poplatek je vázána na každou veřejnou zakázku, ve vztahu k jejímuž zadávání je v podnětu uvedeno pochybení. V případě neuhradení poplatku přitom ÚOHS dle zákonné dikce podnět nevyřizuje, tedy zřejmě by se podnětem neměl zabývat, ani kdyby chtěl. Tomu odpovídá také praxe ÚOHS, který dle šetření veřejné ochránky-

ně práv Anny Šabatové ignoruje podněty, u nichž nebyl poplatek uhrazen, a dokonce se k jejich obsahu v rozporu se zásadou oficiality nesmí dostat žádný z kompetentních právníků ÚOHS.⁸

Poplatek je nevratný a osvobození od poplatku ani prodloužení lhůty pro zaplacení poplatku není přípustné. Nakonec zákonodárce v rámci ust. § 259 vyloučil aplikaci zákona č. 634/2008 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správních poplatcích“). Otázkou zůstává proč, když toto nebylo nijak odůvodněno. Uplatněním zákona o správních poplatcích by přitom bylo bezpochyby zamezeno některým z níže diskutovaných nedostatků aktuální právní úpravy poplatku.

Hlavní nedostatky aktuálně účinné právní úpravy předmětného poplatku jsou následující:⁹

- i) Porušení principu ekvivalence, když poplatek je v podstatě daní (tedy neekvivalentním plněním), pro jejíž správu se využívá daňový řád;
- ii) Chybějící osvobození a úlevy, včetně nevratnosti poplatku v případě odůvodněného podnětu;
- iii) Paušální dopad poplatku na všechny podatele podnětů bez rozdílu včetně orgánů veřejné správy, a to i v případě, že jsou povinny předávat podněty z úřední povinnosti;
- iv) Faktická absence opravného prostředku;
- v) Absence rozpočtového určení poplatku.

Kromě těchto nevýhod je nutné zmínit také ústavněprávní aspekt tohoto poplatkového systému, když stanovení poplatku jako podmínky pro možnost obrátit se ve věcech veřejného zájmu na orgány veřejné moci může být chápáno jako omezení petičního práva¹⁰ a nepřímá diskriminace z důvodu majetku.

Zavedením poplatku byla omezena dozorová činnost všech potenciálních podatelů, kteří si poplatek nemohou dovolit uhradit z ekonomických důvodů. Takovými subjekty jsou bezpochyby někteří jednotlivci (více než 30 % českých domácností),¹¹ nebo také neziskové organizace, které mají často na dozorování veřejného investování zájem, avšak jejich rozpočet takový výdaj nepokryje, nebo v lepším případě omezí pouze na zlomek případů, které by ve skutečnosti podání podnětu zasluhovalo. Poplatek představuje také jistou neefektivitu v rámci veřejné správy, když od jeho úhrady nejsou osvobozeny ani orgány veřejné správy a dochází tedy k přesouvání prostředků mezi rozpočtovými kapitolami, které v důsledku zvyšují administrativní zátěž a generují další administrativní náklady.

Návrh novely ZZVZ přitom nabízí krajní řešení těchto nedostatků, tedy zrušení celého ust. § 259 ZZVZ. Takovým postupem by byly jistě odstraněny uvedené nedostatky aktuální právní úpravy poplatku, když by byl zrušen poplatek jako takový. Nicméně by opět nastal původní problém, který byl hlavním důvodem zavedení poplatku, tedy zahlcení ÚOHS šikanózními, opakovanými a nedůvodnými podněty, které mají negativní dopad v tom směru, že je ÚOHS zahlcen a zhoršuje se efektivita a rychlost rozhodování ÚOHS ve správních řízeních zahájených ať už na základě návrhu, či bez návrhu, tedy z moci úřední. Zároveň poplatek přispívá ke zvýšení právní jistoty zadavatelů a dalších účastníků zadávacího (koncesního) řízení¹² tím, že odrazuje neúspěšné účastníky od anonymního napadání zadávacího řízení, ve kterém neuspěli.

Přitom existuje jistě také střední cesta. Nedostatky jmenované v bodech I. – V. výše spolu úzce souvisí, a lze je překonat také pomocí novelizace samotného ust. § 259 ZZVZ v tom směru, že se na poplatky bude aplikovat zákon o správních poplatcích. V zákoně o správních poplatcích jsou stanovena osvobození pro orgány veřejné správy,¹³ které mohou být dále precizovány o další osvobození a úlevy v konkrétních odůvodněných případech (např. u nemajetných osob, neziskových organizací, veřejně prospěšných spolků apod.). S možností rozhodnutí o poplatku je spojena také možnost opravného prostředku. Proto je ke zvážení také možnost zrušení ustanovení o tom, že ÚOHS o podnětu, za něhož nebyl uhrazen poplatek nerozhoduje. Nabízí se také zakotvení možnosti úřadu zabývat se podnětem ex officio i v případech, kdy nebude uhrazen poplatek. Zakotvení povinnosti vrátit poplatek v případě, že by ÚOHS zahájil na základě podnětu správní řízení, nebo zjistil na základě podnětu pochybení, by určitě také přispělo k ochotě podatelů poplatek složit právě v odůvodněných případech, kdy mají skutečně za to, že došlo při zadávání veřejných zakázek k pochybení. Absenci rozpočtového určení poplatku lze samozřejmě také napravit pomocí novelizace ust. § 259 ZZVZ. K diskusi a možné úpravě je navíc ještě výše poplatek, která by mohla být buď snížena plošně, nebo diferencována podobně jako kauce za návrh na zahájení řízení ve smyslu ust. § 250 a násl. ZZVZ.

Odstranění ústavněprávních nedostatků právní úpravy diskutovaného poplatku tak, aby nebylo omezeno petiční právo a nedocházelo ke skryté diskriminaci osob na základě majetku, by se dalo docílit na základě vhodného nastavení výše poplatku, v kombinaci se správně definovanými osvobozeními, úlevami a možností ÚOHS zabývat se ex officio také podněty, u nichž poplatek uhrazen nebyl.

Úplné zrušení poplatku dle ust. § 259 ZZVZ za podání podnětu k ÚOHS proto není jedinou možností změny k lepšímu, či nápravy aktuální právní úpravy poplatku, která je přinejmenším diskutabilní, a bude jistě zajímavé sledovat k jakému výsledku dospěje návrh novely ZZVZ v rámci legislativního procesu. ●

Mgr. Eva Crháková, právnická
MT Legal s.r.o., advokátní kancelář

Poznámky:

- ¹ Návrh novely byl předložen Poslanecké sněmovně ČR dne 15. 2. 2019. Dostupné z <http://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=8&t=405>.
- ² Viz sněmovní tisk č. 637/3, 7. volebního období Poslanecké sněmovny. Legislativní proces ZZVZ dostupný zde <http://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?T=637&O=7>.
- ³ Výroční zpráva ÚOHS za rok 2016. Dostupné z: http://www.uohs.cz/download/VZ_veřejnost/Vyrocní-zprava-2016_web.PDF.
- ⁴ U nichž byla zaplacen poplatek.
- ⁵ Výroční zpráva ÚOHS za rok 2017. Dostupné z: http://www.uohs.cz/download/VZ_veřejnost/Vyrocní-zprava-2017_web_final.pdf.
- ⁶ Výroční zpráva ÚOHS za rok 2014. Dostupné z: http://www.uohs.cz/download/VZ_veřejnost/UOHS_VZ_2014_CZ_final.pdf.
- ⁷ Výroční zpráva ÚOHS za rok 2015. Dostupné z: http://www.uohs.cz/download/VZ_veřejnost/UOHS_Vyrocka-2015_CZ.pdf.
- ⁸ Viz Zprávu o šetření z vlastní iniciativy ve věci zpoplatnění podnětu k zahájení řízení z moci úřední k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Sp. zn.: 1914/2017/VOP/DK.
- ⁹ Viz Důvodová zpráva k návrhu novely ZZVZ. Dostupná z <http://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=8&t=405>.
- ¹⁰ K tomu viz např. Žaloba ve věci zpoplatnění podnětu na ÚOHS [online]. 2018-12-12 [cit. 2019-02-21]. Dostupné z: <https://www.oziveni.cz/2017/02/zaloba-ve-veci-zpoplatneni-podnetu-na-uohs/> nebo Ombudsmanka: Poplatek za podání podnětu k ÚOHS je neústavní [online]. 2018-06-28 [cit. 2019-02-21]. Dostupné z: <http://www.ceska-justice.cz/2018/06/ombudsmanka-poplatek-za-podani-podnetu-k-uohs-neustavni/>.
- ¹¹ K tomu viz Příjmy a životní podmínky domácností za rok 2017, Český statistický úřad. Dostupné z: <https://www.czso.cz/csu/czso/prijmy-a-zivotni-podminky-domacnosti-rn2to6gtkz>.
- ¹² DVOŘÁK, D., MACHUREK, T., NOVOTNÝ, P., ŠEBESTA, M. a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek: komentář. 1. vydání. V Praze: C.H. Beck, 2017, 1294 s. Velké komentáře. ISBN 978-80-7400-651-7. S. 1183 a násl.
- ¹³ Viz § 8 zákona o správních poplatcích.

Rychlejší a efektivnější stavební řízení na obzoru

Počátek roku 2019 byl bohatý na novinky ve stavebním právu. Nejvýraznějším počinem je bezesporu věcný záměr rekodifikace veřejného stavebního práva, který na konci února prošel meziresortním připomínkovým řízením a ještě na jaře by jej měla projednat Legislativní rada vlády.

Na jeho přípravě se kromě Ministerstva pro místní rozvoj ČR a Hospodářské komory ČR podílela i advokátní kancelář HAVEL & PARTNERS, která je zapojena také do prací na paragrafovém znění. Kromě rodící se nové legislativy se na začátku roku objevily dva judikáty Ústavního soudu ČR, jež jsou rovněž podstatné pro výstavbu.

Rekodifikace veřejného stavebního práva

Podle studie Světové banky Doing Business 2019 je proces povolování staveb v České republice jeden z nejpomalejších na světě. V délce standardizovaného stavebního řízení se Česká republika umístila na 156. místě ze 190 posuzovaných zemí s délkou 246 dnů. Reálná praxe je však ještě mnohem horší, neboť srovnávané stavební řízení je ještě relativně tou jednodušší částí procesu povo-

lování staveb v ČR. Mnohem více nejistoty a průtahů nastává při vydávání (a rušení) územních plánů, při vedení územního řízení, včetně posuzování EIA a při vydávání a přezkumech závazných stanovisek dotčených orgánů. To trvá u větších projektů roky, a nikoliv zcela výjimečně i desetiletí. Jen samotné navržení, projednání a schválení územního plánu trvá mnohdy desítky let. A poté může být zrušen soudem na základě žaloby kohokoliv, a to dokonce i se zpětnými účinky, což vyvolává obnovy řízení a rušení již pravomocných rozhodnutí, která na něm byla založena.

Rekodifikace veřejného stavebního práva je proto spojena se zásadními, ba téměř revolučními změnami. Agendu v oblasti státní stavební správy již nebudou realizovat územní samosprávné celky, ale tato pravomoc bude přenesena do jednotné soustavy profesionální státní stavební správy, která

převezme stávající kompetence stavebních úřadů všech typů.

Do nového stavebního úřadu budou začleněni mj. také úředníci, kteří nyní posuzují soulad staveb s ochranou životního prostředí nebo hygienickými limity. Cílem je vytvořit úřad, který bude schopen posoudit stavbu (až na vyložené výjimky) ze všech pohledů a rozhodnout, zda ji povolí, či nikoliv. Oproti stávajícímu obíhání dotčených orgánů a získávání rozhodnutí, vyjádření a závazných stanovisek „po všech čertech“ má optimálně „jeden úřad dát ke stavbě jedno razítko“.

Celá agenda bude digitalizována, účastníkům řízení tak odpadne nutnost fyzického nahlížení do spisů. Stavební úřad bude vydávat v jednotném řízení jedno rozhodnutí o (ne) povolení stavby, které integruje zejména dnešní územní řízení, stavební řízení a jejich alternativy.

Překonáváme

s vámi překážky
již více než 20 let

JELÍNEK

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

REGIONÁLNÍ PRÁVNICKÁ FIRMA ROKU

Advokátní kancelář JELÍNEK & Partneři s.r.o.

www.advokatijelinek.cz

☎ +420 724 794 986

Pardubice ■ Praha

VYTRVALOST | TRADICE | ODHODLÁNÍ

Nariadení vlády stanovující limity hluku z dopravy je ústavně konformní

V nálezu Pl. ÚS 4/18 plénum Ústavního soudu zamítlo návrh skupiny 10 senátorů na zrušení některých ustanovení nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů.

Skupina senátorů mimo jiné navrhovala, aby byly z nařízení vypuštěny korekce stanovené pro tzv. starou hlukovou zátěž. Navrhovatelé dále požadovali vypuštění ustanovení týkající se uplatňování nejistoty měření, korekce pro stanovení hygienických limitů pro různé zdroje hluku z dopravy, korekce pro chráněný venkovní prostor staveb – 10 dB pro noční dobu, a aby byla z ustanovení nařízení stanovujících připočtení korekce v případě hluku s tónovými složkami vypuštěna výjimka pro dopravu na pozemních komunikacích, drahách a z leteckého provozu.

Jádrem názoru Ústavního soudu je fakt, že sice negativní vliv hluku na lidské zdraví nelze rozporovat, ale stejně tak je očividné, že moderní lidská společnost není schopna zabezpečit svou existenci bez vytváření hluku. Úkolem veřejné moci je proto nalézt mezi těmito dvěma oprávněnými zájmy rovnováhu, což nařízení vlády učinilo.

Podle Ústavního soudu je česká koncepce umožňující vymáhat překročení limitů hluku i ve venkovním prostoru z komparativního hlediska v Evropě spíše (pozitivním způsobem) ojedinělá a zajišťuje vyšší míru ochrany

před hlukem, než v jiných státech. Řada států tuto úpravu vůbec nemá a reguluje pouze hluk ve vnitřním prostředí (Spojené království, Belgie). Dle Ústavního soudu tedy napadená ustanovení nařízení sledují legitimní cíl, a prostředky zvolené k jeho dosažení lze považovat za rozumné.

Z nálezu Ústavního soudu je patrné, že Česká republika dosahuje nadstandardní ochrany před hlukem. Pokud tedy navrhovaná výstavba tyto požadavky splňuje, a jejich splnění je ověřeno příslušnými orgány, je dána dostatečná záruka jak z hlediska národní, tak i mezinárodní právní úpravy vztahující se k ochraně životního prostředí.

Možné rozšíření účasti spolků v povolenacích řízeních

K poslednímu lednovému dni vydal Ústavní soud nález II. ÚS 1685/17. V něm sice zamítl ústavní stížnost Hnutí Duha namítající zejména to, že spolek nebyl účastníkem sankčního řízení vedeného Českou inspekcí životního prostředí (ČIŽP) pro zásah do chráněných živočichů. Důvodem však bylo, že se ČIŽP námitkami Hnutí Duha zabývala tak jako tak, i když spolek nepovažovala za účastníka.

Jinak ale Ústavní soud konstatoval, že pokud by k okamžiku zahájení provádění předmětných činností Správy Národního parku předcházela správní řízení o povolení výjimek ze zákonem stanovených zákazů (§ 43 a 56 zákona o ochraně přírody a krajiny), bylo by v takových řízeních zkoumáno, zda a případně v jakém rozsahu jsou plánované činnosti

zákonem zakázány. Takových řízení by se mohlo Hnutí Duha jako environmentální spolek podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny účastnit. Pokud se ale řízení nekonalo, zásah byl proveden bez povolení a byl věcně posuzován až v sankčním řízení, mělo mít Hnutí Duha i s odkazem na Aarhuskou úmluvu právo se jej účastnit, ačkoliv to zákon jinak výslovně nepředpokládá.

Tento závěr může teoreticky znamenat i následující interpretaci: po novele účinné od 1. 1. 2018 se dnes v rámci výstavby pro účely umístování stavby již v určitých případech nevzdává rozhodnutí podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny (výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů) a § 8 (kácení stromů), ale závazné stanovisko. Environmentální spolky již ale nemají automaticky právo se územního řízení účastnit, ledaže by navazovalo na tzv. „velkou EIA“. Spolky tak nemají možnost se k těmto zásahům do ochrany přírody vyjádřit.

Z nálezu Ústavního soudu tedy může vyplývat výklad, že všude tam, kde se vydávají závazná stanoviska podle § 8 a 56 ZOPK a ne rozhodnutí, a tato stanoviska jsou použita v územním řízení, měl by mít spolek právo se takového územního řízení účastnit. Jinak by totiž spolek nemohl závazné stanovisko napadnout, resp. předložit své připomínky. A to ačkoliv jinak již podle nové úpravy by spolek dané právo účasti neměl. Teoreticky by pak mohlo být někdy praktičtější namísto závazných stanovisek si požádat nejdříve o rozhodnutí podle § 8 a 56 ZOPK a poté toto rozhodnutí použít pro územní řízení. Tím by se environmentální spolek mohl vyjádřit (a případně i odvolat) v těchto řízeních podle ZOPK, ale již by pak neměl důvod účastnit se územního řízení. A to si většina stavebníků nepřejí. ●

Mgr. František Korbelt, Ph.D., partner
JUDr. Jiří Buryan, LL.M., Ph.D., counsel
HAVEL & PARTNERS s.r.o. advokátní kancelář

HAVEL & PARTNERS
 ÚSPĚCH SPOJUJE

Péče řádného hospodáře, obchodní vedení a pokyny valné hromady

Pojmy obchodního vedení a péče řádného hospodáře nejsou zákonem jednoznačně vymezeny a při zjišťování obsahu těchto pojmů je tak nutno vycházet především z judikatury nejvyšších soudů České republiky. Účelem tohoto příspěvku je význam uvedených pojmů blíže vymežit, a to s přihlédnutím k nedávnému rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2018, sp. zn. 29 Cdo 3325/2016, ve kterém se Nejvyšší soud zabýval problematikou pokynů valné hromady v oblasti obchodního vedení.

Obchodní vedení společnosti

Ve svém rozhodnutí ze dne 18. 5. 2005, sp. zn. 4 Afs 24/2003, definoval Nejvyšší správní soud pojem obchodního vedení jako „rozhodování o organizačních, technických, obchodních, personálních, finančních a jiných otázkách běžného života...zejména organizování a řízení její podnikatelské činnosti, včetně rozhodování o jejích podnikatelských záměrech.“

Pojem obchodní vedení je tedy možno vymežit jako průběžnou pravidelnou správu společnosti a jejího závodu, tedy činnost zahrnující organizaci a řízení závodu společnosti, řízení jejích zaměstnanců, rozhodování o provozních otázkách společnosti, jako jsou zásobování, odbyt, marketing, financování provozu společnosti, vedení účetnictví a rozhodování o podnikatelských záměrech apod.

Obchodní vedení náleží statutárnímu orgánu společnosti, přičemž zásadně platí, že nikdo není oprávněn dávat statutárnímu orgánu pokyny v otázkách obchodního vedení.

Povinnost jednat s péčí řádného hospodáře

Zatímco pojem obchodního vedení vymezuje působnost statutárního orgánu společnosti z hlediska jejího obsahu, pojem péče řádného hospodáře odpovídá na otázku, jakým způsobem má být působnost statutárního orgánu společnosti, zejména tedy obchodní vedení, vykonávána.

Základní úprava povinnosti péče řádného hospodáře je obsažena zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a ve vztahu k obchodním společnostem pak dále rozvíjena zákonem č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech

a družstvech (zákon o obchodních korporacích).

V souladu s ust. § 159 občanského zákoníku platí, že „Kdo přijme funkci člena voleného orgánu, zavazuje se, že ji bude vykonávat s nezbytnou loajalitou i s potřebnými znalostmi a pečlivostí.“, přičemž ust. § 51 zákona o obchodních korporacích doplňuje, že „Pečlivě a s potřebnými znalostmi jedná ten, kdo mohl při podnikatelském rozhodování v dobré víře rozumně předpokládat, že jedná informovaně a v obhajitelném zájmu obchodní korporace; to neplatí, pokud takové rozhodování nebylo učiněno s nezbytnou loajalitou.“

Zákon tedy členům statutárních orgánů obchodních společností ukládá, aby svou funkci vykonávali s nezbytnou loajalitou, potřebnými znalostmi a pečlivostí, přičemž

pečlivě a s potřebnými znalostmi jedná pouze ten člen, který mohl v dobré víře rozumně předpokládat, že jedná informovaně a v obhajitelném zájmu obchodní společnosti.

Nejvyššími soudy České republiky bylo opakovaně judikováno, že statutární orgán či jeho člen samozřejmě nemusí být schopen vykonávat veškeré odborné činnosti, které správa obchodní společnosti a jejího závodu zahrnuje, ale musí být vždy schopen rozpoznat, které činnosti je schopen vykonávat sám a které již nikoliv. Statutární orgán obchodní společnosti či jeho člen tak může část činností patřících do působnosti statutárního orgánu delegovat na jiné osoby, je však povinen výkon delegovaných činností řádně kontrolovat.

Pokyny v oblasti obchodního vedení společnosti

Rozhodování v záležitostech obchodního vedení bývá mnohdy složité a často nebývá zřejmé, zda se může konkrétní rozhodnutí v budoucnu ukázat jako správné či naopak špatné. V praxi tak často dochází k tomu, že se členové statutárních orgánů obchodních společností obrací na jiné orgány obchodních společností, nejčastěji na valné hromady, a žádají o jejich schválení určitého rozhodnutí spadajícího do oblasti obchodního vedení, a to ve snaze přenést případnou odpovědnost za špatná rozhodnutí na jiné orgány obchodních společností.

Popsaná praxe však mnohdy naráží na povinnost členů statutárních orgánů jednat s péčí řádného hospodáře a případné udělení pokynu ze strany valné hromady obchodní společnosti tak není způsobitelné zbavit členy statutárního orgánu jejich případné odpovědnosti za špatné rozhodnutí v oblasti obchodního vedení (a to ani v situaci, kdy byl k učinění takového špatného rozhodnutí udělen pokyn valné hromady obchodní společnosti).

Jak již bylo uvedeno výše, obchodní vedení náleží statutárnímu orgánu společnosti a nikdo (žádný jiný orgán obchodní společnosti) tak není oprávněn dávat statutárnímu orgánu pokyny v otázkách obchodního vedení.

Zákon o obchodních korporacích sice statutárním orgánům kapitálových obchodních společností umožňuje, aby požádali nejvyšší orgán obchodní společnosti o udělení pokynu týkajícího se obchodního vedení, ale ani takový pokyn nezbavuje členy statutárního orgánu povinnosti jednat s péčí řádného hos-

podáře (k tomu viz ust. § 51 odst. 2 zákona o obchodních korporacích).

Jinými slovy, udělení pokynu valné hromady společnosti v oblasti obchodního vedení nezbavuje členy statutárního orgánu povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře, a i v případě, že valná hromada udělí statutárnímu orgánu společnosti určitý pokyn, je statutární orgán povinen takový pokyn posoudit a zhodnotit, zda je provedení dotčeného pokynu v zájmu společnosti (či nikoliv).

Problematickou pokynů valné hromady v oblasti obchodního vedení se zabýval Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 6. 2018, sp. zn. 29 Cdo 3325/2016.

Přestože se citované rozhodnutí týká rozhodování orgánů akciové společnosti za doby účinnosti (dnes již zrušeného zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník), závěry tohoto rozhodnutí Nejvyššího soudu se plně uplatní i v režimu stávající právní úpravy občanského zákoníku a zákona o obchodních korporacích.

V posuzovaném případě předložilo představenstvo akciové společnosti valné hromadě návrh na vypsání emise dluhopisů a zařadilo rozhodování o tomto návrhu na pořad valné hromady, přičemž valná hromada návrh schválila a rozhodla o vydání dluhopisů dle předloženého návrhu představenstva, konkrétně dluhopisů se splatností 10 let a s úrokem 20 % p.a. Následně se však dotčená akciová společnost, zastoupená kvalifikovaným akcionářem, začala domáhat náhrady škody s tím, že žalovaní členové představenstva porušili při vydání předmetných dluhopisů povinnost jednat s péčí řádného hospodáře, když společnost (kvalifikovaný akcionář) tvrdil(a), že úrok ve výši 20 % p.a. převyšuje obvyklé úroky.

Soudy prvního i druhého stupně dospěly k závěru, že ze strany členů představenstva nedošlo k porušení povinnosti péče řádného hospodáře, když představenstvo pouze realizovalo usnesení valné hromady.

Nejvyšší soud však posoudil otázku odpovědnosti představenstva zcela odlišně, když uzavřel, že povinnost jednat s péčí řádného hospodáře se uplatní i v případě, kdy představenstvo jedná na pokyn valné hromady. Dle názoru Nejvyššího soudu totiž nelze posuzovat jednání představenstva před a při svolání valné hromady, při jejím zasedání a poté odděleně, členové představenstva jsou

proto povinni postupovat s péčí řádného hospodáře již při svolávání valné hromady a při formulování návrhu usnesení, jímž se následně (bude-li usnesení valnou hromadou přijato) budou povinni řídit.

Pokud tedy členové představenstva navrhnou valné hromadě přijetí usnesení, které je pro společnost nevýhodné a je způsobitelné přivodit jí újmu, zásadně tím porušují povinnost jednat s péčí řádného hospodáře a odpovídají za újmu takto způsobenou společností stejně, jako by k pokynu valné hromady nedošlo.

Přenos rozhodování o otázce, která náleží do obchodního vedení společnosti, na valnou hromadu tak zásadně nezproští statutární orgán odpovědnosti za škodu způsobenou v důsledku realizace rozhodnutí valné hromady.

Závěr

Udělení pokynu valné hromady obchodní společnosti ve smyslu ust. § 51 odst. 2 zákona o obchodních korporacích nezbavuje členy statutárního orgánu povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře. V případě, že mají členové statutárního orgánu v úmyslu požádat valnou hromadu o udělení pokynu v oblasti obchodního vedení, jsou členové statutárního orgánu povinni postupovat s péčí řádného hospodáře jak již při svolávání valné hromady, formulování návrhu usnesení a při jeho odůvodnění, tak i následně poté, co ze strany valné hromady společnosti dojde k udělení (vyžádaného) pokynu. Pokud dojde k porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře v kterékoliv z výše uvedených fází, členové statutárního orgánu se své odpovědnosti nezproští. ●

Mgr. Jiří Hron, partner

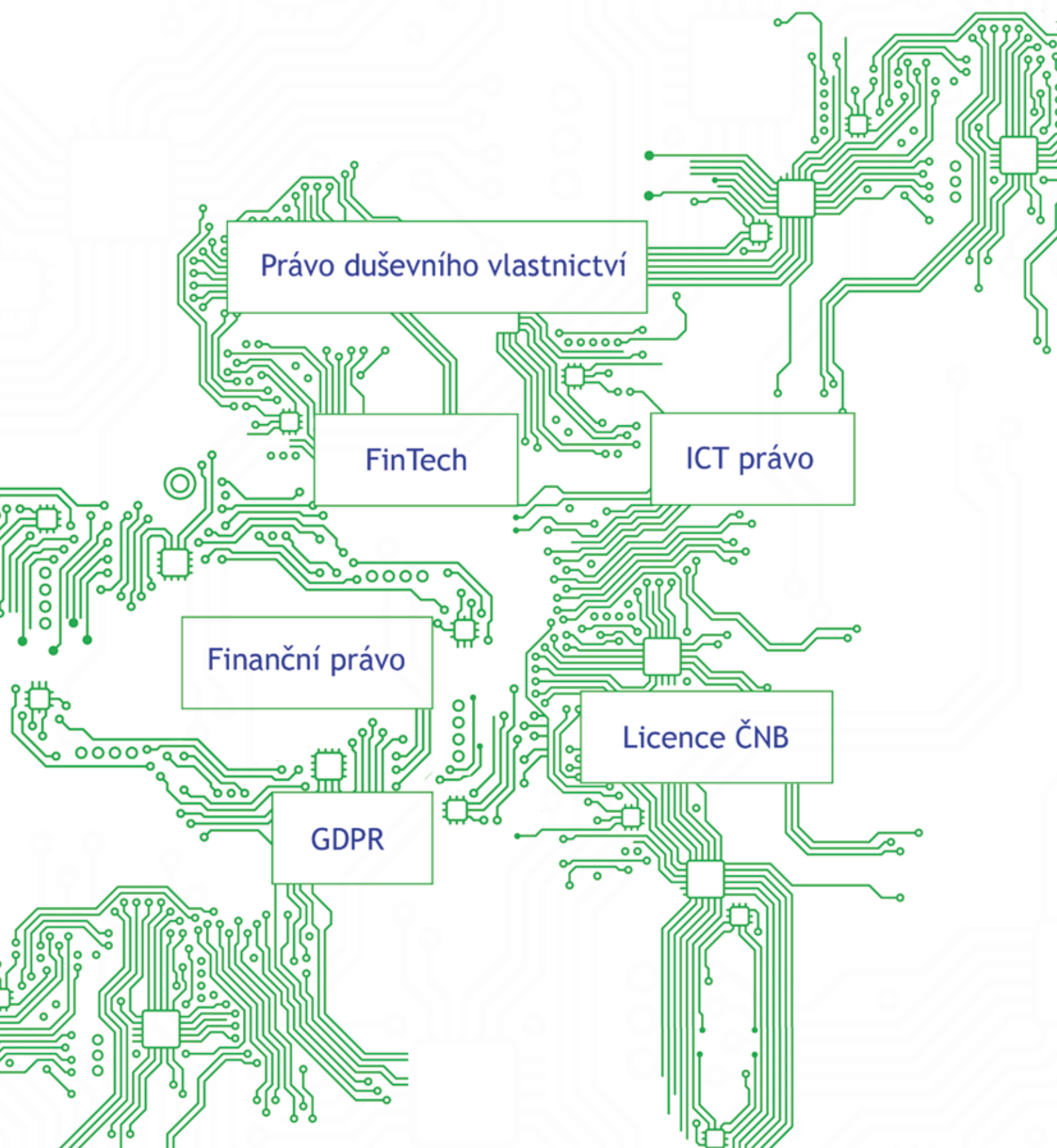
Mgr. Sylvie Menšíková, advokátka

Trojan, Doležek a partneři, advokátní kancelář s.r.o.

advokátní kancelář
tdpA

STUCHLIKOVA & PARTNERS

www.stuchlikova.com

Nadstandardní výživné

Nikoliv často, ale občas soudy v opatrovnickém řízení rozhodují o povinnosti plnit výživné osobami, jejichž příjmy jsou nadstandardní. Pokus definovat, co je nadstandardní příjem, je by zřejmě vydal na samostatný článek. Tím se ale zabývat nehodlám. Problémem, který chci zmínit, je způsob určování výživného nezletilým dětem v případě takto nadstandardních příjmů. Což, ač na první pohled tak nevypadá, dost úzce souvisí s mírou ingerence státu do soukromí, přesněji práva vychovávat děti, garantovaného čl. 32 odst. 4 zákona č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod (dále Listina).

Podle § 915 OZ životní úroveň dítěte má být zásadně shodná s životní úrovní rodičů. Toto hledisko předchází hledisku odůvodněných potřeb dítěte. Což je aktuálně a většinou, s výjimkou kterou zmíním, interpretováno tak, že i když to nevyžadují odůvodněné potřeby dítěte, má-li rodič nadstandardní příjem, má dítě právo na něm participovat. A jen připomínám, že OZ v tomto případě nerozlišuje děti zletilé a nezletilé.

Zákonodárce hovoří o životní úrovni rodičů, aniž by tento pojem byl definován a zřetelně ponechává na soudu, aby jej vyložil. To jistě chyba není. Za nedostatek považuji ale to, že v soudní praxi je jediným kritériem životní úrovně výše příjmů. Tedy pouhá možnost tuto životní úroveň mít. Jinak řečeno, ten, kdo má nadstandardní příjem je vnímán jako osoba s vysokou životní úrovní, a to i kdyby, pokud jde o výdaje, vysloveně skrbilil. Ještě

jinak řečeno, životní úroveň osoby s nadstandardním příjmem je, nahlíženo touto praxí, stejná u toho, kdo všechny tyto prostředky důsledně utratí pro svou potřebu i u toho, kdo je v maximální míře spoří. Přitom mezi úplnou spotřebou nadstandardního příjmu pro vlastní potřebu a úplným skrblictvím spočívajícím v každodenním odřikání o suchém chlebu a vodě je samozřejmě řada dalších a asi obvyklejších alternativ. Všechny ale vyjadřují životní postoj příjemce. Tento životní postoj se do značné míry může promítnout i do výchovy dítěte. Například v tom, jakou částku rodič či rodiče disponující nadstandardním příjmem chtějí využít pro potřeby dítěte. I zde se můžeme pohybovat ve škále od toho, co by se asi dalo nazvat „utrácí celá rodina“ až po případy maximálního šetření a skromnosti. Též mezi těmito protipóly existuje celá řada alternativ, které jsou svrchované právem rodičů. Občanský zákoník obsahuje řadu ustanovení, z nichž by se tato svr-

chovanost dala dovozovat. Ustanovení § 875 odst. 1 OZ hovoří o tom, že rodičovskou odpovědnost vykonávají rodiče v souladu se zájmy dítěte, aniž by bylo možné z tohoto ustanovení dovodit, že co je zájmem dítěte určuje i někdo jiný než rodiče. Podle § 884 v odst. 1 OZ mají rodiče rozhodující úlohu ve výchově dítěte, mají mu být všestranným příkladem zejména způsobem života a chování v rodině a podle odst. 2 téhož ustanovení lze výchovné prostředky užít pouze v podobě a míře, která je přiměřená okolnostem, nehrozuje zdraví dítěte ani jeho vývoj a nedotýká se lidské důstojnosti dítěte. Zde už zákonodárce stanoví určité limity rodičovské svrchovanosti, proti nimž nelze nic namítat. Jen lze v této souvislosti položit kontextuální otázku, zda může dítě být ohroženo ve svém rozvoji, případně ponížena jeho lidská důstojnost, pokud na příjmech svého rodiče nebo rodičů, které jsou nadstandardní participuje tím, že v jeho prospěch je vynaklá-

dána měsíčně částka zaručující mu „pouze“ dostatečnou stravu a uspokojování běžných lidských potřeb. Latentní problém majetku či jmění dítěte naznačuje ustanovení § 896 odst. 1 OZ, podle něhož mají rodiče povinnost a právo pečovat o jmění dítěte, především jako řádní hospodáři spravovat. To ale neznamená, že rodiče mají povinnost tento majetek vytvářet. Například spořením, tedy fakticky dary, jejichž výše nějakým způsobem koreluje s výší jejich nadstandardních příjmů.

Hájemství rodičovské odpovědnosti zůstává nerušeno jen do chvíle, kterou občanský zákoník poprvé uvažuje v § 908. Podle něj, nežijí-li spolu rodiče nezletilého dítěte, které není plně svéprávné a nedohodnou-li se o úpravě péče o takové dítě, rozhodne o ní bez návrhu soud. Co je plně svéprávné a současně nezletilé dítě, může být výkladový problém, ale ani tím se zabývat nehodlám. Z mého pohledu je důležitá situace, kdy do výchovného prostředí, realizovaného uvnitř rodiny a po vzájemné dohodě rodičů vstupuje další prvek. Soud. Ten pak rozhoduje o tom, jakým způsobem bude péče o dítě, nyní již budu uvažovat spíše nezletilé dítě, které není plně svéprávné, probíhat. A zejména, jakým způsobem a v jaké výši bude ten který rodič přispívat na výživu tohoto dítěte. Základní paradigma určování výše výživného již bylo zmíněno a vyplývá z ustanovení § 915 odst. 1 OZ. S výjimkou jediného judikatorního případu, který bude dále zmíněn soudy, alespoň podle mých zkušeností, zcela kategoricky za měřítko životní úrovně považují výši příjmu rodiče a od ní odvozují, jakou životní úroveň by mělo mít dítě. I kdyby až do tohoto okamžiku rodič či rodiče vykonával rodičovskou odpovědnost a výchovu dítěte v intencích skromnosti, rozhodnutím soudů tato éra nenávratně končí. Nadále bude již pouze záležet na rodiči, k jehož rukám je směřováno výživné na nezletilé dítě, jak s tímto výživným naloží. Tedy mnohdy s částkou v řádech desetitisíců Kč, které soud považuje za přiměřenou. Nemá zřejmě smysl se zde hlouběji zabývat realizací tohoto záměru, všichni čtenáři nepochybně žijí na území ČR a dokáží si jistě představit, co lze pro např. desetileté dítě poříditi měsíčně například za 40 000 Kč, a do jaké míry jde opravdu o nezbytné jídlo či jiné reálně potřebné výdaje. A do jaké míry již jde o cosi jako speciální dětský luxus. To, že poctivost rodiče nezletilého, který skutečně inkasované desítky tisíc korun měsíčně pro nezletilého utratí, může být v rozporu s představou druhého rodiče o tom, jak má vypadat výchova ke skromnosti, nikdo příliš nevnímá. Osobně skromný rodič, jemuž byla vyživova-

cí povinnost v uvedeném rozsahu uložena, může pouze mlčky přihlížet, jak se výchovné kormidlo otáčí.

Ne dost na tom. Tam, kde příjem druhého rodiče je do té míry nadstandardní, že tomu odpovídající výživné nemůže dítě ani s vynaložením veškerého úsilí prohrýřit, rozhodují soudy tak, že část výživného bude ukládána na bankovní účet. Tedy konstituují jakési povinné spoření. Ukládaná částka je výhradním vlastnictvím nezletilého, který tak pravidelně měsíčně dostává darem tisíce až desetitisíce Kč. Operativní nakládání s tímto majetkem může být poměrně složitou záležitostí. Jisté zato je, že na rozdíl od rozhodnutí rodičů, vyčlenit část svých příjmů pro budoucí potřeby nezletilého, ovšem stále jako jejich majetek, v tomto případě je situace jiná. K dosažení tučných úspor stačí dítěti jediné. Dožít se osmnáctých narozenin. Pokud si za částku, která může přesahovat i několik milionů Kč, dopřeje luxusní sportovní automobil a okružní cestu kolem celého světa, nikdo mu v tom nemůže právními prostředky, tedy efektivně, bránit. Zbývá jen rodičovský apel na rozumné nakládání s majetkem, který je ovšem v rozporu s hýřením, na které si dítě díky pravidelné měsíční apanáži zvyklo.

Uspokojivému řešení problému vyvolaného otázkou na výši přiměřeného výživného rodičů s nadstandardním výdělkem nepomohla ani iniciativa Ministerstva spravedlnosti, které vytvořilo jakousi tabulku pod názvem „Doporučená výchozí rozmezí pro stanovení výše výživného za účelem sjednocení rozhodovací praxe soudů v otázkách výživného na nezaopatřené děti“. Tabulka je samozřejmě pouhým orientačním doporučením. Pro dítě ve věku 0 až 5 let nárokuje z příjmu připadajícího na výživné 11 až 15 %, u nezletilce ve věku mezi 15 a 17 lety už by měl rodič z příjmu připadajícího na výživné 16 až 22 % a v případě dítěte ve věku 18 a více let 19 až 25 %. Podle autorů tabulky by se tedy 18letý potomek rodiče, jehož měsíční příjem dosahuje 400 000 Kč mohl těšit na 100 000 Kč měsíční apanáže. Nejde ovšem o to, co vytvořilo Ministerstvo spravedlnosti, ale co s touto tabulkou udělala praxe. Skoro žádná diskuse o výživném se nevyhne poukazu na to, co ministerstvo předepsalo a dokonce i soudy se rády a s oblibou na tuto tabulku odkazují jako na důvod, proč výživné stanovili v určité výši.

Poněkud jiný názor, byť i přes jeho teoretickou právní sílu stále přehlížený, vyslovil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 12. 2015, sp.zn. IV. ÚS 650/15. Ústavní

soud se snad poprvé postavil proti mechanickému určování výživného, když mimo jiné uvedl, že ve věci rozhodující soudce by neměl být prostým počtářem, ale měl by se v souvislosti se stanovením výživného zamýšlet též nad jeho smyslem a účelem. S tím lze souhlasit, byť ustanovení § 915 odst. 1 OZ smysl a účel vůbec nezmiňuje. K tomu Ústavní soud dodal, že v případě rodiče s vysoce nadstandardními příjmy, může být stanovení nepřiměřeně vysokého výživného, které dítěti i po dokončení přípravy na povolání umožní dlouhodobý či trvalý bezpracný život, nejen v rozporu s nejlepšími zájmy dítěte, ale může též porušovat právo rodiče vychovávat své dítě, jež je zaručeno článkem 32 odst. 4 Listiny. Jak ale naznačeno, praxe se bohužel tohoto právního názoru příliš nedrží a spíše platí, že vysoký příjem rodiče znamená automaticky vysoké, z mého pohledu mnohdy nepřiměřeně vysoké, výživné.

Na závěr pak je třeba připojit poznámku, která je současně otázkou. Ustanovení § 915 OZ stejně jako konstrukce vyživovací povinnosti nerozlišuje postavení dítěte, u něhož je o výši výživného rozhodováno od postavení dítěte, u něhož žádný soud nerozhoduje, protože k tomu nemá důvod. Což ovšem neznamená, že by i takové dítě, tak říkajíc ze spořádané či kompletní rodiny, nemohlo přijít na nápad, že vlastně má právo na zcela jinou životní úroveň, než jakou mu umožňují rodiče, kteří dohromady disponují nadstandardními příjmy. Otázka tedy zní, zda se například může dítě domáhat toho, aby jeho rodičům, kteří jezdí každoročně na dovolenou na Havaj, byla uložena povinnost, vzít je s sebou a nedávat je k babičce na Vysočinu. Anebo, zda 19letý student může po rodičích vymáhat, aby když oba jezdí drahých autech, podobné koupili i jemu.

Skoro by se dalo hovořit o diskriminaci těch rodičů s nadstandardními příjmy, kteří se ke své smůle stanou i účastníky opatrovníckého řízení. V každém případě se ale domnívám, že si v tomto případě soudy aťrahuji rodičovská práva, která jim nepatří. ●

JUDr. Tomáš Sokol, advokát

Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák s.r.o.

**Brož
& Sokol
Novák**
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Pracovní doba, nebo doba odpočinku

Soudní dvůr Evropské unie (dále jen jako SDEU) vydal dne 10. 9. 2015 rozsudek ve věci C-266/14, kterým rozhodnul takto:

Článek 2 bod 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby musí být vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, o jaké se jedná ve věci v původním řízení, za kterých pracovníci nemají stálé nebo obvyklé pracoviště, představuje doba strávená na cestě, kterou tito pracovníci věnují každodennímu cestování mezi svým bydlištěm a místem prvního a posledního zákazníka určeného jejich zaměstnavatelem, „pracovní dobu“ ve smyslu tohoto ustanovení.

Definice

SDEU vyložený článek 2 bod 1 směrnice stanoví, že pracovní dobou se rozumí jakákoli doba, během níž pracovník pracuje, je k dispozici zaměstnavateli a vykonává svou činnost nebo povinnosti v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi.

SDEU dlouhodobě zastává názor, že v souladu s tímto článkem směrnice je pracovní dobou jakákoliv doba, během které pracovník pracuje, je k dispozici zaměstnavateli a vykonává činnost nebo povinnosti, v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi. Pojem pracovní doba je dle názoru SDEU třeba chápat v protikladu k době odpočinku, přičemž oba pojmy se vzájemně vylučují. Směrnice současně dle názoru SDEU nestanoví žádnou přechodnou kategorii mezi pracovní dobou a dobou odpočinku.

Skutkové okolnosti věci posuzované SDEU

V posuzovaném případě společnost Tyco zaměstnávala osoby, které pro ni vykonávaly práci spočívající v instalaci a údržbě bezpečnostních systémů přímo u zákazníků této společnosti. Za tímto účelem zaměstnanci společnosti Tyco původně jezdili z domu do regionální kanceláře zaměstnavatele, kde si vyzvedli vozidla a zahájili pracovní den (ces-

tu k prvnímu zákazníkovi). Následně tito zaměstnanci od posledního zákazníka dojeli do regionální kanceláře, kde odevzdali vozidlo, a odjeli domů. Za této situace společnost Tyco zaměstnancům do pracovní doby započítávala vše, s výjimkou cesty z bydliště do regionální kanceláře na začátku dne a cesty z regionální kanceláře do místa bydliště na konci dne. Společnost Tyco tak zahrnovala do pracovní doby též dobu strávenou na cestě z regionální kanceláře k prvnímu zákazníkovi a od posledního zákazníka do regionální kanceláře.

Během roku 2011 společnost Tyco zrušila regionální kanceláře a přidělila své zaměstnance k ústředí v Madridu. Zaměstnanci už tak necestovali do regionální kanceláře, aby si zde vyzvedli vozidlo a jeli k prvnímu zákazníkovi (z regionální kanceláře, aby zde odevzdali vozidlo a jeli zpět do místa bydliště), ale cestovali přímo z místa bydliště k prvnímu zákazníkovi a od posledního zákazníka do místa bydliště. Společnost

Váš specialista na:

- corporate governance
- fúze a akvizice
- pracovní právo
- řešení sporů

ŠPIČKOVÁ KVALITA
PRÁVNÍCH SLUŽEB

VYSOKÁ ODBORNOST
VŠECH ČLENŮ TÝMU

DLOUHOLETÁ
ZKUŠENOST

OSOBNÍ VZTAH
S KLIENTY
A POROZUMĚNÍ
JEJICH POTŘEBÁM

Váš partner na právním poli

Pomáhejte s námi. Podpořte náš PRO BONO projekt

www.detibezdluhu.cz

VEPŘEK CASKA VLACHOVÁ
advokátní kancelář s.r.o.
Husova 242/9, 110 00 Praha 1

T: (420) 222 220 775
F: (420) 222 220 804
E: info@vcv.cz

WWW.VCV.CZ

Tyco jim tyto cesty nezapočítávala do pracovní doby.

Rozhodnutí SDEU

Jak je to uvedeno výše, SDEU dospěl k závěru, že v případě zaměstnanců společnosti Tyco se jedná o pracovní dobu i v době, kdy tito zaměstnanci cestují přímo z místa bydliště k prvnímu zákazníkovi a od posledního zákazníka zpět do místa svého bydliště. SDEU přitom v rámci svých úvah vyšel z následujícího:

- samotná cesta je součástí úkolů zaměstnanců. To hlavně z důvodu (viz bod 33 rozsudku), že tato cesta byla v době před zrušením regionálních pracovišť samotnou společností Tyco považována za plnění pracovních úkolů (tj. započítávána do pracovní doby). SDEU zde ovšem opomněl, že se původně jednalo o plnění pracovních úkolů (pracovní dobu) jen proto, že zaměstnanci cestovali po příjezdu do regionální kanceláře z místa výkonu práce do místa plnění konkrétního pracovního úkolu a ne z místa bydliště do místa plnění pracovních úkolů (bez mezičlánku v podobě regionální kanceláře a bez nutnosti vyzvednout zde vozidlo). Zaměstnanci tak vlastně původně k zákazníkům nejedli z místa bydliště (tj. z domu do práce), ale z místa výkonu práce, což bylo zjevně důvodem toho, proč společnost Tyco danou cestu z regionální kanceláře k zákazníkovi a zpět započítávala do pracovní doby. Důvodem tedy nebyl samotný charakter činnosti (tj. plnění úkolů zaměstnance), jak se domníval SDEU.
- Zaměstnanci jsou v této době povinni řídit se pokyny zaměstnavatele (nemohou volně nakládat se svým časem a musí být k dispozici zaměstnavateli); a
- zaměstnanci své úkoly vykonávají již během cesty (cestování je nedílnou součástí postavení pracovníka).

Naše hodnocení

Závěr SDEU považujeme za chybný již z toho důvodu, že je postaven na tom, že život zaměstnance lze rozdělit pouze na dobu pracovní a dobu odpočinku (tj. že neexistuje přechodná kategorie), což dle našeho názoru neodpovídá skutečnému charakteru činnosti, které zaměstnanec vykonává. Ne vždy totiž zaměstnanec plní své pracovní úkoly; v některých případech se na jejich výkon pouze připravuje.

Navíc máme za to, že u zaměstnanců společnosti Tyco se v důsledku zrušení regionálních kanceláří změnilo pouze to, že tito zaměstnanci již nemuseli využívat mezičlánek v podobě regionální kanceláře. To znamená, že namísto toho, aby nejprve tradičně dojezdili do kanceláře jakožto místa výkonu práce (z bydliště do zaměstnání) a zpět (ze zaměstnání do bydliště), jeli ze svého bydliště přímo k prvnímu zákazníkovi (do místa plnění jejich pracovních úkolů) a na konci dne od posledního zákazníka (z místa plnění jejich pracovních úkolů) do místa bydliště. Posuzování zaměstnanci tak vlastně stále jezdili z místa bydliště do místa plnění pracovních úkolů (teprve zde začali vykonávat sjednaný druh práce) a zpět. Jediná změna nastala v tom, že místo plnění pracovních úkolů nadále nebylo v regionální kanceláři, ale přímo u zákazníků a měnilo se. Daní zaměstnanci tedy nadále začali vykonávat sjednanou práci teprve až po příjezdu k prvnímu zákazníkovi. Teprve od tohoto okamžiku tak byli skutečně omezeni ve svém volném čase a po zaměstnavateli bylo možno spravedlivě požadovat, aby zaměstnancům od tohoto okamžiku počítal pracovní dobu. Naopak do tohoto okamžiku bylo na zaměstnancích, jak si svůj čas zorganizují a čemu se v tomto čase budou věnovat. Podstatné bylo pouze to, aby se v čase stanoveném zaměstnavatelem dostavili k prvnímu zákazníkovi.

S ohledem na shora uvedené máme za to, že v posuzovaném případě nebylo možné hovořit o naplnění všech znaků pojmu pracovní doba. Nejednalo se o plnění pracovních úkolů (jen o splnění toho, co bylo nutné učinit ještě před tím, než zaměstnanec mohl začít vykonávat sjednaný druh práce) a zaměstnanci nebyli povinni své úkoly vykonávat již během cesty (během této cesty nevykonávali sjednaný druh práce).

Nelze opomenout ani poznámku SDEU (viz bod 44 rozsudku), ze které nám vyplývá, že pokud by zaměstnanci měli možnost určovat začátek a konec své cesty (měli by tak možnost svobodně určit vzdálenost mezi svým bydlištěm a obvyklým místem začátku a konce pracovního dne), nemuselo by se zřejmě v případě doby cestování jednat o pracovní dobu. To ovšem považujeme za poněkud absurdní, když SDEU vlastně vymezením tří kritérií (viz výše) považuje samotnou cestu za plnění pracovních úkolů (cestování je nedílnou součástí postavení pracovníka) a omezení volného času zaměstnanců. To, zda se jedná o pracovní dobu či dobu odpočinku by se tedy nemělo (taj, jak chápeme rozhodnutí SDEU) řídit tím, zda si zaměst-

nanec může svobodně určit vzdálenost mezi svým bydlištěm a obvyklým místem začátku a konce pracovního dne.

Česká právní úprava

Z pohledu české právní úpravy se dle našeho mínění původně jednalo o cestu do zaměstnání a zpět ve smyslu § 274a zákoníku práce a následně o cestu pracovní jakožto úkon nutný před počátkem práce nebo po jejím skončení ve smyslu § 274a odst. 2 zákoníku práce. Ani v jednom případě se ale vlastně nejedná o samotný výkon sjednané práce (druhem práce zde není cestování, řízení, apod.), nýbrž pouze o přípravu na to, aby zaměstnanec mohl vykonávat sjednaný druh práce. Cesta do zaměstnání přitom českými právními předpisy z pohledu pracovní doby reflektována není, zatímco v případě pracovní cesty se zaměstnanci poskytují za dobu strávenou na pracovní cestě jinak než plněním pracovních úkolů (tj. řízením namísto výkonu sjednaného druhu práce), která spadá do pracovní doby, náhrada mzdy, jelikož se jedná o překážku v práci na straně zaměstnavatele (viz § 210 zákoníku práce). Tento přístup považujeme za správný, když zaměstnavatel není nucen započítávat zaměstnanci do pracovní doby dobu, po kterou se vlastně zaměstnanec připravuje k výkonu sjednané práce. Ostatně ani doba strávená převlékáním se do pracovního oděvu či seřizováním pracovního stroje před počátkem výkonu sjednané práce se nepovažují za výkon práce a (jakožto úkony nezbytné před počátkem práce) se nezapočítávají do pracovní doby. Zaměstnanci tak za tuto dobu nejsou odměňováni.

Česká právní úprava tak zjevně počítá s určitou přechodnou kategorií mezi pracovní dobou a dobou odpočinku. Přitom zohledňuje jak zájmy zaměstnance (zejména na ochraně jeho zdraví), tak zájmy zaměstnavatele (zejména odměňovat zaměstnance za výkon práce a ne za pouhou přípravu k výkonu práce). Tento přístup považujeme za správný a vyvážený. ●

JUDr. František Divíšek, advokát
Mgr. Michala Králová, advokátka
PPS advokáti s.r.o.

Je novela vinařského zákona zárukou konce nekvalitního sudového vína ze zahraničí?

Dne 1. 3. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 26/2017 Sb., kterým byl mj. změněn zákon č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství. Jednalo se o novelu hojně diskutovanou, proti které se zvedla vlna odporu, a to zejm. ze strany obchodníků se zahraničním sudovým vínem a provozovatelů vinoték. Prosazován a podporován byl naopak zastánci klasické domácí produkce, kteří chtěli milovníky vína z České republiky chránit před nekvalitním, vadným či dokonce falšovaným vínem ze zahraničí. Byly přijaté změny skutečně potřebné a skutečně neexistoval pro ochranu domácí produkce vhodnější postup?

Ano, zahraniční sudové víno je strašákem, kterým má být klamán spotřebitel a jsou poškození poctiví čeští a moravští vinaři.¹ Zákonodárce se rozhodl tomuto zamezit. Vede však přijatý návrh skutečně k tomuto cíli a jsou opatření v něm obsažená potřebná a účinná?

Případný čtenáři, prosím, akceptuj, že tento text nemá ambici stát se odbornou prací, je pouze krátkou glosou a zamyšlením nad prací zákonodárce a nad přínosností současné právní úpravy, s drobným doporučením z mé strany na závěr.

Zmiňovaná novela zákona o vinařství se týká celé řady více i méně zajímavých aspektů (ano, je uzákoněna povinnost číšníka otevírat láhev vína před zákazníkem,² následovat

může snad jen právním předpisem upravený příkaz přidržet dámám dveře při vstupu do restaurace), pro veřejnost, média i samotné vinaře je pravděpodobně nejzásadnější právě regulace prodeje tzv. sudového vína.

Obecně známou skutečností je, že čeští vinaři jsou schopni svou produkcí schopni pokrýt maximálně 40 % spotřeby vína v České republice. K uhašení tuzemské žízně je tak třeba dovážet víno zahraniční (ze Slovenska, Maďarska, Španělska, Itálie, Austrálie, JAR a mnoha dalších destinací).

Zákazník pravděpodobně není vždy ochoten vydat větší objem finančních prostředků za láhev kvalitnějšího vína a na běžné každodenní popíjení si vystačí s vínem načepovaným ve vinotéce, u něž se jednoduše s nižšími vlastnostmi, které víno vínem dělají (chuť,

vůně, vzhled), počítá, úspora navíc spočívá i v chybějící adjustáži.

Vinařský zákon sudové víno definuje jako víno nebo jiný produkt [...] určené k prodeji spotřebiteli nebo prodávané spotřebiteli z jiného obalu než obalu určeného pro spotřebitele.³ Dokud víno sudové není prodáváno spotřebiteli, je zákonem nazýváno vínem nebaleným (byť se samozřejmě jedná o zcela totožnou tekutinu). Provést „změnu“ nebaleného vína na víno sudové je oprávněn pouze výrobce vína (fyzická nebo právnická osoba, která vyrábí [...] produkt tím, že jej zpracovává, včetně jeho zpracování pro jiného výrobce, nebo nechává zpracovat za účelem jeho uvádění do oběhu),⁴ či příjemce nebaleného vína (provozovatel potravinářského podniku, který je uveden v průvodním dokladu podle předpisu Evropské unie nebo podle prováděcího právního předpisu jako příjemce).⁵ Zásadním pak je § 16b odst. 2 novelizovaného vinařského zákona, dle kterého sudové víno může být prodáváno spotřebiteli pouze v provozovně výrobce vína, nebo příjemce nebaleného vína.⁶

Došlo však vůbec k jakékoliv změně při prodeji sudového vína tak, jak se autoři této novely rádi v médiích kasali?

Je jasně stanoveno, že víno nebalené může svým rozhodnutím na víno sudové změnit pouze výrobce vína (vinař) nebo příjemce nebaleného vína (obchodník s vínem pocházejícím ze zahraničí). Pouze tyto dvě osoby pak sudové víno mohou prodávat svým zákazníkům, avšak pouze ve své provozovně. Na první pohled se tak může zdát, že vinař bude své víno prodávat jako za dávných dob pouze „pod víchou“ okoljdoucím zákazníkům, kteří zatouží po troše romantiky ve vinném sklepe a obchodník s vínem pak bude tento nápoj pocházející ze zahraničí nabízet

ve své moderní a technologiemi prošíkované hale z obrovských nerezových tanků.

Rozhodujícím při zkoumání této záležitosti je pojem provozovna. Tento je definován § 17 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, kde je lakonicky uvedeno, že provozovnou se rozumí prostor, v němž je živnost provozována.⁷ Toliko k vymezení provozovny. Jelikož počet provozoven na jednoho podnikatele není omezen, tuto zákonem „překážku“ je možno překonat „vznikem“ desítek a stovek provozoven, které každý vinař a obchodník s vínem může mít v různých vinotékách, sklepích a obchodech s nápoji, v horším případě pak v květinářstvích, servisech či benzinkách, kde je možno si víno také někdy nechat načepovat. Je tedy otázkou, zda-li změna zákona přinesla pouze nárůst administrativy na straně vinařů a obchodníků s vínem a zároveň i u živnostenských úřadů, kdy současně jakýkoliv dopad na prodej sudového vína nemusela nutně mít.

Přitom – chtěl-li by zákonodárce chránit skvělá moravská a česká vína a skvělé moravské a české vinaře před sudovým vínem ze zahraničí, které je z mně neznámého důvodu demonizováno (porovnával již někdo výsledky kontrol provedených u vín v láhvích, vín sudových, vín domácích a vín zahraničních?), nabízel se dle mého názoru velice jednoduché a elegantní řešení. Ze svého laického pohledu mám za to, že největší hrozbou pro vinaře z České republiky jsou nakonec toliko sami tito vinaři. Jak již bylo popsáno výše, tuzemská produkce apetitu spotřebitelů nepostačuje. To také zcela teoreticky může vinaře svádět k tomu, aby se např. v sudu zaručeně dle prodávajícího obsahujícího moravské víno občas objevil nápoj vyrobený z hroznů, které dozrávaly pod australským, jihoafrickým, maďarským či španělským sluncem. Pokud by tedy zákonodárce skutečně chtěl ochránit jak vinaře z České republiky, tak zejména samotné spotřebitele před klamáním místem původu vína, jednoduše by postačil zákaz prodeje právě českého a moravského vína ve formě vína sudového. Ano, pravděpodobně to zní trochu paradoxně a na první pohled se může zdát, že se jedná o ustanovení tuzemským vinařům škodící a tyto omezující. Nicméně pokud by k takovému legislativní úpravě došlo, zákazník by jednoznačně v každé vinotéce při objednávce čepovaného vína věděl, že se jedná o víno zahraniční, a že jednoduše moravské a české víno v této podobě nedostane, kdy mu nezbuďte, než sáhnout po láhvi. Pozitivní dopad pak shledávám zejm. v tom, že místní vinaři by nemohli zahraniční sudové víno vydávat za

své (což se bohužel pravděpodobně alespoň v některých případech děje), neboť zákazník by věděl, že mu moravské a české víno ze sudu jednoduše prodáno nebude, a pokud ano, pak se o víno moravské či české nejedná.

Zákazník by zmiňovanou úpravou poškozen nebyl. Vždyť mezi víny v láhvích lze narazit na celou řadu chutných kousků za příjemné ceny. ●

JUDr. Vojtěch Mihalík,
advokát

JUDr. Vojtěch Mihalík
advokát

Poznámky:

- ¹ Např. názor bývalého ministra zemědělství Mariana Jurečky: „Tato novela je důležitá jak pro spotřebitele, tak pro poctivé moravské a české vinaře, které poškozuje černý trh s vínem. Vytváříme daleko větší tlak na to, aby se víno neprodávalo v kdejaké trafice, kdejakým pochybným způsobem. Naším záměrem je co nejvíce ochránit český a moravský trh před nekvalitními produkty, které kazí jméno celému oboru.“ Citováno z: Novela vinařského zákona zpřisňuje podmínky prodeje sudového vína; Parlamentní listy; dostupné: <https://www.parlamentnilisty.cz/zpravy/tiskovezpravy/Novela-vinarskeho-zakona-zprisnuje-podminky-prodeje-sudoveho-vina-417722>
- ² § 27 odst. 11 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších zákonů.
- ³ § 3 odst. 1 písm. v) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších zákonů.
- ⁴ § 3 odst. 1 písm. v) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších zákonů.
- ⁵ § 3 odst. 2 písm. b) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších zákonů.
- ⁶ § 16b odst. 2 písm. b) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších zákonů.
- ⁷ § 17 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších zákonů.

Blockchain

JUDr. Martin Maisner, Ph.D., MCI Arb
on-line kurz | certifikát

**Začněte studovat
ještě dnes na
epravo.cz/eshop**

NA IP JE TADY ČERMÁK

Ochrana duševního vlastnictví (*intellectual property, IP*) je běh na dlouhou trať. Vyžaduje kromě vzdělání v oboru, perfektního právníckého myšlení a jazykových znalostí spolehlivý tým lidí, a to nejen právníků, ale i patentových zástupců, finanční zázemí a stabilitu. Bez zkušených, technicky vzdělaných patentových zástupců nelze sepsat úspěšnou patentovou přihlášku. Bez finančního zázemí

nelze koordinovat desítky patentových zástupců a platit úřední poplatky za získávání a údržbu průmyslových práv po celém světě. A bez stability, měřené na desetiletí, nelze dotáhnout patentovou přihlášku do konce (často to trvá víc než deset let) a sledovat lhůty udržování IP portfolií v platnosti. **To všechno máme. A díky tomu můžeme pečovat o Vaše IP.**

Čermák a spol. - advokátní
a patentová kancelář
Elišky Peškové 15
150 00 Praha 5

Tel.: +420 296 167 111
Fax: +420 224 946 724
intelprop@apk.cz
www.cermakaspol.cz

ČERMÁK a spol.

advokátní a patentová kancelář
law and patent office

**PATENTY • OCHRANNÉ ZNÁMKY • UŽITNÉ A PRŮMYSLVÉ VZORY
NEKALÁ SOUTĚŽ • FARMACEUTIKA • SPRÁVA PORTFÓLIÍ • REŠERŠE • SPORY**

Svoboda projevu a právo na ochranu osobnosti

Řešení kolize svobody projevu podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod na straně jedné a práva na ochranu osobnosti podle čl. 10 odst. 1 Listiny závisí na vzájemném poměrování obou těchto práv v kontextu okolností posuzované věci. Zohledněny musí být zejména 1) povaha výroku (zda jde o skutkové tvrzení nebo hodnotící soud), 2) obsah výroku (například zda jde o projev „politický“ či „komerční“), 3) forma výroku (zejména nakolik je předmětný výrok expresivní, či dokonce vulgární), 4) postavení kritizované osoby (například zda jde o osobu veřejně činnou, či dokonce o osobu aktivní v politickém životě, případně o osobu veřejně známou), 5) zda se výrok (kritika) dotýká soukromé či veřejné sféry kritizované osoby, 6) chování kritizované osoby (například zda kritiku sama „vyprovokovala“ či jak se ke kritice postavila), 7) kdo výrok pronáší (například zda se jedná o novináře, běžného občana, politika apod.) a konečně 8) kdy tak učiní (například jaké měl či mohl mít jeho autor v daný okamžik k dispozici konkrétní údaje, z nichž vycházel, a v jaké situaci tak učinil).

Amnestie

Ustanovení § 368 trestního řádu je nutné vyložit ústavně konformním způsobem tak, že obecný soud, jehož příslušnost je stanovena v tomto

ustanovení, rozhoduje i o tom, zda došlo k porušení podmínky stanovené v amnestijním rozhodnutí prezidenta republiky. O porušení podmínky rozhodne obecný soud ve veřejném zasedání. Jiný postup soudu by vedl k porušení práva (podmíněně) amnestovaného na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, práva na obhajobu a kontradiktornost řízení podle čl. 38 odst. 2 a čl. 40 odst. 3 Listiny a práva na ochranu osobní svobody ve smyslu čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny.

Pravomoc soudu

Povinnost hradit cenu nákladů spojených s podporou elektřiny nevyplyvá z obecných soukromoprávních předpisů (zákon č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). Jestliže je povinnost poskytnout peněžité plnění k financování podpory založena zákonem č. 165/2012 Sb. v jeho § 28 a není založena na smluvní volnosti účastníků, pravomoc rozhodovat ve sporech, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené zákonem nebo sjednané na základě zákona, je svěřena podle § 52 odst. 2 zákonem č. 165/2012 Sb. Energetickému regulačnímu úřadu.

Věci umístěné v pronajatých prostorech

Dluh na nájemném neopravňuje pronajímatele vniknout do pronajímaných prostor

užívaných nájemcem a bez jeho svolení z nich odvézt věci jím v takových prostorech umístěné.

Základní kapitál

Při výkladu § 516 odst. 1 písm. a) z. o. k. není na místě rozlišovat mezi účelem a důvody snížení základního kapitálu; postačí, je-li v usnesení valné hromady uveden jím sledovaný účel.

Doručování

Postup soudu, který nerespektuje podacím lístkem prokázanou skutečnost uzavření poštovní smlouvy, a z ní plynoucí povinnost poštovního přepravce odevzdat zásilku příjemci (soudu), je nejen v rozporu s pravidly právního institutu doručování podání účastníků řízení adresovaných soudům prostřednictvím pošty, nýbrž i porušením práva na přístup k soudu, a tím i práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

**Plné texty naleznete
na www.epravo.cz v sekci
„Soudní rozhodnutí“**

Dovolání účastníka

Odmítnutí dovolání účastníka řízení proti ustanovení advokáta, k němuž ztratil důvěru na základě jiného řízení, za současného odmítnutí dovolání tímto advokátem sepsaného pro vady, porušuje právo stěžovatele na právní pomoc podle čl. 37 odst. 2 a právo na přístup k soudu a na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Odmítnutí dovolání

Odmítne-li Nejvyšší soud dovolání pro vady, kterými však dovolání ve skutečnosti netrpí, poruší tím ústavně zaručené právo oprávněného dovolatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Osoba blízká

Pokud osoba, která má vypovídat jako svědek, odmítne vypovídat s tím, že by svou výpověď mohla způsobit nebezpečí trestního stíhání osobě blízké a uvádí konkrétní okolnosti, ze kterých vyplývá velmi intenzivní vztah k osobě blízké, byť nejde o vztah rodinný, je povinností orgánů činných v trestním řízení, aby tato tvrzení vyvrátily. Pokud tak neučiní a uloží pořádkovou pokutu, porušují právo odepřít výpověď zaručené čl. 37 odst. 1 a vlastnické právo podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Výrok o trestu

Nejvyšší soud jako dovolací soud nesmí zrušit samostatně jen výrok o trestu, aniž by se jakkoliv vypořádal s napadeným výrokiem o vině; pokud se tak stane a otázka viny zůstane po rozhodnutí dovolacího soudu otevřena, zakládá to právní nejistotu a porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Odpovědnost advokáta, žadajícího po klientovi, aby soudu předložil vědomě nepravdivé či zavádějící důkazy

Je právem jednotlivce rozhodnout se, že nebude před soudy uvádět vědomě neprav-

divé či zavádějící informace ani předkládat takové důkazy, i když mu to radí jeho advokát. Jeho jednání podléhá ochraně podle čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a soudy ho nemohou sankcionovat ani jakkoliv zhoršovat jeho právní postavení.

Předvídatelnost soudního rozhodování

Pokud soud ve skutkově podobných věcech rozhodne odlišně, aniž by v odůvodnění řádně a přesvědčivě vysvětlil důvody takového rozhodnutí, porušuje princip předvídatelnosti soudního rozhodnutí a ochrany legitimního očekávání účastníků a tím i právo na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ani ve skutkově podobných věcech není vyloučeno odchýlení se soudu od předchozí judikatury, avšak dojde-li k němu a navíc to účastník v řízení namítá, musí soud důvody tohoto svého odchýlení řádně a přesvědčivě vysvětlit.

Trestní řízení a náhrada škody

Pokud byla trestní věc postoupena podle § 222 odst. 2 tr. ř. k projednání v přestupkovém řízení, je usnesení o zahájení trestního stíhání a na něj navazující trestní řízení nezákonné. Obecný soud, který v takovém případě nepřizná žalobci nárok na náhradu škody v podobě náhrady nákladů obhajoby, porušuje jeho právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem dle čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Právo právnické osoby zvolit si svého obhájce v trestním řízení

S ohledem na základní právo právnické osoby na obhajobu, jehož součástí je i právo zvolit si obhájce, je třeba ustanovení § 34 odst. 4 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů, vykládat tak, že osoba oprávněná činit úkony za obviněnou právnickou osobu dle § 34 odst. 1 tohoto zákona může této obviněné právnické osobě zvolit obhájce i v případě, že sama vystupuje v řízení jako svědek; opačný výklad zakládá porušení práva na obhajobu dle čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Stát může zákonem svobodnou volbu obhájce omezit ve vybraných případech; jedná se však o mimořádně významný zásah. Proto tak může činit pouze tehdy, pokud takový zásah sleduje legitimní cíl a obстоjí v testu proporcionality.

Námítka účastníka řízení

Pokud se soud dostatečně nevypořádá s námitkou účastníka řízení a své rozhodnutí v tomto smyslu řádně neodůvodní, porušuje tím právo účastníka řízení na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Extrémní nesoulad právních závěrů soudu s vykonanými skutkovými zjištěními

Z odůvodnění rozhodnutí soudu musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. V případě, kdy jsou právní závěry soudu v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními, nutno takového rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Prohlášení o majetku

Přečin porušení povinnosti učinit pravdivé prohlášení o majetku podle § 227 tr. zákoníku je formálním deliktem, který lze spáchat i tím, že pachatel po doručení výzvy k učinění prohlášení o majetku neuvede příslušnému orgánu veřejné moci žádné údaje o svém majetku, aniž by se vyžadovala opakovaná výzva či další aktivita příslušného orgánu (viz rozhodnutí č. 7/2017 Sb. rozh. tr.). V takovém případě je ale třeba se důsledně zabývat podmínkami, za nichž lze uplatnit trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené, tedy nakolik jde s přihlédnutím ke kritériím uvedeným v § 39 odst. 2 tr. zákoníku o čin natolik společensky škodlivý, že nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku (viz stanovisko č. 26/2013 Sb. rozh. tr.). Pokud pachatel přečinu porušení povinnosti učinit pravdivé prohlášení o majetku podle § 227 tr. zákoníku v průběhu trestního řízení pro tento trestný čin, o němž ví, splní dodatečně svou povinnost a učiní prohlášení o majetku, nejedná dobrovolně ve smyslu § 33 tr. zákoníku (viz rozhodnutí č. 35/2001 Sb. rozh. tr.), a proto nezaniká jeho trestní odpovědnost za tento trestný čin pro účinnou lítost. Takové pachatelovo chování v průběhu trestního řízení je však možno zohlednit při úvaze o použití principu oportunité ve smyslu § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu (viz stanovisko č. 26/2013-V. Sb.

rozh. tr.), tedy státní zástupce může z tohoto důvodu trestní stíhání nezahájit a věc odložit v rámci prověřování podle § 159a odst. 4 tr. řádu a ve zkráceném přípravném řízení podle § 179c odst. 2 písm. i) tr. řádu, může případně zahájené trestní stíhání zastavit podle § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu, trestní stíhání může zastavit ze stejného důvodu i samosoudce okresního soudu podle § 314c odst. 1 písm. b) tr. řádu, v rámci hlavního líčení pak podle § 223 odst. 2 tr. řádu, resp. mimo hlavní líčení podle § 231 odst. 1 tr. řádu, může tak učinit případně i odvolací soud podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. řádu.

Hodnocení obsahu dovolání Nejvyšším soudem

Nereaguje-li Nejvyšší soud na otázku, kterou dovolatel odůvodnil přípustnost jeho dovolání, dojde k porušení práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Hodnocení obsahu dovolání Nejvyšším soudem

Nereaguje-li Nejvyšší soud na otázku, kterou dovolatel odůvodnil přípustnost jeho dovolání, dojde k porušení práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Náhrada škody

Není v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, poskytne-li soud zaměstnanci, který je v posuzovaném pracovněprávním vztahu v postavení slabší strany, jednoznačné vodítko k zodpovězení otázky, vůči jakému subjektu má uplatňovat své nepromlčitelné právo na náhradu škody z titulu pracov-

ního úrazu, jestliže původní zaměstnavatel se v průběhu doby složitě transformoval. Ponechání této otázky, která je předmětem sporu, bez jednoznačně vyjádřeného právního názoru na to, jaká právní úprava měla být aplikována a jaké právní důsledky z toho pro další postup dovolatele vyplývají, je v takovém případě porušením práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Podílové spoluvlastnictví

Právo každého z podílových spoluvlastníků užívat společnou věc je omezeno stejným právem ostatních spoluvlastníků užívat společnou věc podle velikosti podílu.

Užívá-li podílový spoluvlastník společnou věc bez právního důvodu nad rozsah odpovídající jeho spoluvlastnickému podílu, zasahuje do práva vlastnit majetek ostatních spoluvlastníků chráněného čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a vzniká mu na jejich úkor bezdůvodné obohacení.

Nesprávné poučení

V případě nesprávného poučení účastníků řízení odvolacím soudem tak, že v jejich věci není dovolání přípustné, je porušeno jejich právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na spravedlivý proces a podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť takovým postupem jim byl odepřen přístup k dovolacímu soudu.

Předběžná otázka Soudnímu dvoru Evropské unie

Nevyřazení se s návrhem stěžovatelky na předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie ze strany Nejvyššího soudu je porušením práva stěžovatelky na spravedlivý proces, chráněného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

**Plné texty naleznete
na www.epravo.cz v sekci
„Soudní rozhodnutí“**

Doplnění stížnosti

Je-li podána blanketní stížnost, v níž si stěžovatel (obhájce) vyhradil lhůtu pro její odůvodnění, lze na orgán rozhodující o stížnosti klást požadavek, aby buďto upozornil stěžovatele (obhájce) na nepřiměřenost jím navržené lhůty a stanovil mu namísto toho lhůtu přiměřenou, nebo aby vyčkal doplnění stížnosti. Pouze výjimečně, kdy aktuální procesní situace jiný postup neumožňuje, může orgán o stížnosti rozhodnout bez dalšího. Postup pro podání stížnosti je jednoznačně stanoven v § 143 odst. 1 trestního řádu a orgány činné v trestním řízení jsou povinny předpokládat, že podání, i jeho případné doplnění, bude učiněno tímto způsobem. Pokud tedy orgán rozhodující o stížnosti nemá její doplnění k dispozici, přestože toto bylo avizováno a přestože již navržená lhůta uplynula, je povinen si před vydáním rozhodnutí ověřit u orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, zda mu doplnění stížnosti bylo doručeno či nikoliv. Odporovalo by principům spravedlivého procesu, aby riziko spojené s prodlevou při předání písemností mezi orgány činnými v trestním řízení bylo přenášeno na stěžovatele, který konal v souladu se zákonem.

Upuštění od uložení souhrnného trestu

Výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu je výrokem o trestu, jímž se konstatuje, že trest uložený dřívějším rozsudkem je dostatečný i vzhledem k později projednávané části sbíhající se trestné činnosti. Zásadně je porušením pravidel o trestání vícečinného souběhu, pokud dojde k upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 44 tr. zákoníku,

Nechcete propásnout žádný zajímavý judikát? Zajímá Vás aktuální judikatura?

**Objednejte si předplatné na Monitoring judikatury (na 12 měsíců)
se slevou 15 % při použití slevového kódu **SC0Mjd1** v našem eshopu
a žádný judikát Vám již neuteče.**

www.epravo.cz/eshop

Ostatní advokáti mluví španělsky, my jsme španělští advokáti.

Právní služby ve Španělsku, Portugalsku
a Latinské Americe

Servicios legales en Español

Sokolovská 22, Praha 8
tel.: 224 818 736–7
praha@moreno-vlk.eu

Moreno Vlk & Asociados

Advokátní kanceláře / Abogados / Attorneys at Law

Praha | Madrid | Bratislava

DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

ačkoliv později projednávaná trestná činnost se posuzuje podle přísnějšího ustanovení trestního zákoníku a dříve uložený trest byl uložen podle mírnějšího ustanovení trestního zákoníku (§ 43 odst. 2 tr. zákoníku a contrario), šlo-li navíc o trest odnětí svobody, který byl vyměřen pod dolní hranici trestní sazby tohoto trestu stanovenou za těžší trestný čin, jímž byl pachatel uznán vinným v pozdějším trestním řízení, pokud současně nebyly splněny a zohledněny podmínky pro uložení tohoto trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby podle § 40 odst. 2 nebo § 58 tr. zákoníku.

Zástavní právo a insolvence

Pro posouzení výše zastavené pohledávky z běžného účtu dlužníka (zástavy), jež by měla být určující pro výplatu plnění zástavnímu věřiteli, je rozhodná její výše k okamžiku zveřejnění rozhodnutí o úpadku dlužníka v insolvenčním rejstříku. Plnění, jímž dlužník dlužník uhradí poté, co nastaly účinky rozhodnutí o úpadku a o prohlášení konkursu na majetek dlužníka, svůj dluh vůči dlužníku tak, že jej poukáže na běžný účet dlužníka, je výtěžkem zpeněžení pohledávky určeným k uspokojení nezajištěných věřitelů dlužníka; nejde o plnění, o které by se tímto způsobem zvýšila (mohla zvýšit) zastavená pohledávka z běžného účtu dlužníka určená k uspokojení zástavního věřitele dlužníka, ani o plnění, které by se takto nestalo součástí majetkové podstaty dlužníka.

Reorganizace

Přeměnit reorganizaci v konkurs lze po zamítnutí reorganizačního plánu teprve tehdy, jestliže možnost předložit reorganizační plán nevyužily další osoby, které toto právo měly.

Ochrana soukromí a důstojnosti

Z hlediska ústavnosti neobstojí jiný postup, než vyhovění požadavku vyšetřované osoby,

aby v prostoru, jehož účelem je zachování jinak z povahy věci omezeného soukromí v podmínkách výkonu trestu odnětí svobody, byla při takovém intimním úkonu, jakým je odběr vzorku moči, přítomna osoba stejného pohlaví. Postup orgánů veřejné moci, které se s uvedeným požadavkem náležitě nevypořádají, představuje porušení práv ve smyslu čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

**Plné texty naleznete
na www.epravo.cz v sekci
„Soudní rozhodnutí“**

Aplikace nesprávného právního předpisu

Aplikuje-li obecný soud na projednávanou věc nesprávný právní předpis, jenž v rozhodné době ještě nebyl účinný, dopustí se porušení práva účastníka řízení na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 2 odst. 2 Listiny a čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky.

Řízení o vyslovení přípustnosti převzetí do zdravotního ústavu

Zahájí-li soud znovu řízení o vyslovení přípustnosti převzetí do zdravotního ústavu proti vůli umístěné osoby, které bylo zastaveno, protože tato osoba byla mezitím ze zdravotního ústavu propuštěna, ale prohlásila podle § 72 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z. ř. s.“), že na projednání věci trvá, je soud, nejasa vázán lhůtou 7 dnů podle čl. 8 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a § 77 odst. 1 z. ř. s., povinen podle § 70 odst. 1 z. ř. s. ke zjištění zdravotního stavu a zjištění, zda držení osoby ve zdravotním ústavu bylo nutné, jmenovat znalce, jímž nemůže být lékař, který pracuje v daném zdravotním ústavu. Objektivní zjiš-

tění důvodnosti tohoto držení, možné pouze na tomto základě, je předpokladem uplatnění práva na náhradu škody nebo nemajetkové újmy takovou osobou v případě jeho neoprávněnosti, k němuž její prohlášení, že trvá na projednání věci, zpravidla směřuje.

Odůvodnění soudního rozhodnutí

Dospěl-li prvostupňový soud na základě řádně provedených důkazů k nějakým (z těchto důkazů standardním způsobem dovozeným) skutkovým závěrům, nemůže odvolací soud – má-li být jeho rozhodnutí přezkoumatelné – takto zjištěný skutkový stav deformovat tím, že ze soudem prvního stupně provedených důkazů vybere pouze některé, aniž současně srozumitelně vysvětlí, proč ze zbývajících, soudem první instance provedených, důkazů nevyplynou skutkové závěry, jež nalézací soud ve svém rozhodnutí učinil, resp. proč takové skutkové závěry nejsou pro danou věc právně relevantní. V opačném případě zatíží soud své rozhodnutí buď extrémním nesouladem mezi výsledkem dokazování a skutkovými či právními závěry, anebo bude jeho odůvodnění v daném rozsahu nepřezkoumatelné; v obou situacích tak dojde k porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Umělé oplodnění po smrti zesnulého manžela

Právní úprava související s umělým oplodňováním vychází z morálních, kulturních, náboženských a etických hodnot dané společnosti. Je tak především na zákonodárci, aby stanovil podmínky a pravidla pro vznik života jiným, než tradičním způsobem.

Vícepráce

Pro zodpovězení otázky, zda určité plnění nad rámec sjednaného díla ještě lze posuzovat v rámci právního vztahu založeného smlouvou o dílo, nebo zda již jde o samostatné plnění, na jehož právní posouzení se

Nechcete propásnout žádný zajímavý judikát? Zajímá Vás aktuální judikatura?

**Objednejte si předplatné na Monitoring judikatury (na 12 měsíců)
se slevou 15 % při použití slevového kódu **SC0Mjd1** v našem eshopu
a žádný judikát Vám již neuteče.**

www.epravo.cz/eshop

tato smlouva nevztahuje, je určující, zda toto plnění ještě lze z hlediska jeho účelu a povahy považovat za sloužící k zhotovení sjednaného díla.

Přezkoumatelnost rozhodnutí

Za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

Soudní poplatek

Poplatníkem soudního poplatku ve správním soudnictví je dle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení. Poplatník nemusí být zároveň plátcem soudního poplatku, neboť nehraje roli, kdo skutečně (fakticky) jménem poplatníka poplatek zaplatí. Jde tak typicky o zastupitelné jednání, kde nedostatek osobní aktivity jednatelova (poplatníka) nezpůsobuje neplatnost nebo neúčinnost takového úkonu, neboť podstatou úkonu je, aby soudní poplatek za povinnou procesní stranu byl zaplacen. V případě pochybností o tom, zda byl skutečně řádně zaplacen soudní poplatek, či nikoliv, je potřeba spíše upřednostnit řešení směřující k meritornímu rozhodování soudů před procesním ukončováním řízení, jelikož v tomto druhém případě reálně hrozí nebezpečí odepření přístupu k soudu (denegatio iustitiae), což je vada dosahující dokonce až ústavní intenzity. V případě, kdy z variabilního symbolu sděleného soudem nelze jednoznačně dovodit, k jakému žalobci se platba váže, musí soud blíže ověřit, který z žalobců poplatek uhradil. Nelze vycházet pouze z toho, na či jméno je účet převodce veden.

Zástavní právo a insolvence

Zajištěný (zástavní) věřitel, jemuž podle hmotného práva (nebo i podle procesního práva) bylo zřízeno zajištění jedním právním jednáním pro celou zajištěnou pohledávku, a který tuto pohledávku přihlásil do insolvenčního řízení vedeného na majetek jeho osobního a zástavního dlužníka, jako pohledávku s právem na uspokojení ze zajištění, může do skončení přezkumného jednání o této pohledávce vzít zpět právo na uspokojení ze zajištění jen jako celek; procesní úkon, jímž takový zajištěný věřitel vezme právo na

uspokojení ze zajištění zpět jen „zčásti“, je ve smyslu § 43 odst. 2 věty druhé o. s. ř. (potud přiměřeně aplikovatelného dle § 7 insolvenčního zákona) vadným podáním, k němuž soud nepřihlíží, dokud nebude řádně opraveno nebo doplněno.

**Plné texty naleznete
na www.epravo.cz v sekci
„Soudní rozhodnutí“**

Rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností

Rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností je administrativním nástrojem správce daně k úpravě podoby výroku opravovaného rozhodnutí, která by neměla mít vliv na jeho obsah. Tím není vyloučeno, že by rozhodnutím o opravě zřejmých nesprávností nebylo možno nikdy zasáhnout do právní sféry daňového subjektu. Zásadní vždy bude posouzení, zda toto rozhodnutí zasáhlo do subjektivních práv daňového subjektu s hmotněprávními účinky, či zda povinnost stanovená opravovaným rozhodnutím zůstala beze změny. Každé rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností je zapotřebí posuzovat též prostřednictvím materiálního hlediska vyplývajícího z § 65 odst. 1 s. ř. s. a před jeho věcným posouzením odpovědět na otázku, zda se jedná o úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce.

Nadační fond

Rozhodl-li zakladatel v rámci přizpůsobení zakládací listiny navrhovatele zákonu č. 89/2012 Sb., občanskému zákoníku, o její změně tak, že si vyhradil oprávnění měnit zakládací listinu, právo vydávat a měnit statut navrhovatele, ale i oprávnění jmenovat a odvolávat členy správní rady a revizora navrhovatele, a současně – tímtéž právním jednáním – rozhodl i o změně účelu nadačního fondu, bylo jeho rozhodnutí učiněno v souladu se zákonem.

Náhrada škody a zpětná účinnost právních předpisů

V případě práva na náhradu újmy vzniklé v důsledku porušení zákona platí obecné pravidlo (srov. např. § 3079 odst. 1 o. z.), že rozhodným okamžikem pro určení, jaká

hmotněprávní úprava se má použít, je okamžik porušení povinnosti, nikoli až vznik škody samotné. Mezi těmito dvěma skutečnostmi může existovat i dlouhá časová prodleva. Zákodárce tu vyšel z prevenční funkce náhrady újmy, neboť hrozba vzniku povinnosti nahradit škodu má ovlivnit právě jednání osoby, které lze v daném okamžiku charakterizovat jako protiprávní. Uvedené pravidlo je projevem obecné zásady zákazu retroaktivity, jež je konkretizací požadavku právní jistoty subjektů práva. U objektivní odpovědnosti za škodu stanovenou zvlášť zákonem (srov. § 2895 o. z.), do které spadá i odpovědnost organizace za důlní škodu vyvolanou důlním provozem ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), je třeba v případě absence explicitních přechodných ustanovení vyjít z pravidla, že zpětná (retroaktivní) účinnost takové právní úpravy je vyloučena. V souladu s principem nepravé zpětné účinnosti totiž musí převážet časové hledisko okamžiku škodné události (zvlášť kvalifikované okolnosti, která by mohla být důvodem vzniku povinnosti k náhradě újmy), neboť zejména u přísnější odpovědnosti za výsledek (strict liability) nelze škůdce (zpravidla provozovatele nějaké potenciálně nebezpečné činnosti) uvádět do situace, že by případně nesl povinnost nahradit škodu bez ohledu na zavinění z činnosti, s níž tato zpřísněná povinnost nebyla v okamžiku škodné události zákonem spojována. Opačný přístup by vedl k porušení zásady zákazu retroaktivity a tím i popření požadavku právní jistoty subjektů práva, jakož i k potlačení prevenční funkce náhrady újmy.

Vypořádání SJM

Obecně platí, že v řízeních o vypořádání SJM mají soudy zvažovat při volbě způsobu vypořádání i rozsah platební povinnosti, která vznikne a s tím související lhůtu k plnění. Byť lze připustit, že i v řízeních o vypořádání SJM mohou okolnosti případu vyžadovat stanovení delší než třídní lhůty k plnění, je obecně žádoucí, aby majetkové poměry mezi bývalými manžely byly vypořádány ve lhůtě co nejkratší. Lhůta k plnění pohybuje se v řádu více let – pokud by o ní soud uvažoval – je naprosto a zcela výjimečná a její opodstatněnost může být odůvodněna jen zcela mimořádnými okolnostmi konkrétního případu (např. souhlasem bývalého manžela).

Přiměřenost doby řízení

Neexistenci újmy poškozeného nelze dovodit z toho, že byl tento v konkrétním řízení

shledán vinným. Není důvod, pro který by trestní řízení skončené odsouzením stíhaných pachatelů mělo být delší než řízení, které skončilo jinak.

Insolvenční řízení a promlčení

Po skončení insolvenčního řízení „jiným“ rozhodnutím o insolvenčním návrhu (§ 142 insolvenčního zákona) se skončení promlčecí doby, která ohledně pohledávky z obchodního závazkového vztahu přihlášené do insolvenčního řízení začala běžet před 1. lednem 2014, řídí ustanovením § 405 odst. 2 obč. zák.; stejné ustanovení se použije i na skončení promlčecí doby ohledně pohledávky z obchodního závazkového vztahu, u které došlo ke stavení běhu promlčecí doby podle § 109 odst. 3 insolvenčního zákona, aniž ji věřitel přihlásil do insolvenčního řízení.

**Plné texty naleznete
na www.epravo.cz v sekci
„Soudní rozhodnutí“**

Náhrada škody

Pojistné plnění poskytované z pojištění odpovědnosti z provozu vozidla není neomezené a nehradí se z něj veškeré újmy, které poškozenému v důsledku škodní události vznikly, ale pouze nároky taxativně vypočtené v § 6 odst. 2 tohoto zákona. Je třeba důsledně rozlišovat mezi právem poškozeného na náhradu vzniklé škody vůči škůdci (§ 420 a násl. obč. zák.) a specifickým právem poškozeného na výplatu plnění za pojištěného škůdce (§ 9 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb.). Plnění pojistitele poskytnuté poškozenému není plněním z titulu jeho odpovědnosti za škodu, neboť osobou odpovědnou za škodu způsobenou poškozenému je pojištěný; toto plnění má charakter pojistného plnění. Pojistitel hradí poškozenému nároky, vyjmenované ve

výše uvedených ustanoveních, jestliže tento své nároky uplatnil a prokázal. Uplatněním nároků je třeba rozumět jejich uplatnění vůči pojistiteli, neboť uplatnění nároku vůči pojistiteli je jednou z podmínek následného plnění pojistitele. Pro plnění pojistitele je naopak zcela bez významu, zda poškozený uplatnil své nároky v soudním řízení též proti samotnému škůdci. Rozhodnutí v takovém soudním řízení žádnou povinnost pojistiteli plnit poškozenému nezakládá, nejedná se o rozhodnutí ve smyslu § 9 odst. 2 zákona, od něhož by se odvíjela splatnost pojistného plnění. Charakter nákladů ve smyslu § 6 odst. 2 písm. d) zákona č. 168/1999 Sb. je třeba vyložit jako účelně vynaložené náklady spojené s právním zastoupením při uplatňování nároků na pojistné plnění vůči pojistiteli, nikoli náklady vynaložené v adhezním řízení při uplatnění nároku na náhradu škody proti škůdci.

Diskriminace

Ve věcech služebního poměru vojáků z povolání vyplývajících z porušení práva na rovné zacházení nebo zákazu diskriminace, je-li vojákem požadován jiný nárok (jiné nároky) než náhrada škody (majetkové újmy), je podle ustanovení § 10 odst. 1 antidiskriminačního zákona dána pravomoc soudu.

Dotace a majetková podstata

Odvod za porušení rozpočtové kázně, jehož prostřednictvím má být poskytovateli dotace vrácena dotace (nebo její část) proto, že příjemce dotace nedodržel podmínky, při jejichž splnění by se poskytnutá dotace (nebo její část) stala nenávratnou, je ve smyslu § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona peněžitým plněním „obdobným daní“.

Exekuce a náklady řízení

V řízení o určení výše nákladů soudního exekutora po pravomocném zastavení exekuce

(při nemožnosti aplikace ustanovení § 142 o. s. ř.) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Pozemní komunikace a náhrada škody

Není-li místní komunikace malého dopravního významu zařazena do plánu zimní údržby města, neporušuje vlastník právní povinnost ani obecnou preventivní povinnost, jestliže ji v zimě od sněhu a náledí neošetřuje. Z ustanovení § 27 odst. 5 silničního zákona vyplývá, že obec či kraj nemohou ze zimní údržby tímto způsobem vyřadit libovolnou komunikaci podle své úvahy, nýbrž mají prostor pouze pro určení těch komunikací, které nebudou v zimě ošetřovat, mají-li malý dopravní význam. Ve sporu o náhradu škody vzniklé chodci musí soud opřít svůj závěr o porušení právní povinnosti z hlediska obecné odpovědnosti vlastníka komunikace též o právní posouzení, zda vyřazená komunikace je místem způsobitelným k provedení výluky v zimním úklidu, resp. zda se jednalo o komunikaci malého dopravního významu, protože jediné ohledně komunikace takového charakteru může být vlastník povinnosti zimní údržby zproštěn. Nejde o postup v rozporu s dobrými mravy, zařadí-li vlastník mezi dopravně nevýznamné komunikace i takovou, která do této kategorie nepatří, nýbrž o postup v rozporu se zákonem, který v konečném důsledku znamená porušení právní povinnosti ve smyslu § 420 odst. 1 obč. zák., není-li na tomto základě komunikace vůbec udržována. Povinnost zimního úklidu kladená na vlastníka komunikací obecně již z titulu jeho vlastnictví (podle čl. 11 odst. 3 věty první ústavního zákona č. 23/1991 Sb., kterým se uvozuje Listina základních práv a svobod, vlastnictví zavazuje) nemůže být bezbřehá či dokonce absolutní a nemůže jej nezvladatelně zatížit. Vlastník proto nemá povinnost udržovat veškeré své místní komunikace sjízdné a schůdné, k výjimkám ovšem musí mít opodstatněný důvod. Ten mu dává

Nechcete propásnout žádný zajímavý judikát? Zajímá Vás aktuální judikatura?

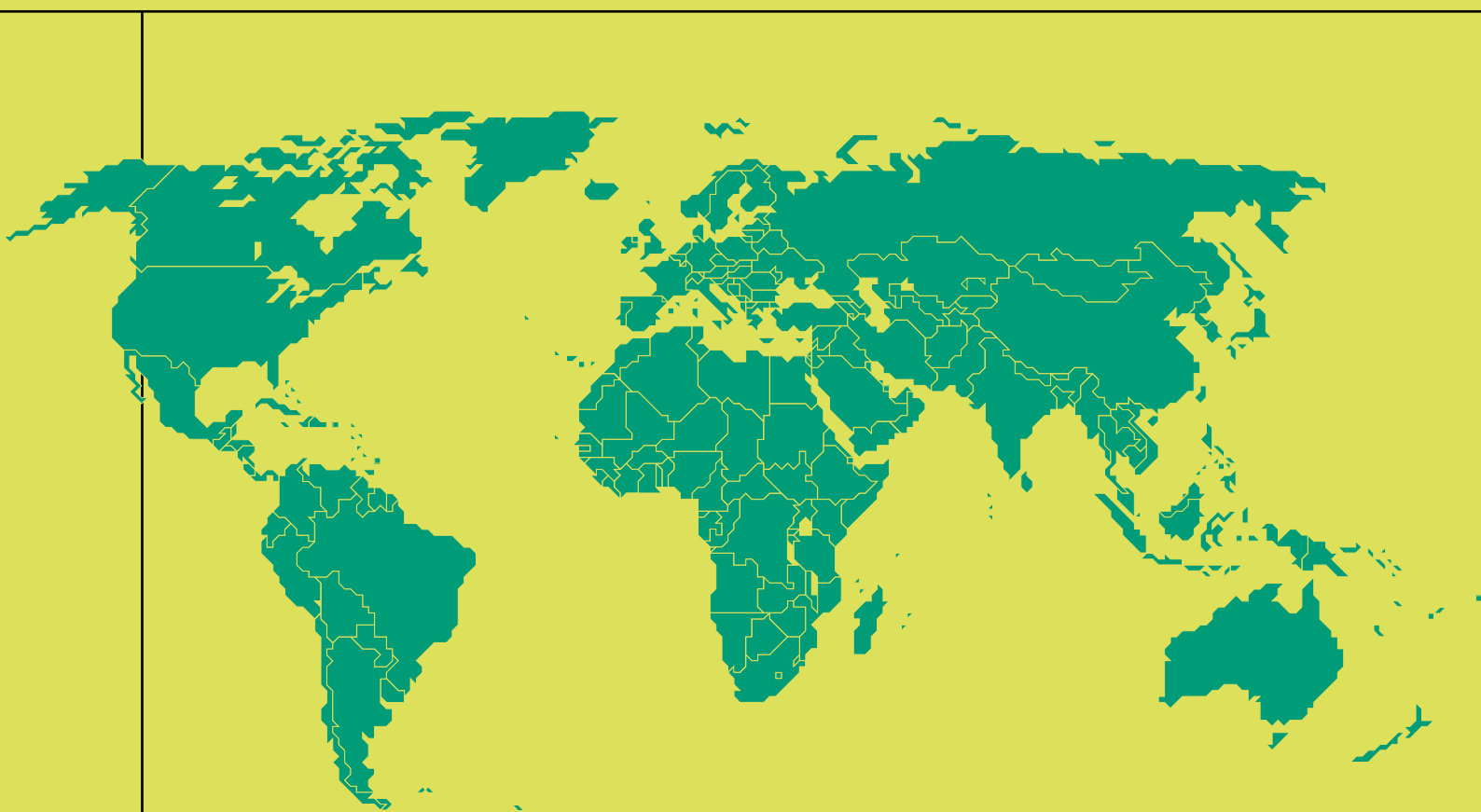
**Objednejte si předplatné na Monitoring judikatury (na 12 měsíců)
se slevou 15 % při použití slevového kódu **SC0Mjd1** v našem eshopu
a žádný judikát Vám již neuteče.**

www.epravo.cz/eshop

ROSTEME SPOLEČNĚ

- Právní poradenství
- Daňové poradenství
- Audit
- Business process outsourcing
- Management & business consulting

Právnická firma
roku 2012–2018

www.roedl.com/cz

silniční zákon tím, že umožňuje v zájmu řádné údržby skutečně potřebných míst vyřadit z této povinnosti komunikace dopravně druhořadé, tedy zejména takové, které se nacházejí v místech zřídka používaných či jinak nevýznamných.

Oddlužení

Pro uspokojení pohledávky zajištěného věřitele při oddlužení platí konkursní režim. Tato skutečnost se projevuje při oddlužení zpeněžením majetkové podstaty pravidly vyjádřenými v ustanovení § 398 odst. 2 věty první a § 408 odst. 1 insolvenčního zákona a při oddlužení plněním splátkového kalendáře pravidly vyjádřenými v ustanovení § 398 odst. 3 poslední věty a § 409 odst. 3 insolvenčního zákona. Nezmiňuje-li se tedy ustanovení § 171 insolvenčního zákona výslovně o oddlužení, je tomu tak proto, že onen „konkursní režim“ při oddlužení se prosadí též aplikací obecného pravidla vyjádřeného pro účely konkursu v § 171 odst. 2 insolvenčního zákona. Jde-li o oddlužení zpeněžením majetkové podstaty dlužníka, pak neexistuje rozumný důvod pro takový výklad, jenž by zajištěnému věřiteli garantoval při oddlužení úročení zajištěné pohledávky bez zřetele k tomu, zda půjde o zpeněžení podle § 290 insolvenčního zákona (jedinou smlouvou), kdežto zajištěnému věřiteli při konkursu jen tehdy, půjde-li o zpeněžení podle § 290 insolvenčního zákona (jedinou smlouvou). Také při oddlužení zpeněžením majetkové podstaty se tedy pohledávka zajištěného věřitele úročí podle ustanovení § 171 insolvenčního zákona jen tehdy, je-li majetková podstata zpeněžena (v intencích § 290 insolvenčního zákona) jedinou smlouvou.

Nemajetková újma

Újmou způsobenou usmrcením osoby blízké není újma na životě a zdraví přímého poškozeného (primární oběti), nýbrž újma na soukromém a rodinném životě osob blízkých

(tzv. sekundárních obětí). Náhradu takové újmy nelze tedy považovat za vyjádření hodnoty lidského života. Požadavek srovnání výše náhrad přiznaných v některých případech zásahů do práva na čest, důstojnost, popřípadě soukromí veřejně známých osob ze strany informačních médií a v případech jiných zásahů do osobnostních práv nelze mechanicky vykládat tak, že by náhrada za usmrcení osoby blízké měla být vždy vyšší než náhrada za zásah do jiných osobnostních práv. Při srovnání s částkami přiznávanými z důvodu ztížení společenského uplatnění je pak třeba vzít v úvahu kromě toho, že jde o odškodňování újmy na zdraví přímých obětí, též okolnost, že ztížení společenského uplatnění je dlouhodobou újmou, s níž se poškozený vyrovnává do konce svého života, zatímco smrt blízké osoby je událostí jednorázovou, jejíž traumatické působení zpravidla v průběhu času odezní.

**Plné texty naleznete
na www.epravo.cz v sekci
„Soudní rozhodnutí“**

Nepřípustnost trestního stíhání

Trestný čin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 zák. č. 140/1961 Sb., trestního zákona (dále jen „tr. zákon“), je deliktem ohrožovacím a ve vztahu k včasnému a řádnému vyměření daně je zde postihováno v podstatě jednání přípravného charakteru, které může směřovat ke zkrácení daně ve smyslu trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zákona (nyní § 240 tr. zákoníku). Dojde-li pak skutečně ke zkrácení daně, skutek se posoudí jako poruchový trestný čin podle § 148 odst. 1 tr. zákona a nikoli jako ohrožovací trestný čin podle § 125 odst. 1 tr. zákona, neboť ohrožovací delikt je konzumován poruchovým deliktem, čím je vyloučen

i jejich jednočinný souběh. Podstatné je, že obecně skutek, který bývá předmětem trestního řízení pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku, zpravidla zahrnuje i protiprávní postup daňového subjektu při vedení účetnictví. Podle českého právního řádu trestní nelze postih za daňový a účetní delikt v případech, kdy pachatel trestného činu podle § 240 tr. zákoníku manipuluje s účetními doklady (což je pro páchaní trestného činu podle § 240 tr. zákoníku typické), od sebe zcela oddělit.

Výkon trestu

Má-li špatné zacházení spadat pod čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, musí dosáhnout minimální úrovně závažnosti a malé nebo nepodstatné odchýlení nebude směřovat k porušení tohoto práva. Při posuzování podmínek detence je třeba vzít v úvahu jejich kumulativní účinek stejně jako konkrétní tvrzení poškozeného.

Znalecký posudek, náhrada škody

Soud provede důkaz znaleckým posudkem tam, kde je k posouzení skutečností významných pro zjištění skutkového stavu věci zapotřebí odborných znalostí. Soud musí dbát mimo jiné o to, aby znalcem byl ustanoven odborník z toho oboru, popřípadě z jeho odvětví, do něhož spadá odborné posouzení konkrétní skutečnosti; zadání musí formulovat tak, aby znalci nebylo ukládáno vyjadřovat se k otázkám, u nichž nejde o odborné posouzení konkrétní skutečnosti, nýbrž o právní posouzení určitého skutkového stavu nebo o výklad právního předpisu. Při ustanovování znalce je nutno vzít v úvahu rovněž stupeň odbornosti, který je třeba k podání znaleckého posudku, jakož i k tomu, aby znalcem byl ustanoven odborník z oboru, respektive jeho odvětví, do něhož spadá odborné posouzení konkrétní skutečnosti. Ustanovení znalce, který by neměl potřebnou kvalifikaci,

Nechcete propásnout žádný zajímavý judikát? Zajímá Vás aktuální judikatura?

**Objednejte si předplatné na Monitoring judikatury (na 12 měsíců)
se slevou 15 % při použití slevového kódu **SC0Mjd1** v našem eshopu
a žádný judikát Vám již neuteče.**

www.epravo.cz/eshop

Dvořák Hager & Partners je teď Eversheds Sutherland

Právní tým pro vaše složité
a ještě složitější případy

Advokátní kancelář **Eversheds Sutherland Dvořák Hager** má tým více než 50 právníků v kancelářích v Praze a Bratislavě.

Globálně Eversheds Sutherland sdružuje 67 kanceláří ve 34 jurisdikcích v Evropě, Spojených státech, Blízkém východě, Africe a Asii. Pro Eversheds Sutherland pracuje více než 2800 právníků a patří mezi Top 15 globálních právních firem.

Naším společným mottem je „Client Commitment. Innovative Solutions. Global Service.“

Nabízíme zkušenosti a expertízu ve všech oblastech, které jsou pro byznys relevantní. Kromě České republiky a Slovenska poskytujeme právní podporu v regionu střední a východní Evropy, ale také ve všech klíčových ekonomických centrech.

Česko-slovenský tým Eversheds Sutherland Dvořák Hager je pravidelně doporučován renomovanými mezinárodními publikacemi **Legal 500, Chambers and Partners a IFLR1000**. V soutěži **Právnícká firma roku 2018** zvítězila naše kancelář v kategorii **Pracovní právo**.

Komplexní právní podpora v oblasti:

- Právo obchodních společností, fúze a akvizice
- Obchodní smlouvy, mezinárodní obchod a přeprava
- Pracovní právo
- Financování a kapitálový trh
- Nemovitosti a výstavba
- Hospodářská soutěž, veřejné zakázky, PPP
- Zastupování v soudních a arbitrážních řízeních
- Insolvence a restrukturalizace
- Životní prostředí a odpady
- Energetika
- Rodinné firmy, nástupnictví, family business governance
- Ochrana osobních údajů, GDPR
- Regulace hazardních her
- Trestní právo a compliance

Eversheds Sutherland Dvořák Hager, advokátní kancelář, s.r.o.

Oasis Florenc, Pobřežní 12, 186 00 Praha 8
Tel.: +420 255 706 500
www.eversheds-sutherland.cz

Cintorínska ul. 3/a, 811 08 Bratislava
Tel: +421 232 786 411
www.eversheds-sutherland.sk

by mohlo vyvolat pochybnosti o správnosti znaleckého posudku.

Náhrada nemajetkové újmy

Porušením práva na soudní ochranu poškozeného v trestním řízení je takový postup odvolacího soudu, který zruší rozhodnutí soudu prvního stupně, jímž byla poškozenému přiznána náhrada újmy, pro opožděné uplatnění nároku v řízení, pokud soud prvního stupně žádost řádně projednal a neporušil při tom procesní práva obžalovaného.

Obecně závazná vyhláška

Pro posouzení, zda zákaz sezení, stanovený vyhláškou Statutárního města Mostu, lze podřadit pod zákonem stanovenou působnost pro vydávání obecně závazných vyhlášek podle § 10 písm. a) a c) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), je rozhodné, že všechna zákonná vymezení působnosti obce pro vydání obecně závazné vyhlášky předpokládají, že na jejich základě stanovená povinnost, resp. zákaz, bude sledovat jimi vymezený účel [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2017 sp. zn. Pl. ÚS 34/15 (245/2017 Sb.)]. Ze zákazu sezení na všech jiných, než napadenými ustanoveními povolených místech (místa k tomu určená svou povahou nebo se souhlasem vlastníka veřejného prostranství, resp. pozemku), nacházejících se na veškerém veřejném prostranství obce, nelze žádný takový účel dovodit, a to s ohledem na uvedený rozsah tohoto zákazu [srov. nálezy ze dne 2. 6. 2009 sp. zn. Pl. ÚS 47/06 (N 127/53 SbNU 597; 250/2009 Sb.)]. Zakázané sezení na všech těchto ostatních než vyhrazených místech nemůže být samo o sobě místní záležitostí veřejného pořádku [§ 10 písm. a) zákona o obcích], která by mohla veřejný pořádek narušit; k tomu by bylo třeba nastoupení dalšího kvalifikovaného jednání. Z předmětného zákazu sezení nelze dovodit ani účel vymezený v § 10 písm. c) zákona o obcích, neboť nejde např. o zákaz

sezení jen na vybraných travnatých plochách v obci, kterým by byla alespoň implicitně sledována ochrana veřejné zeleně a bylo by tak možné z takového zákazu dovodit jeho podřaditelnost pod zákonem stanovenou působnost podle § 10 písm. c) zákona o obcích.

Usnesení o vzetí do vazby

Neseznámí-li se soud rozhodující o stížnosti jednotlivce proti usnesení o vazbě s jeho argumenty, ačkoliv se s nimi seznámit mohl, a nevyřadí se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí, poruší tím právo dotčeného jednotlivce na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

Výtka

Výtka podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství a stejně tak podle § 88a zákona o soudech a soudcích, § 47 notářského řádu a § 7a exekutorského řádu, vyžaduje určitou kvalifikovanou – byť zcela minimální – formu. Tato výtka je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Soudní ochrana proti této výtce proto musí být poskytnuta formou žaloby proti tomuto rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. Na ukládání výtky se použijí pouze základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 až 8 správního řádu. Povahu výtky je za stávající právní úpravy nutno vykládat shodně pro státní zástupce, soudce, notáře i soudní exekutory.

Daň z příjmu

Ustanovení § 38s zákona o daních z příjmů nerozlišuje poplatníky (resp. plátce) srážkové daně na základě státní příslušnosti, ale dopadá na všechny plátce srážkové daně podle § 38d a § 38h bez ohledu na státní příslušnost poplatníka.

Diskriminační jednání

K diskriminačnímu jednání dojde již tehdy, kdy je zájemci o zprostředkování nájmu položen dotaz na etnickou skupinu zájemce.

**Plné texty naleznete
na www.epravo.cz v sekci
„Soudní rozhodnutí“**

Náhrada škody

Jestliže zákon č. 361/2003 Sb. ani jiný právní předpis neobsahuje zvláštní právní úpravu regresního vztahu mezi přímým škůdce a státem jakožto tím, kdo je povinen k náhradě škody, může se stát (Česká republika prostřednictvím příslušného bezpečnostního sboru) domáhat postihu vůči takovému škůdci za použití obecné úpravy regresu podle § 2917 o. z. Toto ustanovení zakládá soukromoprávní vztah, ve kterém stát vystupuje jako právnická osoba (k tomu srov. § 6 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů) v rovném postavení s druhou stranou tohoto soukromoprávního vztahu, nikoliv jako orgán veřejné moci, který by z pozice nadřízenosti autoritativně rozhodoval o právech a povinnostech druhé strany právního vztahu. Neuplatní se zde proto veřejnoprávní princip legality (srov. čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky), a není proto třeba, aby stát byl k uplatnění regresního nároku oprávněn či zmocněn veřejnoprávním předpisem.

Spotřebitelský úvěr

Hlavním úkolem zákona o ochraně spotřebitele je chránit spotřebitele jako „slabší stranu“ právního vztahu, který je založen spotřebitelskou smlouvou. Proto je rovněž třeba § 18 zákona o ochraně spotřebitele vykládat způsobem ve prospěch spotřebitele. K zaplacení nebo zajištění splacení spotřebitelského úvěru (hlavního závazku) tak nelze použít směnku nebo šek, a to ani „prostřednictvím“ zajištění závazku akcesorického (smluvní pokuty).

Nechcete propásnout žádný zajímavý judikát? Zajímá Vás aktuální judikatura?

**Objednejte si předplatné na Monitoring judikatury (na 12 měsíců)
se slevou 15 % při použití slevového kódu **SC0Mjd1** v našem eshopu
a žádný judikát Vám již neuteče.**

www.epravo.cz/eshop

Zajišťovací příkaz

Při vydávání zajišťovacího příkazu nelze po finančních orgánech požadovat, aby prováděly detailní a bezchybnou analýzu struktury majetku daňového subjektu. Předmětem řízení o vydání zajišťovacího příkazu podle § 167 odst. 1 daňového řádu je pouze otázka odůvodněných obav správce daně. Zajišťovací příkaz je předstižným rozhodnutím, často založeným na hypotetické úvaze správce daně, při jehož vydání správce daně vychází ze skutečností a zjištění, které má v daný moment k dispozici. V rámci soudního přezkumu zajišťovacího příkazu je tak úkolem správních soudů přezkoumat, zda finanční úřad své obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu zdůvodnil a zda mají racionální základ. Konečným cílem správních soudů v této rovině je zajistit, aby správce daně svévolně a bezdůvodně nezadržoval finanční prostředky daňových subjektů a nedocházelo tak k neoprávněným zásahům do jejich práva vlastnit majetek (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Úkolem správních soudů oproti tomu není působit jako revizní orgán pověřený detailním přepočítáváním ukazatelů ekonomické a finanční situace daňových subjektů.

**Plné texty naleznete
na www.epravo.cz v sekci
„Soudní rozhodnutí“**

Propadnutí zajištěných výrobků nebo dopravního prostředku

Z hlediska povahy a funkce má sankce propadnutí zajištěných výrobků nebo dopravního prostředku dle zákona o spotřebních daních společné i odlišné znaky s tresty ukládanými v trestním řízení (§ 52 odst. 1 trestního zákoníku), zejména pak s (na první pohled obdobným) trestem propadnutí věci podle § 70 trestního zákoníku. Společnou vlastností je jejich generálně preventivní účinek, neboť mají odradit od nedovoleného jednání, a to nejen samotnou jednajícím osobou. Naopak, primární funkcí propadnutí zajištěných výrobků a dopravního prostředku není vyvolat odstrašující a represivní účinek, jež jsou příznačné pro trestní právo. Podstatným účelem zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku a jejich případného propadnutí dle § 42 a § 42d zákona o spotřebních daních je zamezit porušování tzv. evidenční povinnosti a regulovat distribuci a spotřebu výrobků pod-

léhajících spotřební dani. Propadnutí zajištěných věcí a dopravního prostředku dle zákona o spotřebních daních je tedy třeba vnímat nejen jako sankci, ale také jako opatření a efektivní nástroj v rukou správce daně, který je spolu s možností rozhodnout o zajištění vybraných výrobků významným institutem zabráňujícím nakládání s výrobky, u nichž je třeba postavit najisto jejich právní režim a kontrolovat a sledovat jejich distribuci. Spotřební daň je totiž uvalena na výrobky, na jejichž regulaci má stát z víceřkých důvodů zájem (například s ohledem na jejich vliv na životní prostředí a veřejné zdraví reguluje množství jejich spotřeby, prověřuje jejich jakost, atp.). Účel propadnutí zajištěných výrobků nebo dopravního prostředku se významně liší od podstaty trestů ukládaných v trestním řízení (§ 52 odst. 1 trestního zákoníku), jimž je vlastní zejména odstrašující a represivní účinek.

Účastník řízení

Je povinností stavebního úřadu jakožto správního orgánu zjišťovat po celou dobu řízení, komu může příslušet postavení účastníka řízení. V těch případech, kde správní orgán sám v řízení dosud probíhajícím dospěje k závěru, že určitá osoba je podle práva účastníkem řízení (byť to i např. sama neví), musí vadu řízení, ke které došlo, napravit a umožnit jí plnohodnotnou účast na řízení, a to přiměřeně fází, ve které se řízení nachází. Pokud proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podá odvolání osoba, která tvrdí, že s ní správní orgán nejednal jako s účastníkem řízení a odvoláním napadené rozhodnutí jí neoznámil, ač tak dle jejího názoru učinit měl, je úkolem odvolacího orgánu postavit otázku účastenství odvolatele v daném správním řízení najisto a teprve v případě, že je nepochybné, že odvolatel účastníkem řízení být neměl, je odvolací orgán oprávněn jeho odvolání zamítnout pro nepřipustnost.

Veřejné zakázky a losování

Povinností zadavatele veřejné zakázky není vyhovět každému požadavku zájemce souvisejícímu s kontrolou losovacího zařízení – nelze dospět k závěru, že nevyhovění každému myslitelnému požadavku automaticky ohrožuje transparentnost losování a staví je do rozporu se zákonem. Pokud je předmětem požadavku zájemce kontrola, která není již z povahy losovacího zařízení možná, nemůže být porušením zásady transparentnosti, pokud zadavatel takovému požadavku nevyhoví.

Restituce

Dovolání, které neobsahuje údaje o tom, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání, je vadné, přičemž podle § 241b odst. 3 o. s. ř., dovolatel může takové vady odstranit z vlastní iniciativy nebo na výzvu soudu jen do uplynutí lhůty k dovolání. Marným uplynutím této propadné (prekluzivní) lhůty se původně odstranitelné vady dovolání stávají neodstranitelnými. Uplatněním způsobilého dovolacího důvodu ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř. není zpochybnění právního posouzení věci, vychází-li z jiného skutkového stavu, než z jakého vyšel při posouzení věci odvolací soud.

Zastoupení

Při posuzování rozporu mezi zájmy zástupce a zastoupeného je třeba vždy vycházet z povahy konkrétního právního úkonu, jakož i ze všech okolností případu tak, aby bylo možno náležitě zabezpečit ochranu zájmů zastoupeného. Pokud odvolací soud v případě, když povinná a původní oprávněný uzavřeli smlouvu o převodu akcií, podle jejíhož ustanovení nelze pohledávku převést bez souhlasu povinné, přičemž následně povinná udělila původnímu oprávněnému generální plnou moc k jejímu zastupování a původní oprávněný jakožto zástupce povinné poté udělil souhlas s postoupením pohledávky na současnou oprávněnou, dospěl k závěru, že uvedená plná moc byla absolutně neplatná z důvodu rozporu v zájmech povinné (jako zastoupené) a původního oprávněného (jako zástupce), který dovodil toliko z toho, že potřebný konsenzus smluvních stran nemůže vzniknout faktickým jednáním jediné osoby, tak se tímto odchýlil od rozhodovací praxe, neboť se s ohledem ke všem okolnostem případu nezabýval zjištěním, zda rozpor v zájmech zástupce a zastoupené reálně existoval v době, kdy došlo k postoupení pohledávky.

Akcie

§ 3 odst. 1 zákona č. 134/2013 Sb. je nezbytné vykládat tak, že sankce stanovená tímto ustanovením nastoupí bez ohledu na to, kdy (popřípadě zda vůbec) společnost vyzvala akcionáře, aby jí předložili akcie, jejichž forma byla změněna působením zákona č. 134/2013 Sb., respektive na to, jakou lhůtu společnost akcionářům stanovila k předložení těchto akcií (pro případ porušení povinnosti stanovené společností § 3 odst. 2 zákona

TISKAP

— Tisk na dotek —

PORADÍME

VYMYSLÍME

NAVRHNEME

VYTISKNEME

ZABALÍME

DOVEZEME

TISKNEME

pro vás již téměř **30 let**

Firma Tiskap vznikla v září roku 1990. Dnes je významnou a nedílnou součástí polygrafického trhu nejenom v Praze. Zaměřuje se na náročné a něčím výjimečné tiskové produkty. O vaše zakázky se vždy bude dokonale starat tým 56ti zaměstnanců, které vždy Vaše zakázky zpracují tak, že se k nám budete rádi vracet.

Firma se zabývá kompletní polygrafickou výrobou, od grafického návrhu až po finální zpracování, včetně dopravy. Od roku 2000 pracujeme ve třísměnném provozu na tiskových strojích Heidelberg. Našimi zákazníky jsou mimo jiné renomované reklamní agentury a významné firmy v regionu.

Zpracujeme pro Vás všechny typy tiskovin včetně nestandardních zakázek. Provedeme ražbu, výseky i knihařské zpracování. Jako finální úpravu si můžete zvolit různé typy laků včetně voňavých, které jsou ideální pro upoutání pozornosti zákazníka. Zajistíme nejen rychlou a precizní realizaci zakázky, ale také dopravu hotových výtisků na místo určení.

Vnašem grafickém studiu si můžete nechat zhotovit návrhy a předtiskovou přípravu tiskovin, od vizitek až po knihy, včetně firemního merkantilu či produktových obalů. Pracujeme na platformách PC i Mac, s Adobe Creative Cloud, a výsledkem práce jsou kvalitní tisková data pro následné polygrafické zpracování.

Více informací na tiskap.cz
nebo na tel.: 267 216 800

TISKAP
— Tisk na dotek —

Nebojte se kombinovat s námi to dokážete...

TISK

Díky modernímu technickému vybavení dokážeme zpracovat všechny typy tiskovin např. vizitky, hlavičkové papíry, obálky, letáky, plakáty, prospekty, katalogy, časopisy, knihy, štítky, nálepky a i atypické tiskoviny.

SCODIX

Scodix je povrchové zušlechťení tiskovin reliéfním polymerem. Můžeme ho aplikovat na veškeré tiskoviny jako jsou, vizitky, letáky, prospekty, katalogy, časopisy, knihy. Scodix lze použít pouze do formátu 700x500 mm.

LAKY

Nabízíme několik druhů voňavých laků, kterými mohou vaše tiskoviny vonět. Již několik let se naši zákazníci těší na vánoční papír vonící po skořici.

VELKOPLOŠNÝ TISK

Tato forma tisku je vhodná pro realizaci bannerů, samolepek, roll-upů, plakátů, fotografií i pláten do expozic. Tisk na vybrané druhy materiálů je hodný pro dlouhodobou aplikaci v interiéru či exteriéru.

KNIHÁRNA

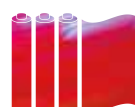
Vaše prospekty, katalogy, knihy, brožury a další tiskoviny dokážeme zpracovat do různých typů vazeb. S volbou vhodného typu vazby Vám rádi poradíme.

OBALY

Vyrábíme různé druhy standardních obalů, krabiček, stojánků, ale také speciální podle zadání klienta.

Stačí si vybrat

Více informací na tiskap.cz, nebo na tel.: 267 216 800

TISKAP
— Tisk na dotek —

č. 134/2013 Sb. lze uvažovat toliko o nároku na náhradu tímto porušením způsobené škody).

Cena obvyklá

Pro účely posouzení, zda se dlužník zavázal poskytnout plnění bezúplatně nebo za protiplnění, jehož obvyklá cena je podstatně nižší než obvyklá cena plnění, k jehož poskytnutí se zavázal dlužník (§ 240 insolvenčního zákona), je významné především kvantitativní hledisko [poměr mezi cenou obvyklou a cenou sjednanou (vyjádřitelný např. v procentech) a rozdíl obou cen (představující konkrétní částku)]. Současně je ale nutno přihlídnout k dopadu sporného právního úkonu do majetkové sféry dlužníka z hlediska možnosti věřitelů, jimž k datu nabytí účinků sporného právního úkonu dlužníka svědčila pohledávka za dlužníkem, dosáhnout vůči dlužníku úhrady pohledávek (a schopnosti dlužníka tyto pohledávky zaplatit) a k důvodům, pro které dlužník sporný právní úkon učinil (např. snaha získat prostředky k úhradě již splatných pohledávek věřitelů), jakož i k dalším okolnostem, za nichž dlužník dotčený právní úkon učinil.

Trestní příkaz

Orgány činné v trestním řízení jednají (formou tzv. jiného zásahu) v rozporu s čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 38 odst. 2 a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, spojují-li právní účinky s trestním příkazem, který bylo třeba za podmínek zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, přeložit do cizího jazyka, aniž byl úřední překlad tohoto trestního příkazu obviněnému doručen. Stejně tak je neústavním zásahem orgánů činných v trestním řízení, spojují-li právní účinky doručení takového trestního příkazu se vzdáním se práva podat odpor osobou, proti které byl vydán, když ta předtím v průběhu trestní-

ho řízení prohlásila, že neovládá český jazyk, a nebyla vzhledem ke své specificky zranitelné pozici dostatečně poučena o významu vzdání se tohoto práva, popř. jí toto poučení nebo obsah trestního příkazu nebyly náležitě přetlumočeny.

Náklady řízení

Z práva na spravedlivý proces vyplývá zásada kontradiktornosti řízení, která vyžaduje, aby obecné soudy předtím, než rozhodnou o odvolání ohledně náhrady nákladů řízení v neprospěch určitého účastníka řízení, poskytl tomuto účastníkovi možnost seznámit se s tímto odvoláním a předložit soudu vlastní argumentaci.

Neplatnost smlouvy

**Plné texty naleznete
na www.epravo.cz v sekci
„Soudní rozhodnutí“**

Jedním ze základních principů výkladu smluv je přednost výkladu, který nezakládá neplatnost smlouvy, před takovým výkladem, který neplatnost smlouvy zakládá, jsou-li oba tyto výklady možné.

Právní jednání nezletilého

Ustanovení § 31 o. z. konstruuje tzv. vyvratitelnou právní domněnku, dle které se má za to, že každý nezletilý, který nenabyl plné svéprávnosti, je způsobilý k právním jednáním co do povahy přiměřeným rozumové a volní vyspělosti nezletilých jeho věku. Z uvedené plyne, že obecný soud se před vyslovením závěru, že nezletilý nemá k určitému právnímu jednání dostatečnou svéprávnost, musí zabývat otázkou, zda takové právní jednání je co do povahy přiměřené rozumové

a volní vyspělosti nezletilých téhož věku. Jestliže odůvodnění rozhodnutí obecného soudu takové posouzení postrádá, jde o projev nepřípustné svévole při aplikaci právní normy, porušující právo účastníka řízení na soudní ochranu ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na spravedlivý proces ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod.

Překážka věci rozhodnuté

Současný správní řád upravuje institut překážky věci pravomocně rozhodnuté (§ 48 odst. 2) a v souladu s dlouhodobou právní doktrínou i soudní praxí jej výslovně spojuje toliko s rozhodnutími pozitivními, a nikoli s rozhodnutími negativními, jimiž správní orgán zamítl žádost či návrh účastníka řízení. Za této situace nelze judikatorně nad rámec zákonné úpravy rozšířit použití této překážky správního řízení i na věci, v nichž dříve došlo k zamítnutí téhož návrhu či žádosti účastníka řízení. Takový postup by znamenal nepřípustné omezení přístupu účastníka k právním prostředkům ochrany jeho práv či zájmů, které jde zřejmě nad rámec zákona, respektive proti zákonu, a tedy by zakládal porušení práva na soudní a jinou právní ochranu zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny.

Soudní přezkum správního rozhodnutí, opatření obecné povahy

Nejvyšší správní soud poruší právo na soudní přezkum správního rozhodnutí zaručeného čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, odmítne-li žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podanou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, pro nevyčerpání řádných opravných prostředků před správním orgánem za situace, existovala-li v době podání žaloby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z nichž vyplývá, že věcné projednání takové žaloby není podmíněno vyčerpáním takových opravných prostředků. ●

Nechcete propásnout žádný zajímavý judikát? Zajímá Vás aktuální judikatura?

**Objednejte si předplatné na Monitoring judikatury (na 12 měsíců)
se slevou 15 % při použití slevového kódu **SC0Mjd1** v našem eshopu
a žádný judikát Vám již neuteče.**

www.epravo.cz/eshop

Nové BMW řady 3 Sedan

Nenechte se řídit technologiemi, řidte je sami.

9. března vjede na trh zcela nový model BMW řady 3 Sedan. Již dnes nechává všechny ostatní za sebou, včetně konvencí a očekávání. Jeho průkopnický styl začíná zcela novou éru tohoto modelu. Tento ultimativní sedan poháněný ještě výkonnějšími a hospodárnějšími motory, disponuje mnoha zcela novými asistenty.

Sám Adrian van Hooydonk, Senior Vice President BMW Group Design o autě řekl následující:

„Sedmá generace BMW řady 3 Sedan je začátkem nové kapitoly designového jazyka BMW. Čisté tvary a jemně tvarované plochy zdůrazňují vrozenou dynamiku a moderní vzhled.“

Něco málo k historii

Když bylo v roce 1975 poprvé představeno nové BMW řady 3, zrodil se současně nový

druh automobilu – sportovní sedan, který podpořil vzestup řady 3, jež se stala nejúspěšnějším modelem značky BMW. A toto postavení má BMW řady 3 dodnes.

Během šesti modelových řad BMW řady 3 se stalo nejprodávanejším prémiovým vozem. Nejnovější verze tohoto vozu staví svůj úspěch na sportovní tradici řady 3. Již sedmá generace sportovního sedanu ve střední třídě posouvá standardy v oblasti jízdních vlastností o další kus dál. Nemluví o špičkových inovacích.

Design exteriéru: zřetelné a precizní vyjádření sportovních vlastností

Design exteriéru nového BMW řady 3 Sedan využívá kombinaci precizně tvarovaných linií a nápadně tvarovaných ploch, vytvářejících moderní interpretaci sportovní estetiky. Jeho nový designový jazyk jasně a nezaměnitelně vyjadřuje dynamický charakter vozu. Nová řada 3 je o 85 milimetrů delší než předchozí generace (měří 4709 mm), o 16 mm širší (1827 mm) a pouze o 1 mm vyšší (1442 mm). Tyto rozměry propůjčují nejnovější generaci dynamicky protažené proporce a svalnatý vzhled. Naproti tomu o 41 milimetrů delší rozvor vozu (2851 mm) a rozšířené rozchody kol (vpředu +43 mm a vzadu +21 mm) mají přímý a pozitivní vliv na rozložení hmotnosti a agilitu.

Interiér: elegantní vyjádření sportovního stylu

Nový designový jazyk značky přináší také jasné rozvržení ploch v interiéru nového BMW řady 3 Sedan. Zdůrazňuje tak prostor v kabině a společně s palubní deskou orientovanou na řidiče zvyšuje koncentraci řidiče na silnici. Přístrojová deska působí moderně a vzdušně a její horizontální linky, vysoce kvalitní galvanizované obložení a kontury zasahující až do dveří rovněž

dodávají interiéru dojem šířky a elegance. Sladěný design obložení dveří a přístrojové desky a vysoká středová konzola vytvářejí celkový působivý dojem z prostoru a sportovní auru. Obložení dveří vpředu a vzadu svým dynamickým tvarem a vnitřními klikami ve tvaru spony vytváří dojem pečlivé promyšlenosti.

Komfort nového BMW řady 3 Sedan

Také v oblasti komfortu je BMW řady 3 mnohem velkorysejší a praktičtější. Ať už je to přístup do vozidla prostřednictvím chytrého telefonu, akusticky izolační skla nebo inteligentní průchozí nakládací systém – každý detail zjednodušuje život a přináší mimořádný komfort jízdy.

Konektivita

„Hej, BMW“ – díky novým technologiím konektivity můžete nyní se svým BMW řady 3 mluvit. Společně s pakemem technologií BMW ConnectedDrive, službami jako Connected Music či Remote Software Upgrade jste vždy propojeni s vaším BMW a okolním světem. Nové BMW řady 3 je opravdu nabitá novými „zlepšováky“.

Inteligentní osobní asistent BMW Intelligent Personal Assistant

Vaše BMW se může stát vaším osobním asistentem? Ano, opravdu to lze, a to prostřednictvím BMW Intelligentního osobního asistenta můžete se svým BMW komunikovat. A to zcela novým způsobem a velice

jednoduše. Auto Vás pozná, učí se od Vás Vaše zvyklosti a stále se zlepšuje. Umí Vám vysvětlit vše, co se týká automobilu a pomůže Vám poznat Váš nový vůz.

Connected Music

Díky zabudované SIM kartě můžete poslouchat vaši oblíbenou hudbu, ať jste kdekoliv, bez jakýchkoliv omezení, a to díky partnerům BMW, jako je Deezer či Napster.

Automatizace zvyklostí řidiče

Nové BMW řady 3 je plné nových inteligentních funkcí, které automatizují Vaše přání a učí se je. Chcete například v zimě aktivovat vyhřívání sedadla na třetí stupeň? BMW se to naučí a stará se o příjemné prostředí uvnitř, zatímco Vy si užíváte jízdu.

Caring car

Potřebujete se osvěžit nebo potlačit stres? BMW se o to opět postará. Stačí dát pokyn „Hej BMW, jsem unavený“ a BMW Inteligentní osobní asistent aktivuje program vitalizace.

Přijďte se přesvědčit do našich showroomů.

Přijďte k nám. Rádi Vám v Brně nebo v Praze připravíme individuální nabídku dle Vašich přesných požadavků a představ.

BMW Renocar

Renocar Praha – Lipová 280, Praha Čestlice (D1, EXIT 8) Tel.: 261 393 600
Renocar Brno – Řípská 5c, Brno-Slatina (D1, EXIT 201) Tel.: 548 141 548
Email: info@renocar.cz

Pozvánka na XXVII. konferenci Karlovarské právnícké dny 13. - 15. června 2019

Grandhotel Ambassador Národní dům, Karlovy Vary

Program konference

13. 6. 2019 - čtvrtek

Občanské právo hmotné

- **První zásada soukromého práva**
Prof. Dr. JUDr. Karel Eliáš, Právnická fakulta TU Trnava,
Ústav státu a práva AV ČR
- **Meze smluvní svobody**
JUDr. Robert Pelikán Ph.D., advokát
- **Meze smluvní svobody podle rakouského práva**
Univ.-Prof. Dr. Georg E. Kodek, LL.M., WU Wien
- **Vztah obchodního a občanského zákoníku po reformě v SR**
Prof. JUDr. Marek Števec, Ph.D., UK v Bratislave

Dědické právo

- **Evropské dědické nařízení v německé a české aplikační praxi od roku 2015 – rozhodnutí, zkušenosti, perspektiva**
Dr. Stephan Heidenhain, advokát
- **Aktuální judikatura NS ČR v dědickém řízení (mj. ve vztahu k evropskému dědickému nařízení)**
JUDr. Roman Fiala, místopředseda NS ČR

Profesní odpovědnost za poradenství advokátem

- **Profesní odpovědnost rakouského advokáta za poradenství**
Univ.-Prof. Dr. Michael Enzinger, advokát, prezident RAK
Wien a Mag. Petra Černochová, advokát, RAK Wien
- **Rozlišování mezi zájmem a oprávněným zájmem klienta**
JUDr. Vladimír Jirousek, předseda ČAK a Mgr. Robert Němec,
LL.M., místopředseda ČAK, advokát

Trestní právo

- **K nakládání s vlastním a svěřeným majetkem při totožnosti konečného vlastníka a k pojmu škody z hlediska trestněprávní odpovědnosti**
JUDr. František Púry, Ph.D., NS ČR, PF UK Praha

- **Možnost vyvinění se právnické osoby z trestní odpovědnosti ve světle aktualizované metodiky Nejvyššího státního zastupitelství**
Mgr. Jitka Logesová, advokát

Správní právo

- **Vybrané otázky administrativního sankcionování v praxi**
JUDr. Jozef Milučký, NS SR
- **Odpovědnost soudce za rozhodnutí a kárná řízení soudců**
JUDr. PhDr. Karel Šimka, LL.M., Ph.D., NSS ČR

14. 6. 2019 - pátek

Obstrukce v jednotlivých řízeních

- **Průtahy a obstrukce v trestním řízení a jejich příčiny**
Prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph. D., předseda NS ČR, PF UK Praha
- **Průtahy a obstrukce v německém trestním řízení**
Dr. Andreas von Máriássy, advokát
- **Průtahy a obstrukce v českém civilním řízení a specifika obstrukcí v insolvenčním řízení**
JUDr. Zdeněk Krčmář, NS ČR
- **Průtahy a obstrukce v rakouském civilním řízení**
Mag. Dr. Jürgen Rassi, OGH Wien
- **Průtahy a obstrukce v rozhodčím řízení**
Mgr. Dušan Sedláček, advokát

Evropské právo

- **Proč před Tribunálem EU nejsou používány obstrukční prostředky**
Prof. JUDr. Irena Pelikánová, DrSc., soudkyně Tribunálu,
Lucemburk
- **Srovnání některých aspektů přezkumu zákonnosti (správních rozhodnutí) českými a unijskými soudy**
JUDr. Jan M. Passer, Ph.D., LL.M., soudce Tribunálu, Lucemburk
- **Odpovědnost při použití umělé inteligence**
Prof. Dr. Friedrich Graf von Westphalen, prezident KJT, advokát, Kolín nad Rýnem

Kybernetické právo

- **Elektronická identifikace pro spolehlivý procesněprávní důkaz právního jednání**
Doc. JUDr. Radim Polčák, Ph.D., PF MU Brno
- **Elektronická identita při elektronickém hmotněprávním jednání**
Mgr. František Korbel, Ph.D., advokát
- **Nové technologie a právo: změna formy či proměna podstaty?**
Mgr. Michal Bobek, Ph.D., gen. advokát u Soudního dvora v Lucemburku

Slavnostní recepce s vyhlášením ocenění společnosti:

* Autorská cena * Pocta judikátu * Prestižní cena

15. 6. 2019 - sobota**Ochrana spotřebitele**

- **Aktuálně otázky ochrany spotřebitele v Slovenskej republike**
Doc. JUDr. Monika Jurčová Ph.D., Právnická fakulta TU Trnava
- **Novelizace směrnice o nekalých obchodních praktikách ve vztahu k problematice dvojí kvality zboží**
Doc. JUDr. Blanka Vítová, Ph.D., LL.M., PF UP v Olomouci
- **Návrh směrnice o některých aspektech smluv o prodeji zboží v kontextu českého soukromého práva**
Doc. JUDr. Markéta Selucká, Ph.D., PF MU Brno
- **Rozkazní řízení a ochrana spotřebitele**
Doc. JUDr. Milan Hulmák Ph.D., PF UP v Olomouci
- **Ochrana spotřebitele v nekalosoutěžním právu**
Doc. JUDr. Jozef Vozár, CSc., Ústav státu a práva SAV

Korporátní právo

- **Smlouva o výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech**
Prof. JUDr. Mária Patakyová, Ph.D., UK v Bratislave,
- **Střet zájmů člena statutárního orgánu ve vazbě na pravidla corporate governance**
Doc. JUDr. Ivana Štenglová, PF UK Praha, VSCI Praha
- **Kogentnost a dispozitivita korporátního práva – jejich vzájemné ohraničení v judikatuře a právní teorii**
JUDr. Petr Šuk, NS ČR
- **Omezení zástupčího oprávnění při vstupu právnické osoby do likvidace pro jednání, které nenaplnuje účel likvidace**
JUDr. Kateřina Eichlerová Ph.D., PF UK Praha

Zakončení konference, závěrečný přípitek**Konferenci pořádají**

Karlovarské právnické dny - společnost českých, německých, slovenských a rakouských právníků, z.s., a
Česká advokátní komora ~ Deutscher Anwaltverein e.V. ~
Slovenská advokátska komora ~ Ústav státu a práva SAV

dále se na přípravě odborné části konference podílejí

Forschungsinstitut für Mittel- und Osteuropäisches
Wirtschaftsrecht, Wien ~ Industrie- und Handelskammer
Oberfranken ~ Internationales Fachinstitut für Steuer- und
Wirtschaftsrecht e.V. ~ Ústav státu a práva AV ČR ~ Ministerstvo
spravedlnosti ČR ~ Notářská komora ČR ~ Notářská komora SR
~ Unie podnikových právníků ČR, z.s. ~ Deutsch-Tschechische
Juristenvereinigung e.V.

Program konference je stanoven programovým grémiem spoločnosti, jehož členy tvoří přední představitelé justice, teorie a praxe z České a Slovenské republiky

Mediální partneři

Atlas consulting, spol. s r.o. ~ Nakladatelství Leges, s.r.o.
~ EPRAVO.CZ ~ Nakladatelství Wolters Kluwer ČR a.s.
~ Nakladatelství C.H. Beck s.r.o. ~ IWRZ - Zeitschrift für
Internationales Wirtschaftsrecht ~ OBCZAN, z.s. ~ Konkursní noviny
~ Economia, a.s. - Právní rádce ~ Právní prostor ~ Advokátní deník

Náklady konference jsou hrazeny z účastnických poplatků (cca 60 %), z příspěvků ČAK, DAV, SAK, ÚŠaP SAV (cca 15 %) a z příspěvků partnerů konference (cca 25 %)

Partneři konference

AGROFERT, a.s. ~ ČEZ, a.s.

Konference je pořádána pod záštitou Soudcovské unie ČR

Účast na konferenci

- Konference se účastní právníci z různých oborů práva – z praxe, justice i teorie, zejména z ČR, Rakouska, SRN a SR
- Základní poplatek za účast na konferenci a závěrečné recepce činí 9 800 Kč + DPH / 480 eur.
- Simultánně tlumočeno do ČJ/NJ (13. a 14. 6. 2019)
- Průběžná projekce textů zákona a judikatury
- Počet účastníků je omezen na 150 osob

PODMÍNKY ÚČASTI A REGISTRAČNÍ FORMULÁŘ NALEZNETE NA WWW.KJT.CZ

Karlovarské právnické dny - společnost českých, německých, slovenských a rakouských právníků, z.s., IČ 26670020, sídlo Národní 10, 110 00 Praha 1

Změna programu vyhrazena

ČASOVÉ USPOŘÁDÁNÍ A VEŠKERÉ DALŠÍ INFORMACE KE KONFERENCI A ORGANIZAČNÍM ZÁLEŽITOSTEM NALEZNETE NA WEBOVÝCH STRÁNKÁCH NAŠÍ SPOLEČNOSTI NEBO VÁM JE POSKYTNE TECHNICKÝ SEKRETARIÁT KONFERENCE: Dagmar Korecká, tel: 602 349 069, E-mail: kjt@kjt.cz

XXVII.

Karlovarské právnické dny

13.–15. 6. 2019

**Grandhotel Ambassador
Národní dům
Karlovy Vary**

KJT

www.kjt.cz

KARLOVARSKÉ PRÁVNICKÉ DNY

PRESTIŽNÍ CENA 2019

pro nejlepší právnický časopis v České a Slovenské republice

Anketní lístek

	Časopis Recenzované časopisy (R)		Vydavatel		Hodnoťte 1-10 úroveň	
					Odborná/informační	
1	Acta Iuridica Olomucensia	(R)	Univerzita Palackého v Olomouci	ČR		
2	Ad Notam		Notářská komora ČR	ČR		
3	Ars notaria		Notářská komora SR	SR		
4	Bulletin advokacie	(R)	Česká advokátní komora	ČR		
5	Bulletin slovenskej advokácie	(R)	Slovenská advokátska komora	SR		
6	Bulletin Stavební právo		Česká společnost pro stavební právo	ČR		
7	Časopis pro právní vědu a praxi	(R)	Masarykova univerzita, Brno	ČR		
8	International and Comparative Law Review	(R)	Univerzita Palackého v Olomouci	ČR		
9	Jurisprudence	(R)	Wolters Kluwer ČR, a.s. a PFUK	ČR		
10	Justičná revue	(R)	Ministerstvo spravodlivosti SR	SR		
11	Kriminalistika	(R)	Ministerstvo vnitra ČR	ČR		
12	Obchodní právo	(R)	Wolters Kluwer ČR, a.s.	ČR		
13	Obchodněprávní revue	(R)	C. H. Beck Praha	ČR		
14	Právněhistorické studie	(R)	PF Univerzita Karlova v Praze	ČR		
15	Právní rádce		Economia, a.s.	ČR		
16	Právní rozhledy	(R)	C. H. Beck Praha	ČR		
17	Právník	(R)	Ústav státu a práva AV ČR	ČR		
18	Právní obzor		Ústav státu a práva SAV	SR		
19	Právo a rodina		Wolters Kluwer ČR, a.s.	ČR		
20	Soukromé právo		Wolters Kluwer ČR, a.s.	ČR		
21	Revue církevního práva	(R)	Společnost pro církevní právo	ČR		
22	Revue pro právo a technologie	(R)	Masarykova univerzita Brno	ČR		
23	Soudce		Soudcovská unie ČR	ČR		
24	Soudní rozhledy	(R)	C. H. Beck Praha	ČR		
25	Správní právo	(R)	Ministerstvo vnitra ČR	ČR		
26	Státní zastupitelství	(R)	Wolters Kluwer ČR, a.s.	ČR		
27	Súkromné právo		Wolters Kluwer SR s.r.o.	SR		
28	Trestněprávní revue	(R)	C. H. Beck Praha	ČR		
29	Trestní právo	(R)	Wolters Kluwer ČR, a.s.	ČR		
30	Zo súdnej praxe	(R)	Wolters Kluwer SR s.r.o.	SR		
31	Zpravodaj Jednoty českých právníků		Jednota českých právníků	ČR		
32	Epravo		EPRAVO.CZ, a.s.	ČR		
33	Právní prostor		ATLAS consulting spol. s r.o.	ČR		
34	Jiné právo		Kolektiv autorů (blog)	ČR		

Hodnoťte výlučně na základě osobní znalosti a srovnání, není nutné hodnotit každý časopis. Zvlášť hodnotěte odbornou a informační úroveň přidělením bodů od 1 do 10, kdy 1 bod představuje dle Vás nejnižší možnou úroveň a 10 nejvyšší úroveň.

Současně Vám lze navrhnout pravomocný rozsudek publikovaný v období od 1.5.2018 k udělení ceny Pocta judikátu:

Soud..... sp.zn..... ze dne.....

Anketní lístek prosíme zaslat poštou nejpozději do 8. 6. 2019, per e-mail na adresu casopis@kjt.cz, případně vyplněním na www.kjt.cz, zde je zveřejněn i Statut této ceny. Obdržené anketní lístky do 20. 5. 2019 budou slosovány o věcné ceny (právnickou literaturu, včetně i účasti na XXVII. Konferenci či na vyhlášení ceny na slavnostní recepci v rámci konference).

Podpisem či odesláním souhlasím s uchováním těchto údajů po dobu dvou let společností výlučně pro účely zpracování a hodnocení ankety a prohlašuji, že jsem anketní lístek vyplnil/a osobně dle svého nejlepšího přesvědčení.

Jméno, příjmení, titul.....Profese.....

Adresa sídla.....Tel.....e-mail.....

Podpis

JE PARTNEREM OSLAV 100 LET
ČESKÉ A SLOVENSKÉ ADVOKACIE

PROPOJILI JSME ASPI & PRAETOR

*Uživatelé systémů ASPI
a Praetor získají výrazné úspory času
a zjednodušení práce*

**DOMLUVTE SI PREZENTACI
A ZDARMA VYZKOUŠEJTE**

<https://praetor-systems.cz/aspi>

Alternativní investice v kurzu, prémiové destiláty zvlášť!

Rozhovor se Zdeňkem Kortišem, investičním specialistou serveru Alkohol.cz, předním českým znalcem whisky a investičních destilátů a majitelem baru Black Stuff

Kterou komoditu vybrat? Jednoznačně whisky!

Proč se nejvíce mluví o whisky coby investiční komoditě. Proč takovou sílu nemají například rumy nebo další destiláty? Je to

dáno tím, že whisky má dlouhou historii a postupně se kategorie vyvíjela. Což u dalších destilátů platí také, zde ovšem je třeba vzít v potaz i legislativu. U žádného dalšího destilátu nemáte tolik produkcí z jedné země a legislativně ošetřených. Takže pod jasně

definovanou legislativou máte značný počet palíren z jedné země a dáte dohromady spoustu edic například z 90. let. U rumů a dalších destilátů tohle – jednoznačnou definici a opravdu stará plnění – nenajdete. Whisky tvoří v dnešní době více jak 90 % světového potenciálu investování do staře-ných investičních destilátů.

Jak začít se sbíráním lahví, eventuálně s investicemi?

Pokud chcete do světa investic proniknout, dovoluji mi nabídnout vám pár rad. Především si dobře prostudujte trh. Sledujte jeho vývoj a to, jak si která palírna stojí. U nově vznikajících palíren si vyhledejte, kdo za nimi stojí a kdo v nich pracuje. Pokud si na výrobu whisky najmou uznávaného odborníka, lze očekávat, že budoucí výsledek může stát za to. Také sledujte, jak a do čeho palírny investují. Tím si mohou zvyšovat svou kredibilitu a stát se zajímavými pro investory. A jakmile bude po těchto láhvích poptávka, cena půjde nahoru. Také se smířte s tím, že produkce investory sledovaných palíren a značek jako Glenlivet, Royal Salute, Ardbeg nebo Macallan bude z počátku za vysokou cenu.

Jak dlouho je whisky investičním nástrojem? Jak se vyvíjel trh?

Palírny whisky na přelomu letopočtu přišly na to, že vyrábět limitované edice je pro ně velmi výhodné. Zejména skotské palírny začaly postupně zjišťovat vzrůstající poptávku po whisky a s tím i spojenou vyhlídku příjmů z prodeje exkluzivních produktů, nejen z tzv. core range (základní produktová řada). Pro zlepšení cash flow, představila řada palíren svůj cask program, kdy bylo možno zakoupit sud a nechat jej dále zrát v daňových skladech ve Skotsku. Největší boom pak nastal okolo roku 2008. Některé značky vydávají v běžných cenových relacích limitované edice pravidelně, například Jameson ke svatému Patrikovi, kdy se liší design etikety. Ten, kdo má dnes celou řadu, má určitě možnost ji prodat za vyšší než nákupní cenu. Stejně tak svou cenu dnes

mohou mít i „obyčejná“ stáčení z doby před čtyřiceti lety. Whisky byly tenkrát trochu jiné, například se lišily proporce sudů, měly větší podíl tónů sherry a podobně. Třeba taková Laphroaig 10 z té doby se dá dnes dobře zhodnotit. Cena láhve, která tenkrát stála 40 liber, je dnes přibližně 1000 liber. To už je slušné. Kolem roku 2010 hodně palíren uvedlo své limitované edice, které vydávají k příležitosti výročí, festivalů aj. Největší boom spojený s investicemi do whisky nastal v posledních pěti letech. S tím je samozřejmě spojen nárůst cen těchto investičních lahví. Kdo nakoupil tyto produkty v dřívější době, čekalo ho 'příjemné' zhodnocení cen (i 30% p.a.).

Kolik peněz by si měl člověk investující do whisky připravit? S jakým kapitálem je dobré začít?

Pokud se budeme bavit o investičních a ne sběratelských lahvích, tak lahve přes 50 000 Kč dnes dosahují slušného zhodnocení. Takže bych začal bych spíše různými edicemi – Chivas Brothers Deoch an Doras, Feis Ile stáčení, Fauna & Flora, Rare Malts, nebo Glenmorangie Private Edition. Musíte brát v potaz likviditu svých investic. Ta může být poměrně dlouhá. Pokud lahve budete prodávat v aukci, připravte se na náklady za poštovné a aukční poplatek 10–20% z ceny prodané lahve. Nicméně lahve lze prodávat a nabízet na alternativních serverech pro sběratele. Takže je to také o zkušenostech s tímto typem investic. Vývoj globálních cen u investiční whisky sleduje například index Whisky Invest Direct Grain Index, Malt Index, World Whisky Index nebo Rare Whisky 101 Index.

Do čeho by měl začínající investor ideálně investovat a na co by měl dát na trhu pozor?

Pořádně si nastudovat trh. Nakupovat u profesionálů, ověřené eshopy jako www.alcohol.cz a určitě si dát pozor na fake lahve. Nákupy přes ebay, zejména Itálie mohou být riskantní. Je zde pár indicií, jak poznat falešné lahve.

SCREW CAP (kovový uzávěr) barva je vždy na jedné svrchní straně, spodní část blízko lahve by u starších lahví neměla být nová. CORK (korek) adekvátní stáří. CAPSULE (zátkovka, termokapsle) ověřte, zda-li se neprotáčí. Zkontrolujte u ohybu hrda lahve, musí být přilnutá k lahvi. ETIKETA – u starších raritních lahví dbát na detailu v logu,

zkontrolovat texty, fonty a barvy (ofset tisk). HLADINA v lahvi, adekvátní danému stáčení a stáří.

Jakého průměrného zhodnocení whisky dosahuje? Můžete klidně uvést i na nějakých zajímavých příkladech prosím? Na jaký segment se orientovat?

Ty nejdražší lahve z 50. a 60. let zakoupené v roce 2010 dosahují k dnešnímu dni zhodnocení kolem 400% své ceny, v posledních letech to bylo kolem 20% p.a. V dnešních cenách uvedu příklad Glenlivet 50 y.o. Winchester Collection, ročník 1966 za 600 000 Kč, Black Bowmore 1964, 42 y.o. 580 000 Kč. Nicméně jsou lahve v řádech desetitisíců, které mají zajímavý investiční potenciál. V dnešní době bych vsadil na velké a známé hráče na trhu. V Irsku by to určitě byl první luxusní blend Midleton Very Rare, každý ročník se vydává nová edice. Kompletní sérii od roku 1984 koupíte na dublinském letišti za 100 000 eur. V souvislosti s novou řadou se v ČR dá ještě zakoupit Jameson Limited Reserve 18 y.o., nová láhev zvedne hodnotu staršího stáčení. Také v souvislosti s rebrandingem a novou filozofií palírny půjdou cenově nahoru stáčení od palírny Longmorn. Určitě nestoupnete vedle s lahvemi od palíren The Glenlivet a Aberlour, která nabízí také limitované edice, single cask stáčení nebo batch sudové síly.

Je těžiště investic do whisky pouze u skotských single malt?

Určitě bych nepřehlížel ani segment skotských blendů (Chivas Regal The Icon, cena 80 000 Kč), irské a japonské whisky (Karuizawa, Hanyu - Ichiro's Malt Cards). Štěstí měl v tomto majitel The Whisky Exchange pan Sukhinder Singh, který skoupl whisky ze zaniklé palírny Karuizawa, která vznikla v 50. letech 20. století z bývalého vinařství. Se zánikem palírny se o zbylé lahve začali zajímat sběratelé a investoři, kteří cenu vyšroubovali nesmyslně vysoko – kolem 4 000 eur za láhev. Takže opět, kdo tuto láhev nekoupil před lety, dnes už se k ní těžko dostane.

Co hlavně ovlivňuje zhodnocení whisky? Exkluzivita, limitky, staré zavžené palírny atd.?

Je zde několik důležitých proměnných. Tou jednou může být, zda-li palírna ještě vůbec

existuje, nebo před jakou dobou ukončila svoji činnost. Palírny s ukončením činnosti v 70. a 80. letech, teď zažívají velké zhodnocení (Port Ellen, Brora, Glen Albyn, Glen Mhor). Některé uzavřené v 90. a 00. letech ještě pár roků na svůj vrchol počkají, nicméně nárůst cen je také enormní (Rosebank, Caiperdonich). Někdy se může stát, že palírna znovuobnoví svůj provoz a pak investiční nárůst není tak výrazný (Bladnoch). Další velkou roli samozřejmě hraje prestiž palírny. Čtyřicetiletá skotská single malt whisky se dá v dnešní době koupit od 15 do 90 tisíc korun. V případě ultra prémiových lahví je příběh jednou ze součástí celkového obrazu produktu. Tím dalším je exkluzivita balení, dřevěné boxy vyrábějí renomované firmy, které produkují interiéry, např. do vozů Rolls Royce. Dekantery, křišťálové láhve jsou ručně foukané. Příběh prodává, to je jasná věc. Může se jednat o poslední stáčení distillery managera, mohou se použít whisky s již zaniklých palíren, může se jednat o charitativní bottling, příkladů jsou spousty.

Vyrábí se nějaká i u nás v Česku? Kde, s jakými výsledky?

V omezeném měřítku určitě. Destilace, sládování, výroba sudů, to vše u nás umíme. Nikdy nebudeme mít 120 palíren single malt whisky jako ve Skotsku, ale ty 4, co máme mají poměrně slušné jméno ve světě. Uvedu příklad, můj privátní single cask whisky Gold Cock pro Black Stuff Whisky Bar (destilovaná za Olomoucí, dnes majitel Rudolf Jelínek) získala ve Whisky Bible 2017 hodnocení 95,5 bodů, přičemž vítěz získal 97 bodů. Ze sudu jsem měl 246 lahví a samotný prodej lahví jsem musel asi po dvou týdnech pro enormní zájem zastavit. Dnes si střežím každou láhev a je k zakoupení pouze u nás v baru. :-)) A zhodnocení... prodával jsem za 1 350 Kč a dnes se dá bez problému prodat za 20 000 Kč. Další sud z roku 2008 a finishem v Pinot Noir je také vyprodán, nicméně www.alkohol.cz má posledních pár lahví. V květnu 2019 přijdeme s dalším sudem, který je opředen tajemstvím.

Nějaké zajímavé tipy, rady? Kupte si sud! Pozor na některá úskalí.

Jednou z možností, jak se dostat k whisky, která může mít v budoucnu zajímavý investiční potenciál, je koupě privátního sudu. K jednomu takovému – Highland Viking Soul Cask – jsem se, společně s dalšími kolegy-sběrateli, dostal i já. I tentokrát ale

prodej proběhl na základě losování, tedy šťastnou náhodou. I za tuto možnost si již palírny nechávají zaplatit. Navíc v dnešní době, kdy poptávka převyšuje nabídku a palírny celou svou produkci lehce rozprodají, nemají důvod poskytovat své zásoby jednotlivcům. A rozhodně nehrozí, že by vám sud prodala palírna jako Glenlivet, Macallan a další renomované. Může se ale jednat o novou palírnu (například na Islay devátá destilerie Ardnahoe), která potřebuje navýšit cash flow, a tak prodává některé sudy. V nich ani nemusí být hotová whisky, ale new make. Kromě sudu (v Ardnahoe stojí 200litrový sud 7000 liber a je včetně pojištění a uskladnění na 10 let), ale běžně investor platí také poplatek za uskladnění a vzorkování, v podstatě pronájem. Je to tedy celkem značná investice a riskantní krok, který si člověk musí sakra rozmyslet, protože dopředu nevíte, jaká whisky bude, jak palírna bude fungovat, zda si dokáže vybudovat jméno a na trhu se udržet. ●

Alkohol.cz
— Výjimečná vína, destiláty a e-shop —

O společnosti Alkohol.cz

Alkohol s.r.o. je ryze českou společností. Prostřednictvím e-shopu www.alkohol.cz nabízí ty nejlepší alkoholické nápoje z celého světa. Aktuálně se jedná o více jak 2600 položek. Od výjimečných aperitivů, ginů, vódek, rumů, koňaků, tequil, whisky, pálenek a likérů až po tichá a šumivá vína včetně šampaňských vín. Sortiment je doplněn prémiovými stolními vodami, které neodmyslitelně patří ke konzumaci výjimečných vín a alkoholických nápojů. Součástí nabídky je také ikonické sklo na víno a destiláty z produkce 260 let staré rodinné manufaktury Riedel.

Nejoblíbenější český e-shop s výjimečnými destiláty a víny zaznamenal v roce 2018 dvojnásobný růst prodeje ve srovnání s rokem 2017. Rok 2019 bude dle vývoje prvního kvartálu ještě úspěšnější.

Projekt www.alkohol.cz se stal v krátké době pěti let první volbou v ČR při nákupu prémiových alkoholických nápojů na internetu. Stávající nabídka výjimečných alkoholů a vín bude systematicky rozšiřována.

Další vzdělávání advokátů

144 kurzů

212 videí

kurzy se přizpůsobují Vám,
nikoliv Vy jim

kdykoliv si celý kurz zopakujete

více než 142 hodin odborných
přednášek

Začněte studovat
ještě dnes na

epravo.cz/advokat

RANDA HAVEL ■ LEGAL

TACTICS PRECISION VICTORY.

act legal offices

Amsterdam ▪ Bratislava ▪ Brussels ▪ Budapest ▪ Frankfurt
Madrid ▪ Paris ▪ Prague ▪ Vienna ▪ Warsaw

www.randalegal.com ▪ www.actlegal.com

Jak nová legislativa v silniční dopravě ovlivní pojištění pro rok 2019?

Dagmar Sýkorová

Specialistka pojištění dopravy
a přepravy RENOMIA

S účinností od 1. ledna 2019 začalo v České republice platit nové ustanovení § 9a zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, dle kterého se nově na vnitrostátní silniční přepravu používá Úmluva CMR. Ta byla doposud platná pouze pro přepravu mezinárodní. V porovnání s předchozí právní úpravou uvedenou v občanském zákoníku tím došlo k omezení rozsahu odpovědnosti dopravce, ke změně reklamačních lhůt i promlčecí doby.

Zásadní změnou je omezení náhradové povinnosti dopravce za škodu na zásilce. Zatímco dříve byl dopravce povinen v případě škody uhradit skutečnou hodnotu zásilky, od nového roku odpovídá pouze do výše cca 260 Kč za 1 kg chybějící hrubé váhy zásilky (tj. 8,33 SDR/1 kg dle čl. 23 Úmluvy CMR). Pokud tedy během přepravy dojde k totální škodě na zásilce v hodnotě 1 000 000 Kč a její váha bude pouze 500 kg, je dopravce nově povinen uhradit maximálně částku 130 000 Kč. Změna legislativy tudíž má dopad zejména na majitele zboží, kteří tak nedostanou od dopravců odškodnění, na jaké byli zvyklí u přeprav lehkého zboží, jehož hodnota přesahuje váhový limit 260 Kč/1 kg.

Vyšší náhradu můžou po dopravci požadovat pouze v případě, že se na ni dohodnou v přepravní smlouvě a tuto skutečnost uvedou do nákladního listu, což Úmluva CMR umožňuje v čl. 24 Úmluvy CMR. Další možností je sjednání majetkového „Pojištění přepravy zásilek“, které kryje zboží do jeho celkové hodnoty, a navíc je možné zásilku pojistit v širším rozsahu, než může poskytnout dopravce v rámci své odpovědnosti a potažmo i svého pojištění odpovědnosti dopravce.

Změně legislativy se přizpůsobili i pojistitelé v rámci pojištění odpovědnosti dopravce a škody způsobené během vnitrostátní silniční přepravy na základě přepravních

smluv uzavřených od 1. 1. 2019 samozřejmě posuzují již v souladu s novou legislativou. Zároveň však budou nabízet i pojištění zvýšené odpovědnosti dopravce dle čl. 24 Úmluvy CMR.

Všem dopravcům doporučujeme, aby si ohlíželi, že smluvní dokumentaci používají v souladu s novou právní úpravou, neboť jakékoli závazky nad rámec právních předpisů jsou z pojištění odpovědnosti dopravce vyloučeny. ●

R RENOMIA

Asociace rodinných firem (ARF)

Jsme hrdí na naše ambasadory a Vítkovi k nim rozhodně patří

Stejně jako má společnost NWT v byznyse široké portfolio činností a nesoustředí své zájmy pouze na Českou republiku a na jedno obchodní odvětví, tak ARF není pouze pražskou platformou s omezenou podporou rodinných firem. Snažíme se naše křídla rozprostírat napříč širokým spektrem aktivit a potřeb rodinných firem po celé republice. Proto jsme hrdí, že historicky první ambasadorkou ARF není nikdo jiný než Martina Vítková, finanční ředitelka a spolumajitelka holdingu NWT. Společně se svým manželem podniká již od roku 1992.

Martina Vítková vlastní s manželem 30 firem s celkovým obratem přes 1,6 miliardy korun. Svě impérium řídí z moderního komplexu bývalého baťovského síla ve Zlíně. Jsou spolu 28 let, podnikají společně 26 let a vychovávají tři dcery. Provozují Farmu Pod Hvězdou, která je jedním z největších českých producentů medu. Jak jejich obchodní, tak jejich rodinný přístup je známý zakládáním si na zásadách jako je rovnost, přímost, transparentnost a zdravý rozum. Tedy na zásadách,

kteří by měly být základem každé zdravé rodinné firmy.

„Byznys bereme jako hru a zábavu, někdy máme šťastnou ruku, někdy něco nevyjde“, říká Martina Vítková, proto má NWT tak široký záběr aktivit od zemědělství, přes skleníky, stavebnictví, informační technologie, výrobu energie, až po energetické úspory. NWT vytváří sofistikovaná IT řešení pro největší firmy na trhu, buduje hypermoderní skleníky nejen na rajčata a okurky, vyvíjí a vyrábí tiskové struny do

3D tiskáren, staví hi-tech byty a pasivní domy a dále investuje nejen do technologických inovací, které ještě nejsou v našem prostředí obecně známy, ale i do inovativních projektů, které manželům dávají smysl s ohledem na trvale udržitelný rozvoj i celosvětovou environmentální politiku. Již třetím rokem se NWT umísťuje v žebříčku 100 nejlepších českých firem. Holding se stále rozrůstá a do budoucna se plánuje další expanze.

Nyní působí na Slovensku, v Rusku, ve Velké Británii, Chorvatsku a na Kypru. Obchodní zastoupení má NWT také v jiho-východní a východní Evropě. Se strunami do 3D tiskáren plánují na rok 2019 vstup na americký trh. S projektem bytového komplexu Park Tower Zlín se skupině NWT podařilo rozjet největší crowdfundingovou kampaň v historii naší země, když z původně plánované částky 10 mil. Kč díky důvěře trhu ve skupinu NWT došlo k vybrání 250 % této částky.

„V čem spočívá naše tajemství úspěchu? Vždycky jsme měli výhodu, že jsme měli kolem sebe spoustu chytrých lidí“, říká Martina Vítková. „Vždy jsme byli ve správný čas na správném místě. Měli jsme lidi, příležitosti i peníze. Důvodem, proč jsem se stala ambasadorkou platformy ARF je právě má zkušenost být ve správný čas na správném místě se správnými lidmi, a tam přesně cílí i ARF.“

Jakou máte zkušenost s ARF?

Martina Vítková: Skvělou. Pro nás je ARF nejen místem sdílení zkušeností s ostatními rodinnými firmami, ale i navazování nových kontaktů v rámci setkávání na různých akcích ARF. Kupujeme zajímavé firmy nebo projekty s potenciálem a prodáváme to, co nám přestane dávat smysl. Prostřednictvím ARF se setkáváme s novými a správnými lidmi.

Jak vidíte vývoj na českém podnikatelském trhu? Přípravovali jste se nějak na rok 2019?

M.V.: Dle nás je jedním ze základních předpokladů úspěchu připravenost, a to zejména v oblasti lidských zdrojů. Projektů je spousta, dobrých a šikovných lidí už je méně. Proto jsem ráda za to, že v tuto chvíli máme skvělé odborníky. Když se pro něco rozhodneme, můžeme projekt začít téměř okamžitě realizovat. Co se týče trhu, tak jeho vývoj je neuvěřitelně rychlý, chceme být připraveni na změny. Předpokládáme, že v budoucnu budou například pracovní pozice, které si v tuto chvíli neumíme ani představit. Změny na pracovním trhu dnes značně souvisí se změnami ve výrobě, s modernizací, automatizací a robotizací. S tím je pak spojeno i palčivé téma dnešní doby. A to, jak stabilizovat a motivovat zaměstnance, od vrcholového managementu až po řemeslníky a skladníky. Jsme proto rádi, že zde existují platformy jako je například ARF, které se touto otázkou zabývají a snaží se ve spolupráci s živými firmami z praxe navrhovat funkční a praktická řešení, jako je například projekt „Zaměstnanec 4.0“, vyplývající z nastupující průmyslové revoluce 4.0.

Jak konkrétně Vám ARF pomáhá?

M.V.: Především se jedná o platformu, která sdílí podobné hodnoty, vize a přístupy jako mívají rodinné firmy.

S manželem jsme se snažili vychovávat naše dcery tak, abychom jim jednou naši firmu mohli předat. Zároveň chceme, aby firmu zachovaly i pro budoucí generace. Proto jsme v rodině také sepsali a uzavřeli rodinnou ústavu. Zjednodušeně se jedná o soubor pravidel, jak se všichni v naší rodině budeme chovat k sobě navzájem, k zaměstnancům a celkově jak budeme vystupovat ve firmě, a to i v budoucnu, až přijdou noví členové rodiny. Chceme tím před-

cházet nejen budoucím nejasnostem, ale zejména případným sporům, které z těchto nejasností často vznikají. Také věřím, že tím zajistíme nebo alespoň podpoříme pokračování naší firmy v rámci naší rodiny i v budoucnosti. Prostě si přejeme zachovat naše úsilí pro budoucí generace a ty zkrátka naučit tomu, že když něco chci, tak pro to musím něco udělat. Tedy, že bez práce nejsou koláče.

Jednou ze zajímavostí pro nás je, že se ARF zaměřuje nejen na otázku nástupnictví a mezigeneračních převodů jmění rodinných firem, ale i na nastupující budoucí generaci. A to je pro nás důležité. Vždy se rádi necháme inspirovat i ostatními příběhy rodinných firem.

Co Vás jako vlastníka rodinné firmy napadá jako důvod, proč být členem ARF?

M.V.: Sdílení zkušeností, kontaktů, názorů, různých pohledů a zážitků. Vždyť rodinné firmy a rodiny jejich vlastníků často řeší stejné problémy. Všichni však máme jedno společné – hledáme úspěšná a také praktická řešení. Účast na akcích ARF je tak pro mě vždy zážitek. Poznávám nejen zajímavá místa napříč republikou, ale zejména potkávám správné a zajímavé lidi, kteří řeší podobné otázky jako my.

Důležitá je také snaha ARF vymýšlet a implementovat nové projekty, hledání možností, jak ochránit cenné know-how rodinných firem ve spojení s prosazováním menší administrativní zátěže, byrokracie a racionálního zdanění. Víme, že cílem ARF je být partnerem státu při legislativní činnosti týkající se oblasti rodinných firem. Taková platforma by nám například v minulosti pomohla v době, kdy se nám jedna z nejvýnosnějších divizí ze dne na den propadla do ztráty díky zrušení podpory fotovoltaických elektráren a poté i bioplynových stanic. Tehdy jsme to nakonec zvládli, ale domnívám se, že by to bylo snazší mít za sebou ARF. ●

SPECIFIKA PRACOVNÍCH VZTAHŮ S MANAŽERY

Mgr. Marie Janšová
on-line kurz | certifikát

**Začněte studovat
ještě dnes na
epravo.cz/eshop**

CEVROINSTITUT
[vysoká škola]

Kvalitní vzdělání na prvním místě!

arm. gen. Ing. Jiří Šedivý

býv. náčelník generálního štábu,
vedoucí katedry

JUDr. Tomáš Sokol

přední advokát, člen
katedry práva

JUDr. Miroslav Sedláček, Ph.D., LL.M.

odborník na mezinárodní obchodní právo,
garant programu

Tomáš Pojar, M.A.

expert na mezinárodní
vztahy, prorektor

doc. JUDr. Alena Macková, Ph.D.

specialistka na mimosoudní řešení sporů,
vedoucí katedry

Studujte prestižní **postgraduální** programy!

- **LL.M.** – Ochrana informací
- **LL.M.** – Alternativní řešení sporů
- **LL.M.** – European Business Law
- **MBA** – Management a kybernetická bezpečnost
- **MPA** – Bezpečnostní a krizový management
- **MPA** – Veřejná správa a lidské zdroje
- **MPA** – Diplomacie

www.cevroinstitut.cz

Vzdělání jako start do života

Vliv genů, nebo prostředí?

Kvalita dětského vývoje je považována za odrazový můstek do celého života pro její zásadní vliv na proces učení, školní úspěch, ekonomické a pracovní zařazení, sociální začlenění a na prožívání optima na všech životních úrovních. Od ustanovení pedagogiky jako vědy o vzdělávání a výchově člověka se pozornost obrací také na rodinné determinanty ovlivňující směr a kvalitu vývoje lidského jedince. V druhé polovině minulého století se o vliv rodinného prostředí na růst člověka začaly zajímat kromě pedagogiky a psychologie i jiné vědní disciplíny, jako např. sociologie, biologie, etnografie, antropologie, neurovědy, které dokazují, že každý aspekt rodinného pro-

středí zažívaný především v raném věku má vliv na komplexní vývoj. Vývoj člověka podléhá vlivu a kvalitě zažívaných vztahů v rodině, které mají v rodině svou roli a pro každou rodinu jsou jedinečné. Lidská mysl je vztahující a její vývoj se z převážné části odvíjí od vztahu mezi jedincem a prostředím, ve kterém vyrůstá, a to jak v pozitivním, tak i v negativním smyslu.

V dnešním pojetí převládá názor, že kvalita vývoje je v úzkém vztahu se zkušenostmi, které dítě zažívá v rodinném prostředí a v širším prostředí. Jako příklad lze uvést teorii ekologického vývoje dítěte, jejímž autorem je americko-ruský psycholog Urie Bronfenbrenner. Ekologický model vývoje se zabývá vlivem různých prostředí na vývoj

dítěte, a to od nejužšího rodinného prostředí až po nejširší společnost a zároveň se zabývá i vztahy mezi těmito prostředními.

Zdá se tedy, že je na ústupu nativismus, podle kterého jsou především inteligence a vývoj kognitivních schopností dány zejména vrozenými a dědičnými faktory. Na tomto pojetí byly vystavěny testy měřící inteligenční kvocient. V praxi se můžeme stále setkat s projevy tohoto pojetí: Chudák dítě, prostě na to nemá. Je to tak, nedá se s tím nic dělat.

Závislost mezi chudobou a inteligencí

Vraťme se však k tomu, co říká věda. Dnes už víme, že lidský genom je v aktivní interakci s prostředím. Tento poznatek nám říká, že genom a prostředí, stejně tak jako každý živý organismus, nelze vnímat odděleně od jeho prostředí. Toto pojetí se zdá být dobrým východiskem pro ovlivňování a formování vývoje a pro překonání jisté rezignace na genetickou výbavu.

První inteligenční test publikovaný v roce 1905 byl vytvořený Alfredem Binetem ve Francii za účelem identifikování žáků s nadstandardními potřebami ve vzdělání, tedy žáků selhávajících při vzdělávání. Tato první měření IQ ukázala na korelaci mezi nízkým inteligenčním kvociemem a chudobou. Stejně tak jako intelektové dispozice byly považovány za geneticky dané, byla tedy i chudoba považována za geneticky podmíněnou.

Žít. Učit se. Uspěť.

POMŮŽEME VÁM POSTAVIT SE NA VLASTNÍ NOHY

www.women-for-women.cz | [womenforwomen.cz](#) | Bezplatná linka: 801 811 111

Dnešní výzkumy také potvrzují korelaci mezi úrovní intelektu a socioekonomickými podmínkami. Za determinující faktor však není považována tolik genetická výbava, jakož právě kvalita oněch socioekonomických podmínek prostředí. Je to tedy především vliv prostředí a jeho podmínky, kterým je dítě vystaveno. Nejvíce tomuto vlivu podléhá v prvních dnech a měsících svého života, kdy se formuje jeho mozek. Děti, které se rodí do dobře situovaných rodin, mají více rozvinuté kognitivní schopnosti. Ukazuje se, že socioekonomický rodinný status příznivě, či nepříznivě ovlivňuje fungování mozku, kognitivní kapacitu, vnímání prostorových vztahů, jazykovou vybavenost a jazykové schopnosti, krátkodobou a dlouhodobou paměť. Výzkumy, které tyto závislosti zkoumají a popisují, uzavírají, že u dětí žijících v podmínkách chudoby je větší pravděpodobnost ke školnímu selhávání. Ve srovnání se svými vrstevníky se tyto děti v menší míře dostávají na střední a vysoké

školy a při vstupu na pracovní trh jsou více ohroženy nezaměstnaností.

Rozdíly v kognitivních schopnostech dětí z dobře situovaných rodin a z rodin chudých se stávají zřejmými již na konci prvního roku života. Prostorů tíživých socioekonomických poměrů nabízí dětem málo, anebo skoro žádné podněty a je málo stimulující. Rodiče na ně mluví málo a rovněž kvalita jejich jazykového projevu je chudá pro stimulaci rozvoje jazykové vybavenosti dítěte. Děti jsou málo, nebo skoro vůbec vedeny k četbě, neúčastní se aktivit, které by napomohly rozvoji jazykových a řečových schopností. Nepodnětost prostředí může spočívat i v nedostatečném prostoru (časově i místně) na hru dítěte, v nedostatku hraček adekvátních věku, v nedostatku podnětů k získávání nových poznatků a dovedností. Z tohoto důvodu tyto děti jsou v porovnání se svými vrstevníky na nižší úrovni vývoje a tyto nedostatky se brzy projeví s nástupem

do kolektivního školního zařízení formou poruch učení, poruch chování, ale i psychických a psychosomatických obtíží.

Původní vysvětlení autorů inteligenčních testů na počátku 20. století, že je to genetická výbava, která ovlivňuje míru inteligenčních předpokladů jedince a že genetická výbava se váže k rozvrstvení společnosti, tedy je jiná pro chudou vrstvu a pro vrstvu střední a vyšší, je z dnešního pohledu překonané. To, co brání rozvoji inteligenčních schopností a celého lidského potenciálu, nejsou geny, ale podmínky ekonomicky chudého a málo podnětného prostředí. Vývoj lidského mozku v prvních letech života je závislý na dostatku podnětů jazykových, kulturních, kterých se dítěti dostává v rodině. Je závislý také na kvalitě rodinných citových vztahů. Tyto faktory jsou zcela nezávislé na faktorech genetických. Pro dítě jsou však zcela zásadní. Závisí na nich míra dosaženého úspěchu při jeho školní dráze, v oblasti sociální a pracovní. Důležité je si uvědomit, že to není samotná chudoba, která má za následek málo rozvinuté inteligenční schopnosti, ale to, jakým způsobem a do jaké míry se ekonomická chudoba stane katalyzátorem pro chudobu sociální, edukativní, vztahovou a chudobu v dalších oblastech života.

Zásadní pilíře práce:

Poskytování praktické pomoci samoživitelům prostřednictvím našich projektů, jako např. Program psychosociální pomoci a podporovaného bydlení pro matky s dětmi, Obědy pro děti, Ambulantní sociální poradna, vzdělávací programy – The Bridge, The Career Bridge a Vědomé rodičovství, atd.

Upozorňovat na témata a problematiku, které se týkají samoživitelů i úplných rodin a hledat řešení, která by jim umožnila zlepšení jejich situace v České republice.

Svou činnost spatřuje v konkrétní práci s jednotlivci, ale i v celospolečenském působení a osvětě v oblasti samoživitelství a podpory rodin. V roce 2015 vydala knihu Jak přežít první (k)rok – Praktický průvodce nejrizikovějším obdobím samoživitelství. Každý rok pořádá Den rodiny v Grébovce. Poslední ročník (2018) navštívilo 8000 lidí.

Kulturní kapitál

Nejsou to tedy geny, ale environmentální podmínky, které reprodukuje dosaženou úroveň ve vzdělání a postavení na trhu práce a stále stejné socioekonomické podmínky pro danou vrstvu společnosti. Děti pocházející z nepříznivých socioekonomických podmínek dosáhnou většinou stejné úrovně vzdělání a tím i stejného životního stylu jako jejich rodiče. Stejně tak tomu častěji bude i u dětí z dobře situovaných rodin i oni budou kopírovat svoje rodiče. Dochází stále ke stejné reprodukci společnosti. Mohlo by se říci, že na úrovni základního vzdělání stojí všichni na stejné startovací čáře a po ukončení základní školy mají všichni možnost si vybrat lepší střední školy. Z dříve uvedeného však vyplývá, že všichni nestojí při vstupu do základní školy na stejné startovní čáře a jen některým je umožněn přístup do lepších škol. To, co způsobuje nerovný start a nerovné podmínky pro zvládnutí školy a přístupu k dalšímu vzdělávání, pojmenovává francouzský sociolog Pierre Bourdieu kulturním kapitálem.

Kulturní kapitál je charakteristický pro každou danou sociální vrstvu, kterou je sdílen. Zahrnuje nejen ekonomické poměry, ale způsob používání jazyka, svůj jazykový kód, způsob trávení volného času, hodnotovou orientaci, zvyky, rituály, projevy chování. Čím vyšší je kulturní kapitál rodiny a jejich členů, tím vyšší je podle Bourdieho jejich sociální status. Kulturní kapitál nezahrnuje pouze příjem a majetkové poměry rodičů, ale i jejich vzdělání, profesi, způsob trávení volného času a způsob trávení času s dětmi, preference, hodnotovou orientaci na vzdělání apod. Děti z vyšších vrstev mají snadnější přístup k specifickému typu kapitol, který je navíc oceňován a pozitivně přijímán širší společností a jejími institucemi, jako je například škola.

Instituce školy jako nástroj sociální nerovnosti

Každé dítě vstupuje do školy s odlišným rodinným zázemím a ve vztahu ke kulturnímu kapitálu své rodiny i na odlišném stupni svého vývoje. Některé dítě už umí číst, některé má již sportovní úspěchy, jiné dokáže snadno navazovat společenské vztahy, jiné má ale například velmi chudou slovní zásobu, neumí si hrát, neumí se soustředit, nemá stejné znalosti jako mnohý jiný spolužák, apod. Všichni vstupují do stejné školy, ale během školní docházky tyto

rozdíly vyjdou na povrch a budou mít pravděpodobně tendenci se stále zviditelňovat a zvětšovat. Na konci školy děti, které do ní vstoupily s lepšími předpoklady, budou mít větší šanci dostat se na dobré navazující střední školy. Děti pocházející z prostředí s nevýhodným socioekonomickým statusem budou ve větší míře vyselektovány k podřadnějším pracovním pozicím.

Determinanty ovlivňující dosaženou úroveň vzdělání

Úroveň dosaženého vzdělání je jedním z faktorů, které ovlivňují sociální status jedince. Míra vzdělání je jedním z nástrojů stratifikace společnosti. Na úrovni dosaženého vzdělání závisí kvalita života člověka ve společnosti ve všech jeho oblastech. Sociologické a demografické výzkumy opakovaně potvrzují, že souvislost mezi vzděláním rodičů a socioekonomického statusu jejich potomka a že úroveň kulturního kapitálu jedince je závislá na kulturním zázemí jeho původní rodiny. V českých poměrech byl zkoumán mezigenerační přenos na ukončení středního a vysokoškolského vzdělání před rokem 1989 a po roce 1989. Bylo zjištěno, že v porevolučním období nerovnosti v přístupu k vyšším stupňům vzdělávání vzrostly. Bylo to vysvětlováno v nedostatečné nabídce především vysokoškolských oborů a vyšší poptávce po vysokoškolském studiu.¹

Osoby pocházející z méně příznivého socioekonomického prostředí obtížněji dosahují vyššího stupně vzdělávání, a tím i kvalitnějších pracovních pozic. Rodiče s vyšším kulturním kapitálem vkládají do svých dětí více ambic a požadují od nich dobré studijní výsledky a mají i větší tendenci ovlivňovat jejich výběr středních a vysokých škol. Tito rodiče předávají svým dětem více informací, mohou jim lépe a snadněji pomoci se přípravou do školy a studiem. Oproti tomu rodiče dělnických profesí nemají zpravidla na své děti očekávání spojená se studijní dráhou. V jejich pojetí má škola dítě vybavit základními praktickými dovednostmi (číst, psát, počítat). Od dítěte se očekává, že získá výuční list a co nejdříve se osamostatní.

Kvalitu bydlení rodiny, vzdělání rodičů a složení rodiny (rodina úplná, nebo rodina s jedním živitelem) lze považovat za složky kulturního kapitálu. Jakožto determinanty ve vztahu k dosaženému vzdělání se ukázaly být významné faktory bydlení a vzdělání rodičů. Kvalitu bydlení lze považovat za ukazatel ekonomických poměrů rodiny

odrážející příjem rodičů. Nízké vzdělání rodičů zvyšuje pravděpodobnost ve špatný prospěch dětí a ztížený přístup na lepší školy středního typu. Ještě významnější se ukázal být faktor vzdělání rodičů u přijetí na vysokou školu. Za nepodstatný se ukázal být faktor složení rodiny. To, zda dítě vyrůstá s jedním, nebo dvěma rodiči není tak podstatné pro dosaženou úroveň vzdělání.² Nejvýznamnější proměnnou je tedy vzdělání rodičů. ●

Mgr. Magdalena Steinerová,
WOMEN FOR WOMEN, o.p.s.

WOMEN FOR WOMEN
ČESKÝ SOCIÁLNÍ PROJEKT ŽENY A DÍTĚTÍ

WOMEN FOR WOMEN, o.p.s.

Společnost byla založena v roce 2012 manželkou Ivanou a Pavlem Tykačovými a pomáhá především ženám s dětmi, které se ocitly v tíživé životní situaci, nedokážou ji vlastními silami řešit, ale přistupují k řešení svých problémů aktivně.

www.women-for-women.cz,
www.obedyprodeti.cz

Poznámky:

¹ Nývlt, O.: Socio-demografické determinanty studijních výsledků a začátku pracovní kariéry v České republice. In Demografie, 2018, 60, str. 112.

² Nývlt, O.: Socio-demografické determinanty studijních výsledků a začátku pracovní kariéry v České republice. In Demografie, 2018, 60, str. 121.

* Článek čerpá z: Nývlt, O.: Socio-demografické determinanty studijních výsledků a začátku pracovní kariéry v České republice. In Demografie, 2018, 60: str. 111–123.

Wellness & spa hotel

Villa Regenhart

Wellness & spa hotel Villa Regenhart v Jeseníku nabízí luxusní pobyt v romantickém prostředí a k tomu možnost navštívit řadu turistických cílů. Přijďte a přesvědčte se!

Pouhých tři sta metrů vzdušnou čarou z jesenického náměstí prosvítá na samém úpatí Zlatého Chlumu mezi exotickými jehličnany architektonický skvost, neobarokní Villa Regenhart z roku 1898. V současné době, od roku 2016, slouží dílo místního stavitele Nietzscheho podle návrhu vídeňských architektů Mayrederů, jako luxusní wellness hotel.

Vilu dal postavit Ernst Regenhart pro svoji rodinu, která se do Jeseníku, tehdy Frývaldova, přistěhovala z Vídně, kde dosud sídlilo obchodní oddělení firmy R+R. Díky spojení velmi schopných mužů z místního rodu Raymannů s firmou Regenhartů, která poskytla investice ke změnám v době průmyslové revoluce a řídila dopravu a obchod, vyrostl z původně nevelké tkalcovské manu-

faktury na březích jesenické říčky Bělé obrovský výrobní komplex, jehož výrobky svého času dobývaly světové trhy i zdobily komnaty císařského dvora. Až do odchodu německy mluvícího obyvatelstva po 2. světové válce byla tedy vila sídlem vídeňských textiláků, kteří po několik generací ovlivňovali rozvoj Jesenicka.

Citlivě zrekonstruovaná vila stojí v zahradě anglického stylu. Z každé strany je fotogenická, a to nejen pro svoji zdobnou architekturu, ale pro tu jedinečnou scenerii tvořenou terénními stupni, kompozicemi žulových balvanů, staletými jehličnany, ostrůvky kvetoucích azalek a barevných javorů.

Dobový interiér je citlivě propojen s moderním čtyřhvězdičkovým luxusem. V prostorách recepce můžete obdivovat původní

schodiště i efektní repliku původního lustru. Všechny pokoje a apartmány disponují vysokorychlostním wi-fi připojením, satelitní televizí, minibarem a koupelnou vybavenou buď vanou nebo sprchou. Vybírat si mohou jednotlivci, páry, rodiny s dětmi i skupiny přátel.

V přízemí objektu je stylová restaurace s barem, šachovým stolem i pohodlnými křesílkami a pak jídelna se starožitnými komodami určená pro snídani formou švédských stolů. Stylový interiér je ideálním místem pro konání romantických svateb, slavnostních setkání i firemních akcí. Výběr pokrmů sleduje trendy moderní české gastronomie. Největším labužníkům nabízí několikachodová degustační menu. Restaurace je za slunných dní rozšířena o venkovní terasu s výhledem do zeleně přilehlého parku.

Posezení u kvalitní kávy na prosluněné terase zdobené květinami je jedinečným zážitkem.

Ve spodním podlaží historické budovy je nově vybudováno wellness centrum, jemuž dominuje bazén s perličkovými lavicemi, vodopádem a masážními tryskami. Prosklená odpočinková zóna je otevřena do zahrady s lehátky a s venkovní vířivkou. Příjemnou koupel v ní oceníte po návratu z hor, a to i v době, kdy zahradu pokrývá sníh. Saunový svět nabízí finskou, solnou i parní saunu s ochlazovacím bazénkem. Pro ty, kteří preferují spíše soukromí, bude tou správnou volbou privátní wellness, které poskytne diskrétní odpočinek s unikátní trojkombinací hydromasážní whirlpool vany, finské sauny a vyhřívaného vodního lůžka. Uvolnit se můžete během různých masáží a relaxačních rituálů. V intimní atmosféře se Vám budou věnovat vyškolení terapeuti a masérky.

Výhodná poloha Villy Regenhart umožňuje seběhnout do města a prohlédnout si centrum, Vodní tvrz, v níž je muzeum, areál kláštera s kaplí nebo Katovnu, kde funguje

moderní IC. Nebo můžete od vily parkem projít na autobusové nádraží, odkud je spojení na velké množství turistických cílů. Autobus vás vyveze na protější kopec do Priessnitzových léčebných lázní, jiný na Červenohorské sedlo, na Rejvíz s rašeliništi a jezírky nebo na Ramzovou s lanovkou na Šerák. Ze vzdálenějších zajímavostí doporučujeme výstup na Praděd údolím Bílé Opavy, lázně Karlovu Studánku, areál Kouty nad Desnou s pokračováním na horní nádrž elektrárny Dlouhé Stráně, zámek a ruční papírnu v lázních Velké Losiny s novými termály, charismatickou

obec Branná nebo jedinečný samoobslužný Lesní bar. Za zmínku stojí prohlídka zámku Jánský vrch v Javorníku spojená s návštěvou nedaleké unikátní Tančírny v Račím údolí, nebo návštěva poutního místa Marie Pomocné či Zlatorudných mlýnů u Zlatých Hor.

Areál vily má dostatek parkovacích míst a pro sportovce je zde možnost úschovy lyží a kol. Pokud dáte přednost krátkým vycházkám, tak v blízkém okolí Villy Regenhart objevíte v parku grandiózní sousoší – pomník zakladateli místních lázní Vincenzu Priessnitzovi a Alžbětin pramen zasvěcený císařovně Sissi, která v Jeseníku založila nemocnici. Pár set metrů od Villy Regenhart, v soukromé zahradě, stojí krásná Weisssova vila, unikátní ukázka anglické secese. Hned nad vilou můžete vystoupat na Křížový vrch. Za necelých čtyřicet minut jste u vyhlídky s kapličkou nebo se můžete vydat na tři kilometry vzdálenou rozhlednu na Zlatém Chlumu, na jehož svazích spatříte zbytky štol po dobývání zlata.

Villa Regenhart je tedy ideálním místem pro odpočinek i nezapomenutelné zážitky. Prožijte svoji dovolenou či víkend na kouzelném místě s perfektním servisem a špičkovými službami. Nechte se hýčkat v rukou profesionálů. ●

VILLA REGENHART

Villa Regenhart

Josefa Hory 673
790 01 Jeseník

Ing. Petr Polák

předseda představenstva Villa Regenhart a.s.

tel.: +420 602 783 999

e-mail: management@villaregenhart.cz

www.villaregenhart.cz

D.A.S. spouští pravoprovsechny.cz – portál pro rozvoj právního povědomí

D.A.S. pojišťovna právní ochrany spustila v pátek nový informační portál Právo pro všechny. Portál si klade za cíl pomoci obyčejným lidem se základní orientací v právních problémech a poskytnout jim vodítko, jak postupovat při řešení sporů.

Právo pro všechny je informační portál zaměřený na právní osvětu. Nabízí úvod do právní problematiky dané věci a přehled možností řešení modelových případů. K dispozici jsou zde zcela zdarma také vzory nejčastějších právních smluv a dokumentů (reklamací, výpovědí apod.) s průvodním listem a doporučením, jak v konkrétních situacích správně postupovat. Všechny právní vzory připravil portál Právo pro všechny ve spolupráci s několika renomovanými advokátními kancelářemi, jsou prověřeny praxí a je garantován jejich soulad s aktuální legislativou.

“Portál PRÁVO PRO VŠECHNY není právní poradna, ani advokátní kancelář, jedná se o informační portál s obecnými možnostmi řešení a úvodem do tematiky. Každý právní problém je individuální a nelze ho plně pokrýt žádným z obecných článků. Jednoznačnou pomoc vždy poskytne až advokát, který se s konkrétním případem seznámí. Věříme však, že díky článkům dokáží čtenáři problematiku lépe pochopit, vyhodnotit svou situaci a položit advokátům správné otázky, což jim v konečném důsledku pomůže ušetřit nervy i peníze. Chceme, aby se náš nový portál stal do budoucna jedničkou mezi podobně zaměřenými právními portály,” vysvětluje Jitka Chizzola, generální ředitelka společnosti D.A.S., která projekt zastřešuje v rámci společenské odpovědnosti přispívat k rozvoji právního povědomí ve společnosti, aby každý dobrý člověk mohl šetřit čas, peníze i nervy na příjemnější a pohodlnější život. Na portálu D.A.S. spolupracovala s přední

vývojářskou firmou Probeston, která web programovala.

“Lidé mají tendence inspirovat se nejrůznějšími články z internetu, jejichž zpracování bohužel bývá mnohdy nepřesné a informace v nich zastaralé či zavádějící. Ve spolupráci s našimi i dalšími nezávislými právníky se projektem snažíme poskytnout široké veřejnosti relevantní a ověřené informace. Portál je otevřen všem a jeho ambicí je být neutrálním a seriózním zdrojem informací, který přispěje k pohodlnějšímu životu a rozvoji právního povědomí ve společnosti,” uzavírá Jitka Chizzola.

D.A.S. pojišťovna právní ochrany

D.A.S. pojišťovna právní ochrany je s čtyřicetiletou tradicí v České republice jedničkou na trhu s právní ochranou (dle České národní banky se podílí téměř 92 % na nákladech na pojistná plnění celého trhu s právní ochranou). D.A.S. je jedinou speci-

alizovanou a nezávislou pojišťovnou svého druhu u nás. Svým klientům nabízí nonstop dostupný kvalitní právní servis, který se prolíná mnoha oblastmi života i podnikání. Zabývá se také edukací a přispívá k rozvoji právního povědomí ve společnosti.

Ve své praxi se pojišťovna opírá o zkušenosti z více než stoleté tradice firmy i o své mezinárodní zázemí. Působí nejen v Evropě, ale také v Kanadě nebo Jižní Koreji. ●

www.pravoprovsechny.cz
www.das.cz

Průmyslová turistika u ČEZ láme rekordy.

Do elektráren se loni vydal podobný počet lidí, jako na Karlštejn

Infocentra a energetické provozy Skupiny ČEZ po celé České republice zažily loni další rok ve znamení návštěvnického rekordu – jejich branami prošlo více než 235 tisíc fanoušků energetiky. Podobně jako v minulých letech se zájem veřejnosti koncentroval kolem přečerpávací vodní elektrárny Dlouhé stráně a jaderných elektráren Temelín a Dukovany. Návštěvnost ale rostla i v vodním elektrárnám nebo uhelným elektrárnám Ledvice a Mělník.

Česká záliba v tzv. industriální turistice nebere konce. Podle statistik návštěvnosti Infocenter a energetických provozů Skupiny ČEZ dorazilo loni za poznáním zákoutí energetiky celkem 235 254 zájemců, tedy podobný počet, jaký zavítá na nejznámější český hrad Karlštejn. Pouze rok tak vydržel rekordní zápis s letopočtem 2017, kdy za energetikou přijelo 224 357 lidí. Nové abso-lutorium je o 4,9 % vyšší.

Největší českou baterii na elektřinu i jeden z „divů“ České republiky – přečerpávací vodní elektrárnu Dlouhé stráně v Jeseníkách – loni navštívilo 88 756 turistů. Oproti předchozím letem se jedná o pokles, způsobený především rozsáhlými opravami vodního díla. Letos již elektrárna očekává návštěvnost v dlouhodobém průměru. Celkově od zahájení provozu ji vidělo už hodně přes milion lidí. S ohledem na umístění v chráněné krajinné oblasti je exkurze rozdělena na dvě části – první zahrnuje prohlídku Infocentra, dolní nádrže a samotné elektrárny v nitru skalního masivu, druhá návštěvu horní nádrže s výhledem na

Jeseníky, kam návštěvníci pohodlně dopraví šestisedačková lanovka.

Absolutní historická maxima zdolaly obě jaderné elektrárny. Jihočeský Temelín vedle ukázek bezpečných moderních technologií bodoval u návštěvníků i díky atrakcím jako videomapping, čarování nebo pokračováním úspěšných svatebních obřadů, kterých se pod chladicími věžemi odehrálo už více než sto. Výsledkem bylo rekordních 46 267 návštěvníků (z toho 1 663 cizinců z 37 zemí světa). Infocentrum v Dukovanech, kterým od roku 1994 prošlo více než 680 tisíc lidí, přilákalo 36 329 zájemců. Velkými taháky se zde staly Energyfest a Letní kino pod chladicími věžemi.

Zájem o klasiky roste

Titul „Skokan roku“ míří tentokrát do uhelných elektráren Ledvice a Mělník. Infocentrum klasické energetiky umístěnému v prostorách Nového zdroje v Ledvicích (7 052 lidí) se podařilo počet návštěvníků meziročně zvýšit téměř trojnásobně. Roli magnetu přitom sehrála loňská novinka – nová 144 metrů nad zemí umístěná vyhlídka na střeše kotel-

ny - nejvyšší industriální budovy v ČR. Středočeská elektrárna v Mělníku sloužící jako významný zdroj tepla pro hlavní město Prahu zaznamenala dokonce pětinasobný růst příjmy (1 183 lidí), zejména díky úspěšnému zářijovému Dni otevřených dveří.

Náporu návštěvníků opět čelily vodní provozy v Dalešicích, Hradci Králové a na Lipně. Přečerpávací vodní elektrárna Dalešice (12 272 lidí), jedna ze tří těchto obrovských energetických baterií ve službách české elektrizační soustavy, loni těžila zejména ze zájmu o oslavy 40 let od zahájení provozu. Královéhradecké Infocentrum sídlící ve známé secesní budově malé vodní elektrárny Hučák je zaměřené na obnovitelné zdroje energie (10 568 návštěvníků) a poutavou interaktivní formou ukazuje principy a potenciál energetických zdrojů založených na využití síly vody, větru, slunce, biomasy, atd. Letos šedesátiletá vodní elektrárna Lipno (6 585 lidí) s „jihočeským mořem“ v zádech je první velkou hydrocentrálou v barvách ČEZ, která jako celek už má za sebou komplexní modernizaci všech soustrojí. Své věrné publikum z řad turistů má i Infocentrum šumavských malých vodních elektráren Vydra a Čenčkova Pila (5 701). ●

V Česku je třeba znovu spojit právo a ekonomii

Zatímco v anglosaském světě se obor ekonomie v 18. století rodil na katedrách politické či dokonce morální filozofie, v českých zemích se zrodil ve století 20. na fakultě právnické. Od té doby se česká ekonomie od práva značně osamostatnila – a přitom jí ujel vlak moderního oboru Law and Economics. Petr Bartoň, nový hlavní ekonom investiční skupiny Natland, má s její výukou zahraniční zkušenosti.

Jaký je vztah mezi ekonomikou a právem v současném českém vysokém školství?

Poměrně přátelský. Není snad školy, která by nabízela ekonomický titul bez povinnosti absolvovat kurzy z práva, a každý český právník reálně absolvoval aspoň jeden kurz z něčeho, čemu bychom mohli při dobré vůli pracovně říkat „ekonomie“. Leč zdání trochu klame. Pouze v lepším případě to poskytne povědomí o tom, co ekonomie zkoumá: jak lidé (tedy právníci: klienti) uspokojují své nekonečné touhy na planetě s konečnými zdroji. Ve

standardním případě získá právník spíše jen pojetí o tom, jak nabídka a poptávka určují ceny na trhu. Nu a v horším případě pak taková „ekonomie“ utvrdí ve studentovi středoškolskou představu, že ekonomie je vlastně takové glorifikované účetnictví.

A co naopak? Získá student(ka) ekonomie pravdivý obrázek o tom, co je právo?

V tomto směru je to možná ještě horší. V lepším případě má kurzy dva, v jednom si zopakuje středoškolskou látku o Ústavě –

kdo koho volí a kdo koho jmenuje, na jedničku ze zápočtu pak i v jaké lhůtě. A v druhém se dozví, kolik potřebuje na založení a.s. a kolik na s.r.o.

Zbývá tedy jen samostudium?

Vůbec ne. Žijeme ve vysokoškolském systému, kde je (již dlouhou dobu) celkem běžné, že studenti studují dvě či více VŠ najednou. Svádí k tomu i absurdně nastavená pravidla financování, která počítají jen vystudované měsíce, ne školy. A zrovna studenti práv se často zapisují i na studium ekonomie.

To na západě není?

Ne, a navíc třeba v Americe můžete jít na práva až v magisterském studiu, až vystudujete nějakého jiného bakaláře. Své výhody to má, vedle práva máte i něco jiného, čemu skutečně rozumíte a čehož můžete být dobrým právníkem. I fyzik či matematik dnes potřebují dobrého právníka, o egyptologických nemluvě. Ale v Praze, Brně a Ústí již kurzy L & E vznikají.

A obor Law and Economics (L & E) to na západě tedy kombinuje? Místo aby student studoval jednu ekonomii a jedno právo na dvou školách, studuje půl ekonomie a půl práva – zato s větším nasazením?

S větším nasazením určitě, ale jinak vůbec nejde o nějaký „dvojbor“. Když například Oxford (a dnes i pražské Cevro) nabízejí „Philosophy, Politics and Economics“, dělají to proto, že chtějí pohled sjednotit – dívat se na ekonomii filozofickými očima, nebo zase na právo očima ekonomickými. I proto se L & E překládá jako „Ekonomická analýza práva“, není to prostě „půl napůl“.

Můžete uvést nějaký příklad takového pohledu?

Nejlépe to lze ilustrovat na otázce odpovědnosti za škodu (anglicky Tort). Ekonom tak moc nezajímá, jak spravedlivě odškodnit poškozeného poté, co škoda vznikla. Chce zjistit, jak vůbec nastavit ona pravidla „kdo komu platí když“, aby do budoucna lidi měli dobré motivace; aby třeba za prevenci škody měl odpovědnost ten subjekt právního vztahu, který ji zvládne nejefektivněji, s použitím tím nejmeně vzácných zdrojů planety.

Nevede to k právní nejistotě?

Vůbec ne. Občas panuje pocit, že když chce moderní L & E něco přenastavovat, podrývá tím takové fundamenty, jako je samotný institut vlastnického práva. Případy jasného vlastnictví však L & E zpravidla neřeší – stejně jako případy jasné odpovědnosti za škodu. Ale proč se neinspirovat při nejasných případech, kdy je třeba nějak rozhodnout? Lze to dobře ilustrovat na něčem, co se učí každý bakalář ekonomie: Coasův teorém. Ronald Coase (Nobelova cena 1991) byl asi nejzsloužilejším otcem moderního L & E, jejíž hlavní proud se zrodil kolem roku 1960 na Chicagské univerzitě. Coasův teorém říká, že když je vlastnické právo na něco nejisté nebo

neurčené, a vy je máte někomu přidělit, bude lepší ho přidělit tomu, kdo by bez vlastnického práva měl vyšší náklady vyjednávání. Pak dospějete do konečného stavu levněji.

Dobrá, i kdyby se tak jednou vlastnické právo pro konkrétní případ ustanovilo, proč se tím dále zabývat?

Ale co když se díky třeba technologickému pokroku v čase mění relativní náklady zúčastněných stran na prevenci škody? Příklad z Anglie: malé množství alkoholu v krvi tam řidič mít může. Způsobí-li ale za volantem škodu na cestě z pubu, může mít spoluodpovědnost i hospodský, že jej nechal se zpít. V době drahých testerů na alkohol toto pravidlo snad mohlo dávat smysl. Ale v době, kdy si dýchátko koupí každý gentleman za jednu libru šterlinků?

Takže L & E by pořád jen měnilo a optimalizovalo, s rukou na pulsu doby?

Ne nutně, to už záleží na použití. Stabilní právní systém beze změn má také svou hodnotu, a zrovna v Česku zažíváme „neutuchající legislativní smršť“ (J. Baxa) i bez L & E. Jen tím ilustruji jiný objekt zájmu. L & E zajímá, jaké systémové nastavení motivací zmenší celkovou frekvenci škod tím, že na jejich prevenci bude zainteresován ten nejvhodnější. Použití L & E tak šetří zdroje planety dvakrát – škod bude méně, a bude jim bráněno tím nejlevnějším způsobem.

To ale nevypadá jako příbuzné téma pro ekonomu investiční skupiny, ta přeci nemůže ovlivňovat nastavení zákonů...

Vidíte, a přesto je to stejný princip, jaký ve skupině používáme dnes a denně. Když pracujete s private equity, snažíte se identifikovat procesy, které brání firmě v dalším rozvoji. Být externím poradcem, vyrobíme powerpointovou prezentaci, jak to mají dělat lépe, a jdeme dál. Jako private equity investor jsme připraveni ušpinit si vlastní ruce a změnit procesy přímo. To je přeci přesný ekvivalent onoho snižování míry škod pomocí L & E – snižujeme nebezpečí bankrotu. A pokud jde o ten druhý efekt L & E – snižování bankrotu nejefektivnější cestou, skrze motivace – tam je paralela ještě přímější. Měnit ve firmě vše příkazem z centra lze, nicméně nastavení správných motivací pro pracovníky i management je mnohem trvanlivější řešení.

Takže dobrý institucionální investor je ten, který se poučí z L & E?

Spíše bych řekl, že L & E i dobré investování mají společného rodiče. Jedna z nejkrásnějších definic ekonomie jako takové praví, že se dá celé její poznání shrnout do čtyř slov: Lidé reagují na motivace. Zbytek jsou prý jen poznámky pod čarou. ●

Na konci roku 2018 získala investiční skupina Natland, specialista na private equity, development a distresová aktiva, nového hlavního ekonoma. Je jím Petr Bartoň, který ekonomii vystudoval na univerzitách v Cambridgi a Chicagu. Na té druhé také asistoval s výukou Law and Economics a v Praze asistuje na VŠ Cevro. Především však asistuje s ekonomickou analýzou investičních projektů skupiny, aby nebyly jen změtí abstraktních čísel, nýbrž využily skutečného vkladu know-how Natlandu. V ekonomicko-právním výzkumu se zabývá především otázkami regulací a jejich nastavení, nejen v tradičních hospodářských sektorech ale i v chování jednotlivců. Například jeho kurs „Regulace neřestí“ studentům ukazuje, že i „sex, drogy a rokenrol“ je důležité analyzovat vědeckými očima a podle výsledků nastavovat pravidla. Těší se, až ve všech oborech „evidence-based policy“ zvítězí nad lží a nenávistí.

Passerinvest Group dlouhodobě buduje veřejný prostor

Pojem budování veřejného prostoru nabývá v posledních letech na důležitosti. Stále více majitelů stavebních pozemků se již nesnaží jejich plochu maximálně využít pro zástavbu s pouhým povinným minimem zeleně. Uvědomují si poptávku jak uživatelů budov, tak široké veřejnosti nejen po kultivovaném veřejném prostranství v bezprostředním okolí staveb, ale po skutečně komplexním a funkčním veřejném prostoru se zelení, občanskou vybaveností, prostorami pro relaxaci apod. Považují to dnes za samozřejmou formu rozvoje města a zásadní přidanou hodnotu při nabídce kancelářských prostor, prodeji bytů či pronájmu obchodních jednotek. Jako jedna z prvních začala s touto vizí pracovat a podle ní budovat areál BB Centrum v Praze 4 společnost Passerinvest Group. Lokalitu už 20 let rozvíjí a spravuje a BB Centrum se tak stalo místem pro život, pro práci i volný čas.

Veřejný prostor, ať už pod otevřeným nebem nebo uvnitř budov – náměstí či tržnice, kostel nebo roh dvou ulic – byl vždy centrem dění, kde se lidé potkávali, bavili, diskutovali, ale třeba i hádali, prostě žili. V nepříliš dávné minulosti, za předešlého režimu, nebyl velký zájem o spontánní setkávání a shromažďování osob a veřejná prostranství byla spíše redukována. V 90. letech pak podle architekta Igora Kovačeviče převládl dojem, že veřejný prostor nepotřebujeme. Dnes je situace jiná. Se vzrůstající ekonomickou silou obyvatel, s jejich lepší životní úrovní roste i požadavek na kvalitu života. Lidé stále více dbají na zdravý životní styl, na jakost potravin, na možnosti pohybu ve zdravém a čistém prostředí, tedy i na kvalitu prostoru, ve kterém pracují či odpočívají, žijí. Současné s těmito tendencemi se řada aktivit přesouvá přímo

Náměstí Brumlovka v BB Centru

„na ulici“. Čím dál více se dnes hovoří a roste poptávka po celkovém smysluplném

a funkčním konceptu revitalizace veřejných prostor ve městech a obcích. Míst, kde se scházejí nebo by se měli scházet lidé. Ať už se jedná o náměstí, hlavní třídy či parky a zahrady, ale i o kavárny, divadla, chrámy i hospody či výstavy nebo školy a knihovny.

Města na tyto impulzy a požadavky v různé míře reagují. Příkladem mohou být rekonstrukce některých náměstí v Praze (Karlínské či Karlovo a aktuálně Václavské), ale i např. ve Frýdlantě, Prostějově nebo Úvalech, či revitalizace Litomyšle, centra Dobříše a na řadě dalších míst. Podobně se situace vyvíjí v soukromém sektoru, u malých i velkých investorů.

První velkou a nepřehlédnutelnou vlašťovkou je v tomto směru multifunkční areál

Baarův Park pro relax i pro zábavu

Atletický stadion v BB Centru pro školy i širokou veřejnost

BB Centrum v Praze 4, který už přes 20 let rozvíjí a spravuje investiční a developer-ská společnost Passerinvest Group a vytváří zde městskou čtvrť se všemi jejími atributy. „Naší dlouhodobou strategií je budovat skutečné město, zachovávat jeho typologii a urbanismus a modernizovat ho zevnitř, nikoli rozpínat do kraje. Nedílnou součástí naší strategie urbanistického developera je dlouhodobě udržitelný přístup k celému území. Kultivace a rozvoj veřejného prostoru je směr, kterým se rozhodně chceme ubírat, aby BB Centrum mohli i nadále plnohodnotně využívat lidé, kteří zde pracují, bydlí nebo jej navštěvují,“ zdůrazňuje Radim Passer, předseda představenstva Passerinvest Group.

Jedná se o lokalitu, kde developer vedle ekonomicky výnosných staveb – kancelářských prostor, bytových domů či obchodních jednotek – vybudoval na své náklady také školku, základní i střední školu, modlitebnu a společenské centrum. Mimo to i dva parky s dětskými hřišti s řadou herních prvků, s relaxačními zónami a venkovními veřejnými knihovnami. Dále různá sportoviště, atletický stadion, který využívají jak žáci škol, tak nájemci budov, obyvatelé ze sousedství i široká veřejnost. Firma také revitalizovala opět na vlastní náklady po dohodě s Technickou správou komunikací hl. města Prahy podchod pod pražskou magistrálou, se kterou areál sousedí. Původně zanedbanou a strach nahánějící komunikaci dnes zdobí umělecká mozaika Jana Lukeše. Velké parkoviště přebudoval Passerinvest Group

na prostorné veřejné Náměstí Brumlovka o rozloze 4500 m² s dvěma vodotrysky a vzrostlými platany. Na něm pravidelně

BB Centrum v Praze 4

probíhají akce pro širokou veřejnost od masopustního karnevalu s ochutnávkou rozmanitých pochoutek přes jarní food festivaly po letní koncerty. Krom toho jsou v areálu pro veřejnost pořádány například cestovatelské večery, výstavy a hudební produkce, seznamovací večery či sportovní a charitativní akce.

Investice spojené s touto celospolečensky odpovědnou strategií investování prostřed-

ků do neziskových projektů sloužících veřejnosti, bez jakýchkoliv dotací či příspěvků od státu, jen v loňském roce podle údajů investora přesáhly 170 milionů korun.

Proč společnost zdánlivě neekonomicky investuje takové prostředky, vysvětlil Martin Unger, technický ředitel Passerinvest Group: „Nájemci kanceláří si přejí, aby jejich lidé pracovali v atraktivním prostředí. To dnes hraje podstatnou roli při získávání a udržení kvalitních zaměstnanců. A odtud pak plyne požadavek na developera areálu.“ K investicím do správy a údržby veřejných prostor dodává: „Zároveň, pokud chcete postavit pěkný projekt a současně nepočítáte s tím, že se město bude finančně podílet na údržbě území, tak to bez kanceláří příliš nejde. Firmy mají pro toto pochopení a v rámci poplatků za služby jsou ochotné přispívat na udržování veřejných prostranství. Atraktivita areálu z pohledu veřejného prostoru je tedy velkou přidanou hodnotou.“

Lze tedy shrnout, že s respektem ke genu loci daného místa lze vytvořit funkční a smysluplně koncipované prostory ať už pro nájemce, tak i obyvatele a návštěvníky. Živé a aktivní prostředí podněcující k vyšší spotřebě znamená podporu místního podnikání. Uzavírá se tak ekonomický koloběh. A pokud si je těchto benefitů vědoma i místní samospráva, je v tomto směru podpora developerů velmi žádoucí a správná. ●

Veřejné výzkumné instituce pod mikroskopem

Role podnikového právníka ve veřejné výzkumné instituci je velmi rozmanitá. Vyzpovídali jsme Mgr. Ing. Elišku Fučíkovou, která se jako vedoucí právního úseku v Biologickém centru AV ČR snaží poskytovat ten nejlepší servis tuzemským i zahraničním vědcům. Mimo jiné nám také prozradila, že dodnes čerpá ze zkušeností, které získala během studia obchodněprávních vztahů na vysoké škole.

Eliška Fučíková

je mj. absolventkou Vysoké školy CEVRO Institut v Praze, a to konkrétně oboru Obchodně-právní vztahy. Eliška se dlouhodobě specializuje na právo, marketing a politologii. V právním prostředí působí již dvanáct let: dříve pracovala osm let v mezinárodní advokátní kanceláři a aktuálně pracuje jako vedoucí právního úseku v českobudějovickém Biologickém centru AV ČR, v. v. i., které je se svými sedmi sty zaměstnanci největší mimopražskou institucí Akademie věd České republiky. Ve své praxi se zabývá právními otázkami souvisejícími s celkovým fungováním veřejné výzkumné instituce zajišťující zejména základní výzkum. Okrajově se věnuje také fundacím a politickému marketingu.

Mluví česky, německy a anglicky.

Co si představit pod označením veřejná výzkumná instituce; někdy zkráceně VVI?

Veřejná výzkumná instituce je právnickou osobou, jejímž hlavním předmětem činnosti je výzkum, včetně zajišťování infrastruktury výzkumu, vymezený zákonem o podpoře výzkumu, vývoje a inovací. VVI svou hlavní činností zajišťuje výzkum podporovaný zejména z veřejných prostředků v souladu s podmínkami pro poskytování veřejné podpory stanovenými právem Evropských společenství. Akademie věd České republiky je zřizovatelem aktuálně více než padesáti VVI zaměřených na celou škálu vědních oblastí.

Na co se zaměřujete v Českých Budějovicích?

V Českých Budějovicích se zaměřujeme na sekci biologicko-ekologických věd. Sdružujeme pět původně samostatných

vědeckých pracovišť: Entomologický ústav, Hydrobiologický ústav, Parazitologický ústav, Ústav molekulární biologie rostlin a Ústav půdní biologie. Technicko-hospodářská správa pak zabezpečuje administrativní a technické služby. Od roku 2016 je součástí Biologického centra AV ČR, v. v. i. také výzkumná infrastruktura SoWa (soil and water), kde se zaměřujeme na komplexní studium půdních a vodních ekosystémů.

Je snadné radit vědeckým pracovníkům v právních otázkách?

Oblast výzkumu, vývoje a inovací je z mého právního pohledu stále neprobádanou oblastí v tom smyslu, že například samotný zákon o veřejných výzkumných institucích z roku 2005 stále nedoprovází žádný odborný komentář. Plánovaná novela zákona usnula v Organizačním výboru PSP ČR na jaře 2017. To v určitých situacích ztěžuje otázku výkladu tohoto zákona a obzvlášť jeho provázanost na další zákonné předpisy. Do budoucna je tak nutné ustálit právní výklad a hledat takové kompromisy, které budou odpovídat zamýšlenému právnímu

rámcí a zejména potřebám z praxe, na což vědci naléhají.

Máte na mysli něco konkrétního?

Často se nám stává, že tuzemský nebo zahraniční vědec věnuje velké úsilí tomu, aby se mu podařilo získat nějaký grant a když mu dotaci přiklepnou, tak to ovšem vůbec neznamená, že si s těmito veřejnými finančními prostředky může nakládat dle svého uvážení. Do hry vstupuje celá řada zákonů, nařízení a omezení, které je nutné nějakým způsobem zohlednit a vhodně nastavit schvalovací proces tak, abychom dodrželi zákonné požadavky a zároveň abychom proces co nejvíce urychlili. Bohužel současný právní systém bádání brzdí, což je někdy velmi obtížné kolegům z laboratorí vysvětlit.

Můžete krátce shrnout oblasti, kterým se věnuje Právní úsek pod Vaším vedením?

Na Právním úseku je nás momentálně pět zaměstnanců, kteří se snaží dlouhodobě poskytovat kvalitní servis. Nabídka našeho

poradenství je celkem pestrá. V naší agendě je příprava a revize smluv, proces zadávání atypických veřejných zakázek, uveřejňování smluv a objednávek ve veřejném registru smluv, archivace veškeré dokumentace, evidence nájemních vztahů, vyřizování pojistných a škodních událostí, agenda spojená s ochranou osobních údajů, aktivní spolupráce na transferu technologií a samozřejmě také úzká spolupráce se zřizovatelem, tj. s Akademií věd České republiky.

Co Vás v práci nejvíce baví?

V pozici in-house právníka mám tu výhodu a nevýhodu zároveň, že denně řeším pokaždé trochu jinou otázku, na kterou musím hledat a najít správnou odpověď. Během posledních let jsem se zaměřila hodně na zákon o zadávání veřejných zakázek, který se v našich vědeckých podmínkách komplikuje z toho důvodu, že jsme instituce, která čerpá dotace z mnoha zdrojů. Což v praxi znamená, že dodávky, služby nebo stavební práce mohou být zafinancovány od různých poskytovatelů dotací (někdy i souběžně), kteří mají svá limitující pravidla. To nám proces nejenom komplikuje, ale i zdržuje. Nemluvě o množství předchozích a návazných auditů. Zároveň potřebujeme takové unikátní přístroje a služby, které mnohdy dodávají pouze zahraniční dodavatelé, kterých navíc také není mnoho.

Proč jste si vybrala zrovna VŠ CI?

Právo je specifický, vysoce odborný typ poradenství, což vyžaduje i fundované znalosti v daném oboru, který v sobě snoubí řadu specializací. Vzhledem k tomu, že jsem v době studia pracovala již řadu let v advokacii, rozhodla jsem se rozšířit své předchozí studium politologie a marketingové komunikace o další zajímavý obor, který se zaměřuje právě na tuto oblast. Studium na VŠ CI jsem si vybrala kvůli praktickému oboru, dobré pověsti školy, výhodné lokalitě a zejména kvůli kvalitním přednášejícím. Bohužel se někdy setkávám s názory, že soukromá škola poskytuje horší vzdělávání oproti státním školám, protože si vše jednoduše zaplatíte. Já mám zkušenost jinou. Studia jsem si naopak vážila o to víc, že jsem si na něj musela vydělat a vedle toho chodit souběžně do zaměstnání. Studium na VŠ CI rozhodně není zadarmo a titul se rozhodně nedá koupit. Vždyť přednášející na právnických fakultách jsou z valné většiny totožní jako ti na VŠ CI.

Je studium na VŠ CI užitečné i v praxi?

Určitě. Každé studium člověku rozšíří obzory. Na druhou stranu mi někdy připadá, že čím víc člověk ví, tím víc mu to komplikuje život. Já osobně jsem atypická absolventka VŠ CI v tom smyslu, že jsem na VŠ CI nastupovala už jako absolventka jiných vysokých škol a dokonce i jiných oborů a hlavně s několikaletou praxí v advokátní kanceláři, ve které jsem se věnovala i její propagaci a marketingu právního poradenství, což je velice dravé prostředí. Období to bylo sice náročné, ale dodnes z těchto informací čerpám.

Setkala jste se přes zmiňovaná pozitiva s nějakými nevýhodami jako absolventka soukromé vysoké školy zaměřené na oblast práva?

Svého času jsem uvažovala o tom, že bych ráda absolvovala státní rigorózní zkoušku z oblasti práva, ale bohužel školský systém v České republice v současné době dost dobře neumožňuje to, aby se absolvent soukromé vysoké školy se zaměřením na oblast práva (obchodněprávních vztahů) domáhal studia rigorózního typu. Do jisté míry to vnímám jako diskriminační faktor, protože já i absolvent právnické fakulty jsme oba dva dosáhli magisterského studijního programu, kdy jsme získali titul magistr, a proto bychom měli mít stejnou možnost na obhajobu rigorózní práce. Zde vidím prostor pro nastavení férovějších podmínek za přispění například VŠ CI, MŠMT a České advokátní komory. Stejně podmínky by mohly a měly panovat i ve skládání advokátních zkoušek, kdy je k nim v současné době připuštěn po třech letech praxe absolvent právnické fakulty, nikoliv však absolvent obchodněprávních vztahů se stejně dlouhou délkou praxe. Navíc řada in-house právníků, absolventů VŠ CI, se denně setkává s více oblastmi práva, než například advokátní koncipient zaměřený pouze na oblast nemovitostí. V tomto smyslu by bylo vhodné upravit zákon o advokacii, domnívám se. Ostatně ať každý student před komisí prokáže, jestli má, nebo nemá požadované odborné znalosti a morální kvality. Věřím, že VŠ CI by mohla v budoucnu ještě víc využít svého unikátního postavení na trhu a prokázat tak kvalitu svých absolventů. Koneckonců obdobný proces – nostrifikace – tj. uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání (nebo jeho části) a kvalifikace jako rovnocenného se vzděláním získaným v České republice standardně funguje, takže nevidím důvod, proč bychom měli v tomto případě věřit více cizím vysokým školám na úkor těch

domácích; byť soukromých. Navíc – pokud stát není schopný v rámci veřejných či státních škol nabídnout takové studijní obory a možnosti, tak logicky vzniknou soukromé školy, které tuto „díru na trhu“ zacelí (stejně jako v zahraničí). Samozřejmě vše pod dozorem Akreditační komise MŠMT, která navíc akreditaci neuděluje na dobu neurčitou, ale jenom na pár let s možností reakreditace, pokud se škola osvědčí a splní povinná kritéria. Jak víme, kauzy z minulých let se navíc týkaly spíše veřejných vysokých škol, než těch soukromých, na které se někteří stále (nepodložené) dívají skrz prsty. Z ekonomického pohledu je zkrátka zásadní, aby na trhu existovala kvalitní konkurence a fair-play podmínky, a to bez ohledu na to, jestli za studium platím školné (ke své tíži), nebo ne.

Byla jste spokojená s vyučujícími na VŠ CI, kteří patří mezi kapacity v oboru?

Z valné většiny mám na vyučující pozitivní vzpomínky. Mně osobně se vždycky osvědčilo, že student zpětně ocení právě ty učitele a profesory, kteří na něho byli přísní a nedali mu nic „zadarmo“. V době zkouškového bych vám to ale nepotvrdila. ●

CEVRO Institut

je soukromou vysokou školou práva, politologie, mezinárodních vztahů, ekonomie a bezpečnostních studií. Na českém vysokoškolském trhu působí již od roku 2006. Nabízí prestižní vzdělání, individuální přístup a špičkové vyučující. Vybrat si lze z bakalářských, magisterských i postgraduálních programů. Přednáší zde elitní profesori i experti přicházející z praxe justice, veřejné správy a byznysu.

<http://www.cevroinstitut.cz/>
<https://www.facebook.com/CEVROInstitut.cz/>
https://www.instagram.com/cevro_institut/
<https://www.linkedin.com/school/cevro-institut-praha/>
<https://www.youtube.com/user/CEVROInstitut>

DBK PARTNERS®

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Excellence.
That is what we deliver.

Komplexní právní služby

- Právo obchodních společností
- Přeměny obchodních společností
- Akvizice a transakční poradenství
- Daňové právo
- Správa a řízení společností
- Zakázkové právo
- Veřejné zakázky
- Právo investičních společností a investičních fondů
- Soudní spory, rozhodčí a jiná řízení
- Trestní právo

DBK PARTNERS, advokátní kancelář, s.r.o.

Vinohradská 938/37, 120 00 Praha 2

T: +420 244 912 463, E: ak@dbkp.cz

www.dbkp.cz

Úrazy se stávají na každém kroku.

Jste na ně připraveni?

Všichni to známe – k zakopnutí, zaškokbrtnutí nebo zavravorání stačí okamžik naší nepozornosti nebo nepozornosti ostatních. Úrazy na nás číhají na každém rohu, ať jsme doma, na dovolené, jedeme na schůzku nebo jdeme na polední pauzu. Ve většině případů máme štěstí a nic se nám nestane. Ale co dělat v případě, když při nás nebude štěstěna stát? Jak se předem připravit na možnou nepřízeň osudu?

Každoročně ošetří na pohotovostech i chirurgických tisíce případů zvrtnutých kotníků, naraženin, zlomenin, otřesů mozku i naštípnutých kostí. Nejčastěji se v čekárnách objevují pacienti s tržnými ranami a odřeninami, pohmožděninami, zlomeninami nebo s vyvrtnutím kotníku. Nepříjemný úraz si zaviníte lehce. V horším případě následuje dlouhá doba rekonvalescence a v nejhorším i trvalé následky. Zlomenina se průměrně léčí kolem tří týdnů, výron v kotníku od dvou dnů až do čtyř týdnů, s otřesem mozku se doporučuje

zůstat na lůžku alespoň tři dny. Zlomeniny a výrony patří k nejběžnějším zraněním, jejich léčba je dlouhodobá a zpravidla se doporučuje i rehabilitace. Na první pohled banální situace tak může způsobit výpadek příjmu i na několik měsíců. Pro takové případy je vhodné se předem správně pojistit, zmírnit tak finanční výdaje a zajistit si určité výhody.

„V rámci životního a úrazového pojištění lze sjednat připojištění pro případ chirurgického zákroku po úrazu, hospitalizace, rekonvalescence či pracovní neschopnosti i v případě jejich prodloužení. Dojít může i k těžším případům. Pro ně naše pojištění kryje také invaliditu 1., 2., 3. i 4. stupně, nebo trvalé následky,“ vyjmenovává výhody životního a úrazového pojištění František Špulák z pojišťovny MetLife. „Například v rámci připojištění doby nezbytné pro léčbu úrazu, vám v případě otřesu mozku budeme po dobu až 40 dnů vyplácet denní dávku. Pokud si zlomíte kotník, tak až 150 dní, u tříštivé či otevřené zlomeniny obrátě až 260 dnů,“ dodává F. Špulák.

Na úrazové a životní pojištění byste měli myslet i na svých cestách a rodinných dovolených. Klasické cestovní pojištění hradí pouze léčebné výlohy. Životní a úrazové pojištění má oproti němu řadu výhod. Zejména se jedná o udržení životní úrovně v případě závažnějšího úrazu, který vám nedovolí vykonávat vaše povolání, dále pokryje náklady spojené s léčbou, jako je nadstandardní pokoj, odlehčená sádra či případné výdaje v rámci rehabilitace. „Na rodinných dovolených je riziko zranění velmi vysoké, obzvlášť pokud máte děti ve věku, kdy musí všechno prozkoumat a chvíli neposedí. Pro ně nabízíme pojištění Kamarád, které poskytne alespoň finanční ochranu pro případ nemoci nebo úrazu. Toto pojištění má i řadu výhod, jednou

z nich je dvojnásobek plnění v případě zranění s trvalými i krátkodobými následky během státem vyhlášených prázdnin, asistenční služba zdarma – hlídání dětí, lékař na telefonu apod.,“ popisuje F. Špulák.

„Naše pojišťovna MetLife nabízí jak individuální pojištění, tak i skupinové pro firmy. Firmám nabízíme pojištění jejich zaměstnanců pro případ různých pojistných událostí, vždy na míru dle potřeb klienta. Zaměstnanci získávají toto pojištění často jako bonus od svého zaměstnavatele, který je hradí v plné výši. Jedná se o zabezpečení zaměstnanců a jejich rodinných příslušníků v případě smrti pojištěného zaměstnance,“ přibližuje další formy životního a úrazového pojištění František Špulák.

Úrazy, ať už ty opravdu vážné, nebo méně vážné, nám mohou způsobit celou řadu nepříjemností. Do svého zdraví se vyplatí investovat a prevence by se neměla podceňovat. Ať už je to chození na pravidelné kontroly, za které u pojišťovny MetLife také získáte bonus, nebo zajištěním sebe a rodiny pro případy nečekaných událostí. ●

Pojišťovna MetLife (MetLife Europe d.a.c.) nabízí své služby v České republice od roku 1992. Dlouhodobě se umísťuje v žebříčku top deseti nejvyužívanějších pojišťoven v oblasti životního pojištění. MetLife Europe d.a.c. je dceřinou společností MetLife, Inc., která vznikla již v roce 1868 a v současnosti spravuje pojistky 100 milionů klientů ve více než 40 zemích světa. Široká produktová nabídka zahrnuje zejména investiční životní pojištění, úrazové pojištění, speciální druhy pojištění pro ženy nebo děti či zaměstnanecké benefity.

Vyplujte za svými sny

Štěstí najdete tam, kde spustíte kotvu – to rozhodně není přehnané rčení. Týden na moři vydá za měsíc prázdnin na pevnině. Ať už zamíříte do studených vod Severního ledového oceánu, vyplujete vstříc malebným karibským ostrovům nebo obeplujete rovnou celý svět, na konci cesty se vaše sny promění ve vzpomínky. Jak ale vybrat tu správnou plavbu? Travel designerka Jitka Kolmanová z Exclusive Tours, kde vám splní jakýkoliv cestovatelský sen, připravila výběr těch nejlepších.

Do země sněhu a ledu

Expedice na severní pól

Máte srdce dobrodruha? Pak si rozhodně nenechte ujít příležitost vyplout na ruském jaderném ledoborci 50 Years of Victory. Směr: severní pól. Čeká vás úplně jiný svět. Praskání ledu, jak ho přídě vaší lodi proráží. Mroži, velryby, tuleni a lední medvědi přímo pod vámi, až poletíte helikoptérou či horkovzdušným balonem. Otužování se v Severním ledovém oceánu. Diskuse s polárními experty z řad vědců, historiků a zoologů. A když vám bude přát počasí, prozkoumáte také nejsevernější část Evropy, Zemi Františka Josefa. Plavba se koná vždy v létě ve dvou termínech, kdy je led nejtenčí.

Po stopách velryb

Vydejte se po stopách jedněch z nejvíce fascinujících zvířat na planetě. Vyplujte s velrybami od břehů Japonska přes Rusko až na Aljašku. Až se nabažíte pozorování těchto majestátních tvorů, na palubě vás čeká řada netradičních aktivit. Vyzkoušíte si starodávné umění zdobení a pouštění draků nebo si prohlédnete Velkou čínskou zeď z vrtulníku. Suchou nohou se můžete vydat vysokorychlostním vlakem do kjótských svatyní a přitom si vychutnat ryze japonské sushi. Loď Silver Muse, nejnovější přírůstek do flotily Silversea, vám poskytne dokonalý komfort v prostorných suitách a nabídne vytříbené pokrmy i relaxaci ve wellness. Ve stylovém Connoisseur's Corner si v diskrétním prostředí vychutnáte doutník nebo sklenku koňaku.

A teď honem do tepla

Kuba a další perly Karibiku

Bezprostřednost a radost Karibiku, ale z paluby luxusní plachetnice. S větrem v zádech vyrazíte ze Svatého Martina vstříc

11 dnům pestrobarevného života na čarokrásných plážích. Na tomto kosmopolitním karibském ostrově jsou patrné francouzské a holandské vlivy, ale také místní snahy o udržitelnost a ohleduplnost vůči přírodě. Na ostrově Virgin Gorda se pokocháte obrovskými žulovými skalami, vydáte se do hlubin jeskyně a vykoupete se ve skalních jezírcích. V Dominikánské republice vás čekají bělostné pláže, tropická džungle i osamělé rybářské vesničky. A nakonec Kuba, kde si zatančíte v Antille i ve staré čtvrti Havany, mezi barevnými koloniálními domy s nezaměnitelnou vůní kubánských doutníků.

Velké divy na Maledivách

Prozkoumejte tropický ráj trochu jinak. Už jste se někdy plavili na katamaránu? Luxusní katamarán Four Seasons Explorer má 39 metrů na délku, osm kajut a navrch královskou suite. Budete proplovat vodami nádherných maledivských atolů, mezi nedotčenými ostrůvky přírodní rezervace UNESCO. Zažijete romantickou večeři na

horní palubě nebo barbeque na opuštěné pláži, na které si sami nachytáte čerstvé ryby. Stanete se součástí života pod hladinou při šnorchlování či potápění. Na lodi je vám k dispozici concierge, dva mořští biologové, instruktoři vodních sportů, šéfkuchař a samozřejmě kapitán s posádkou. Strávit na ní můžete tři, čtyři dny, ale i celý týden.

Evropa z lodního úhlu

Francouzské potěšení smyslu na řece

Plavba na exkluzivní výletní lodi mezi Carcassone a Béziers vám vlije do žil pravou francouzskou, nonšalantní pohodu. Vaše uši i hrdlo zhýčká jemné šumění šampaňského, chuťové buňky potěší nejlepší ročníky lokálního vína a tělo i mysl osvěží sluncem zalité vinohrady. Necháte se očarovat malebným průplavem Canal du Midi, který patří na seznam světového dědictví UNESCO, nebo prozkoumáte středověké pevnostní město Carcassone? Na palubě Belmond Alluette můžete nerušeně rozjímat, zatímco vám

šéfkuchař připraví delikatesy z čerstvých, místních ingrediencí. Až zatoužíte na chvíli opustit vodní plochy, projedete se na bicyklu, zahrajete si golf i petanque nebo se proletíte horkovzdušným balonem.

Chutě Evropy podél pobřeží Atlantiku

I starý kontinent může skýtat nevídaná dobrodružství. Vemte sebe a své chuťové pohárky na plavbu snů všech gurmětů a požitekářů. Kromě kulinářských lahůdek a delikátního vína se navíc vydáte také za nejkrásnějšími památkami kulturního dědictví Evropy. Vstříc jedinečným zážitkům vyplujete z přístavu v Lisabonu, ochutnáte portské víno přímo v Portu, prohlédnete si Guggenheimovo muzeum ve španělském Bilbao a pak se už jen oddáte vytříbeným francouzským pochoutkám. Dáte přednost calvadosu v Le Havru nebo exkluzivním sýrům, vínům a darům moře v Bordeaux? Než se vylodíte v Amsterdamu, uchvátí vás rozmanité pobřeží Atlantiku, které prozkoumáte při výletech na souš.

Cesta kolem světa za 132 dní

Také jste někdy snili o cestě kolem světa? Vyplujte za svými sny na palubě lodi Silver Whisper. Následujte Willyho Foga a nechte se lákat rozmanitostí vůní, barev a chutí různých kultur. Narozdíl od Willyho poplujete celých 132 dnů a zakotvíte v 52 přístá-

vech ve 31 zemích. Silver Whisper v sobě snoubí dokonalé služby a možnosti velkého resortu, kouzlo butikového hotelu a požitek z plavby. V luxusní kajutě s privátní terasou si užijete výhled na moře a budete mít k dispozici i vlastní komornou. Až za sebou necháte Golden Gate v San Franciscu, zažijete tropický ráj Francouzské Polynésie a objevíte svět protinožců na Novém Zélandu a v Austrálii. Potom vás okouzlí Indonésie a Japonsko a zcela si vás podmaní Maledivy a Seychely. Zamilujete se do africké divočiny a nakonec si připomenete krásy západní Evropy. ●

Zvedněte kotvy a dovolenou svých snů si nechte naplánovat u Exclusive Tours!

EXCLUSIVE TOURS
excellence in travelling

www.exclusivetours.com
tel.: +420 220 512 858
e-mail: info@exclusivetours.com

Litigation finance: nový trend ve finančnictví

Finanční sektor zažívá proměnu v přímém přenosu, neboť etablované i začínající fintechové společnosti nabírají na síle a postupně ukrajují z tradičního bankovního trhu. Částečně to umožňují měnící se pravidla regulace, jež otevírají příležitosti pro nové finanční aplikace, které v sobě kombinují funkce pro ovládání různých bankovních účtů, propojení platebních metod, snadné placení atd. Finanční sektor lehce ovlivnily i různé nové investiční platformy a variace kryptoměn, byť se rozhodně nedá v této spojitosti hovořit o žádné revoluci.

Litigation finance, doslova přeloženo jako litigační financování nebo financování sporů, ve státech s angloamerickým právním systémem způsobilo revoluční vlnu. Ta dorazila i do střední Evropy, neboť v České republice vznikl první (a zatím jediný) subjekt, který se rozhodl zásadním způsobem ovlivnit právní trh a přinést do něj do této doby neznámý pohled na finanční aspekty soudních sporů.

Litigační financování je procesem, v němž investor poskytne ekonomickou úlevu a metodickou podporu (obvykle) žalobcům ve sporech s hodnotou v milionech eur. Investor uhradí veškeré náklady soudního řízení zahrnující i náklady advokátní zastoupení, a to výměnou za podíl na úspěšném vymození peněžní satisfakce. Financování na tzv. non-recourse bázi představuje pro žalobce výhodu v tom, že je povinen investovi uhradit podíl pouze v případě úspěchu ve věci.

Obor litigation finance zažíval celosvětově v roce 2018 značný růst a zvyšující se popularita znamenala příliv miliard dolarů od hedgeových fondů, angel investorů a investorů institucionálních. Leader trhu, Burford Capital, poznamenal, že se litigation finance stalo běžnou součástí každodenního právně-ekonomického byznysu a dodal, že objem nových investic se meziročně zvýšil trojnásobně LitFin, subjekt otevírající trh litigation finance v CEE, se velice rychle etabloval a získal oprávněnou pozornost velkých institucí a předních advokátních kanceláří, s nimiž navázal individuální formy spolupráce. Je to pochopitelné, neboť při správném nakládání s myšlenkou litigation finance, mohou všechny strany do celého procesu zahrnuté odcházet s vítězným pocitem.

Win-win-win řešení

Financovat lze jak žalující, kteří by z nejistoty výsledku sporu či neúnosnosti velkých časových nároků raději zcela ustoupili od vymáhání svých nároků, tak žalované subjekty, jež jsou např. pod útokem mnoha individuálních žalob od bývalých zaměstnanců. Litigační finančník může spor financovat od samého počátku, nebo přistoupit v průběhu. Do sporu aktivně nezasahuje, pouze monitoruje průběh a s důvěrou přenechává vedení na profesionalitě právních zástupců financované strany.

Ze zkušeností vyplývá, že korporacím služba mj. usnadňuje risk management, zlepšuje cash-flow a šetří aktiva, jež lze namísto vázání investovat. Jednotlivcům otevírá přístup ke spravedlnosti a žalovaným naproti nim vysílá důležitou zprávu, že vítězství finančním vyčerpáním slabšího žalobce prodlužováním sporu nebo umělým zvyšováním nákladnosti nepřipadá v úvahu. Advokátním kancelářím zase pomáhá při potížích s nastavováním způsobu odměny za právní zastupování a získává konkurenční výhodu, advokáti mohou totiž klientům nabídnout komfortní cestu k částečnému vítězství i v případě neúspěchu ve sporu. Všem zúčastněným se zkrátka lépe usíná.

Nová investiční příležitost

Zdaleka ne každý si umí představit právo jako investiční příležitost. Dle nedávných průzkumů nabízí litigation finance roční průměrný výnos kolem 36 %. Vedle tradičních forem investování např. do akcií, dluhopisů, podílových fondů či nemovitostních fondů tak investorům nabízí důstojnou alternativu, u které se během několika let potvrdila nesporná pozitiva.

Lze uvést dvě základní výhody pro investování do litigačního financování. V porovnání se zaběhlými způsoby investování je jednou z nich zejména několikanásobně vyšší výnos, který často i výrazně přesahuje zmíněných 36 %. Důvodem pro dosahování takto nadprůměrných výsledků je přítomnost překážek pro vstup na tento trh, jež znemožňují operovat na trhu s litigačním financováním subjektům s nedostatečnou odborností a kapitálovým zázemím. Druhou z nich pak představuje kompletní nekorelovanost investice, což způsobuje, že negativní výkyvy trhu nemají žádný vliv na potenciální výnosy, či dokonce výnosy navyšují.

Obor litigation finance od svého vzniku cca 10 let nazpět každým rokem navyšuje objem finančních prostředků, jež míří na financování soudních sporů a zároveň navyšuje

zisky pro litigační finančníky a investory. Burford Capital meziročně v roce 2018 navýšil čistý zisk ze 142 mil. dolarů na 166 mil. dolarů, tedy o 17 %. LitFin v současnosti financuje žaloby přesahující 80 mil. eur, s dalším pipeline sporů ve výši 130 mil. eur, přičemž toto číslo může v roce 2019 značně narůstat.

Výhled pro rok 2019

Litigation finance byl až do nedávné doby financován zejména přílivem multimilionových investic ze stran fondů. Litigační finančníci se zároveň zaměřovali na spory s hodnotu minimálně několik desítek milionů dolarů. Ale časy se mění a objevují se subjekty, jež umožňují prostřednictvím interních crowdfundingových investičních platform vložit do litigation finance signifikantně nižší částky. Po jednotlivých investicích např. o jednotkách tisíců dolarů lze investovat i do „single cases“ s příslibem predikovaného výnosu.

Dá se také předpokládat, že se ve světě objeví několik nových hráčů, kteří se pokusí na trh litigation finance proniknout. V současnosti existují nízké desítky subjektů, jež se financováním soudních sporů zabývají. Nutno podotknout, že v CEE je LitFin zatím jediným takovým subjektem a s ohledem na poměrně velké překážky pro vstup na konkurenční trh (nutnost mít právní, ekonomické, technické a silné finanční zázemí) neočekává zásadní změny v počtu podobných společností v přímém konkurenčním prostředí.

Důležitým momentem bude institut hromadných žalob a jeho zanesení do českého právního řádu. Společně se silným finančním partnerem může skupina poškozených vyvinout dostatečný tlak na škůdce, a domoci se snadněji a ve výsledku podstatně levněji spravedlivého odškodnění. Role litigačního finančníka, jenž celý proces hromadné žaloby zafinancuje, bude jen těžce zastupitelná. A těžce zastupitelná bude i v dlouhodobějším výhledu do budoucna, neboť má litigační financování velkou šanci být, stejně jako v zahraničí, revolučním produktem měnícím vnímání trhu s právními a finančními službami. ●

LITFIN
LITIGATION FINANCIERS

GDPR rok poté

Co nám přinesl první rok účinnosti GDPR?

epravo.cz/eshop

Konference se koná 6. 6. 2019.

První přímá akvizice korejského investora na českém trhu prémiových nemovitostí

Skupina Mint Investments dokončila akvizici pražské kancelářské budovy Florenc Office Center pro jihokorejskou finanční skupinu Shinhan Investment Corporation.

Florenc Office Center je kancelářská budova třídy A na rozhraní Prahy 1 a Prahy 8, která je od roku 2003 sídlem české centrály KPMG – globální auditorské, účetní a poradenské společnosti. Budova disponuje 11 000 m² pronajímatelných ploch a téměř 170 parkovacími místy.

Jde o první přímou akvizici korejského investora na českém trhu prémiových nemovitostí. Skupina Mint Investments

při transakci zajišťovala poradenství a koordinaci zainteresovaných stran. Nyní bude zodpovídat za asset management a správu budovy. Seniorní financování poskytla banka Helaba, právní a komerční poradenství kupující straně poskytly společnosti White & Case, resp. Cushman & Wakefield.

Akvizici okomentoval Sebastien Dejanovski, partner skupiny Mint Investments: „Přestože

řada korejských skupin v poslední době na českém trhu velmi aktivně hledá investiční příležitosti, toto je poprvé, kdy se korejskému investorovi podařilo dotáhnout transakci do úspěšného konce. Florenc Office Center má pro nového investora řadu výhod: atraktivní lokalitu v centru Prahy, dlouhodobou nájemní smlouvu a přední globální společnost jako nájemce budovy. Proto je pro Shinhan ideální první akvizicí při vstupu na středoevropský trh.“ ●

Zájem o rekreační bydlení roste, oblíbené jsou horské apartmány vhodné i na investici

Realitní kanceláře v České republice evidují rostoucí zájem o druhé bydlení v oblíbených horských regionech, zejména v blízkosti lyžařských areálů. Velké oblibě se těší nejen tradiční chaty a chalupy, ale také nové apartmány v developerských projektech. V Krkonoších patří k nejznámějším střediskům Špindlerův Mlýn, v jehož blízkosti postaví společnost Crescon do roku 2021 luxusní rezidenční komplex s hotelovými službami Aldrov Apartments & Resort.

Rekreační bydlení bez starostí

Zájem o horské apartmány vzrůstá kvůli boomu krátkodobých pronájmů, české tradici chataření a chalupaření i zvyšující se kvalitě tuzemských lyžařských středisek, jimž řada lidí dává přednost před lyžařskými resorty v zahraničí. Oproti minulosti došlo na trhu s rekreačními objekty k určitému vývoji, protože lidé si místo práce na své nemovitosti raději chtějí odpočinout nebo se věnovat sportovním aktivitám. Stále populárnější tak jsou nové či rekonstruované horské apartmány, kde se o vše stará správcovská firma. Majitelé je mohou využít k rekreaci v krásné přírodě tuzemských hor či ke krátkodobému pronájmu v době

své nepřítomnosti a zajímavě tak zhodnotit investované peníze.

Horské apartmány v Česku: výborná investice i místo pro rekreaci

„Horské apartmány se velmi dobře pronajímají. Jejich majitelé tak mohou rychleji splatit hypotéku nebo uspořené peníze dále investovat. I v době své nepřítomnosti však musí svůj majetek udržovat v dobrém stavu, aby byli nájemci spokojeni, a dohlédnout na to, aby byl objekt stále pronajatý,“ vysvětluje Jan Jerie, ředitel společnosti Crescon, a dodává: „O apartmány v novém projektu Aldrov Apartments & Resort se proto posta-

rá hotelová služba, která obstará kompletní servis i s pronájmem a zajistí tak, aby byly celoročně využívány. To bude zárukou jak pro vlastníky, kteří získají zajímavé zhodnocení vložených peněz, tak pro nájemce, pro které zde budou neustále fungovat hotelové služby.“

Služby jako v Alpách

Aldrov Apartments & Resort je luxusní rezidenční komplex s hotelovým servisem, který bude tvořit 12 horských chat inspirovaných tradiční krkonošskou architekturou. V osmi z nich bude 139 apartmánů v dispozicích 1+kk až 4+kk. Další budovy budou vyčleněny pro nadstandardní hotelový servis včetně služby concierge, malou pekárnu, prodejnu sportovních oděvů a wellness s řadou relaxačních procedur: bazénem, vířivkou, bylinkovou saunou nebo vyhřívanou místností, tzv. tepidáriem. Součástí resortu bude také krkonošská hospoda, restaurace s vinným barem, dětské hřiště, venkovní cvičiště jógy nebo půjčovna zimního vybavení i horských kol a elektrokol. Lokalita obce Vítkovice, ve které se areál nachází, nabízí lyžařský areál s pěti sjezdovými tratěmi, upravené běžecké stopy na trase Krkonošské magistrály, cyklostezky, single-tracky a mnoho turistických a naučných stezek. Více informací o projektu najdou zájemci na webové stránce www.crescon.cz. ●

Martinhal Family Hotels & Resorts

Ráj pro rodiny s dětmi

Portugalské hotely značky Martinhal se zaměřují především na rodiny, které rády kombinují prémiovou dovolenou s pestrými službami zaměřenými na každého člena.

Sít hotelů a resortů Martinhal naleznete v nejprestižnějších lokalitách Portugalska – u moře, ve vyhlášených golfových oblastech a samozřejmě v hlavním městě v Lisabonu.

Značka Martinhal v sobě snoubí luxus, moderní design a pohostinnost s důrazem na rodinu a její individuální potřeby.

Majiteli značky jsou manželé Chitra a Roman Stern, kteří mají 4 děti.

MARTINHAL SAGRES BEACH FAMILY HOTEL

Je umístěn v nádherné lokalitě západní Algarve s výhledem na moře, přímo

v národním parku a blízko historické části města Sagres.

Komplex zahrnuje 5*hotel s 37 pokoji (každý má výhled s terasou nebo předzahrádkou s výhledem na moře) a prostorné rodinné domy a vilky.

Nezbytnou součástí konceptu jsou rodinné prvky, například 5 dětských klubů pro děti různého věku od 6 měsíců až po nácitileté, dětský program v restauracích, který umož-

ní rodičům vychutnat si v klidu jídlo a pestrá škála sportovních a volnočasových aktivit od vyhřívaných bazénů, zen-lázní až po možnost surfování.

MARTINHAL QUINTA FAMILY GOLF RESORT

Leží v jedné z nejprestižnějších golfových oblastí v Evropě, v Quinta do Lago, bohaté nejen na golfové, ale i ostatní volnočasové aktivity.

Komplex čítá rozsáhlý výběr 4* soukromě vlastněných luxusních domků a vil, každý s vlastním bazénem a zahradou.

Součástí pronájmu vily je i přístup do klubové části s dětským klubem Raposinhos pro děti od 6 měsíců do 8 let, M Barem a zmrzlinárnou, restaurací O Terraco s možností snídaně formou bufetu, občůdkem Deli & Bake a místností pro děti s aktivitami playstation, billiard a dalšími. Klubový prostor zahrnuje i venkovní bazény a dětské

hřiště s trampolínou, pískovištěm a dalšími aktivitami pro děti.

MARTINHAL LISBON CASCAIS FAMILY HOTEL

Umístění skvěle kombinuje městský zážitek s historickou Sintrou, scénickým Guincho a nádhernou oblastí Cascais. Hotel stojí v těsné blízkosti prestižních

MARTINHAL RESIDENCES – OPENING V 2021

Prestižní lokalita v nejmodernější lisabonské čtvrti Park of Nation, koncept „buy-to-let“ a veškeré služby zaměřené na rodinu a její potřeby, to je připravovaný rezidenční a investiční projekt Martinhal Residences.

Světlé a stylové apartmány s terasami a balkony, mnohé s výhledem na moře a sousedící veřejný park budou navrženy dle nejvyšších standardů. O moderní nádech a zároveň maximální pohodlí pro rodiny se postaral renomovaný portugalský architekt Eduardo Capinha Lopes.

Martinhal Residences hrdě charakterizuje nový trend rodinného bydlení.

Tým Martinhal concierge Vám rád připraví nabídku na míru! ●

golfových areálů Quinta da Marinha a Oitavos.

Martinhal Cascais zaručí báječnou dovolenou pro všechny rodiny, které hledají služby ve vysokém standardu a perfektní odpočinek.

Rodiny se mohou ubytovat v 84 pokojích různých velikostí a možností propojení. Komplex Martinhal Cascais tvoří i dětský klub s rozlohou na více než 700 m², klubová místnost, hřiště s různými aktivitami, 2 restaurace, M Bar, dva venkovní a jeden vnitřní bazén včetně lázní.

MARTINHAL LISBON CHIADO FAMILY SUITES

V roce 2016 byl otevřen jako první městský Elegant Family Hotel s umístěním přímo v centru staré části Lisabonu.

37 apartmá, dětský klub s bohatými službami a rodinná kavárna nabízí rodinám i párům perfektní zázemí pro objevování krás Lisabonu.

Dětský Pyjama klub se zavírá až ve 22:00 hod., své ratolesti můžete bez obav nechat profesionálním chůvám a vyrazit na večeri či drink.

Martinhal Family Hotels & Resorts

Sagres – Quinta – Lisbon – Cascais
tel.: +351 218 50 77 88

e-mail: info@martinhal.com
www.martinhal.com
<https://www.martinhalresidences.com>

V případě zájmu o investiční projekt Martinhal Residences neváhejte kontaktovat sara.allen@martinhal.com

Může být rodinný dům zcela soběstačný? Technologické jádro s tepelným čerpadlem to umožní

Na českém trhu se pozvolna objevují inovativní systémy, které zajišťují nejen optimální hospodaření se všemi přírodními zdroji a energiemi, ale také úplnou soběstačnost a nezávislost na technické infrastruktuře. Zajímavým příkladem je energeticky nulový rodinný dům, který využívá technologické jádro NyrdenCore s ventilačním tepelným čerpadlem NIBE F750.

Energetické jádro NyrdenCore komplexně řeší vytápění, chlazení, větrání, ohřev vody, ekologickou likvidaci odpadních vod a biologického odpadu i výrobu elektřiny. Majitelé nulového rodinného domu, manželé Horovi, si díky němu mohli pořídit levnější pozemek bez připojení k inženýrským sítím a stali se tak zcela nezávislími na zdražujících se energiích. „Jádro NyrdenCore je energeticky účinné a šetrné k životnímu prostředí i zdrojům pitné vody. Náš domov bude využívat energie pouze z obnovitelných zdrojů, a proto splní požadavky kladené na nulový dům,” konstatuje majitelka.

Zcela nezávislý ostrovní systém s ventilačním tepelným čerpadlem

Navržený ostrovní systém umožňuje vyrábět a skladovat elektrickou energii bez závislosti na technické infrastruktuře. Není tak ohro-

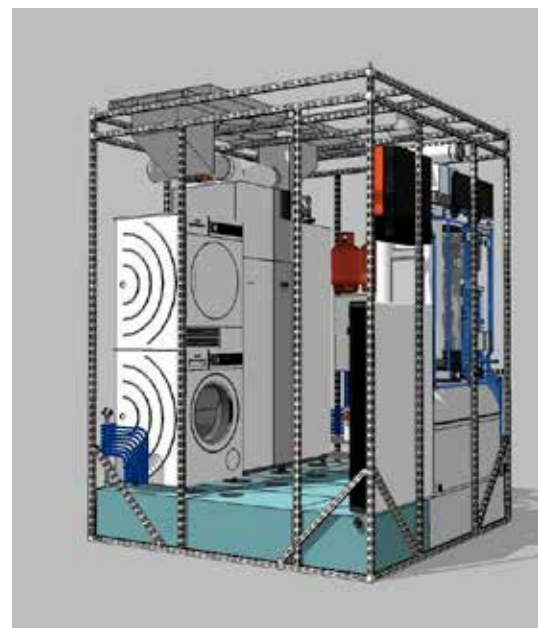
žený výpadky vlivem přetížené sítě nebo živelných pohrom. Dostatečná produkce elektřiny vyrobené autonomní fotovoltaickou elektrárnou zajišťuje i efektivní provoz ventilačního tepelného čerpadla NIBE F750, které slouží k vytápění, větrání, chlazení a přípravě teplé vody. Jeho funkci vysvětluje Jiří Sedláček, ředitel prodeje NIBE Energy Systems CZ: „Ventilační tepelné čerpadlo je v zásadě systém na recyklaci energie. V oblasti zpětného získávání tepla předčí i rekuperační jednotky a díky maximálnímu využití tepelných zisků pokryje téměř celoroční energetickou potřebu domu. Toto zařízení navíc účinně brání vzniku a bujení plísní a vytváří zdravé vnitřní prostředí.”

Dům, který dokonale šetří vodou

Energetické jádro NyrdenCore navíc využívá běžné i alternativní zdroje vody: dešťovou vodu, povrchovou vodu nebo pod-

zemní vodu z vrtů či ze studny. „Problém nebudeme mít ani s mikroplasty, které se běžně vyskytují v pitné vodě a vodárny je současnými metodami úpravy neumí zcela eliminovat. Jádro je totiž díky certifikované filtraci spolehlivě odstraní a zároveň zajistí likvidaci biologického odpadu z domácnosti a odpadní vody. Kombinací velmi nízké spotřeby vody a řízeného biologického rozkladu splásků v kompostéru se veškeré odpady přemění na teplo, páru a biomasu. Přefiltrovaná odpadní voda nám může posloužit i ke splachování,” dodává majitelka. ●

Ventilační tepelné čerpadlo NIBE F750

Energetické jádro NyrdenCore s ventilačním tepelným čerpadlem NIBE F750

Dům s nájemním bydlením v Praze 8 (Křížíkova 125)

Peter Noack, Zeitgeist Asset Management:

zájem o nájemní bydlení v ČR prudce vzroste

V žebříčku EU patří Česká republika k zemím s nejnižším podílem nájemního bydlení. Podle údajů statistického úřadu EU (Eurostat) zde dosud dominuje vlastnické bydlení s podílem 78 % a na nájemní bydlení připadá pouhých 22 %. Přitom v sousedních vyspělých evropských zemích (Německo, Rakousko) je podíl nájemního bydlení zhruba dvojnásobný. Očekává se však, že zájem o nájemní bydlení v České republice v letošním roce významně poroste a bude tak následovat současné trendy v sousedních zemích, komentuje Peter Noack – CEO společnosti Zeitgeist Asset Management.

Zeitgeist se zabývá developerskou činností a správou nemovitostí pro soukromé a institucionální investory v České republice, v Německu, Polsku a v Maďarsku. V Praze nyní plánuje vytvořit portfolio 500 nájemních bytů v různých lokalitách a standardech. Zároveň přináší do Prahy nový standard studentského bydlení v moderně zrekonstruovaných budovách a po úspěchu v České republice již připravuje stejný model v Polsku, konkrétně ve Varšavě.

Čím dražší byty, tím vyšší zájem o nájemní bydlení

Jakkoli je bydlení „ve vlastním“ velmi populární a podtrhuje společenské postavení majitele, mnoho Čechů se ho v příštích letech bude muset vzdát. Na vině je mnoho faktorů. „Výrazné a pokračující zvyšování cen bytů v největších tuzemských městech, pokračující růst úrokových sazeb, zpřísnění podmínek pro poskytování hypoték ze strany ČNB i očekávané zpomalování

růstu mezd – to vše vyvolá vysokou poptávku po nájemním bydlení. Zvláště v Praze skýtá tento segment realitního trhu obrovský potenciál. Ceny nových bytů v hlavním městě totiž v řadě případů překročily magickou hranici 100 000 Kč za metr čtvereční, a tak bude právě nájemní bydlení nejvyhledávanější alternativou k pořízení vlastního bytu. Vezměme jen v úvahu, že na byt v Praze o nejvyhledávanější velikosti 2+kk a ploše zhruba 60 m² si zájemce dnes už musí připravit téměř 17 čistých ročních prů-

měrných platů," uvádí Peter Noack. Podle studie Property Index poradenské společnosti Deloitte z roku 2018, která analyzovala rezidenční trhy ve 12 evropských státech, Češi šetří na nové bydlení nejdéle z porovnávaných zemí – déle než např. obyvatelé Velké Británie, Francie či Německa.

Nájemní bydlení už nejen pro studenty, ale i střední třídu

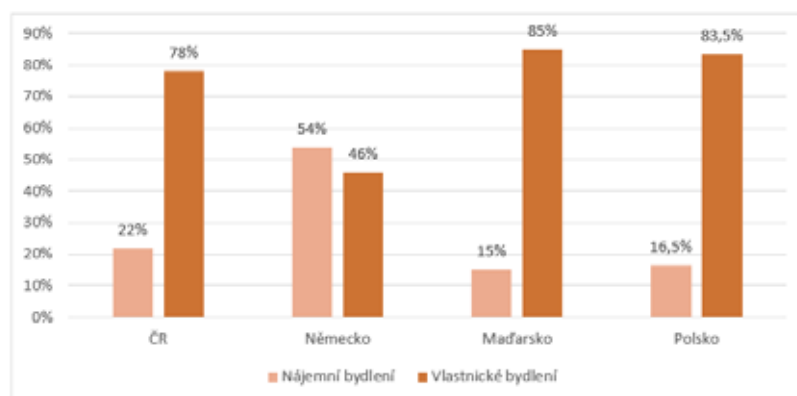
„S boomem vlastnického bydlení v ČR bylo nájemní bydlení psychologicky vnímáno jako typické a vhodné pro méně majetné vrstvy či pro studenty, nikoli však pro střední třídu. To se však již v blízké budoucnosti pravděpodobně změní, protože mnoho lidí ze střední třídy v českých metropolích na vlastnické bydlení nedosáhne. Bydlet v nájmu má však i své výhody, jako je například větší flexibilita při stěhování i to, že si nájemník nemusí dělat žádné starosti s opravami bytu. Výzkumy navíc ukazují, že tzv. mileniálové, kteří by do roku 2025 měli tvořit převážnou část populace v produktivním věku, peníze raději investují spíše do zážitků a svých koníčků než do cihel," říká Peter Noack.

Německo: bydlení v nájmu – v metropolích zcela běžné

Na rozdíl od ČR vnímají obyvatelé sousedního Německa nájemní bydlení jako něco naprosto přirozeného. „V nájmu bydlí každý druhý Němec – a to napříč věkovým spektrem, od singles přes rodiny s dětmi až po seniorské páry. Oproti tomu v Česku žijí nyní v pronájmu nejčastěji lidé ve věku do 30 let," komentuje Peter Noack. Nájemní bydlení má v Německu dlouhou tradici: při 2. světové válce byla v zemi zničena více než

polovina obytné plochy, takže v poválečném období bylo nutné rostoucímu počtu obyvatel zajistit nové bydlení – a to bylo především nájemní. Podíl vlastnického bydlení zde v současnosti činí 46 % a ve velkých městech méně než 30 %. V hlavním městě Berlíně se podle údajů společnosti Zeitgeist Asset Management jedná dokonce o pouhých 15 %. „O nájemní bydlení je dnes v německých metropolích velký zájem. Nájemce proto musí zpravidla pronajímateli předložit doklad o svém příjmu a potvrzení o bezdlužnosti. Výhodou při více uchazečích o nájem je i reference od předchozího pronajímatele. Standardy německých nájemních bytů jsou na dobré úrovni – Němci tak nemusejí investovat do vlastního bytu kvůli tomu, aby vůbec mohli kvalitně bydlet. Minusem vlastnického bydlení je v Německu i to, že poplatky spojené s nákupem nemovitosti jsou poměrně vysoké (daň z nabytí nemovitosti plus notářské poplatky mohou celkem dosáhnout až 15 % ceny včetně zdanění). Vlastnické bydlení nyní nijak nepodporuje ani stát," podotýká Peter Noack.

Podíl nájemního a vlastnického bydlení na celkovém fondu bydlení

© Zeitgeist Asset Management. Údaje pochází ze zdrojů Statistického úřadu EU (Eurostat) a z dat Duna House transaction data 2018.

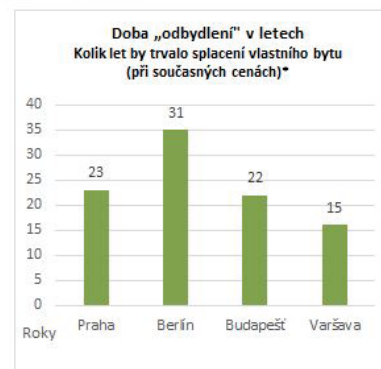
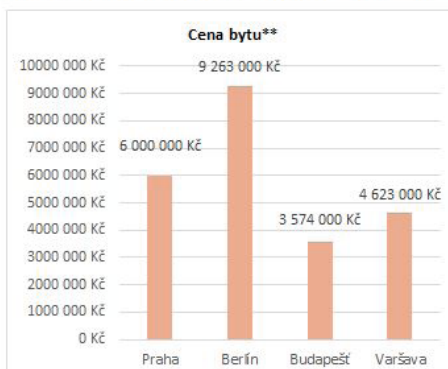
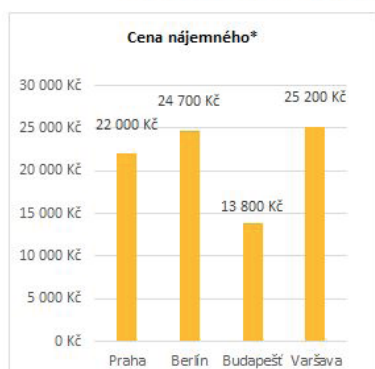
Polsko: ceny nájmu srovnatelné s Německem

Většina obyvatel Polska preferuje bydlení v osobním vlastnictví, jehož podíl zde za posledních deset let vzrostl zhruba o pětinu. Ve svém vlastním domě či bytě tak žije přes 83 % Poláků. „Vedle historické zkušenosti s vyvlastňováním majetku během období komunismu je tento trend v současnosti ovlivněn i vysokými cenami nájmu, které jsou srovnatelné s Německem," komentuje Peter Noack.

Maďarsko: podíl vlastnického bydlení je vysoký, ale snižuje se

V porovnání s Českou republikou, Polskem a Německem je v Maďarsku nejvyšší podíl těch, kdo bydlí ve vlastním bytě (přesahuje 85 %). Od roku 2012, kdy podíl vlastnického bydlení v zemi dosáhl vrcholu (okolo 90 %), ale trvale klesá. „V Maďarsku bydlí v nájmu nejčastěji lidé ve věku 18–35 let a také ti, kteří se častěji stěhují za prací," uzavírá Peter Noack. ●

Nájemní vs. vlastnické bydlení: za jak dlouho si odbydlíte částku, kterou nárazově zaplatíte za vlastní byt

*ceny jsou počítány pro nový byt o výměře 2+kk, 60 m², širší centrum hlavního města

**ceny jsou přepočítány dle platného kurzu ČNB k 5.2.2019, tj. 1 EUR/25,73 CZK, 1 PLN/ 6 CZK, 100 HUF/ 8,1 CZK

© Zeitgeist Asset Management

Adresář advokátních kanceláří, které přispěly do sekce „z právní praxe“

ACHOUR & PARTNERS

ACHOUR & PARTNERS advokátní kancelář, s.r.o.

Kaunický palác
Panská 7
110 00 Praha 1
Tel.: +420 270 006 111
Fax: +420 270 006 122
e-mail: office@achourpartners.com
www.achourpartners.com

Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák s.r.o.

Sokolská třída 60
120 00 Praha 2
Tel.: +420 224 941 946
Fax: +420 224 941 940
e-mail: advokati@akbsn.eu
www.akbsn.eu

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři s.r.o.

Sokolovská 5/49
186 00 Praha 8
Tel.: +420 225 000 400
Fax: +420 225 000 444
e-mail: recepcpha@hjf.cz
www.hjf.cz

Advokátní kancelář JELÍNEK & Partneři s.r.o.

Pardubice - Dražkovice 181
533 33 Pardubice - Dražkovice
Tel.: +420 466 310 691
e-mail: advokati@advokatijelinek.cz
www.advokatijelinek.cz

Advokátní kancelář Vych & Partners, s.r.o.

Lazarská 11/6
120 00 Praha 2
Tel.: +420 222 517 466
Fax: +420 222 517 478
e-mail: office@ak-vych.cz
www.ak-vych.cz

ARROWS advokátní kancelář, s.r.o.

V Jámě 699/1
110 00 Praha 1
Tel.: +420 731 773 563
e-mail: janosek@arws.cz
www.arws.cz

Baker & McKenzie s.r.o., advokátní kancelář

Klimentská 1216/46
110 02 Praha 1
Tel.: +420 236 045 001
e-mail: office.prague@bakermckenzie.com
www.bakermckenzie.com

DBK PARTNERS, advokátní kancelář, s.r.o.

Vinohradská 938/37
120 00 Praha 2
Tel.: +420 244 912 463
Fax: +420 244 912 803
e-mail: ak@dbkp.cz
www.dbkp.cz

Dentons Europe CS LLP, organizační složka

V Celnici 6
110 00 Praha 1
Tel.: +420 236 082 111
Fax: +420 236 082 999
e-mail: prague@dentons.com
www.dentons.com

DIAMANT & PARTNERS s. r. o., advokátní kancelář

Karlovo náměstí 17
120 00 Praha 2
Tel.: +420 212 247 232
e-mail: info@diamantpartners.com
www.diamantpartners.com

DUNOVSKÁ & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář

Palác Archa
Na Poříčí 1046/24
110 00 Praha 1
Tel.: +420 221 774 000
Fax: +420 221 774 555
e-mail: office@dunovska.cz
www.dunovska.cz

Eversheds Sutherland Dvořák Hager, advokátní kancelář, s.r.o.

Oasis Florenc
Pobřežní 394/12
186 00 Praha 8
Tel.: +420 255 706 500
Fax: +420 255 706 550
e-mail: praha@eversheds-sutherland.cz
www.eversheds-sutherland.com

GLATZOVA & Co. **Glatzová & Co., s.r.o.**
 Betlémský palác
 Husova 5
 110 00 Praha 1
 Tel.: +420 224 401 440
 Fax: +420 224 248 701
 e-mail: office@glatzova.com
 www.glatzova.com

HAVEL & PARTNERS
 ÚSPĚCH SPOJUJE

HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář
 Florentinum, recepce A
 Na Florenci 2116/15
 110 00 Praha 1
 Tel.: +420 255 000 111
 Fax: +420 255 000 110
 e-mail: office@havelpartners.cz
 www.havelpartners.cz

HSP & PARTNERS
 advokátní kancelář

HSP & Partners advokátní kancelář v.o.s.
 Vodičkova 710/31
 110 00 Praha 1
 Tel.: +420 734 363 336
 e-mail: ak@akhsp.cz
 www.akhsp.cz

JUDr. Vojtěch Mihalík
 advokát

JUDr. Vojtěch Mihalík, advokát
 Brněnská 154/32
 692 01 Mikulov
 Tel.: +420 721 874 100
 e-mail: mihalik@akmihalik.cz
 www.akmihalik.cz

LEGALITÉ
 LAWYERS

LEGALITÉ advokátní kancelář s.r.o.
 Václavská 12
 120 00 Praha 2
 Tel.: +420 222 200 700
 e-mail: office@legalite.cz
 www.legalite.cz

Mališ Nevřkla Legal
 advokátní kancelář

Mališ Nevřkla Legal,
advokátní kancelář, s. r. o.
 Kováků 554/24
 150 00 Praha 5
 Tel.: +420 296 368 350
 e-mail: law.office@mn-legal.eu
 www.mn-legal.eu

Moreno Vlk & Asociados
 Advokátní kancelář / Abogados / Attorneys at Law
 Praha | Madrid | Bratislava

MORENO VLK & ASOCIADOS
 advokátní kancelář
 Sokolovská 32/22
 186 00 Praha 8
 Tel.: +420 224 818 736
 Fax: +420 224 818 736
 e-mail: praha@moreno-vlk.eu
 www.moreno-vlk.eu

MT LEGAL

MT Legal s.r.o., advokátní kancelář
 Jugoslávská 620/29
 120 00 Praha 2
 Tel.: +420 222 866 555
 Fax: +420 222 866 546
 e-mail: info@mt-legal.com
 www.mt-legal.com

NIELSEN MEINL

NIELSEN MEINL, advokátní kancelář, s. r. o.
 Žatecká 55/14
 110 00 Praha 1
 Tel.: +420 270 004 935
 Fax: +420 270 004 939
 e-mail: praha@nielsenmeinl.com
 www.nielsenmeinl.com

PAVELKA
 ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Pavelka s.r.o., advokátní kancelář
 Jugoslávská 620/29
 Vinohrady
 120 00 Praha 2
 Tel.: +420 734 240 302
 e-mail: office@pavelkapartners.cz
 www.pavelkapartners.cz

PPS
 advokáti

PPS advokáti s.r.o.
 Velké náměstí 135/19
 500 02 Hradec Králové
 Tel.: +420 495 512 831-2
 Fax: +420 495 512 838
 e-mail: pps@ppsadvokati.cz
 www.ppsadvokati.cz

P / R / K
 ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

PRK Partners s.r.o. advokátní kancelář
 Jáchymova 2
 110 00 Praha 1
 Tel.: +420 221 430 111
 Fax: +420 224 235 450
 e-mail: prague@prkpartners.com
 www.prkpartners.cz

Rada & Partner advokátní kancelář, s.r.o.
Na Příkopě 988/31
110 00 Praha 1
Tel.: +420 224 810 088
e-mail: info@radapartner.cz
www.radapartner.cz

ROWAN LEGAL, advokátní kancelář s.r.o.
GEMINI Center
Na Pankráci 1683/127
140 00 Praha 4
Tel.: +420 224 216 212
Fax: +420 224 215 823
e-mail: praha@rowanlegal.com
www.rowanlegal.com

Rödl & Partner

Rödl & Partner, advokáti, v.o.s.
Platněřská 2
110 00 Praha 1
Tel.: +420 236 163 111
e-mail: prag@roedl.com
www.roedl.net/cz/cz

**ŘANDA HAVEL LEGAL
advokátní kancelář s.r.o.**
Truhlářská 13-15
110 00 Praha 1
Tel.: +420 222 537 500 – 501
Fax: +420 222 537 510
e-mail: office.prague@randalegal.com
www.randalegal.com

**Stuchlíková & Partners,
advokátní kancelář, s.r.o.**
Kaunický palác
Panská 890/7
110 00 Praha 1
Tel.: +420 222 767 393
e-mail: info@stuchlikova.com
www.stuchlikova.com

TaylorWessing

TaylorWessing e|n|w|c advokáti v.o.s.
U Prašné brány 1078/1
110 00 Praha 1
Tel.: +420 224 819 216
e-mail: prag@taylorwessing.com
www.taylorwessing.com

**TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
advokátní kancelář, s. r. o.**
Trojanova 12
120 00 Praha 2
Tel.: +420 224 918 490
Fax: +420 224 920 468
e-mail: ak@iustitia.cz
www.iustitia.cz

**Trojan, Doleček a partneři,
advokátní kancelář s.r.o.**
Hvězdova 1716/2b
140 00 Praha 4
Tel.: +420 270 005 533
Fax: +420 270 005 537
e-mail: info@tdpa.cz
www.tdpa.cz

Vejmelka & Wünsch, s.r.o.
Italská 27
120 00 Praha 2
Tel.: +420 222 253 050
e-mail: prague@vejwun.cz
www.vejmekawuenssch.cz

Weinhold Legal, v.o.s. advokátní kancelář
Florentinum
Na Florenci 15
110 00 Praha 1
Tel.: +420 225 385 333
Fax: +420 225 385 444
e-mail: wl@weinholdlegal.com
www.weinholdlegal.com

PPS
advokáti

Důvěra a podpora našich klientů, stejně jako pracovní nasazení a výsledky celého našeho týmu jsou hlavními faktory dosavadního úspěšného fungování završeného ziskem ocenění » **Právníká firma roku pro regionální kancelář** « v soutěži pořádané společností EPRAVO.CZ

Na trhu právních služeb od roku 2002

Hradec Králové

Velké náměstí 135/19
500 03 Hradec Králové
Tel: +420 495 512 831-2

Praha

Římská 14
120 00 Praha 2
tel. +420 224 237 905

Vysoké Mýto

Jiráskova 154
566 01 Vysoké Mýto
tel. +420 465 423 200

Rychnov nad Kněžnou

Poláčkovo náměstí 85
516 01 Rychnov nad Kněžnou
tel.+420 494 321 351

Kolín

Chelčického 1380
280 02 Kolín
tel. +420 777 783 098

www.ppsadvokati.cz

▣ ▣ ▣ HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

ADVOKÁTI | ATTORNEYS | RECHTSANWÄLTE

Advokátní kancelář **HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI** patří mezi renomované kanceláře zaměřené na komplexní právní služby pro soukromý i veřejný sektor. Kancelář je členem **mezinárodní sítě** právních kanceláří **AllyLaw** zaměřených na poradenství v obchodním právu. Poskytujeme **multidisciplinární služby** v rámci spolupráce s významnými poradenskými firmami zejména v rámci fúzí, akvizic, restrukturalizací, služeb projektového poradenství, veřejných zakázek a projektů v oblasti výzkumu, vývoje a inovací, zpracování analýz, metodik a legislativních prací. V soutěži Právnická firma roku byla advokátní kancelář **HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI** opětovně vyhlášena doporučovanou či velmi doporučovanou kanceláří zejména pro oblasti **pracovního práva, veřejných zakázek a práva duševního vlastnictví**, kde byla za rok 2012 vyhlášena **vítězem**. Mezi **hlavní nabízené služby kanceláře** patří právní poradenství v následujících oblastech:

- Veřejné zakázky
- Veřejná podpora
- Projekty financované z EU fondů
- Výzkum, vývoj a inovace
- Plánování a financování sociálních služeb
- Analýzy, metodiky, studie proveditelnosti, legislativní podpora
- Obchodní právo
- Fúze, due diligence, reorganizace
- Právo duševního vlastnictví
- Pracovní právo
- Nemovitosti a stavební právo
- Retail / Ochrana spotřebitele
- Řešení tuzemských a mezinárodních sporů, činnost rozhodců

AllyLaw

An aerial photograph of a tropical beach. The top half of the image shows a sandy area with several palm trees and large, dark, thatched umbrellas. A person is standing in the shallow, turquoise water near the shore. The bottom half of the image is a solid dark brown color, serving as a background for the company name and contact information.

měníme sny ve vzpomínky

EXCLUSIVE TOURS

excellence in travelling

Radost z jízdy

BMW X3

RENOCAR ADVOKÁTŮM

Renocar Praha, Lipová 280, Praha-Čestlice (D1, EXIT 8), Tel.: 261 393 600, advokati@renocar.cz

Renocar Brno, Řípská 5c, Brno-Slatina (D1, EXIT 201), Tel.: 548 141 548, advokati@renocar.cz

www.renocar.cz